NEW YORK TIMES BESTSELLER

USA TODAY BESTSELLER

"ÎȚI VEI ȚINE
INIMA STRÂNSĂ ÎN MÂNĂ
ȘI VEI TOT SUFLA PESTE EA,
CA SĂ TE ASIGURI
CĂ ÎNCĂ MAI BATE"
(NY DAILY NEWS)

PARTEA URÂTĂ ȘI MINUNATĂ A LUCRURILOR

BRYN GREENWOOD

PASSPORT
HERG BENET

Pentru bunicile mele blânde, care coc prăjituri

PARTEA ÎNTÂI

1

AMY

Martie 1975

MAMA MEA ÎNCEPEA MEREU povestea spunând: „Bine, ea s-a născut pe locurile din spate ale maşinii unui străin“, de parcă asta ar fi explicat de ce Wavy nu era normală. Mie mi se părea că asta se putea întâmpla oricui. Poate că, în drum spre spital, maşina respectabilă de clasă de mijloc a părinţilor tăi se strică. Dar nu asta s-a întâmplat cu Wavy. Ea s-a născut pe locurile din spate ale maşinii unui străin pentru că unchiul Liam şi mătuşa Val nu aveau casă şi conduceau prin Texas când vechea lor camionetă jerpelită a cedat. Gravidă în nouă luni, mătuşa Val a făcut autostopul până în următorul oraş pentru a primi ajutor. Dacă iei vreodată în considerare să joci rolul de bun samaritean cu o femeie însărcinată, gândeşte-te cum este să cureţi după.

Am aflat toate acestea trăgând cu urechea la clubul de lectură de miercuri al mamei. Uneori vorbeau despre cărţi, dar de cele mai multe ori bârfeau. Aici a început mama să creioneze pentru prima oară „Povestea tragică şi edificatoare a Wavonnei Quinn“.

După ce s-a născut Wavy, mama n-a mai ştiut nimic de mătuşa Val timp de aproape cinci ani. Primele noutăţi pe care le-a aflat au fost că unchiul Liam fusese arestat pentru trafic de droguri, iar mătuşa Val avea nevoie de bani. Apoi mătuşa Val a fost arestată pentru ceva ce mama nu voia să menţioneze, iar asta însemna că nimeni nu mai avea grijă de Wavy.

În ziua de după al doilea apel telefonic, bunica a venit în vizită şi s-a certat cu mama, în spatele uşilor închise, despre cum „culegi ce ai semănat” şi „sângele apă nu se face“. Bunica, bunica mea blândă care cocea

prăjituri, a ţipat: „E parte din familie! Dacă nu o iei tu, o iau eu!“

Am luat-o noi. Mama i-a promis lui Leslie şi mie jucării noi, dar noi am fost atât de entuziasmate să ne cunoaştem verişoara, încât nu ne-a păsat. Wavy era singura noastră verişoară pentru că, după cum spunea mama, fratele tatei era gay. Leshe şi cu mine, la 9, respectiv aproape 7 ani, inventam poveşti despre Wavy care erau poveşti pure de-ale Fraţilor Grimm. Murind de foame, ţinută într-o cuşcă, trăind în sălbăticie alături de lupi.

În ziua când a sosit Wavy, vremea s-a potrivit teoriilor noastre sumbre: era întunecat şi ploios, cu vânt puternic. Desigur, ar fi fost mult mai potrivit dacă Wavy ar fi venit într-o limuzină neagră sau într-o trăsură trasă de cai în loc de sedanul bej al asistentei sociale.

Sue Enaldo era o femeie rotofeie într-un costum albastru, dar pentru mine era Moş Crăciun care îmi aducea un cadou nemaivăzut. Înainte ca Sue să apuce să îşi pună o bonetă peste coafura elaborată a la Dolly Parton, Wavy a sărit de pe locul din spate, fâţâind o sacoşă de cumpărături într-o mână. Era delicată şi udă până la piele înainte să ajungă la intrare.

Faţa lui Leslie a căzut când a văzut-o pe verişoara noastră, dar eu nu am fost dezamăgită. Imediat ce mama a deschis uşa, Wavy a intrat şi şi-a inspectat noua locuinţă cu o privire goală pe care aveam să ajung să o iubesc, dar care avea să o aducă pe mama la disperare. Ochii ei erau închişi la culoare, dar nu căprui. Gri? Verzi? Albaştri? Nu îţi prea puteai da seama. Doar închişi la culoare şi plini de profunzime asupra lumii. Genele şi sprâncenele ei erau translucide, la fel ca părul. Blond argintiu, atârnând de capul ei şi aruncând luciri de apă pe umeri în jos şi până la dala de la intrare.

— Wavonna, drăguţă, eu sunt mătuşa ta, Brenda.

Era o mamă pe care nu o recunoşteam, aşa cum îşi piţigăia vocea, fals luminoasă, privind-o pe Sue cu nerăbdare.

— E... e bine?

— Pe cât de bine e întotdeauna. Nu mi-a spus un cuvânt pe drum încoace. Familia adoptivă cu care a stat săptămâna aceasta mi-a zis că a fost tăcută ca un şoricel.
— A fost să o vadă vreun medic?
— A fost, dar nu a lăsat pe nimeni să o atingă. A lovit cu piciorul două asistente şi l-a pocnit pe medic.

Ochii mamei s-au deschis şi mai mult şi Leslie a făcut un pas înapoi.
— Bine, atunci, a chicotit mama. Ai ceva haine în geanta de aici, Wavonna? Hai să te schimbăm în haine uscate, bine?

Probabil se aştepta ca Wavy să i se împotrivească, dar când a întins mâna după sacoşa de cumpărături, Wavy i-a dat drumul. Mama a deschis-o şi s-a încruntat când a văzut ce conţine.
— Unde sunt restul hainelor?
— Asta e tot, a spus Sue. A venit la noi purtând o cămaşă de noapte de bărbat. Acestea sunt hainele pe care familia adoptivă le-a luat pentru ea.
— Sunt sigură că Amy are ceva ce-i poate da să poarte acum.

Punându-şi mâinile pe genunchi ca să se aplece la înălţimea lui Wavy, Sue a spus:
— Wavonna, eu voi pleca acum, iar tu vei rămâne cu mătuşa ta. Înţelegi?

Adulţii vorbeau cu Wavy de parcă era un copil mic, dar la vârsta de cinci ani a făcut un gest foarte matur: a dat scurt din cap, pentru a scăpa de Sue.

După ce Sue a plecat, toate patru am rămas în uşă, privindu-ne. Mama, Leslie, eu şi cu Wavy. Părea că Wavy are vedere cu raze X, aşa se uita prin peretele sufrageriei la lampa Venus cu ulei care atârna pe partea cealaltă. De unde ştia că e acolo, de se uita la ea?
— Bine, hai să mergem sus şi să-i dăm Wavonnei nişte haine uscate, a spus mama.

În camera mea, Wavonna s-a aşezat între cele două paturi, iar apa picura pe covor. Mama părea nerăbdătoare, dar eu eram încântată să o am cu adevărat la mine în cameră pe verişoara mea.

— Ascultă, Amy, de ce n-o ajuţi să despacheteze cât aduc eu un prosop? a întrebat mama, lăsându-ne singure.

Am deschis un sertar gol şi am „despachetat” geanta lui Wavy: o altă rochiţă la fel de uzată precum cea pe care o avea pe ea, două perechi de chiloţi, un maieu, o cămaşă de noapte din flanel şi o păpuşă nouă, mirosind a plastic proaspăt.

— Acesta va fi dulapul tău, am spus încercând să nu vorbesc ca mama, ca un adult.

Voiam ca Wavy să mă placă. După ce i-am pus hainele în sertar, am ridicat păpuşa spre ea.

— Acesta e bebeluşul tău?

M-a privit, chiar m-a privit, şi aşa am văzut că ochii ei nu erau căprui. Şi-a mişcat capul spre stânga, spre dreapta, apoi s-a oprit. Nu.

— Ei bine, îl putem pune aici, să fie în siguranţă, am spus.

Mama a revenit cu un prosop pe care a încercat să-l pună peste părul ud al lui Wavy. Înainte ca mama să apuce să o atingă, Wavy i-a smuls prosopul şi şi-a uscat singură părul.

După un moment de împietrire, în tăcere, mama a spus:

— Hai să-ţi găsim ceva de îmbrăcat.

A scos pe pat o pereche de chiloţi şi un maieu. Fără să se jeneze vreun pic, Wavy şi-a scos rochiţa şi a lăsat-o să cadă pe podea, după care s-a descălţat de tenişi. Era aproape la fel de ciolănoasă ca un copil din reclamele UNICEF, coastele ieşindu-i prin maieul uscat de bumbac pe care şi l-a pus.

I-am oferit pantalonii mei preferaţi de catifea şi o bluză în carouri, dar ea a dat din cap. Cu degetul mare şi arătătorul, a apucat o rochie invizibilă. Mama părea depăşită.

— Îşi vrea rochia, am spus.

— Are nevoie de ceva mai călduros.

Aşa că m-am dus în dulap şi am găsit rochiţa de la o petrecere de Crăciun, pe care am detestat-o singura dată când am purtat-o. Catifea bleumarin cu guler de dantelă, era prea mare pentru Wavy, dar mergea. Părul i se usca deja în smocuri blonde, iar ea

arăta ca şi cum tocmai ar fi coborât dintr-o fotografie veche.

La prânz, Wavy a stat la masă, dar nu a mâncat nimic. La fel şi la cină şi la micul dejun din dimineaţa următoare.

— Te rog, drăguţă, măcar o gură să iei.

Mama părea extenuată şi fusese mătuşă-babysitter doar o zi.

O iubesc pe mama. A fost o mamă bună. Făcea proiectele artistice şi de lucru manual cu noi, cocea cu noi şi ne ducea în parc. Până când am ajuns adolescente, mama ne băga în pat seară de seară. Oricare ar fi fost lucrul de care avea nevoie Wavy, nu asta era.

În prima noapte, mama ne-a pus pe mine şi pe Wavy în pat, pe mine cu Winnie de Pluş, iar pe Wavy cu păpuşa despre care spusese că nu era a ei. Imediat ce a ieşit mama din cameră, Wavy şi-a aruncat păturile şi am auzit pocnetul făcut de păpuşa care a lovit podeaua. Dacă s-ar fi întâmplat orice altceva care ar fi făcut să se stingă luminile în cameră – dacă ar fi făcut Leslie o glumă sau dacă s-ar fi ars becul –, aş fi ţipat după mama, dar când Wavy mi-a stins lampa de pe noptieră, m-am zgribulit sub pătură, speriată, însă entuziasmată. Când s-a aşezat la loc, a vorbit. Vocea îi era fragilă şi subtilă, exact cum te-ai aştepta să auzi de la un copil-elf mic şi blond.

— Casiopeea. Cefeu. Ursa Mică. Cygnus. Perseu. Orion.

De vreme ce vorbise şi ea în final, mi-am făcut destul curaj să o întreb:

— Ce înseamnă?

— Sunt nume de stele.

Până atunci nu ştiusem că stelele aveau nume. Cu braţul întins, cu degetul arătând, Wavy a desenat contururile deasupra capului ei, ca şi cum ar fi coordonat mişcările stelelor. Un dirijor îndrumând un cor.

Noaptea următoare, Wavy mi-a zâmbit când mama se târa prin casă, căutând păpuşa nedorită. La un minut după ce ne băgaserăm în pat, păpuşa ajunsese iar printre iepuraşii prăfuiţi de sub pat. Într-un final,

acesta a devenit numele păpuşii: Iepuraş Prăfuit. Dacă mama nu reuşea să găsească păpuşa când era vremea de culcare, eu spuneam: „Oh, nu. Cred că iar nu e de găsit Iepuraşul Prăfuit”, pentru a o face pe Wavy să zâmbească.

În vreme ce prietenia mea cu Wavy creştea, mama avea parte doar de nelinişte.

În prima ei lună, mama a dus-o pe Wavy la doctor de trei ori, pentru că nu mânca. Prima dată, o asistentă a încercat să îi bage în gură un termometru. Nu s-a terminat bine. Celelalte două dăţi, Wavy a urcat pe cântar şi doctorul s-a pronunţat: „Are sub greutatea optimă, dar nu în mod periculos. Probabil că tot mănâncă ea ceva.”

Şi tata a spus acelaşi lucru, şi el avea şi dovezi care să susţină asta. Într-o seară, el s-a întors de la muncă după ce eram toate în pat deja şi ne-am trezit în ţipetele lui: „Of, fir-ar a naibii! Ce faci? Ce faci?”

Wavy nu era în patul ei, aşa că am alergat singură pe scări. L-am găsit pe tata în bucătărie, cu coşul de gunoi deschis într-o mână şi cu servieta în cealaltă. Niciodată nu mai fusesem atât de târziu în bucătărie. Ziua era un loc cald şi însorit, dar în spatele tatei se căsca uşa de la subsol, întunecoasă ca gura unui monstru.

— Ce s-a întâmplat, tati?

— Nimic, du-te înapoi în pat.

A pus capacul pe gunoi şi şi-a întins servieta pe masă.

— Ce se întâmplă, Bill? a întrebat mama după mine, punându-şi mâna pe umărul meu.

— Mânca din gunoi.

— Ce? Amy, ce nai...?

— Nu Amy. Nepoată-ta.

De atunci, mama nu a mai dus-o niciodată pe Wavy la doctor ca să se plângă că nu mănâncă.

După ce a eşuat în rezolvarea crizei, mama a devenit obsedată să coasă ceva pentru Wavy. Rochiile pe care le găsea de cumpărat atârnau pe ea ca nişte saci şi erau prea împopoţonate, lucru pe care Wavy îl ura. În prima zi când mi-a purtat rochia pentru petrecerea de Crăciun, i-a smuls gulerul de dantelă.

Aşa că mama a cusut zeci de rochii pe care Wavy le rupea, trăgând de cusături până când materialul slăbea. Din acel punct, putea distruge o rochie în mai puţin de o săptămână. Mama îi cosea iar tivul de fiecare dată când le spăla. Lucru care încetinea procesul, fapt care era o soluţie practică, dar mama nu voia o soluţie, ci un motiv pentru care se întâmpla aşa.

Una dintre doamnele de la clubul de lectură spusese:

— Are cumva probleme cu igiena?

Mama s-a încruntat şi a clătinat din cap:

— Nu, nu are astfel de probleme. În iulie face şase ani.

Eu şi cu Wavy trăgeam cu urechea de cealaltă parte a uşii de la bucătărie. Jocurile ei implicau mereu să tragem cu urechea şi să ne strecurăm pentru a afla secretele oamenilor, cum era cazul ţigărilor pe care tata le ascundea într-o cutie din garaj.

— Mă întreb dacă se comportă ciudat din cauza vreunui contact nepotrivit, a spus doamna de la clubul de lectură.

— Crezi că ar fi putut fi molestată sexual? a spus o altă doamnă, părând şocată, dar şi entuziasmată.

Conversaţia aceea a dus la prima vizită făcută de Wavy unui terapeut. A încetat să îşi mai rupă rochiile şi mama a început să se comporte ca o învingătoare. Tatei, ea i-a spus:

— Cred că am învins.

Apoi a descoperit draperiile din camera de oaspeţi, care erau ceea ce Wavy luase la rupt când încetase să mai facă asta propriilor haine.

Mama şi tata au urlat unul la altul, în vreme ce Wavy se uita prin ei.

— De ce trebuie să fie ceva greşit la ea? întreba tata. Poate că doar e ciudată. Ştii prea bine, soră-ta e destul de ciudată. Nu am timp de istericalele tale pentru tot ce face ea. Trebuie să ne pregătim pentru finalul de an fiscal.

— Îmi fac griji pentru ea. E atât de groaznic din partea mea? Niciodată nu vorbeşte. Ce se va întâmpla cu ea?

— Ba vorbeşte, a spus Leslie. O aud vorbind noaptea cu Amy.

Mama s-a întors încet spre noi, concentrându-se pe mine.
— E adevărat? Vorbeşte cu tine?
S-a uitat în ochii mei, negociind cu mine. Am dat din cap.
— Păi, şi despre ce vorbeşte?
— E secret.
— Nu poate fi secret, Amy. Dacă îţi spune ceva important, trebuie să îmi spui. Vrei să o ajuţi pe Vonnie, nu?
Mama s-a pus în genunchi în faţa mea şi am văzut cum avea să fie. M-ar fi făcut să îmi spun secretul. Am început să plâng, ştiind că aveam să spun şi că asta nu ar fi ajutat-o nici pe mama, nici pe Wavy. Doar mi-ar fi răpit mie ceva preţios.
Wavy m-a salvat. Cu mâna acoperindu-şi gura, a zis:
— Nu vreau să vorbesc despre asta.
Ochii mamei, gata să sară din orbite.
— Eu... a... a...
Nu putea scoate o vorbă, şi până şi tata părea siderat. Fetiţa-fantomă tăcută putea vorbi în propoziţii întregi.
— Vreau să te întorci la terapeut, a spus mama.
— Nu.
Lucrurile s-ar fi putut îmbunătăţi după aceea, dacă nu ar fi existat celălalt secret dintre mine şi Wavy. Îi plăcea să se strecoare noaptea afară din casă, iar eu mergeam cu ea. Alunecam uşor pe scări, în picioarele goale, apoi deschideam uşa de la bucătărie şi începeam să ne plimbăm prin cartier.
Uneori doar priveam. Alteori luam lucruri. În noaptea cu a şasea aniversare a zilei de naştere a lui Wavy, când şi-a lăsat tortul nemâncat, ea a forţat uşa de plasă a doamnei NiBlack. Ne-am strecurat prin bucătărie până la frigider, unde Wavy a apăsat cu degetul pe pivot pentru a menţine lumina stinsă. Pe raftul de jos trona o plăcintă cu lămâie pe jumătate mâncată, pe care am luat-o. Ghemuite sub salcia plângătoare din curtea familiei Goering, Wavy a rupt o bucată mare cu mâna goală şi apoi mi-a dat mie farfuria. A plecat după colţul şopronului din grădină şi,

când s-a întors, bucata ei de plăcintă cu lămâie dispăruse. Nu, nu se înfometa.

În alte nopţi, adunam lucruri. O sticlă de vin recuperată dintr-un şanţ. Un pantof de femeie, cu toc înalt, de pe marginea autostrăzii, acolo unde nu aveam voie să mergem. Un vechi mixer de mână abandonat lângă uşa din spate a Bisericii Metodiste. Ne-am adunat comorile într-o cutie de metal furată din garajul vecinilor şi am ascuns-o în dreptul gardului din spate, pe după tufele de liliac.

Când a sosit toamna, liliacul şi-a pierdut toate frunzele, iar tata a găsit cutia cu comori, inclusiv platoul greu de sticlă pentru prăjituri al doamnei NiBlack, cu numele ei scris pe fund, pe o fâşie de bandă adezivă. Mama l-a returnat doamnei NiBlack, care probabil că i-a spus cum i-a dispărut platoul: furat din frigider într-o noapte călduroasă de iulie, în urmă rămânând un şir murdar de mici urme.

Sau poate că altceva a facut-o pe mama suspicioasă.

Pe măsură ce vremea se răcea, eu voiam să stau acasă, în pat, dar când Wavy se ridica şi se îmbrăca, făceam şi eu la fel. Dacă nu o însoţeam, pleca singură. Jumătate din frica mea exista pentru că mă gândeam că avea să i se întâmple ceva rău. Cealaltă jumătate era frica gândului că ar fi putut avea parte de aventuri fără mine.

Aşa că o însoţeam, tremurând în frig, în vreme ce inima îmi bubuia de bucurie. La bibliotecă, Wavy se ridica pe vârfuri pentru a-şi strecura braţul fusiform în cutia cu cărţile returnate. Ziua, mama ne ducea cu maşina la bibliotecă să ne alegem cărţi, dar ni se părea mai frumos să le furăm.

Wavy zâmbea şi îşi retrăgea braţul ca să văd comoara. Cartea era suficient de subţire pentru a ieşi din cutie, dar nu era o carte pentru copii. *Salome,* spunea pe cotor. Ne-am plecat amândouă capetele pentru a studia ciudăţenia unei cărţi pentru adulţi, cu poze. Poze stranii. Coperta era uzată şi înfăşurată cu o bandă care să o protejeze, iar paginile păreau grele. Părea specială.

Când m-am întins să dau pagina, o pereche de lumini frontale au căzut pe noi, cum eram ghemuite lângă depozitul de cărţi. Wavy a fugit, dar eu am îngheţat când tata a strigat „Amy!” La fel ca într-o poveste, atunci când numele cuiva îţi dă putere, iată că tatăl meu era capabil să mă ţină pe loc cu al meu.

Mama a ieşit din maşină şi a început să alerge prin parcarea bibliotecii. Părea atât de feroce, îndreptându-se spre mine în cămaşa ei de noapte şi cu un palton, încât mă aşteptam la o explozie. Pedeapsă. În schimb, ea m-a prins în braţe şi m-a strâns la piept.

După aceea, a trebuit să spun totul. Despre cum umblam noaptea pe drumuri. Nu şi despre stele. Acela era micul meu secret. Mama a plâns, iar tata a ţipat.

— Ştiu ce vrei să spui, Brenda. Vrei să o ajuţi. Înţeleg asta. Dar când comportamentul ei începe să-i pună în pericol pe copiii noştri, atunci e vremea să faci o alegere. Nu o putem păstra. Nu poate fi controlată.

Poliţia a venit să facă un raport, o poză, să scoată o informaţie. Vecinii au început să apară pentru a o căuta pe Wavy, dar s-a întors ea, de bunăvoie.

M-am trezit în ţipete şi plânsete. În acea după-amiază, bunica a venit să o ia pe Wavy.

— E o idee groaznică. O idee proastă, a spus mama.

M-am mirat că putea vorbi aşa bunicii. Părea să nu fie posibil să scapi cu bine dacă vorbeai aşa propriei mame.

— Nu o vei putea supraveghea tot timpul. Nu poţi sta trează toată noaptea.

— Care ar fi rostul? Presupun că da, se va plimba un pic pe-afară. Din ce îmi amintesc, tu şi Val făceaţi la fel când eraţi copii.

— Aia era altceva. Eram adolescente şi erau vremuri mai sigure.

— Pfff, a zis bunica.

— Gândeşte-te la sănătatea ta, Helen, a completat tata.

— De la chimioterapie nu ai mai fost chiar în putere, mamă.

Bunica a pufnit iar tare, aşa cum obişnuia să facă mai demult cu fumul de ţigară, şi a clătinat din cap.

— Spune-mi care e soluţia ta. Orfelinat? Să o trimitem să locuiască cu nişte străini?

— O vom ajuta noi, a spus mama.
— Nu, nu o vom ajuta, a intervenit tata, blocându-mi câmpul vizual, aşa că nu voi şti niciodată ce schimb de priviri a existat între el şi mama, dar când el s-a dus spremasă să îşi mai toarne nişte cafea, mama a dat din cap.
— La fel de bine, ar putea veni cu mine acasă azi, a spus bunica.

M-am aşezat pe patul lui Wavy cât i-a făcut bunica bagajele. Nu erau multe de împachetat. Vreo zece rochii care supravieţuiseră Marii Distrugeri. Câteva şosete şi chiloţi. Peria de păr pe care uneori mă lăsa să i-o trec prin părul fin, mătăsos. Ultimul lucru care a fost pus în bagaj a fost Iepuraşul Prăfuit, păpuşa.

Bunica a pus-o în valiză. Wavy a scos-o. Mama a pus-o înapoi. Wavy a scos-o. Era singura jucărie pe care o avea Wavy.
— Nimic nu îţi aparţine, mi-a spus ea odată, când mă certam cu Leslie din cauza unei păpuşi Barbie care mai târziu a dispărut.

Wavy a scos din valiză Iepuraşul Prăfuit şi mi-a dat-o mie. Un cadou? Apoi a sosit timpul ca ea să plece. Bunica ne-a îmbrăţişat pe toţi, în vreme ce Wavy a aşteptat lângă uşă. Mama a încercat să o îmbrăţişeze şi pe ea, dar ea s-a ferit, strecurându-se pe lângă mama pentru a mă îmbrăţişa pe mine. Nu suficient de aproape încât să ni se şi atingă trupurile, dar şi-a pus mâinile pe umerii mei şi mi-a mirosit părul. După ce mi-a dat drumul, a fugit la uşa de la intrare.
— Vezi cum e? a spus mama.
— Ştie ce vrea. Aşa erai şi tu, a explicat bunica, zâmbind şi ridicând geanta lui Wavy.

După Ziua Recunoştinţei, am găsit adevăratul cadou pe care Wavy mi-l lăsase în dulapul de sub scări. Când mama a scos cutiile cu decoraţiunile de Crăciun, m-am târât înăuntru pentru a curăţa nişte beteală ruptă şi un ornament spart. Înghesuită, chiar în spate de tot, era cartea furată: *Salome*.

2

BUNICA

Octombrie 1975

EU ŞI CU IRV AM CRESCUT O FATĂ care a ajuns bine. Brenda s-a măritat cu un om bun, a avut copii buni, a ţinut casa curată şi a muncit din greu. Cu Valerie, cea mai mică, nu ştiu ce s-a întâmplat.

Presupun că, în zilele noastre, ea ar fi fost diagnosticată cu ceva, dar în acea vreme noi doar îi suportam comportamentul. De exemplu, problema ei cu microbii. Erau perioade când se spăla pe mâini de o sută de ori pe zi, până când pielea i se crăpa şi sângera. Am făcut-o să poarte mănuşi ca să o ajute să se simtă curată. Două duzini de perechi de mănuşi albe pe care le spălam şi le călcam în fiecare zi.

Apoi, în primul ei an de liceu, a rămas însărcinată şi a fugit cu Liam Quinn. Nouă nu ne plăcea de el, dar nu am încercat niciodată să îi despărţim. El cauza numai probleme şi nu mi se părea că o tratează cum trebuie pe Valerie. Era genul de băiat care se crede centrul universului.

Mai târziu, am aflat că era mai rău decât egoist. Am aflat că a implicat-o şi pe ea în tot felul de chestii care au băgat-o în închisoare. Din toate aceste motive, mi-a frânt inima. Am sperat ca Brenda să nu mă urască atunci când avea să afle cât de mult din pensia lui Irv se ducea pe avocaţii lui Valerie. Am sperat să strâng bani de facultate pentru Amy şi Leslie, dar nu mi-a mai rămas nimic pentru asta.

În prima zi când am adus-o pe Wavonna acasă la mine, nu a vorbit. Sinceră să fiu, n-a vorbit câteva săptămâni. E mai apăsător pentru nervi decât ai crede, să ai în aceeaşi încăpere pe cineva care nu scoate o vorbă. M-a transformat pe mine într-o veritabilă trăncănitoare. Povesteam tot ce făceam, exact aşa cum

făcusem şi pentru Irv pe final, când starea i se înrăutăţise.

În prima seară, Wavonna nu a mâncat la cină. Dimineaţa următoare, nici micul dejun. Până la prânzul din ziua următoare, am început să mă prind de ce arăta Brenda atât de sfârşită. Trei zile de îngrijorare, după care m-am gândit să număr lucrurile din frigider şi am tras concluzia că mânca. Înainte să ne punem în pat, aveam şase felii de brânză în celofan, nouă caise în compartimentul de fructe, treisprezece sărăţele. Dimineaţa aveam doar cinci felii de brânză, şapte caise, zece sărăţele. Nici cât să ţii un şoricel în viaţă, dar ea s-a descurcat.

A doua zi, am pus pe măsuţa de cafea din birou câteva jucării noi pe care i le cumpărasem. Biroul era îmbrăcat în lambriu de pin demodat şi avea mochetă pufoasă, dar noi îl foloseam ca sufragerie încă de când trăia Irv, aşa că era plin de amintiri plăcute. Mi-am petrecut ziua făcând un quilt pentru o strângere de fonduri la biserică şi uitându-mă la TV. Wavonna a stat pe canapea, uitându-se fix la TV sau la perete sau la nimic. Se uita în gol până departe, aşa cum făcuse Irv când se întorsese din război. Când s-a ridicat, m-am gândit: *În sfârşit, s-a plictisit. Va face ceva. Se va juca cu jucăriile.*

S-a dus la baie. S-a auzit apa trasă şi cea de la chiuvetă curgând. A venit înapoi pe canapea. Păpuşa Barbie, elefantul de pluş şi jucăriile Lincoln Logs au rămas în ambalajele lor şi ulterior au dispărut.

După două săptămâni, am făcut ce ar fi trebuit să fac din prima. Am cumpărat câteva cărţi de joc educative – litere, culori, forme, numere – genul acela folosit la grădiniţă. Dimineaţa următoare, i-am făcut un bol cu cereale şi am ieşit din bucătărie vreo cincisprezece minute bune. Mi-am petrecut timpul sunându-le pe tipele din clubul de bridge ca să le spun că nu aveam să vin în acea după-amiază. Când m-am întors în bucătărie, desigur că erau mai puţine cereale. Am curăţat masa şi am scos cardurile cu alfabetul.

— A e de la Ana.

Ştiam că nu avea de gând să repete după mine ca un papagal, dar cel puţin aşa le vedea şi le auzea.

În ziua aceea, am trecut prin întregul pachet. Când am terminat, Wavonna s-a dus spre masă şi a luat setul de notiţe pentru cumpărături. Era o chestie cu clapetă pe care Irv o construise, care avea o rolă pe care se putea adăuga hârtie de scris şi o gaură săpată pentru a introduce un creion de golf. Wavonna a rulat nişte hârtie şi a început să scrie alfabetul. Aş fi căzut din picioare de m-ar fi lovit fie şi o pană.

M-am întins şi am pus degetul pe A.

— Ştii cum se pronunţă ăsta?

Wavonna mi-a studiat degetul o clipă, înainte de a spune:

— A.

— Şi ăsta?

— B.

— Ăsta.

A oftat şi a spus:

– Abcdefghijklmnopqrstuvwxyz.

Bunică prostuţă.

Lunea următoare am înscris-o la şcoală.

În prima zi, după ce am lăsat-o la şcoală, am tras un somn de vreo două ore. A doua zi, m-am dus la salon pentru o înfrumuseţare extrem de necesară. Femeile bătrâne au nevoie să se dichisească, iar părul meu începuse să arate ca târât prin noroi. În a treia zi nu-mi aduc aminte ce am făcut, dar în cea de a patra am mers la clubul de bridge. Am băut un martini şi m-am distrat gălăgios cu fetele. Se aşteptau să le spun totul despre Wavonna, iar eu m-am prefăcut că sunt bunica mândră. „Oh, are cel mai fin păr blond, ca de bebeluş. Ştie deja tot alfabetul”. Nimic despre ea cu adevărat.

Am ţinut-o pe Leslie în braţe după ce s-a născut. La fel şi pe Amy. Erau nepoatele mele, bebeluşii mei. Le-am fluturat pozele peste tot şi m-am lăudat cu fiecare realizare a lor.

Pe Wavonna nu am văzut-o până nu a căpătat Brenda custodia ei. Ştiu că pe cei dificili trebuie să îi iubeşti şi mai mult, dar simţeam, în mare parte, doar milă. Părul ei lălâu şi umerii ciolănoşi erau atât de trişti, şi-apoi mai era privirea aceea goală. Plecând de la clubul de bridge, am simţit, însă, că totul avea să fie

bine. Aveam să învăţ să o iubesc pe Wavonna aşa cum le iubisem pe Leslie şi pe Amy. Iar ea avea să înveţe să mă iubească pe mine.

Când am ajuns la şcoală, Wavonna nu ieşise. Am mai aşteptat câteva minute, apoi am intrat în biroul din faţă, unde am fost întâmpinată de directorul şcolii şi de doamna Berry, profesoara Wavonnei. Ei i-o înmânasem pe Wavonna în prima zi de şcoală, tot în birou. Era o femeie prietenoasă, cu un zâmbet larg, dar în acea zi era un dezastru isteric şi smiorcăit.

Wavonna fugise de la şcoală.

Am plâns, dar îmi amintesc că m-am gândit: „Aşa a început totul şi cu Valerie“. Desigur, Valerie nu a început să chiulească de la şcoală decât atunci când a ajuns la liceu, dar totuşi am avut acel sentiment doborâtor că eşuasem.

La ora opt, m-am dus acasă şi am aşteptat veştile poliţiei. Mi-am ţinut telefonul în poală cât m-am spălat pe picioare. Mersesem pe jos nu ştiu câte străzi, ciocănind la toate uşile din zona şcolii. Trebuia să o sun pe Brenda, dar nu puteam suporta gândul de a spune: „Aveai dreptate. Nu mă descurc cu ea.“

S-a auzit soneria şi nu am ştiut ce să simt. Speranţă. Groază. M-am dus la uşă cu picioarele ude. Wavonna stătea pe verandă singură, tremurând. Odată intrată ea în casă, am încuiat uşa, de parcă aşa aş fi putut să o împiedic să mai fugă.

— M-ai speriat foarte tare! Dacă ţi se întâmpla ceva?

Ştiam că ţipetele nu erau cel mai bun mod de a comunica cu ea, dar nu mă puteam abţine.

— Niciodată să nu mai faci asta, niciodată! Înţelegi ce-ţi spun?

Ea a dat din cap, însă cunoşteam acel gest de la Valerie. Însemna: „Te înţeleg, dar asta nu înseamnă că voi face ceea ce spui.“

După ce am sunat la poliţie să anunţ că Wavonna ajunsese acasă, i-am făcut nişte supă şi i-am scos un teanc de biscuiţi. În timp ce plângeam în baie, ea a mâncat câteva linguri şi două sărăţele. Nu mai puteam continua aşa, dar nu o puteam lăsa nici să ajungă la asistenţii sociali. Ar fi putut oricine altcineva să cântărească din ochi nivelul supei din bolul ei, aşa cum

făceam eu? Un străin ar număra biscuiţii ca să se asigure că nepoata mea mănâncă?

Am curăţat masa și am fiert nişte cafea decofeinizată. Când m-am asigurat că eram calmă, am spus:

— Wavonna, vrei, te rog, să vii în bucătărie şi să vorbeşti cu bunica?

Nu a luat loc, dar a stat lângă mine, aşteptând să vorbesc.

–Dacă mai fugi de la şcoală, te vor lua de lângă mine şi te vor duce să trăieşti cu străini. Eu nu vreau să se întâmple asta. Vreau să stai aici, cu bunica.

Nu a reacţionat, dar nici nu mă aşteptam să o facă. Aş fi putut să am pe cap un pudel francez care să danseze tango cu o maimuţă şi ea tot nu ar fi reacţionat.

— Îmi spui ce s-a întâmplat la şcoală? De ce ai fugit? Dacă îmi vei spune, eu voi încerca să mă asigur că nu se mai repetă.

A fost ca atunci, cu alfabetul. A trebuit să se pregătească, dar a vorbit după o clipă:

— Doamna gălăgioasă mă atinge.

Stomacul aproape că a împins afară cafeaua pe care o băusem. Doamna aceea dulce? Nu îmi puteam imagina că ar face aşa ceva unui copil. În mintea mea, asta însemna că e de rău să fii atins.

— Te atinge?

Şi-a întins braţele spre mine, iar mâinile i s-au cambrat ca nişte gheare ameninţătoare pe care apoi le-a adus înapoi la piept, strânse.

— Adică te îmbrăţişează?

Dă din cap.

— Şi ţie nu îţi place?

A negat din cap cu seriozitate. Mi s-a făcut rău de uşurare, acum că-mi dădusem seama cât de groaznic arăta lumea Wavonnei. Desigur, ea niciodată nu m-a îmbrăţişat şi, de fiecare dată când o atingeam eu, se strecura sub mâna mea.

Ziua următoare am mers la şcoală şi eu am făcut ce ar fi trebuit să fac din prima zi. Am mers direct la clasa ei, plănuind să îi explic doamnei Berry.

Totul a dispărut pe fereastră când am ajuns la sala ei de clasă.

În centrul încăperii erau trei copii în scaune cu rotile. Nu vreau să par crudă, dar erau nişte legume care salivau. Într-un colţ, un copil se trântea pe covoraşele gumate albastre. Şcoala putea să vopsească pereţii în cea mai luminoasă nuanţă de galben pe care o voiau şi să afişeze cea mai drăguţă mobilă din lume, rămânea totuşi un loc oribil. Nu mi-o puteam imagina pe Wavonna petrecând aici cinci minute, ce să mai vorbim de cele patru zile cât o lăsasem.

Doamna Berry s-a grăbit spre noi cu un ditamai zâmbetul, spunând:

— Oh, doamnă Morrison, ce uşurare! Wavonna, dulceaţă, ne-ai îngrijorat pe toţi.

Aceea a fost ziua când am câştigat încrederea Wavonnei. Doamna Berry s-a năpustit spre noi, evident plănuind o îmbrăţişare enormă, sufocantă. Mi-am depărtat picioarele şi am întins un braţ ca să o blochez.

— Doamnă Berry, trebuie să vorbim cu cineva pentru a schimba clasele.

A făcut o faţă de rănită în timp ce noi ne îndepărtam de ea. Nu aveam nimic cu femeia, dar eram prea bătrână să o dau pe după gard.

Când m-am aşezat să vorbesc cu consilierul şcolii, am avut aceeaşi abordare. Am privit-o direct în ochi şi i-am spus:

— Nepoata mea nu e retardată.

Doamnă Morrison, nu mai folosim astfel de cuvinte. Temerea noastră este că problemele ei de vorbire sunt un semn al dezvoltării întârziate.

— Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar nu e proastă. Priviţi. Wavonna.

Ea nu m-a privit, dar ştiam că ascultă.

— Daţi-mi o foaie şi un pix.

Consilierul mi-a întins o foaie şi un pix peste birou. Am tras mai aproape scaunul Wavonnei şi am spus:

— Dă-i drumul şi arată-i. Altfel va trebui să rămâi în clasa cu doamna gălăgioasă.

Imediat ce am menţionat-o pe profesoara pentru educaţie specială, Wavonna a ridicat pixul şi l-a pus pe hârtie. În primul rând şi-a scris numele, corect cap-coadă. Dedesubt, a scris alfabetul: Aa Bb Cc şi tot aşa. Sub el a pus numerele. Apoi a făcut ceva ce nu ştiam că ştie să facă. A întors foaia şi a scris. Casiopeea. Lângă ea a desenat cinci puncte şi le-a unit. Apoi a făcut alte şapte, pe care le-a etichetat cu Cefeu. A umplut hârtia astfel. Singurele pe care le-am recunoscut au fost Carul Mic şi cel Mare.

Felul în care i-a căzut faţa consilierei m-a făcut să chicotesc. Am râs chiar în nasul săracei femei. Am râs până am dat în plâns. Înainte de Wavonna, mă simţisem destul de bine. Cancerul era în remisie şi eu aveam o pensie frumos planificată înainte să se mute Wavonna cu mine. După tot ce trăisem în ultima lună, un râs sănătos era necesar.

Au pus-o într-o clasă obişnuită, dar le-am spus din prima:

— Nu îi daţi o profesoară prea drăguţă.

Le-am spus-o în faţă. Nimeni nu avea voie să o atingă. Nu se puteau aştepta ca ea să vorbească, dar nu trebuia să se presupună că nu asculta şi nu învăţa. Nu am cerut şi nu mi-am cerut scuze.

Lucrurile n-au fost apoi perfecte, dar a fost mai bine.

A locuit cu mine aproape doi ani şi în tot acel timp m-a atins de două ori. Când ar fi fost a patruzecea mea aniversare cu Irv, am băut puţin vin şi am devenit sentimentală. Wavonna mi-a atins mâna, verigheta. Să mă aline, cred. A doua oară a fost chiar înainte ca Valerie să fie eliberată pe cauţiune, iar eu am angajat un avocat pentru a o ajuta să obţină custodia Wavonnei şi a bebeluşului pe care l-a făcut cât a stat în închisoare.

Am condus spre Tulsa de ziua lui Leslie şi ne-am simţit bine, ca pe vremuri: am cântat, am purtat pălării amuzante şi am ovaţionat când Leslie a rupt ambalajele. După marele tam-tam, cele trei fete s-au dus în sufragerie să se joace, în vreme ce eu şi Brenda am rămas să curăţăm.

Nu m-am putut abţine, aşa că m-am aşezat la masa din bucătărie şi am spus:
— Am vorbit cu avocatul lui Valerie despre programul de tranziţie în care poate intra ea.
— Nu ştiam că încă mai are un avocat. Tu plăteşti pentru el?

Nu am răspuns. Voiam să nu fie treaba ei, dar poate că era.
— Bun. Deci: avocatul lui Leslie crede că o poate băga în vreun program?

Brenda si-a tăiat a doua felie de tort. Greutatea ei crescuse în timp, pentru că mânca mereu când era supărată.
— E pentru femeile cu copii, să o ajute să se pună pe picioare ca să poată avea grijă de Donal şi de Wavonna.

Ştiam că avea să o inflameze şi aşa se întâmplase.
— Serios, mamă? Chiar crezi că Valerie poate avea grijă de ei? Ştii cum e Vonnie. Iată ce înseamnă talentul de părinte al lui Val : o fiică ce nu vorbeşte, nu mănâncă, se strecoară afară din casă noaptea.
— E mai bine acum.
— Ştiu. Te descurci foarte bine cu ea. Eu...

Brenda şi-a pus mâna pe braţul meu şi mi-era clar că îi părea rău că îşi pierduse cumpătul.
— Vreau ca Wavonna să fie cu mama ei.

Voiam să vreau asta. Voiam ca lucrurile să fie simple şi niciodată nu erau.
— Chiar crezi că acesta e cel mai bun lucru pentru ea?
— Val a primit tratament. Acest program o va ţine într-un apartament unde va avea un consilier. Se vor asigura că îşi ia medicamentele şi are grijă de copii.
— Păi şi ce trebuie să faci? Ceva hârţogărie?
— Trebuie să te duci la audierea ei pentru eliberarea pe cauţiune şi la cea pentru custodie. Va trebui să o faci, Brenda.
— De ce?
— A făcut metastază.

Wavonna se furişase atât de silenţios, încât niciuna dintre noi nu a observat-o până nu a vorbit.
— Ce înseamnă asta? a întrebat Brenda. Mamă?

— Probabil m-a auzit vorbind la telefon cu medicul. S-a reîntors cancerul. În plămâni şi ficat. Ei zic că mai am trei luni, poate mai puţin.

Acum că vorbeam despre lucruri dificile, Leslie şi Amy au încetat să se joace cu păpuşile Barbie şi au venit să stea în uşă, alături de Wavonna. Am încercat să o fac pe Brenda să fie puternică, dar ea a început să tremure şi să plângă. Au plâns şi Amy şi Leslie. Toate, cu excepţia Wavonnei, plângeau. A traversat bucătăria şi s-a întins spre mine. Preţ de o clipă, şi-a pus mâna pe pieptul meu, atingând acei sâni falşi de spumă pe care îi purtam în sutien.

Am iubit-o atunci, chiar atunci când eram gata să o părăsesc.

3

WAVY

Iunie 1977

MĂTUŞA BRENDA NU A VRUT SĂ STAU cu bunica la sfârşit.

— Lasă-l pe Bill sa o ia înapoi la Tulsa. Prietena mea Sheila stă la casă pentru a avea grijă de fete cât sunt eu aici, a spus mătuşa Brenda.

— O să plece curând cu tine. Las-o să stea cu mine, a spus bunica.

Ea şi-a întins mâna, iar eu m-am dus la ea, deşi nu eram destul de curajoasă pentru a o atinge în văzul mătuşii Brenda.

— Te iubesc, dulceaţă. Te iubesc. Eu mă duc curând să stau cu bunicul tău, Irv, dar cu voia lui Dumnezeu, mă vei vedea din nou, Wavonna. Nu în viitorul apropiat, dar într-o zi, cândva, a spus.

O vreme, bunica a dormit, iar mătuşa Brenda s-a dus în bucătărie să facă nişte cafea, dar s-a aşezat la masă şi şi-a pus capul pe braţe ca să plângă. Când ceasul mare ar fi trebuit să sune de ora trei, nu a sunat, pentru că nimeni nu îşi amintise să-l întoarcă. Mătuşa Brenda dormea.

— Mi-ar fi plăcut să nu-mi fie frică. Pare aşa prostescsă îmi fie frică, dar parcă aş conduce spre un loc nou şi nu ştiu unde merg, a spus bunica atunci când s-a trezit.

Eram singure, aşa că am ţinut-o de mână.

M-am gândit la domnul Arsenikos, vecinul de unde locuiam înainte să fie arestată mama. Când mama se certa cu unchiul Sean, domnul Arsenikos mă lăsa să mă ascund pe veranda lui. Îmi spunea că sunt „pisica lui fără adăpost“ şi îmi dădea sandvişuri cu şuncă. Uneori era doar grăsime întinsă pe pâinea albă şi moale, dar alteori erau în interior şi bucăţi întregi de şuncă. După ce mâncam, se aşeza pe leagănul de pe

verandă şi îmi spunea numele stelelor. Îşi folosea bastonul pentru a le schiţa în nisip, ca să le învăţ. El era marinar pe un vas numit USS San Diego, care e şi numele unui oraş din California. Nava lui se scufundase în Marele Război, iar el ştia în ce direcţie să se îndrepte pentru a ajunge pe uscat datorită stelelor.

Pe cuvertura pufoasă care era întinsă peste burta bunicii, am desenat Ursa Mică, cu coada atârnând în jos.

— Ursa Mică e în nord în noaptea asta. Carul Mic, am mai spus, pentru că aşa îi zicea bunica.

L-am desenat în palma ei, ca să-şi amintească. A dat din cap. Până când a răsărit iar soarele, ea adormise din nou, fără să se mai trezească.

Domnul Arsenikos spunea că, dacă ştiai constelaţiile, nu te puteai rătăci niciodată. Mereu aveai să îţi găseşti drumul spre casă.

LA ÎNMORMÂNTAREA BUNICII, SINGURUL lucru adevărat era bunica, pusă într-o cutie insolită. Restul era doar prefăcătorie. Mătuşa Brenda se prefăcea că nu era supărată pe Mama.

— Oh, Val, sunt atât de bucuroasă că te văd, a spus.

Unchiul Bill se prefăcea şi el. Înainte să vină Mama, a zis:

— Hai să terminăm odată cu asta şi să o eliminăm din vieţile noastre.

Dar apoi a îmbrăţişat-o, continuând:

— Arăţi grozav, Val. Trebuie să vii mai des în vizită.

— Vreau să ne adunăm de Crăciun. Nu putem să ne vedem tot numai la înmormântări, a completat mătuşa Brenda.

— Ştiu! Trebuie să păstrăm legătura. Nu pot să cred că a trecut atâta de când nu ne-am mai văzut. Mi-a fost aşa dor de tine! a spus mama.

Apoi mi l-a adus pe noul bebeluş.

— Acesta este fratele tău mai mic, Vonnie. El e Donal. Dă-i un pupic.

Nu ştiam de ce voia mama să-l sărut, când chiar ea era cea care spunea că gura era un loc murdar. Şi-n

caz că ar fi fost vreo capcană, eu doar m-am prefăcut că-l pup.

După înmormântare, eu, mama şi Donal am mers la Programul de Tranziţie.

— Totul va fi diferit de această dată, a spus.

Aşa a şi fost, diferit, în primele două săptămâni din program. Ea era Mama cea Bună şi respecta regulile. Ne spăla hainele şi le punea în sertarele din noul apartament. Gătea cina. Nu se ascundea în baie să-şi fumeze ţigara, aşa cum făcea înainte să fie arestată.

Apoi, într-o zi, s-a trezit Mama înfricoşătoare în loc de Mama cea Bună, iar eu am ştiut că lucrurile nu aveau să mai fie diferite. Niciodată nu ştiam care Mamă avea să fie la trezire.

Am citit cărţile pe care le primise în cadrul Programului. Trebuie să se RECONECTEZE LA FAMILIA SA! Asta însemna că trebuia SĂ LUĂM CINA CA O FAMILIE, dar în fiecare seară, după ce Mama Înfricoşătoare pregătea masa, se aşeza înapoi pe verandă, fuma din pipă şi ţipa prin uşa de sită că să mănânc. Nu aveam să cad în plasă. Ştiam ce avea să se întâmple dacă mă prindea mâncând.

Chiar şi Mama cea Bună putea spune brusc: „Nu mânca aia! E murdară!” şi să îşi înfigă degetele în gura mea, apoi, ca să scoată mâncarea. Chiar şi Mama cea Bună putea să-mi toarne Listerine arzător pe limbă ca să mi-o cureţe. Mereu spunea că „aşa intră lucruri în tine”. Lucruri rele puteau să intre pe gură şi să te îmbolnăvească. La fel cum bacteriile de la mine pot ajunge pe alte lucruri, murdărindu-le.

Când Megan, asistenta socială, a venit să ne verifice, mama a zâmbit atât de intens, încât mi s-a făcut rău la stomac. Nu avea să fie Mama cea Bună.

— Şi? Ce gătiţi pentru cina de diseară? a întrebat Megan.

— Oh, facem spaghetti.

Pe asta era fixată mereu mama. Eu aveam cartea de reţete a bunicii, dar mama nu mă lăsa să gătesc. Nu voia să fac mizerie.

— Cum merge în rest? a vrut să ştie Megan. Ai lipsit de la una dintre şedinţele de grup de săptămâna

aceasta.
— Oh, totul e super. Doar m-a durut puţin capul, atât. Mulţumim că aţi trecut pe la noi.

Mama zâmbea şi zâmbea, dar imediat ce a plecat Megan, a spus:
— Ce futuţi sunt toţi! E ca într-un sitcom cu un vecin gălăgios care apare mereu. Numai că ţi-ai omorî vecinul dacă ar tot apărea aşa cum fac ăia la TV. Ai omorî-o. Doamne, nu vreau să mai fac parte din show-ul ăsta TV tâmpit!

În vreme ce mama ţipa, Donal i-a luat peria de păr din geantă şi a băgat-o în gură. Înainte să apuc să i-o iau, mama l-a văzut.

Odată, când eram eu mică, am băgat în gură pipa ei ca să văd cum e, de vreme ce ei îi plăcea atât de mult. Fierberea şi înălbirea puteau curăţa majoritatea lucrurilor, dar nu şi pipa. Era atât de murdară după ce o băgasem în gură, încât a trebuit să fie aruncată.

Mama mi-a smuls peria de păr din mână şi a dus-o în bucătărie. Ştiam că avea să se întoarcă cu Listerine sau înălbitor, aşa că l-am ridicat în braţe pe Donal şi l-am dus în dormitor. Mama înfricoşătoare m-a târât afară din dulap şi m-a lovit până când peria a început să lase urme sângerii pe picioarele mele, dar măcar am împiedicat-o să toarne Listerine în gura lui Donal.

După asta, eu am avut grijă de Donal. L-am hrănit şi l-am îmbăiat pentru că Mama înfricoşătoare făcea băi atât de fierbinţi, încât îţi băşicau pielea.

Cartea Programului mai spunea şi că TREBUIE SĂ ÎŢI IEI CONSTANT MEDICAMENTELE, dar mama nu făcea aşa.

– Cum ar trebui să ţin minte toate pastilele astea futute? spunea, dar când am încercat să îi citesc instrucţiunile, m-a plesnit.

Când a încetat să îşi mai ia pastilele şi a început să aducă acasă sticle de whiskey, a devenit Mama înfricoşătoare tot timpul. Într-o noapte, când whiskey-ul se terminase, când Donal şi cu mine se presupunea că dormim, am auzit cheile mamei zornăind. Uşa apartamentului s-a deschis şi s-a închis.

Mie nu îmi era frică singură, dar Donal era prea mic să-şi poarte de grijă. Stătea în picioare în pătuţ, scâncind. Amândurora ne era foame, pentru că mama aruncase cina în coşul de gunoi. Spunea că porţia de spaghete era murdară şi că laptele se acrise. Chiar şi Mama cea Bună ar fi aruncat cina, dar uneori Mama înfricoşătoare o făcea din pură răutate.

Spaghetele erau lipicioase şi calde încă la mijloc şi era mai sigur să mănânc din gunoi decât să mă vadă mama mâncând. După ce am mâncat, am scos din gunoi cutia de lapte şi am umplut o sticluţă pentru copii. Donal a băut tot, iar după ce a golit sticluţa, eu am curăţat-o şi am pus-o deoparte, astfel încât mama să nu îşi dea seama.

Niciodată nu am ştiut ce e mai murdar: gura mea sau ce băgăm în gură.

Şi cu Liam era la fel. El era un lucru rău care putea ajunge la tine. Nu trebuia să mă atingă. M-ar fi murdărit. Când mama era supărată pe el, îmi spunea:

— Nu-i mai spune „tăticule". Nu e tăticul tău. Nu trebuie să ai încredere în el.

Mă punea şi pe mine să repet:

— Nu trebuie să ai încredere în Liam.

Când ea se supăra pe mine, îmi spunea:

— Nu pune mâna pe el. Nici măcar să nu te uiţi la el.

Eu eram mai murdară decât Liam pentru că eu nu aveam voie să ating pe nimeni, cu excepţia mamei şi a lui Donal, şi câteodată nici pe ei. Am încălcat regula doar când le-am atins pe bunica şi pe Amy.

În ziua de după ce m-a lăsat singură cu Donal, mama a sunat-o pe Dee şi i-a cerut să vină să ne viziteze. Uneori, mama spunea că Dee este cea mai bună prietenă a ei. Alteori spunea că e o curvă jegoasă. Probabil că au fost prietene în acea seară, pentru că Dee a venit şi i-a adus mamei o pipă nouă. Au fumat şi au băut toată noaptea şi au vorbit despre Liam.

— Intră în mine. Ca o infecţie. Tot ce trebuie să facă este să se uite la mine cu ochii ăia. M-aş putea îneca în ei.

După modul în care o spunea, ştiam că mama voia să intre în ea. Voia să o infecteze.

— Are ochi frumoşi. Ochi de Frank Sinatra. Chiar ai de gând să-l părăseşti? a întrebat Dee.
— Nu ştiu. Ce ar trebui să fac?

Mama era atât de beată şi de fumată, încât nu îi păsa că bea după Dee din sticla de whiskey.
— Vrea să te vadă. Măcar atât îi datorezi.

Noaptea ce a urmat, când eram în pat, a venit Liam.

Mi-era uşor să îi ascult vorbind, pentru că patul meu era aşezat lipit de perete.
— Nu pot fi cu tine, i-a spus mama. Nu mă vor lăsa să termin programul dacă sunt cu tine.
— Programul? Căcatul de program? Ce o să facă ei pentru tine?
— Îmi voi lua diploma de secretară.
— Glumeşti acuma? Iubito, eu sunt aici să am grijă de tine. Când ne-am căsătorit, am spus că voi avea grijă de tine. Împachetează-ţi căcaturile şi hai.

Când a intrat mama în camera mea şi a lui Donal, râdea.
— Scularea, copilaşi. Plecăm cu tăticul.

Mâna ei era moale şi plutea când a aşezat-o pe capul meu. Nici nu a observat că purtam haine pe sub pături, gata să mă furişez afară. Eu şi cu Donal am stat pe bancheta din spate când ne-a luat Liam. Pe geamul din spate am urmărit stelele îndepărtându-se.

Întâi am mers la un motel, iar mama a luat pastilele date de Liam. Câteva zile, a fost Mama Fericită şi a vorbit frumos. Apoi Liam ne-a dus la ferma cu pajişte în faţă.
— Eu şi cu Butch avem chestii de rezolvat, a spus.
— Să te dai cu motocicleta şi să îţi baţi joc de mine? Genul ăsta de chestii? Te urăsc. Şi urăsc şi nenorocita asta de cocină, a spus mama.

Ura podelele de lemn, petele de rugină din baie şi felul în care tremurau ferestrele când sufla vântul.
— Iubito, nu fi aşa.

Vocea joasă a lui Liam însemna că se putea întâmpla ceva rău.
— Crezi că mă poţi lăsa pur şi simplu aici, să te aştept? Poţi să te mai gândeşti o dată, pentru că eu...

Mama a părut surprinsă când Liam a pocnit-o peste gură, dar asta se întâmpla mereu. Când plângea, el s-a furişat lângă ea, i-a pus mâinile pe ceafă şi a început să-i vorbească cu blândeţe.

Apoi el a plecat, iar mama şi-a dat jos rochia drăguţă şi a zăcut în pat toată ziua. Nu i-a păsat Mamei Triste când Donal a plâns, iar el a plâns mult.

— Sunt atât de tristă, a spus.

Donal şi cu mine nu contam.

4

WAVY

Iulie 1977

ÎN PRIMA ZI LA FERMĂ, cât Liam şi cu mama au ţipat unul la celălalt, eu şi cu Donal ne-am ascuns în pod. A doua zi, când a venit Butch să-i aducă mamei pastile, eu şi cu Donal ne-am ascuns în pivniţă. A treia zi, am traversat pajiştea ca să văd moara de vânt. Credeam că atunci era ziua mea de naştere, dar nu ştiam, din cauză că era din 1964 calendarul de la fermă.

Nimeni nu m-a protejat pe pajişte. Nici Donal, care nu era suficient de mare pentru a merge. Nici mama, care dormea în timp ce plângea Donal. Nici Liam, care avea chestii de rezolvat.

Nimeni nu m-a protejat până ce nu a venit Uriaşul, la apus.

Mă întorceam la fermă ca să-l hrănesc pe Donal când un far frontal s-a ivit pe drum. Am fugit spre locul unde pajiştea întâlnea drumul şi am ieşit să văd motocicleta trecând zgomotos. Uriaşul şi-a întors capul pentru a mă privi şi părul i-a fluturat ca nişte aripi de graur. Pietrişul i-a fugit de sub roată şi motocicleta a derapat şi a căzut.Uriaşul s-a prăbuşit şi motocicleta a alunecat pe pajişte, încă mergând, cu roţile învârtindu-se.

Când am ajuns la el, Uriaşul zăcea pe drum cu mâinile şi picioarele întinse. Nu ştiu de ce nu îmi era frică. Poate pentru că era el aşa de mare. Mai mare decât oricine m-a făcut vreodată să mă simt mică. Poate pentru că cerul era mov-albastru-roşu-portocaliu şi luna cât o bucată mică de unghie. M-am aplecat lângă el şi i-am atins umărul, acolo unde tricoul său negru se murdărise. Trei zgârieturi lungi îi străbăteau braţul drept şi picurau sânge pe drum.

Şi-a deschis ochii şi a şoptit:

— Iisuse Sfinte. Eşti reală?

Am dat din cap. Era mai sigur aşa decât să vorbesc. Cuvintele erau complicate şi trebuia să mai şi deschizi gura. Astfel îţi puteau intra şi lucruri în gură.

Uriaşul s-a ridicat. Şi-a pus o palmă sub cot şi a scos un geamăt.

— De unde ai apărut? a spus.

Am arătat spre fermă.

— Nu eşti un înger?

Am negat din cap.

A trebuit să dea drumul cotului ca să se poată ridica în genunchi. Aerul i-a ieşit sonor printre dinţi şi braţul i-a rămas atârnând. Uriaşul avea nevoie de mine, la fel ca Donal. Asta m-a făcut suficient de curajoasă ca să nu fug atunci când şi-a pus mâna pe capul meu.

— Ai frunze în păr, a spus.

Mi le-a scos cu mâinile lui mari, tremurătoare. Când m-a privit, m-am uitat şi eu la el. Avea ochii atât de blânzi, încât eram sigură că el nu avea cum să intre în mine ca o infecţie. Nu ca Liam, cu ochii săi albaştri.

Prostesc din partea mea să cred că pot ajuta un uriaş, dar mi-am pus braţul pe după el, iar el s-a sprijinit pe mine. Repede, ca să nu mă prindă, l-am mirosit. Părul lui uleios mirosea a mentă şi a noroi şi a sânge. Apoi s-a ridicat în picioare şi eu mi-am apropiat faţa de tricoul lui, să-mi umplu nările cu el. Transpiraţie şi gaz şi ceva delicios: bacon. Ne-am târât împreună spre motocicleta lui, pentru că şi la genunchi era rănit.

— O poţi opri, poţi scoate cheia? a întrebat Uriaşul.

La capătul cheilor atârna un mic craniu argintiu. El nu avea o mână disponibilă pentru a le lua, aşa că le-am pus eu în buzunarul lui de la spatele blugilor. Catarama de la curea era mare şi argintie, cu trei pietre roşii, mari şi înceţoşate. La fel ca centura lui Orion.

Cu mâna încă pe umărul meu, am urcat de la drum spre casă. A vorbit tot drumul. Bunica vorbea prea mult din frica de tăcere, dar el nu. Vorbea pentru mine, să mă facă să mă simt în siguranţă.

Uriaşul mi-a povestit despre motocicletă. Un Panhead. Şaptezeci şi patru de inch cub. Vopsită la

comandă. Probabil că s-a futut totul definitiv. Mi-a spus că l-am surprins, stând pe pajişte cu părul în vânt. Ca o zână, mi-a mai spus.

Când i-am atins tatuajul mare de pe braţ, mi-a povestit şi despre el. Potcoavă, trifoi cu patru foi.

— Dar îţi spun, nu mă simt al dracului de norocos azi.

M-a întrebat dacă văzusem vulpi pe pajişte, dar a făcut-o doar ca să lase nişte tăcere în caz că aş fi vrut să spun şi eu ceva. La treptele din piatră care urcau din drum spre casă, el s-a aşezat, ţinându-se strâns de mână şi respirând din greu.

— Poţi să chemi pe cineva să mă ajute? a spus.

Telefonul era pe peretele de la bucătărie. Ştiam cum funcţiona, dar nu îl folosisem niciodată. Nu îi poţi mirosi pe oamenii de la celălalt capăt al firului. Şi urechile sunt deschizături prin care lucrurile pot să intre în tine.

Din capul Uriaşului se scurgea sânge pe care tricoul îl înghiţea. Ceva alb, despre care eu credeam că era un os, îi ieşea din braţ. Am dat din cap. Mi-a spus numărul. Apoi mi l-a scris cu degetul pe braţ, cu linii de sânge.

— Ştii cifrele?

Crezuse că nu ştiam să citesc pentru că eram mică. Pentru a-i arăta că înţelesesem, mi-am ridicat mâna spre ureche pentru a mima un apel telefonic. Apoi m-am gândit la o problemă.

— Tu? am întrebat.

— Sunt Kellen. Jesse Joe Kellen.

Începusem, dar m-a oprit.

— Stai. Pe tine cum te cheamă?

Nu o mai spusesem niciodată până atunci. Încercasem o dată, fără să scot vreun sunet, ca să văd cum se simţea să pronunţ. Apoi, dintr-o suflare:

— Wavonna.

— Du-te şi cheamă-mi ajutor, Wavonna. Zi-le ce s-a-ntâmplat.

Am urcat în fugă spre casă şi am apelat cu degetul tremurând, întorcând micul cerc şi aşteptând să revină în poziţia iniţială după fiecare număr. Ţârrrr, ţârrrr, apoi un ţăcănit şi respiraţia cuiva.

— Cine e? spuse Liam.

Un fior rece m-a străbătut. *Să nu ai încredere în Liam.*
— Cine pula mea e?

Îmi simţeam gâtul atât de strâns, încât nu ştiam cum aveau să iasă cuvintele. Le-am înghiţit, iar şi iar, până când au ieşit, în sfârşit.

— I s-a stricat motocicleta. Kellen.

Spunându-i numele, am ştiut că Uriaşul a meritat pericolul de a-l avea pe Liam în ureche.

— Vonnie? Tu eşti? Unde pula mea e Val?

— Doarme. Kellen a derapat. Cu motocicleta.

Cuvintele mi-au rănit gâtul ca un biscuit care o ia pe cărarea greşită.

— Fir-ar a dracului, vin. Trimit pe cineva.

— Repede. Sângerează.

Am închis, am luat prosopul de vase şi am fugit înapoi la Uriaş. Kellen. Soarele apusese cât am fost înăuntru, aşa că el era o umbră, iar rochia mea sclipea albă în lumina lunii.

— Ai sunat? a spus.

Am aprobat. Pe cât de delicat am putut, i-am înfăşurat prosopul pe braţ. Sângele s-a îmbibat prin prosop şi a început să-mi picure pe mână. M-am ghemuit în faţa lui, privindu-i ochii îndreptându-se departe. Devenea pierdut.

— Kellen.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui şi şi-a revenit. Când am arătat spre Nord, şi-a întors capul pentru a privi.

— Casiopeea. Andromeda. Perseu. Cefeu. Cygnus. Ursa Mică.

Acum, că soarele apusese, puteam vedea toate stelele şi planetele. Mercur, Saturn, Jupiter, Venus, Marte, ca nişte scări coborând din Lună spre pajişte. Le-am tot pronunţat numele până ce am auzit o maşină venind pe drum.

După ce Liam şi Butch l-au luat pe Kellen, m-am gândit la modul cum lăsa spaţiu şi pentru mine când vorbea. Dacă aveam să-l mai văd, decisesem să umplu cu cuvinte acele spaţii.

5

KELLEN

August 1977

M-AŞ FI DUS A DOUA ZI S-O văd pe fata de pe pajişte, dar derapajul de motocicletă aproape că m-a făcut hamburger. Am făcut o contuzie, am avut un umăr dislocat, trei coaste rupte, o gleznă luxată, iar braţul mi s-a rupt în două locuri şi osul a ieşit prin piele. După ce-am petrecut o săptămână în spital, au mai trecut două luni până am putut să lucrez ceva pentru Liam. Două luni de stat degeaba la Cutcheon's Small Engine. Bătrânul era corect cu mine, iar mie îmi plăcea munca. Îţi petreci ziua asamblând motoare, pleci acasă simţind că ai făcut ceva ce merită.

Odată vindecat suficient cât să pot fi de folos într-o bătaie, am făcut câteva drumuri pentru Liam. Butch şi cu mine am luat o chestie din Monte Carlo şi-am dus-o în Des Moines, un camion plin de metamfetamină. Bani buni.

Vara aproape se dusese când am reuşit să revin la fermă. Nimeni nu a răspuns când am ciocănit, dar uşa era descuiată. Imediat ce am intrat, m-a lovit duhoarea de vase nespălate. Chiuveta din bucătărie era plină, iar muştele bâzâiau pe mâncarea putrezită. Şi numai boluri şi pahare cu mucegai înflorind.

— Hei? Sunt Kellen, de la baza dealului. E cineva acasă? am strigat.

Nu a răspuns nimeni, dar în dormitorul de lângă holul din faţă am auzit pe cineva sforăind, doar puţin mai tare decât un bondar. Am băgat capul pe uşă şi persoana din pat s-a întors. Un picior subţire şi alb şi un petec de păr negru au ieşit de sub pături. Soţia lui Liam? Am făcut un pas înapoi, să nu o văd.

— Doamna Quinn? O căutam pe fata micuţă şi blondă. Wavy?

Eram ameţit ca dracu' în capul meu. De mai multe ori, la spital, m-am gândit că visasem.
— L-a dus pe Donal pe undeva.

Nu ştiam cine era Donal, dar măcar fata era probabil reală, de vreme ce soţia lui Liam nu a spus: „Despre ce mama dracului tot vorbeşti acolo?"
— Cine eşti? a întrebat.

–Jesse Joe Kellen. Ăăă... lucrez pentru Liam.
— Căcatu' dracului.
— Eu o să plec. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Am luat-o înapoi pe hol, sperând ca toată tărăşenia să nu ajungă la urechile lui Liam. Aveam deja mâna pe clanţă, spre ieşire, când mizeria din bucătărie m-a blocat iar. Fetiţa chiar trăia în jegul acela?

ERA SFÂRŞITUL LUI OCTOMBRIE când m-am dus iar pe la casă. De fiecare dată când o durere ascuţită îmi străbătea braţul, oricând lucram la motocicletă, mă gândeam la felul în care fata îşi pusese mâna pe obrazul meu şi îmi pronunţase numele. Ani întregi încercasem să fac oamenii să nu îmi mai spună Junior, dar să fiu al dracului dacă asta nu era prima dată când chiar simţeam că numele meu era Kellen.

După ce am făcut motocicleta să meargă iar cum trebuia, primul loc unde m-am dus a fost drumul spre casa lui Liam. Rezervorul era încă de metal nevopsit, iar bătrâna mea doamnă a fost grijulie cu regulatorul pe drum în sus, spre casă. Uşa de la bucătărie era iar descuiată, şi când am deschis-o, fata era acolo. Stătea lângă masă, cu părul pieptănat, fără frunze în el. Era şi un bebeluş acolo, apucat strâns de rochiţa ei, şi-aşa mi-am amintit imediat motivul pentru care fusesem trimis aici în noaptea derapajului. O pungă de cumpărături. Ricki mersese la magazin, dar nu putea duce ea mâncarea sus, de vreme ce era iubita lui Liam, iar neveste-sii probabil i-ar fi displăcut. Aşa că Butch a spus:
— Fugi până 'colo sus, Kellen, înainte sa se strice laptele.

Acum că puteam vedea că fata era reală, nu ştiam ce să zic. Poate că doar de asta aveam nevoie. Ea s-a ridicat, ţinându-l pe băieţel de baretele de la salopetă, fără a scoate o vorbă.

— Hei, Wavy, am spus.

Mi-am zis că acela era numele ei şi ea m-a privit de parcă ar fi fost uimită că îmi amintisem, cam aşa.

Şi-a îndreptat spatele şi a dat drumul bebeluşului:

— Nu te-am ucis?

— Nici pe departe. Sunt ca nou. Oricum, nu a fost vina ta.

Am spus totul foarte repede, căci nu voiam să se simtă ea prost, dar s-a încruntat.

— Doar că nu mă aşteptam să te văd acolo. Când am lovit pietrişul şi roata din faţă a alunecat, m-am redresat. Şi am pierdut controlul, ca un idiot. Nu e vina ta. Oricum, voiam numai să zic mersi că m-ai ajutat.

Asta îmi dorisem încă de când mă privise, dar când s-a uitat dincolo de mine, tot ce mi-am dorit, mai mult decât orice, a fost să se uite iar la mine. Majoritatea oamenilor te privesc ca şi cum n-ai fi mare lucru, dar felul în care s-a uitat ea la mine... era ca şi cum am fi fost iar pe pajişte. Ca şi cum aş fi contat. De obicei, oamenii nu se uită aşa la mine.

— El e Donal? Îi frate-tău?

A mişcat din cap şi s-a încruntat. Afară, pe drum, am auzit un zumzet familiar pe care nu l-am putut identifica. Mă uitasem doar la faţa ei. La păr şi la ochi. Apoi am privit-o în ansamblu. Purta o haină şi-avea un rucsac pe umeri.

— Mergi undeva? am întrebat.

— La şcoală.

Imediat ce a spus-o, m-am simţit ca un cretin. Ce asculta ea era autobuzul pe care îl pierduse acum.

— Te pot duce eu, bine? Dacă tot l-ai pierdut din cauza mea.

M-a privit cu foarte mare seriozitate şi a dat din cap.

Nu ai crede că cineva atât de mic ca ea ar putea ridica un bebeluş aşa de mare, dar Wavy l-a sprijinit pe şoldul ei. Era mai puternică decât părea.

Copilul a început să urle când l-a luat şi încă mai urla de undeva de prin casă când ea s-a întors în bucătărie. Am aşteptat să spună ceva, dar ea s-a dus direct spre uşă. O întârziam la şcoală.

Nu mă gândisem deloc cum avea să funcţioneze mersul ei pe motocicletă, dar am abordat problema în singurul mod în care puteam. Mi-am pus mâinile pe talia ei şi am ridicat-o. Spatele i-a înţepenit drept şi a deschis ochii larg, astfel că mi-am dat seama că o dădusem în bară. I-am dat drumul ca unui cartof fierbinte, iar ea s-a aşezat singură pe locul din spate.

— Ţine-te strâns, bine? am spus după ce am pornit motorul.

Nu mi-a răspuns şi nu m-a atins. Mă simţeam ca un tâmpit, ca şi cum aş fi ratat ceva important.

— Ai mai mers vreodată cu motocicleta?

M-am uitat la ea în oglinda retrovizoare. S-a încruntat şi a dat din cap. Mă gândisem eu. Să fie copilul lui Liam şi să nu fi mers niciodată cu motocicleta? Majoritatea tipilor la fel de înnebuniţi după motociclete cum e el îşi iau copiii la plimbare.

— O să mergem destul de repede, aşa că trebuie să te ţii de mine. Nu vreau să cazi, i-am spus.

Nu era ca şi cum ar fi putut să îşi pună braţele în jurul meu, dar m-a apucat de o parte a gecii, iar cu cealaltă mână m-a ţinut de curea. Pe autostradă, rochiţa ei flutura pe lângă noi, aşa că m-am întins în spate şi am strâns-o între noi. În timp ce făceam asta, mâna mea i-a şters genunchiul din greşeală, iar ea s-a retras. Era atât de uşoară, că mă agita. Ca şi cum nu aş fi avut nimic în spatele motorului. Am apăsat frâna de pe faţă ca să o fac să alunece mai aproape de mine, cât să mă asigur că mai era încă acolo. Imediat ce am făcut-o, mâna ei a slăbit strânsoarea gecii. Timp de câteva secunde, cât nu m-a atins, inima mi s-a oprit.

— Ţine-te bine. Nu-mi da drumul! am strigat.

M-a apucat iar de curea şi de geacă.

La semaforul din oraş am prins autobuzul din urmă şi l-am urmărit până la şcoală. Am urcat motorul pe trotuarul din faţă şi, imediat ce ne-am oprit, Wavy s-a dat jos. O secundă, s-a tot foit, înainte şi înapoi, încercând să îşi aranjeze rochiţa. Îmi făceam griji că s-

ar fi putut împiedica, dar când m-am dus să o prind, şi-a pus mâna pe coapsa mea pentru a se sprijini. Apoi m-a împins şi a fugit pe trotuar spre copiii care coborau din autobuz. Se holbau cu toţii la mine, cum stăteam pe motor în mijlocul trotuarului.

— Hei, Wavy! La ce oră? am strigat.

S-a întors şi m-a privit cu ochii întredeschişi.

— La ce oră să vin să te iau?

A ridicat trei degete. Grupul de copii care coborâseră din autobuz o ajunseseră. Unul dintre ei şi-a izbit umărul de al ei, apoi m-a privit, să ştiu că o făcuse intenţionat. Apoi ea şi-a lăsat mâna în jos şi şi-a croit drum în clădire. Am plecat de acolo simţindu-mă de parcă o predasem la porţile Iadului.

Niciodată nu mi-a plăcut şcoala, mereu am căutat scuze să mă ţin departe de ea, dar când m-am gândit la mizeria de la fermă, am înţeles de ce Wavy voia la şcoală. Singurul lucru la care m-am gândit cât am condus înapoi a fost că voiam să fac lucrurile să fie un pic mai bune pentru ea. Într-o casă străină era mai uşor de văzut ce trebuia făcut. Am intrat acolo cu gândul că aveam doar să spăl vase, dar apoi nu am putut pleca lăsând bebeluşul plângând neschimbat. Nu e acţiunea mea preferată, dar pot schimba un scutec. L-am curăţat pe copil şi am fiert un castron cu fulgi de ovăz, culegând gândacii de la suprafaţă când se ridicau. Când s-a răcit, am turnat deasupra nişte miere cristalizată şi l-am hrănit pe copil. A părut să îi placă aşa. Şi pe mine m-a plăcut, de asemenea. M-a mângâiat şi mi-a zâmbit larg cât am vorbit cu el.

Până când bătrânul Cutcheon m-a luat la service-ul lui, eu spălam vasele în parcarea camioanelor. Nu e greu, ba e chiar fain. Cu mintea goală. Freci şi ştergi.

Câteva lucruri ajunseseră prea departe – o tigaie arsă şi ruginită, un bol de lapte atât de stricat, încât aproape că m-a făcut să vomit. Le-am dus afară, în coşul de gunoi din spatele hambarului.

M-a cam frânt în bucăţi să văd locul unde Wavy încerca să ţină totul decent. Acolo erau recipiente curate destinate bebeluşilor şi probabil că ea frecase cada până o adusese spre gri. M-am băgat şi eu cu înălbitor şi borax, am făcut-o, la dracu', aproape albă.

Mi-a luat o oră bună de stat în mâini şi-n genunchi, frecând până ce braţul a început să doară acolo unde puseseră şuruburile.

La prânz, am amestecat nişte supă de roşii din conservă cu nişte sărăţele vechi. O înghiţitură pentru Donal, una pentru mine. Nu mai rău decât am mâncat eu în copilărie. Nu m-a împiedicat să cresc.

Până la acel punct, fusesem acolo aproape patru ore şi nu ştiam nimic de doamna Quinn. Mă speria, aşa că am mers la uşa dormitorului ei şi am strigat-o pe nume.

— Lasă-mă-n pace, a spus.

Cearşafurile patului ei erau atât de murdare, încât se îngălbeniseră. Bănuiesc că la un moment dat se ridicase pentru a o duce pe Wavy să o înscrie la şcoală. Asta dacă nu o făcuse Liam sau una dintre iubitele lui.

— Doamnă Quinn, vă este foame? am întrebat.

— Pleacă.

După ce am curăţat bucătăria şi baia şi l-am pus pe Donal la somn, m-am îngrijit de restul casei. Dormitorul lui Wavy era sus, în pod, lipit de linia acoperişului, cu câte o fereastră lungă la fiecare capăt. Fereastra de deasupra verandei din faţă avea o plantă căţărătoare dedesubt. Doar nişte viţă de vie moartă iarna, dar s-ar putea ca primăvara să fie, de fapt, caprifoi. Wavy nu îşi făcuse patul, însă lenjeriile păreau curate şi aveau deasupra o pătură croşetată de mână. Apoi câteva rafturi cu cărţi pe ele şi genul de căcaturi pe care le colecţionam şi eu în copilărie. O sticlă veche mov, un craniu de pisică, o piatră cu o gaură în ea, un ornament exterior, o mână de manechin. Doar chestii care îţi atrag atenţia. Sus, pe grindă, de câteva cuie, atârnau rochii. Am ridicat una, iar dedesubt erau un maieu şi o pereche de chiloţi.

Am ieşit de-acolo simţindu-mă ca un spion.

Am ajuns înapoi la şcoală chiar când autobuzele goale trăgeau în parcare. De asta mă privise amuzată Wavy când o întrebasem la ce oră termina. Pierduse autobuzul la venire, dar putea să-l ia pe cel înapoi spre casă. Doar că spusesem că aveam să vin după ea. Nu îmi plăcea să spun ceva şi să nu mă ţin de cuvânt. Prea mulţi tipi fac aşa.

Când Wavy a ieşit, avea un grup de copii care o urmau. A venit pe trotuar, lângă mine, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Mi-am dat seama că acei copii probabil erau o bătaie de cap, după cum arăta ea. Dobitoci mici.

– Hei, Wavy, am spus când a ajuns lângă mine.

S-a urcat direct pe motor, fără vreun ajutor, pregătită să plece de-acolo. Am băgat motorul în viteză şi ne-am îndepărtat zgomotos de copiii care se uitau. N-a mai fost nevoie nici să îi spun să se ţină. M-a apucat strâns de geacă şi nu mi-a mai dat drumul.

Nu prea era de mâncare la fermă, aşa că ne-am dus la vechiul Drive-Thru Biplane ca să luăm burgeri şi cartofi prăjiţi. Aveau să se răcească în geanta de pe şa, pe drum înapoi, dar tot aveau să fie buni de mâncat.

Când am ajuns la casă, Wavy a părut de-a dreptul speriată când a deschis uşa şi a văzut bucătăria. A dat drumul clanţei şi a făcut un pas în spate, destul de larg încât să se lovească de mine.

— A curăţat mama? a şoptit.

— Nu, eu. Nu aveam altceva de făcut azi şi m-am gândit că tu eşti ocupată cu şcoala. Ştii că ăsta a fost jobul meu, spălarea vaselor? E muncă faină. Te cam lasă să îţi închizi creierul. Mie îmi plac mai mult farfuriile şi castroanele, în ele poţi să faci cercuri.

Încercasem să fac ceva drăguţ, dar ea arăta de parcă urma să înceapă să plângă. I-am pus mâna pe umăr, ca să o îmbrăţişez, cred, dar ea şi-a pus ambele mâini pe burta mea şi m-a împins.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să...

A tremurat tare, din toate încheieturile, înainte să intre iar în casă. Nu eram sigur dacă era supărată, dar s-a uitat înapoi după mine, aşa că am urmat-o.

— Argintăria cere mult timp ca să fie curăţată, am spus. Din cauza modului în care rămâne mâncarea în furculiţă. Ouăle, mai ales, îţi dau de furcă atunci când se usucă pe ceva.

Era uşor să vorbeşti aşa cu Wavy. Părea să nu îi pese ce spun, dar umerii i s-au relaxat.

— Frate, ce foame mi-e. Sper că nu s-au răcit prea tare burgerii.

Am pregătit farfuriile, cu câte un burger şi cartofi pe fiecare. M-a privit şi, când am pus farfuriile pe masă, s-a ridicat pe scaunul de vizavi de mine. Am început să mănânc, luptându-mă cu micile plicuri de ketchup. A deschis unul şi-am presupus că era pentru ea, dar ea l-a stors la mine în farfurie. Apoi şi pe celălalt. Tot timpul cât am mâncat, m-a privit, dar nici măcar nu s-a atins de mâncarea ei. După ce am terminat, ea a luat farfuria din faţă şi a plecat cu ea pe hol, spre dormitorul doamnei Quinn.

I-am pregătit altă farfurie lui Wavy, dar când a revenit, avea grijă de Donal.

— Uite, de ce nu mi-l dai mie să-l ţin cât mănânci tu cina? am întrebat.

Mi-a pus bebeluşul în poală, dar nu s-a aşezat. În schimb, a înconjurat bucătăria, plimbând mâna mică peste marginea chiuvetei, pe blat, pe partea din faţă a frigiderului, ca şi cum ar fi testat cât de curate erau. Când a ajuns la capătul blatului, a păşit în spatele meu. Am vrut să mă întorc, dar apoi mi-am dat seama că mă studia, voind să se asigure că putea avea încredere în mine. Mi-a înţepenit gâtul de la cum mă privea.

— Doare? a întrebat.

Mi-am pus podul palmei peste păr. Odată crescut la loc, nu mai puteai vedea cicatricea care îmi brăzda ceafa.

— Nuuu. Ţi-am spus, sunt ca nou. Serios, chiar nu a fost aşa de rău.

Pe lângă erupţia cutanată care îmi urca pe braţ, am mai căpătat şi o cicatrice ca un miriapod, semnele de la cusături ieşind din ea ca nişte picioruşe. A mai făcut un pas spre dreapta şi a privit-o.

— Aia doare un pic. A fost nevoie să mă opereze.

M-am întins pe după Donal ca să-mi ridic mâneca şi să îi arăt cât de lungă era cicatricea, doar din nevoia aia de a te lăuda cu o cicatrice bună. După cum s-a încruntat, mi-am dorit să nu o fi făcut.

— Nu a fost vina ta, i-am spus. Trebuia să ştiu să nu vin cu viteză pe un astfel de drum. Am avut noroc că ai fost acolo. Dacă aş fi derapat fără să fie cineva prin preajmă, aş fi putut muri.

A dat din cap. N-a-nghiţit gogoaşa.

6

MISS DEGRASSI

Septembrie 1977

ÎN PRIMUL EI AN LA CATEDRĂ, Lisa DeGrassi a avut-o pe Wavonna Quinn în clasa a treia. Unul dintre cele paisprezece nume din catalog. Lisa le-a văzut pe toate drept posibilităţi.

Majoritatea părinţilor copiilor au venit în prima zi pentru a o cunoaşte pe profesoară, dar Wavonna a sosit singură şi s-a strecurat în banca cea mai apropiată de uşă.

— Bună. Sunt domnişoara DeGrassi. Eşti în clasa mea?

Fata şi-a desfăcut fermoarul ghiozdanului şi a înmânat Lisei un exemplar din formularul ei de înscriere. Wavonna Quinn, 8 ani, părinţii Valerie şi Liam Quinn, o adresă dintr-o zonă rurală. Scrisul de mână abia de se înţelegea, iar la finalul formularului, acolo unde era un spaţiu pentru ca părinţii să scrie observaţii – alergii, restricţii pentru starea de sănătate – cineva scrijelise două rânduri scurte. Primul era „Nu vorbeşte". Al doilea părea să fie „Nu încercaţi să o învăţaţi nimic".

Au neliniştit-o pe Lisa. Familia Quinn era genul înapoiat anti-guvernamental? Împotriva sistemului public de învăţământ, dar forţaţi de lege să-şi trimită copilul la şcoală? Indiferent de orientările părinţilor, Wavonna nu s-a împotrivit când a fost mutată la o bancă pe centru şi a completat cu entuziasm fişa de lucru la matematică pe care Lisa le-a dat-o după prânz.

Problema a apărut când a sosit momentul să fie predate fişele şi băiatul din spatele Wavonnei a atins-o pe umăr. Ea s-a întors în bancă şi l-a pocnit în braţ, făcând foile să se împrăştie.

— Wavonna! s-a ridicat Lisa la catedră, căutând ceva de spus. Nu avem voie să lovim!

În banca pedepsiţilor din fundul clasei, Wavonna părea indiferentă la pedeapsă. Fără să aibă ceva de făcut, nu s-a foit şi nu şi-a pus capul pe bancă. I s-au dat fişe de lucru, iar ea le-a completat fără să se plângă. În pauza învăţătoarei, când copiii erau la educaţie fizică, Lisa s-a uitat mai bine la observaţia mâzgălită pe formularul de înregistrare al Wavonnei: Nu încercaţi *să o atingeţi.*

La finalul zilei, după ce au plecat copiii, Stacy, cealaltă învăţătoare de la clasa a treia, a venit să îi vorbească. Ea era cu câţiva ani mai mare decât Lisa şi cea mai apropiată de noţiunea de prieten pe care Lisa o găsise la Powell.

— O ai pe fata familiei Quinn la tine în clasă, a zis Stacy.

— O ştii?

— Nu pe ea. S-a transferat din alt stat. Pe mamă-sa, da, totuşi. Eram în birou când a venit să o înmatriculeze pe fetiţă.

Era o poveste pe care Lisa avea să o audă de câteva ori în următoarele săptămâni.

Valerie era beată sau fumată. S-a bâlbâit şi abia a putut să ţină pixul în mână ca să completeze formularele de înscriere. A plătit cu o bancnotă de o sută de dolari – costurile de înmatriculare erau de doar doisprezece dolari pe an – şi a plecat fără să îşi ia restul.

Părul ei era un cuib de şobolani înnodaţi şi purta ceea ce ar putea fi descris de cineva drept pijama. Cu platforme negre cu toc cui, decupate în faţă.

Şi duhnea. Directorul adjunct a adăugat detaliul: „Adică puţea pe bune. Ca şi cum nu s-ar fi spălat de câteva săptămâni."

Wavonna nu puţea. Temele ei miroseau ocazional a ţigări, dar erau alţi copii în clasă de care se avea şi mai puţină grijă acasă. Copii care veneau cu aceleaşi haine timp de trei zile la rând, nespălaţi pe ochi şi cu dinţii nespălaţi.

Apoi a fost refuzul Wavonnei de a mânca de prânz. În a patra zi de şcoală, ea nu era cu restul clasei când a venit Lisa să îi ia din sala de mese. Wavonna

stătea la masa profesorilor cu o tavă în faţă, în vreme ce doamna Norton o privea.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Lisa.

— Eu am o regulă la prânz. Toată lumea trebuie să încerce să guste din tot. Ea nu vrea.

Lisa nu era de acord cu astfel de reguli, dar în prima ei săptămână de predat nu avea cum să nu fie de acord cu o experimentată vreme de treizeci de ani, aşa cum era doamna Norton.

— Când îi veţi permite să revină în clasă? întrebă Lisa.

— După ce ia câte o gură din tot.

La 2.55 p.m., chiar înainte de clopoţelul de ieşire, Wavonna s-a întors în clasă cu un bileţel de la doamna Norton. În loc să guste o gură din fiecare fel, a preferat să stea în sala de mese pustie cât a făcut curăţenie femeia de serviciu.

Ora de educaţie fizică era altă fundătură. În vreme ce alţi copii alergau, ţipând şi râzând, Wavonna stătea pe bancă şi citea. Dacă i se lua cartea, rămânea pe bancă şi se uita în gol.

Era încăpăţânată, dar măcar era deşteaptă. Lecturile ei erau peste nivelul clasei şi rareori lua sub nota maximă la lucrările de matematică. Era un elev problemă, dar era cea mai mică problemă în comparaţie cu ceilalţi.

Apoi, prin şcoală a trecut primul val de răceli, iar Wavonna a rămas acasă, bolnavă. Trei zile mai târziu, s-a întors la şcoală cu o femeie cu aspect dur, care a mărşăluit spre catedră şi a întrebat:

— Care-i învăţătorul pe-aici?

— Eu sunt, doamna DeGrassi.

— Eu sunt Valerie Quinn.

Femeia era înaltă şi subţire, cu păr castaniu, dar această doamnă Quinn nu puţea şi nu se bâlbâia. Purta un pulovăr alb pe gât, pantaloni albi, platforme roşii şi îşi ţinea părul strâns la spate, lăsând descoperită faţa nemachiată.

— Cât de des dezinfectaţi băncile? a întrebat doamna Quinn.

— Sunt convinsă că femeia de serviciu o face periodic.

— Sunteţi convinsă? Cum de sunteţi convinsă? Aţi văzut-o pe femeia de serviciu făcând asta? Sau doar aţi

presupus că o face?

Lisa începuse să spună că „sunt convinsă că îşi face treaba”, dar nu a mai avut şansa să îşi termine ideea.

Mai târziu, povestind întâmplarea, a descoperit că nu mai era nevoie de nicio exagerare pentru a declanşa râsul.

— Trebuie dezinfectate zilnic. Zilnic. Repetaţi cu mine: *băncile trebuie să fie dezinfectate zilnic.* Copiii sunt plini de germeni. Sunt acoperiţi de germeni. Toţi, toţi, toţi... îngeraşii ăştia dulci...

În acest punct al poveştii, Lisa indica audienţa cu mâna, cu un deget arătându-i acuzator, mereu conştientă că niciodată nu va putea reproduce gestul plin de dispreţ al Valeriei Quinn.

— .. .sunt nişte fabrici scârboase de germeni. Îngeraşii ăştia se duc la baie şi nu se spală pe mâini. Aduc germenii înapoi în clasă şi îi împrăştie absolut peste tot.

Diatriba a durat până când doamna de la sala de mese l-a trimis pe domnul Bunder, profesorul de educaţie fizică, să vadă de ce întârziau la masă elevii Lisei. El i-a găsit supuşi predicii fără milă ţinute de doamna Quinn despre lipsurile lor în materie de igienă.

Domnul Bunder a reuşit să o convingă să coboare la biroul de la intrare, acolo unde ea şi-a vărsat furia şi asupra directorului, şi a femeii de serviciu, şi a asistentei medicale de la şcoală. Când a terminat, domnul Bunder şi-a sacrificat ora liberă ca să îi ţină pe elevii Lisei în sala de sport, în timp ce Lisa s-a dus înapoi în clasa ei ca să-şi revină. Singură, a stat la catedră şi a plâns. Când şi-a ridicat capul, a găsit-o pe Wavonna aşezată pe bancă, sub cuier, citind. Fusese acolo tot timpul, în vreme ce mama ei urla.

— Eşti bine, drăguţă? a întrebat Lisa.

Fără să ridice privirea, Wavonna a dat din cap. A făcut-o să îşi dorească să fi existat ceva pentru care să merite să cheme Protecţia Copilului. O vânătaie dubioasă, un semn de malnutriţie, orice ar fi luat-o pe fetiţă de lângă mama ei nebună.

Abordarea situaţiei din partea domnului Bunder era uşor diferită. După două luni în care a avut-o pe Wavy la ora de educaţie fizică, a sugerat că te apucă nervii dacă ai un astfel de copil în clasă.

— Ce a fost primul? Găina nebună sau oul nebun? întreba.

În noiembrie, lucrurile s-au îmbunătăţit. Poate că era influenţa tatălui Wavonnei, care începuse să o aducă şi să o ia de la şcoală în majoritatea zilelor. Asta a fost în acelaşi timp când Wavy a început să îşi semneze aşa lucrările, nu cu Wavonna.

Când mama nebună şi tatăl rocker nu au apărut la conferinţele pentru părinţi şi profesori, Lisa a trimis o scrisoare la ei acasă. Apoi a sunat, dar nu i-a răspuns nimeni.

În sfârşit, a făcut ce fusese prea laşă să facă din prima. La finalul orelor, a condus-o pe Wavy acolo unde domnul Quinn aştepta pe motocicletă, cu mâinile aşezate pe coarne. Având geaca de piele descheiată, Lisa i-a văzut petele de transpiraţie de sub mânecile tricoului unsuros. Era mare şi corpolent, şi dacă Wavy nu ar fi fost acolo, Lisa ar fi putut să dea înapoi de la decizia ei de a-l confrunta.

— Bună. Sunt doamna DeGrassi. Sunt învăţătoarea lui Wavy.

El a dat din cap.

— Mi-a părut rău să nu vă văd pe dumneavoastră şi pe doamna Quinn la Ziua Porţilor Deschise, dar mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu dumneavoastră să vorbim despre cum se descurcă Wavy. V-am trimis o scrisoare despre conferinţă. Poate că nu aţi primit-o.

— Ăăă... scuze, a spus el.

— Oare aţi putea intra acum? Durează doar câteva minute.

El a privit-o pe Wavy, iar Lisa a avut sentimentul cel mai ciudat, cum că el aştepta indicaţii. Toate luminile aprinse, şi totuşi nu era nimeni acasă?

Wavy a dat din cap.

— În regulă, a spus el.

În sala de clasă, Lisa ţinea două scaune de adult pentru întrevederile cu părinţii, dar chiar şi acestea păreau prea mici pentru el. Pe cât de mare era, abia de

părea destul de în vârstă ca să aibă o fiică de opt ani, dar Lisa își învățase lecția despre acest subiect. Bunici care se dovedeau a fi părinți. O mamă atât de tânără, încât Lisa a confundat-o cu sora mai mare a unei eleve. Domnul Quinn părea tânăr, cum stătea așa vizavi de ea, ca un copil chemat în biroul directorului.
— Wavonna... Wavy a depășit deja marile hopuri din clasa a treia: înmulțirea și scrisul de mână.

Lisa păstrase un model din scrisul lui Wavy ca să îi arate, un mic eseu pe care îl scrisese despre lansările lui Voyager 1 și 2. El a privit foaia destul de mult ca să o citească, dar nu a spus nimic.
— Dar tot nu participă la EF. Mă întrebam dacă am putea găsi o cale de a o încuraja să o facă.

Domnul Quinn s-a mișcat în scaun și a spus:
— Ce-i EF?
— Ora de sport. Acum i se spune Educație Fizică. Pe scurt, EF.
— Oh.
— Alt lucru care mă îngrijorează e vorbirea lui Wavy. Nu trebuie să decideți acum, dar vreau să vă gândiți la posibilitatea ca Wavy să se vadă cu terapeutul. Nu vă va costa nimic. E parte din serviciile locale care le sunt oferite tuturor elevilor și chiar cred că...
— Nu am nevoie de terapeut, a spus Wavy.

Până atunci, Lisa o mai auzise pe Wavy spunând fix trei cuvinte: „Stop", „Nu" și „Căcatule", lucru care îi făcuse rost de o plimbare la cancelarie, acolo unde directorul s-a lovit de indiferența ei față de pedepse.
— Oh, a exclamat Lisa.

Aruncând o privire lui Wavy, domnul Quinn s-a ridicat, iar lanțul de la portofel a început să i se lovească de picior.
— Gata-i?
— Ăăă... mulțumesc pentru faptul că ați venit.

După aceea, Lisa s-a dat bătută. Nu-i de mirare că Wavy nu vorbea. Modelele ei erau o femeie nebună care nu tăcea niciodată și un bărbat care abia scotea două vorbe. Ce puteai să faci cu un copil care avea așa ceva acasă?

7

KELLEN

Noiembrie 1977

LA MAGAZINUL DE MOTOCICLETE DIN GARRINGER, Marilyn a ieşit de după tejghea zâmbind şi a spus:
— Oh, Dumnezeule, de unde a apărut îngeraşul? Nu ştiam că ai o fetiţă.
— Nu e fetiţa mea, am spus.
— Atunci cine e? Al cui eşti tu, îngeraşule? Are păr ca de bebeluş, nu-i aşa?

Marilyn s-a întins să o atingă pe Wavy, aşa că m-am mutat pentru a o bloca.
— Îi trebuie o cască, am spus.

Cât am stat acolo, vorbind cu profa care credea că-s Liam, mi-am dat seama că eram nesăbuit să o las pe Wavy să meargă fără cască pe motocicletă. Nu conta Liam, eu nu m-aş fi iertat niciodată dacă aş fi făcut accident şi aş fi împrăştiat creierii lui Wavy.

Marilyn a adus trei căşti pentru copii. Una neagră şi simplă, una în dungi albastre cu alb şi una roz.
— Pariez că ştiu care îţi place, a spus Marilyn.

Da, Wavy voia pe dracu' o cască roz. A arătat spre casca neagră, care era o versiune mică de Daytona cu vizieră. I se potrivea, aşa că am încheiat afacerea.

Cât i-a scanat Marilyn casca, Wavy a mers pe culoarul cu bocanci, trecându-şi degetele peste vârfurile lor. Ghetele ei de iarnă păreau ieftine şi tocite, aşa că am întrebat-o:
— Vezi ceva ce îţi place?

A dat din cap.

Marilyn s-a înfiinţat iar lângă noi, tot încercând să se apropie de Wavy. La cum arăta Wavy, drăguţă şi blondă, probabil că oamenii încercau mereu să pună gheara pe ea. De multe ori aproape că i-am atins şi eu părul, după care mi-am amintit că nu e voie. După cum

îmi dădeam eu seama, avea să mă lase când avea să se simtă în regulă.

Ca să o ţin pe Marilyn departe, a trebuit să mă las într-un genunchi şi să pun măsurătoarea pentru pantofi lângă piciorul lui Wavy.

Ea mi-a zâmbit, uşor îmbujorată. Îmi dădeam seama ce gândea.

— Nu-s pantofar, am spus.

Asta i-a lărgit zâmbetul, aproape arătându-şi dinţii.

— Nu e fiica ta? a întrebat Marilyn.

— Nu, nu e fiica mea.

Ce era să spun? *Ea îi tipa eu care mă dau cu motorul?* Nu toate lucrurile au răspunsuri simple. Am spus:

— E o prietenă.

Wavy a ales o pereche de ghete masculine cu vârf pătrat. Piele bună, să o ţină o vreme. Erau un pic cam mari, dar privind-o cum mergea prin magazin, pe jumătate ţeapănă, pe jumătate împiedicată, mi-am dat seama că îi plăceau.

— O să-ţi vină şi când mai creşti, am spus.

Ea a dat din cap.

Wavy a ieşit cu ghetele noi din magazin, pe cele vechi şi tocite ale ei le-a lăsat acolo. Părea fericită. De fapt, chiar m-a aşteptat să o ajut să urce pe motor, deşi nu avea nevoie de ajutor.

— Trebuie să montez încă un suport pentru picioare. Să le pun destul de sus, ca să nu fie nevoie să te sprijini de ramă, am spus.

Mai păruse fericită şi înainte, dar a surâs când am menţionat suportul. Asta a făcut să merite toate privirile ciudate ale lui Marilyn, să scot nu unul sau două zâmbete de la Wavy, ci un zâmbet care să dureze tot drumul înapoi din Garringer.

La fermă, eu credeam că aveam să citim sau să jucăm ceva până la ora cinei, dar imediat ce am oprit motorul motocicletei, Val a deschis uşa de la bucătărie. M-a şocat al dracului. O văzusem pe Val prin casă, nu doar în pat, doar de câteva ori, iar acum stătea acolo cu părul făcut, purtând haine şi pantofi.

— Unde ai fost, Vonnie? Ar fi trebuit să te întorci de la şcoală acum câteva ore, a spus.

Wavy a rămas pe treapta de jos, nu s-a mişcat. Eu nu ştiam ce să fac.

— Treci aici, să nu răceşti, a spus Val. Acum!

În sfârşit, am coborât de pe motocicletă şi Wavy a început să urce scările. Când a ajuns la uşă, Val a spus:

— Dă-i casca înapoi lui Kellen.

Wavy nu a mişcat, aşa că Val i-a luat-o. Până atunci, ajunsesem şi eu pe scări şi Val mi-a dat-o mie, izbindu-mi-o de palme destul cât să doară.

— Ea trebuie să meargă cu autobuzul, Kellen.

Dacă aş mai fi avut câteva secunde, aş fi spus: „E casca ei!“, dar înainte să apuc să zic ceva, Val mi-a trântit uşa în faţă.

8

WAVY

Mai 1978

TOATĂ IARNA, KELLEN S-A OCUPAT de cumpărături. Îmi plăcea aşa, pentru că el cumpăra exact ce îi scriam eu. Dacă îi scriam „trei conserve de fasole verde“, el aducea chiar trei conserve de fasole verde. Nu una, nu zece, nu o sacoşă plină de chestii pe care Donal nu le mănâncă. Aşa făcea mama: aducea acasă supă cremă de ciuperci când eu scriam „cremă de ţelină“. Cartea de reţete a bunicii nu avea nimic care să te ducă cu gândul la crema de ciuperci. În mama nu puteai avea încredere, şi nici în Ricki. Ea pierdea mereu lista de cumpărături şi mama zicea că aia era una dintre curvele jegoase ale lui Liam.

Miercuri, când Kellen m-a adus de la şcoală acasă, am scris o listă de cumpărături din cartea de bucate a bunicii. Reţeta avea amprentele bunicii făcute cu sânge din carne.

— Faci ceva bun, sunt sigur. Ce? a întrebat Kellen. Şi-a sprijinit mâna pe masă, citind lista.

— Drob. Pentru tine.

— Oh, hei, nu cerşeam o invitaţie la masă.

— Pentru tine, am repetat.

În două săptămâni, şcoala avea să se închidă pe timp de vară, iar Kellen nu ar mai fi avut motiv să vină pe la casă, exceptând că îi plăcea să mănânce. Dacă eu găteam, s-ar fi putut ca el să vină în continuare să şadă cu mine la masă şi să mă lase să-l privesc mâncând.

Cât l-am aşteptat să vină cu cumpărăturile, am curăţat şi am pregătit masa. Cartea bunicii avea poze care arătau unde trebuie să stea furculiţele şi lingurile. Paharele de apă, paharele de vin. Acolo am pus sticla cu bere a lui Kellen.

S-a întors mirosind a drum şi-a transpiraţie. Am vrut să îmi îndes faţa în tricoul lui şi să-l miros, aşa

cum făcusem când derapase, dar nu am avut destul curaj, iar el aducea pungi de cumpărături şi ştiri înfricoşătoare.

— M-am întâlnit cu Liam pe drum încoace. Voia să ştie ce cumpăr. Aşa că i-am spus, iar el a zis: „Val face drob cu măsline verzi, cum făcea maică-sa?“

Toată fericirea mi s-a îndoit în piept ca o folie de aluminiu. Am scuturat din cap. Nu pentru Kellen, ci ca să alung informaţia.

— Îmi pare rău. Nu am ştiut ce să ii spun. A zis că vine la şase la cină.

Am aşezat cartofii pe masă şi i-am mângâiat ca pe nişte animăluţe. Erau cartofi murdari, dar buni. Destul de mici ca să-i pot ţine în mâini pentru a-i curăţa. Kellen se gândise la asta.

— Ce vrei să fac? m-a întrebat.

— Să rămâi.

M-am dus în camera mamei şi nu am vrut să o ating, dar ea era trează oricum.

— Ce e, copilaş? Cine-i aici?

— În Liam nu poţi avea încredere, am şoptit.

— Liam e aici? s-a ridicat mama cu părul vâlvoi.

— Vine.

— Vine aici? Când?

Mama s-a uitat la ceasul de pe noptieră, dar acesta arăta doar douăsprezece, pentru că ea niciodată nu-l fixa la loc după o furtună.

— Cât mai e până vine?

Am ridicat două degete.

— Două ore. Mă pot pregăti. Avem şampon? Şi, vezi, nu te comporta ciudat când ajunge. Spune-i Tăticule, bine? Numai să spui „Bună, Tăticule”. Da, copilaş? Faci asta pentru Mămica?

„Spune-i Tăticule”, când chiar ea mi-a cerut să nu mă adresez aşa. Ea a spus că-n el nu poţi avea încredere.

În bucătărie, Kellen stătea în picioare. I-am cerut „Aşază-te“, şi el a luat loc.

El nu s-a agitat ca mama. Uneori mă întreba despre ce făceam, de exemplu de ce puneam pâine pe fundul tăvii pentru drob. Îmi plăcea că întreba şi nu se supăra dacă nu răspundeam.

M-a întrebat „Pot să te ajut cumva?” şi a făcut ce i-am cerut. L-a hrănit pe Donal, l-a ţinut deoparte cât am deschis uşa cuptorului şi l-a dus în camera lui înainte de cină. Ca să fie în siguranţă. Donal avea doi ani, asta ştiam, dar nu ştiam când era ziua lui de naştere. Niciodată nu i-am făcut cadouri sau tort, dar nu îmi amintesc ca eu să fi văzut cadouri sau tort până ce nu m-am dus să locuiesc cu mătuşa Brenda. Acum că Donal putea merge singur, era mai greu să am grijă de el. Cel puţin va fi destul de mare curând şi va putea avea grijă de el însuşi. Anul viitor.

După ce s-au fiert cartofii, Kellen i-a zdrobit, şi nu a obosit, să fie nevoie să se odihnească, aşa cum păţeam eu. Toate cele aproape 5 kilograme, zdrobite deodată.

Cât a făcut el asta, eu m-am rugat. *Să nu vină Liam. Să nu se apropie de noi Liam.* El mereu spunea că avea să facă ceva şi nu făcea niciodată. Când eram mică, mi-a spus că mă va duce la zoo. Nu m-a dus. Aşa că să nu se apropie. *Nu veni!*

Kellen a răsturnat pe o farfurie drobul din tavă şi atunci a înţeles pentru ce era pâinea. Absoarbe grăsimea. Am pus morcovii în jurul drobului şi Kellen a pus cartofii într-un bol. Masa arăta perfect când a ieşit mama din baie. Părul îi cădea în bucle castanii lucitoare peste umerii kimono-ului roşu de mătase. Era atât de frumoasă, dar faţa i s-a schimonosit când a văzut mâncarea şi pe Kellen.

— Ce e asta? a întrebat.

— Wavy a gătit cina, a răspuns Kellen.

— Unde e Liam? Ai zis că vine la şase.

— E şase acum. A făcut drob.

Nu a contat cât m-am rugat eu ca Liam să nu vină, dacă mama avea să-i pronunţe numele fără protecţie. Ea l-a făcut să vină, fluierând pe verandă. Zâmbind când a intrat fără a ciocăni.

— Arată bine, Val. Când mi-a zis Kellen că faci drobul special al mamei tale, mi-am zis că trebuie să vin şi eu.

Tot timpul cât a vorbit Liam, s-a tot dat pe lângă mama, strecurându-şi mâna spre gâtul ei. Ea s-a îmblânzit şi i-a oferit zâmbetul ei special. Aşa cum lumânările sunt mai blânde decât lumina becului.

Liam a tras scaunul pentru mama, apoi s-a uitat pe masă. Numărând. Patru farfurii.
— Stai la cină, Kellen?
— Da. Ea m-a invitat.
Şi-atunci Liam a zâmbit cu zâmbetul care însemna că nu se putea avea încredere în el.
— Oh, Kellen te ajută cu chestii, nu-i aşa, Val?
Mama s-a bosumflat.
— Tu nu eşti niciodată aici. Cred că am nevoie de cineva pentru una-alta, de vreme ce tu nu poţi fi deranjat.
— De ce să fiu eu deranjat când tu nici măcar nu îţi speli părul?
— Mi-am spălat părul.
— Pentru prima dată după dracu' ştie cât. Aproape nu te-am recunoscut.
Mama a plâns cât a pus Kellen mâncare pe farfurii. Liam s-a încruntat. Nu îi plăcea să pună Kellen mâncarea. Pe cât de mult nu-mi plăcea mie ca Liam să mănânce cina gătită de mine.
— Şi Val pregăteşte multe mese faine cât sunt eu plecat să am grijă de afacerile care vă pun vouă mâncare pe masă? a întrebat Liam.
— Wavy m-a invitat, a spus Kellen luând o înghiţitură de drob.
— Oh, Wavy te-a invitat? a spus Liam.
Kellen a terminat de mestecat, după care a spus:
— Da.
O vreme, nimeni nu a zis nimic. Kellen a continuat să mănânce. În gură îi intrau cartofi, iar furculiţa ieşea curată. Îmi plăcea cum mânca. Voiam să mănânc şi eu aşa.
— Cât căcat mâncaţi, a spus Liam.
— Eu l-am invitat pe Kellen.
Crezusem că aveau să-mi ardă limba cuvintele, dar să văd căscându-se gura lui Liam meritase. Uneori uita că eu nu vorbeam. Nu că nu puteam. A clipit şi a luat nişte drob.
— E foarte bun, Val. Eşti o bucătăreasă la fel de bună ca mama ta.
Mama a zâmbit. Voia orice cuvânt frumos, chiar dacă nu-l merita.

— Aproape că am terminat pregătirile pentru Myrtle Beach, a spus Liam.
— Mergi anul ăsta? a întrebat mama.
— Da, păpuşa. Luăm şi motoarele. Ceva marfă de vânzare. Un pic de afacere, un pic de plăcere.
— Ştiu eu ce fel de afaceri faci tu, a spus mama, strâmbându-se.

Kellen a înghiţit repede şi a întrebat:
— Cu ce motocicletă mergi?
— Mănâncă-ţi cina, Vonnie, a zis Liam.

Era mai sigur să aprob din cap, chiar dacă era o minciună. Ar fi trebuit să dau din cap, dar eu am rămas holbându-mă-n farfurie.
— Am zis să-ţi mănânci cina.

Detestam să-mi fie frică, dar am ridicat furculiţa. Am îndepărtat din grămadă puţin piure. Kellen a cumpărat unt adevărat, nu margarină. Eu nu aş fi putut îndepărta niciodată bucăţile mai mari, dar el îl făcuse de-a dreptul cremos, moale. Frumos.
— Deci, pleci mâine?

Kellen vorbea cu Liam, dar mesajul transmis mie era: *Măcar ia o înghiţitură.*
— Da. Eşti pregătit să mergem, nu?

Am încercat să îi transmit şi eu lui Kellen: *nu te duce.* Cred că a priceput, pentru că s-a uitat cruciş.
— Păi, n-am ştiut că vin şi eu, a spus.
— Căcat, mda. Ţi-am zis, cumpără acţiuni la Old Man Cutcheon şi un şir întreg de tipi o să îşi dorească să lucrezi la motoarele lor. Tu şi cu mine putem face şi-alte afaceri în felul ăsta. Nu vrei asta?
— Nu, da, vreau. Doar că nu ştiam că vrei să merg şi eu la Myrtle Beach.
— Ai alte obligaţii? a întrebat Liam.

Pe mine. Dar Kellen nu a spus nimic şi eu l-am lăsat, ca să nu se mai încrunte atât. Nu voiam să fie trist. Mi-am tăiat morcovii în cerculeţe perfecte, ca pe nişte monede.
— Nu, îi bine. Numai că mi-ar fi plăcut dacă ştiam mai din timp.
— Mama dracului, Vonnie. Mănâncă-ţi mâncarea şinu o mai tot plimba atâta prin farfurie!

Liam a izbit cu palma în masă, chiar lângă farfuria mea. Avea puterea de a mi-l fura pe Kellen, dar nu avea putere asupra mea. Mi-am pus furculiţa pe masă, dar imediat ce i-am dat drumul, Liam a luat-o.
— Tu să nu mă sfidezi pe mine, curvă mică.
A luat o furculiţă plină cu cartofi.
Am început să salivez de la miros. Voiam să mănânc, dar nu aşa. Liam a împins furculiţa în buzele mele, aşa că mi-am întors capul şi am simţit cartofii întinzându-mi-se pe obraz. M-am uitat la Kellen, cum ochii lui s-au dus de sus în jos, de la farfuria lui la Liam şi iar la farfurie. Era speriat.
Liam m-a apucat de bărbie, atât de nervos era. Destul de nervos încât să încalce regula mamei, cea de a nu mă atinge. M-a tras de cap ca să nu mă mai uit la Kellen, aşa că am închis ochii. Mi-am strâns buzele şi mai mult, ca să nu intre cartofii, dar Liam nu voia să renunţe.
— O să faci ce zic, în pula mea!
Furculiţa mi-a înţepat buza şi mi s-a izbit de dinţi.
Liam m-a strâns tare de fată, încercând să mă facă să deschid gura. Şi urma să o fac. Nu eram destul de puternică.
Apoi Liam mi-a dat drumul.
Furculiţa a căzut pe farfuria mea, cu un zăngănit sonor în mijlocul paharelor care cădeau.
Am deschis ochii şi l-am văzut pe Kellen ridicat în picioare, aplecat peste masă. Avea una dintre mâini în mijlocul pieptului lui Liam, ca să-l împingă la loc în scaun. Doar de asta era nevoie pentru a-l opri pe Liam, care părea mic sub mâna lui Kellen.
— Nu face asta, a spus Kellen.
Imediat ce i-a dat drumul, Liam s-a ridicat. Toată micimea i s-a scurs şi furia s-a făcut iar simţită.
— Îmi spui tu cum să-mi educ copilul în propria casă? a întrebat Liam, dar cu tricoul încă şifonat de la mâna lui Kellen.
— Nu, dar nu-i nevoie să-i faci aşa ei.
Kellen s-a aşezat şi a netezit la loc faţa de masă.
— Dracu' să mă ia dacă îmi dai tu mie ordine, căcat gras şi jegos ce eşti, a spus Liam.

— Vrei să ajungă copilul tău un căcat gras şi jegos ca mine? Atunci mai fă aşa, continuă să o forţezi să mănânce. Asta o făcut tata. M-a pus să curăţ mereu farfuria, fie că voiam sau nu. Mi-a rupt maxilarul o dată. Deci, ştii, mai gândeşte-te la chestie.

Liam a râs. Pierduse lupta, dar toată lumea avea să pretindă că nu. Mama ştia cum să se prefacă.

— Ei, la naiba, sensibil eşti, Kellen. O să fiu mai grijulie în prezenţa ta. Nu aş vrea să-ţi rănesc sentimentele şi căcaturi d-astea.

Kellen luă încă o îmbucătură de drob. Părea să îi fie greu să înghită, dar el a continuat să mănânce.

L-am privit mestecând, dorindu-mi să pot mânca. Ceva lipicios şi cald mi-a picurat pe bărbie. Sânge. Mama doar a privit, prea moale pentru a acţiona. Kellen mi-a dat batista lui pe sub masă. Când am luat-o, i-am simţit mâna puternică. Nu am înţeles cum îi putea fi frică de Liam, când el era cu atât mai mare.

Batista lui Kellen se tocise de la atâta spălat şi nu voiam să o stric, dar mi-am pus-o la gură. Când am luat-o, sângele meu lumina din mijlocul unei mări albe.

Liam şi-a ridicat paharul şi a spus:

— Mai dă bere, Val.

Mama s-a dus la frigider şi a scos o bere. A turnat până sus în paharul lui Liam, apoi l-a umplut şi pe al lui Kellen, deşi nu se răsturnase. Uriaşul oprise un tren, calmase un animal sălbatic, şi nici măcar nu-şi vărsase berea.

9

WAVY

MAMA ERA VECHEA VAL CÂND s-a trezit dimineaţa următoare. S-a ras sub braţe, între picioare şi de-a lungul lor. După ce şi-a buclat părul, s-a machiat şi şi-a pus hainele strâmte care îi plăceau lui Liam. Fără mic-dejun, cu excepţia pilulelor care îi făceau ochii să strălucească şi mâinile să plutească. Aşteptam să plece ca să-mi pot mânca cerealele înainte să se răcească.

— Hai, a spus mama. Încalţă-te.

Nu cereale. Nu şcoală. Mi-am tras ghetele în picioare, cele bune, pe care mi se cumpărase Kellen. *Să-ţi fie bune şi când mai creşti,* aşa spusese.

— Măcar pieptănată eşti, a zis mama.

Nu eram, dar bunica spunea că am părul aşa de moale, încât nu se putea încâlci. Cozile simple şi cele împletite se eliberau din elastice ca nişte şerpi.

Mama era la uşă, gata de plecare.

— Donal, am spus.

Probabil că într-adevăr uitase de el.

— Căcat. Cred că-mi pierd minţile.

Mama l-a smuls din ţarc de parcă numai asta ar fi trebuit să facă. M-am grăbit să pun câte ceva într-o sacoşă de cumpărături: scutece, o sticluţă, papucei. Bebeluşii adevăraţi îţi dau mai mult de furcă decât cei de jucărie.

În hambar, maşina nu voia să pornească, aşa că mama a luat-o în jos pe drumul de pietriş, înjurând.

— Kellen nu-i mecanic, la naiba? Nu poate să se asigure că porneşte maşina, în pula mea? Donal, ai o tonă, copile. Ce ai mâncat?

Vechea Val vorbea repede şi râdea.

În curtea de lângă rulota lui Dee, oamenii încărcau motociclete pe platforme. Am auzit vocea lui Kellen dintr-un garaj, dar când m-am oprit să-l caut cu privirea, mama şi-a înfipt degetele în urechea mea.

— Haide, căscato.

Am urmat-o pe treptele de metal către rulotă, unde televizorul era dat tare şi ceva mirosea dulce, a scorţişoară. Mi-au chiorăit maţele.

Ricki şi Dee stăteau în bucătărie, mâncau prăjitură cu cafea şi râdeau. Ricki vorbea cu gura plină. Gura deschisă pentru două acţiuni periculoase. Dublă greşeală. A spus:

— Nici gând, la dracu'. Liam încă râdea din cauza asta. A zis: cred că Kellen e un pic cam sensibil când vine vorba de greutatea lui.

— Kellen n-ar zice nici bau lui Liam. E ca un profiterol pufos, el.

— Nu l-ai văzut tu când l-a caftit pe tipul ăla la Rusted Bucket. Cred că e înfricoşător în modul lui de a fi de retardat greoi.

Ricki spunea mereu lucruri rele despre Kellen, dar era proastă. Trebuie să fii proastă ca să îl placi pe Liam, nu pe Kellen.

Dee a râs până a văzut-o pe mama stând acolo, privindu-le.

Ura a izbucnit din mama, vibrându-mi peste piele. A început să mă doară burta.

— Ridicaţi-vă bucile, curve nenorocite! Nu stau eu în picioare în propria casă, a spus mama.

— Nu-i casa ta, a zis Ricki.

— Pe dracu' nu e. Tot ce e al lui e şi al meu. Eu sunt soţia lui. Dacă i-aş spune, te-ar da afară, pe trotuar.

Nu eram sigură că mama avea astfel de putere asupra lui Liam, dar Ricki şi Dee probabil credeau, pentru că s-au ridicat. Mama l-a pus pe Donal pe podea, s-a aşezat şi şi-a aprins una dintre ţigările lor.

— Unde-i? a întrebat.

— Afară, în laborator.

— Adu-l.

Când a venit în rulotă, Liam nu mi-a zâmbit, ci doar s-a uitat fugar la Donal, înainte să se fixeze pe mama.

— Doamne, arăţi fantastic, iubito, a spus.

Ea s-a ridicat, strălucitoare, aşteptând ca el să o sărute. El s-a aplecat spre ea pe marginea mesei, iar mâna lui a găsit locul acela special dintre picioarele ei.

Nu exista vreo regulă care să spună că nu o putea atinge acolo pe mama.

Mama a chicotit.

— Plecăm spre Myrtle Beach în dimineaţa asta?

— Vii şi tu? Şi copiii, Val?

— Se pot duce la Brenda. Pare că ai o grămadă de oameni care stau pe-aici şi nu fac nimic.

Mama le-a privit pe Ricki şi pe Dee, care rămăseseră în prag.

— Da, da. Dee, iei tu Charger-ul şi îi conduci la sora ei?

Nici măcar nu a privit-o. Cu mama prezentă, Dee era la fel de invizibilă ca mine.

10

DEE

CÂND DEE A IEŞIT CU SPATELE din parcare, şi-a dat seama că nu ştia unde merge. S-a uitat în oglinda retrovizoare la fiica lui Liam, care era tare drăguţă, dar înfricoşătoare. Chiar dacă ar fi ştiut unde mergeau, nu ar fi spus o vorbă lui Dee. Nu o făcuse niciodată.

Lăsând copiii în maşină, Dee s-a întors în casă. Liam o ţinea pe Val în poală, iar mâna o avea băgată sub fusta ei scurtă.

— Unde mă duc? întrebă Dee.

— La sora ei, în Tulsa.

Liam nici măcar nu s-a deranjat să îşi mute mâna. Era atât de frumos, cu părul blond şi bronzat de la mersul pe motor.

— Ştiu, dar care-i adresa?

Cu mâna pe după gâtul lui Liam, Val i-a făcut cu ochiul lui Dee.

— Fawn Hill Circle, numărul 14322. Crezi că nimereşti?

Fuseseră prietene odată, iar lui Dee îi părea rău de Val. Era praf cu totul; şi orice ar fi fost în neregulă cu ea, a dat naştere unei şanse pentru Dee. Dacă Val ar fi fost ok, de ce ar mai fi pierdut Liam timpul cu Dee?

A condus Charger-ul lui Kellen mai repede decât ar fi trebuit şi a riscat să fie trasă pe dreapta. La o oră după ieşirea din oraş, băieţelul a început să se smiorcăie şi să plângă. A bucurat-o pe Dee că ei nu i se întâmplase ceva prostesc cum era să rămâi borţoasă. Desigur, aşa îl prinsese Val pe Liam, făcându-i copii. Făcându-i un fiu... care nu se mai opreşte din plâns.

— Nu poţi să-l faci să tacă? a spus Dee.

Plânsetele păreau să nu o deranjeze pe Wavy, dar o călcau pe nervi atât de tare pe Dee, încât a încurcat adresa în minte. La Fawn Hill Circle, la numărul 13422, bărbatul care a deschis uşa părea confuz.

— Val m-a rugat să vă las copiii, a spus Dee.

— Cred că aţi greşit adresa.

A încercat şi la vecini şi a primit acelaşi răspuns. Mergând încet pe stradă, Dee s-a simţit lipsită de ajutor, panicată. Dacă nu se întoarce până la căderea serii, restul oamenilor vor fi plecat, iar ea avea să rămână acasă, în vreme ce Liam ar fi petrecut la Myrtle Beach. Cu Val.

De pe locul ei din spate, Wavy a spus:

— Acolo.

Dee a izbit cu putere în frâne şi, cât s-a uitat la case, fiica lui Liam a deschis portiera şi a ieşit din maşină. A lăsat portiera deschisă, a traversat strada şi a început să meargă spre o casă galbenă, îngrijită. Lui Dee aproape că i s-a făcut rău când a văzut cât de îngrijită era. Gazonul tuns, obloane albe, remorcă în faţă. Genul de lucruri pe care le-ar fi avut şi Dee dacă ar fi ascultat sfaturile mamei sale.

Parcând, Dee s-a grăbit să deschidă portiera pentru Donal. Dacă reuşea să îi predea pe copii şi să plece, era bine.

— Cine eşti? spuse sora lui Val, mergând pe alee.

— Val m-a rugat să vă las copiii.

— Cum adică? Să-i laşi? Cât timp?

— Probabil numai o săptămână sau cam aşa.

Dee a întins bebeluşul către sora lui Val, care a întins în sfârşit braţele şi l-a luat. Părea înlemnită, dar asta era doar problema ei. Las-o să fie înlemnită.

Apoi Dee zbură pe drumul interstatal, simţindu-se jucăuşă şi entuziasmată. Până şi-a amintit că Val călătorea în spatele lui Liam, cu braţele în jurul lui.

Şi ce avea să facă Dee? Acelaşi lucru ca Ricki. Să caute orice distracţie despre care Liam să nu afle. Asta probabil că însemna unul dintre băieţi. Cineva care avea la fel de mult de pierdut ca ea dacă erau prinşi. Pentru că Liam era gelos, asta dacă nu era ideea lui. Dacă spunea: „De ce nu o distrezi un pic pe Vic?“, atunci era în regulă. Numai dacă nu i se părea că îţi place prea mult, şi-atunci s-ar fi întors împotriva ta.

Era încă lumină când a ajuns Dee înapoi. În curtea din faţă, patru motoare stăteau pregătite, iar alte patru erau puse pe o platformă din spatele unui camion. Kellen încărca o pereche de truse de scule.

— Vin cu tine? Sunt gata în cinci minute, a spus Dee, ieşind din Charger.

Avea nevoie de un duş, dar poate că ar fi trebuit să se machieze un pic şi să ia haine curate, să nu arate ca un căcat pe lângă Val.

Kellen a ridicat din umeri. Nu era retardat, dar cu siguranţă era încet. Dee credea că era chestia aia, ca fetusul din alcool. De asta avea şi ochii oblici, sau poate ochii erau aşa pentru că era indian. Cu faţa plată. Prietenos ca un gard plin de noroi.

Măcar el a aşteptat-o. Când a ieşit din rulotă, el era singurul rămas. I-a pus bagajul în suportul de sub şa.

Apoi şi-a trecut piciorul peste motocicletă şi a pornit. Sunetul unui motor mare pornind o nimerea de fiecare dată pe Dee exact în pizdă şi, mergând alături de el, cui îi mai păsa cum arăta Kellen? S-a lăsat pe el pe autostradă, şi-a trecut mâinile peste burta lui şi le-a aşezat în jos, pe curea.

S-au oprit înainte de răsărit. Doi dintre băieţi se culcaseră în camion, iar Kellen plătise pentru două camere la hotel. Nimeni nu a scos o vorbă despre cum să le împartă, dar erau patru oameni, patru paturi. Butch şi Liam erau prieteni mult prea vechi, iar Terry avea dinţii stricaţi. Asta îl mai lăsa numai pe Kellen.

Alicia, una dintre fetele de data trecută, se futuse cu Kellen ca un favor făcut lui Liam. A spus că fusese inert. Politicos, dar transpirat şi ciudat. Ca şi cum ar fi făcut sex cu o morsă.

— Ai făcut sex cu o morsă? întrebase Ricki şi au murit cu toţii de râs, cu creierii fumaţi.

Cel puţin sexul cu Kellen i-ar lua gândul lui Dee de la Liam.

Sau ar face-o, dacă Kellen nu ar fi fost aşa de timid. Singur cu ea, nu a privit-o cu poftă când a ieşit din baie într-un prosop mult prea mic, de motel. Nici măcar nu s-a uitat la ea, chiar dacă s-a pus între el şi televizor. Când a privit-o, în sfârşit, ea a scăpat prosopul.

— Eşti prea obosit? a întrebat ea.

— Nu prea tare, cred.

Cred. Doamne, nu cerea ea romantism, dar ar fi putut să arate şi el nişte entuziasm? Nedorindu-şi experienţa cu morsa, ea l-a împins pe spate în pat şi i-a deschis şliţul. După cum i se făcuse reclamă, avea ceva acolo, exact ce te-ai aştepta de la un tip de dimensiunile lui. În plus, nu a încercat să o sărute şi l-a ţinut destul cât să termine şi ea. S-a dus în baie să se cureţe şi, când a ieşit, Kellen îşi scotea cizmele.

— Mersi, a murmurat.

A mirat-o. Nu prea se gândise că ea îi făcuse lui o favoare. Nu se gândise deloc la el. Trăgând păturile de pe celălalt pat, s-a cuibărit înăuntru, uşurată că nu trebuia să doarmă lângă el.

— Ia.

A deschis portofelul şi i-a întins nişte bani.

Lui Dee nu îi plăcea să primească bani pentru asta, dar şi-a pus bancnotele împăturite în geantă. Când era cu Liam, banii nu erau o problemă, dar care erau şansele ca el să o vadă măcar, dacă Val era aici? Avea nevoie de banii ăştia.

Kellen i-a întâlnit privirea o secundă, înainte să coboare ochii:

— Nu vreau să... nu e... Liam mi-a spus să ţi-i dau.

— Ah, bun.

Ghemuindu-se pe partea ei, departe de el, Dee a încercat să se gândească la ceva frumos de zis şi nu a putut.

Kellen era un mincinos execrabil şi sforăia.

11

AMY

MAMA S-A ÎNTORS ÎN BUCĂTĂRIE CU un bebeluş care plângea în braţe. S-a aşezat şi a plâns şi ea, legănându-l înainte şi înapoi în braţe. M-am speriat până nu am văzut-o pe Wavy în uşă, cu vânătăi pe faţă şi cu o coajă proaspătă sub buza de jos. Atunci am înţeles totul.

— Oh, Doamne! a spus mama. Ce mă fac?

Până a venit tata de la muncă, se calmaseră lucrurile. Donal moţăia. Mama gătea. Leslie, Wavy şi cu mine eram sus, ne jucam cu păpuşile Barbie. Sau eu şi cu Leslie ne jucam, de fapt. Wavy se juca cu Ken. Noi nu-l foloseam niciodată, decât dacă se căsătorea Barbie, dar Wavy l-a dezbrăcat şi l-a pus să schimbe hainele cu cele de Barbie.

— Nu poate purta aia, a spus Leslie.

La ea, totul trebuia să fie corect. Noi două aveam camere la fel, scoase chiar din catalogul JCPenney. A ei era roz, a mea galbenă. Wavy, cu bocancii ei de piele neagră, nu se potrivea în catalog. Ea a deschis catalogul şi a făcut să se întâmple lucruri surprinzătoare. Cum ar fi Ken în rochie.

Tata a venit sus şi a stat în prag, cu un pahar în mână. Părea obosit. Era pentru prima dată săptămâna aceea când ajunsese acasă înainte să ne fi pus noi în pat. Mama stătea în spatele lui, cuprinzându-l cu mâinile.

— Hei, fetelor, a spus tata.

— Hei, tati, am răspuns eu şi cu Leslie.

— Hei, Vonnie.

— Nu Vonnie, a răspuns Wavy.

— Ce?

— Nu Vonnie. Kellen îmi spune Wavy.

— Cine-i Kellen? a întrebat mama.

— Jesse Joe Kellen.

Am ajuns cu toţii la mâna necunoscutului Jesse Joe Kellen pentru că Wavy nu mai răspundea la alt

nume. După cină, deşi urma o zi de şcoală, Leslie şi cu mine am stat până târziu. Wavy ne-a învăţat să jucăm poker cu banii din puşculiţe. Şi a trebuit să o împrumutăm şi pe ea, de vreme ce ea nu avea bani. Nu avea nici măcar pijama şi nici o pereche de chiloţei curaţi.

Din capătul scărilor, tata a strigat:

— Vonnie! Hai aici, jos.

Wavy nu s-a clintit şi, după un minut, mama a strigat:

— Wavy! Vino un pic jos.

Când am ajuns jos, tata spunea:

— În numele lui Dumnezeu, Brenda, credeam că am terminat-o cu asta.

— Şi ce era să fac? O străină îmi lasă la uşă nepoata şi nepotul. Ce era să zic? „Vai, scuze, eu şi cu soţul am decis că am terminat-o cu asta“?

Tata s-a întors să ne privească pe toate trei.

— Vonnie... Wavy, ai mers la şcoală anul ăsta?

Wavy a dat din cap.

— În ce clasă eşti?

Ea a ridicat trei degete.

— Vezi ce uşor a fost, Brenda? Val o duce la şcoală, aşa că mai uşor cu isteriile, bine?

— Fetele, fuga sus, ne-a cerut mama.

— O să rămână şi Wavy? am întrebat.

Mama l-a privit pe tata, care s-a uitat în tavan.

— Stă o vreme, a răspuns mama. Acum, în pat. Mâine aveţi şcoală.

Wavy şi Donal au rămas. Tata a pus-o pe Wavy să promită să nu se furişeze noaptea afară din casă, dar tot aveam două săptămâni magice cu jocurile lui Wavy şi cu plânsetele de protest ale lui Leslie de fiecare dată când îi jucam câte o farsă.

În ultima zi de şcoală, Wavy a mers cu mine, aşa că toată lumea mi-a văzut verişoara ciudată care nu mânca şi nu vorbea, dar care nu se temea să se împingă în leagăn cât de sus se putea, pentru ca apoi să sară.

În acea zi de sâmbătă, a venit să îi ia mătuşa Val.

— Arată ca o curvă ieftină, a mormăit tata când a intrat ea pe alee.

Mie mi se părea că e frumoasă, într-o rochie neagră cu dantelă sus, în faţă, şi care îi lăsa picioarele goale până la pantofii ei negri cu toc şi la unghiile vopsite în roşu. Avea flori tatuate pe braţe şi pe umeri, iar când m-a îmbrăţişat i-am simţit mirosul de parfum şi ţigări.

— Val, de ce nu mi-ai spus că era nevoie să-ţi laşi copiii cu noi? a spus mama.

— Scuze, Bren. A fost o chestie de ultim moment.

Să se revanşeze, mătuşa Val a adus cadouri. Cercei pentru mama, clips de bani pentru tata, coliere pentru Leslie şi pentru mine, o brăţară pentru Wavy şi o maşină de jucărie pentru Donal. Când s-a trezit din somn, ea l-a luat la învârtit până când a început să scâncească.

Apoi a trebuit să ne uităm în jur şi să remarcăm că Wavy nu era acolo.

— Unde e Vonnie?

Când nimeni nu a răspuns, mătuşa Val a spus:

— Oh, unde e Wavy? Kellen a început. Deci unde e?

— Amy, te duci tu sus să o aduci pe verişoara ta? a cerut tata.

Am găsit-o în dulapul meu, citind una dintre cărţile mele luate de la bibliotecă. Speram să nu mi-o fure.

— Mama ta vrea să cobori, i-am zis.

Cu un oftat adânc, Wavy s-a ridicat şi a trecut de mine, lăsând cartea pe jos, în dulap. La parter, s-a strecurat între canapea şi lampă, ca să nu o poată atinge nimeni.

— Hei, frumi. Ce-ai mai făcut? a întrebat mătuşa Val, iar Wavy nici măcar nu s-a uitat la ea. Ti-am adus un cadou.

Mătuşa Val a scos o cutie de bijuterii, dar eu i-am dat-o lui Wavy. Nici măcar nu a deschis-o ca să se uite în ea.

— Stai la cină, Val? a spus tata, privindu-şi ceasul.

— Oh, nu, Bill. Mersi, dar ar fi bine să pornim la drum înainte să se întunece.

— Bun, hai să pregătim bagajele copiilor, a spus mama.

Am ajutat să se facă o geantă cu haine de căpătat de la doamnele de la biserică.

Pe veranda din faţă, mama şi mătuşa s-au luat în braţe.

— Nu te vedem destul, a zis mama.

— Ştiu. Tot zicem că ne vedem, dar nu ne iese deloc.

— Ce zici de Crăciun? Chiar dacă tu şi cu Liam sunteţi ocupaţi, măcar copiii poate vin de Crăciun.

— Ar fi frumos. Ştiu că lui Wavy i-ar plăcea, a spus mătuşa Val.

Nu ştiam dacă era aşa, pentru că atunci când au plecat, ea a mers spre maşină cărând o sacoşă cu haine şi nici măcar nu s-a uitat la mine. Mi-a frânt inima, dar când m-am dus la culcare în aceeaşi seară, am găsit sub pernă brăţara pe care mătuşa Val i-o dăduse lui Wavy. Poate că pentru ea nu însemna nimic, dar însemna pentru mine.

12

KELLEN

Iulie 1978

ÎN MAJORITATEA ZILELOR, DUPĂ CE se termina şcoala, o luam pe Wavy la magazin, sa stea pe acolo cât lucram. După ce Bătrânul Cutcheon i-a arătat ce făcea casa de marcat, ea a deschis sertarul cu bonuri şi a început să le bată pe casă. Era bună la matematică, nu ca mine şi Cutcheon. Mereu îi coincidea ce era pe casă cu ce era în sertar. Garajul era cam dărăpănat şi mirosea a ulei, dar ei părea să îi placă, chiar dacă nu prea era locul ei acolo. Uneori, când intram în magazin şi o găseam la tejghea, era de parcă aş fi dat peste o ciută purtând cărţi pe cap în echilibru.

Când era şcoala închisă, nu mai apucam să o văd prea mult, dar în acea după-amiază, când m-am întors de la cimitir, ea era în birou. Stătea în genunchi pe scaunul meu, uitându-se la un catalog cu piese. Văzând că intru aşa înfierbântat, a zâmbit şi a dat drumul la ventilatorul de pe birou, spre mine.

Transpiraţia îmi picura din păr şi cămaşa mea era atât de udă, că s-a lipit de mine când am dat-o jos. Timp de câteva minute, am stat în faţa ventilatorului, încercând să mă usuc suficient pentru a-mi pune un tricou curat. Pe colţul biroului stătea o sticlă cu suc. Am luat-o, era încă rece şi pe jumătate plină. Imediat ce am atins-o de gură, Wavy a sărit de pe scaun cu un icnet. M-a intrigat atât de tare, încât aproape m-am înecat cu gura plină cu bule.

— Germeni, a spus.

— Scuză-mă. Nici măcar nu m-am gândit. O să-ţi iau altă sticlă. Ştiu că nu vrei să bei după mine.

A dat din cap.

— Germenii mei. În tine.

— Germenii tăi? Nu mi-e frică de germenii tăi.

I-am făcut cu ochiul, simţindu-mă ca un idiot pentru greşeala făcută, şi am mai luat o gură din băutura ei.

S-a încruntat la mine atât de tare, încât fruntea i s-a ridat. I-am oferit sticla. Nu m-am gândit că avea să bea, dar a luat-o, a pus-o la nas şi a inspirat. Când mi-a dat-o înapoi, nu mai avea altceva de spus despre germeni. În schimb, a luat tricoul meu transpirat şi l-a pus pe umeraşul pe care îl lăsasem pe birou.

— M-am dus să pun flori pe mormântu' lu' bunică-mea. Îs singurul rămas. E aiurea, da' mereu simt că tre' să mă gătesc un pic când mă duc. Încerc să arăt fain când mă duc acolo. Trebuia să mă fi dus mai devreme, când nu erau ale dracului de o mie de grade.

Am luat tricoul de la ea şi m-am dus să-l agăţ în vestiar. Cât am scormonit după un tricou uscat, am simţit-o privindu-mă. Când m-am întors, a arătat spre mine şi a desenat un X în aer.

Tatuajul meu. Iată-mă fără tricou şi ere' că era prima dată când îmi vedea tatuajul.

— E un calumet. Ştii, pipa păcii, şi cele trei săgeţi pentru triburi. Pentru cei trei şefi de trib Choctaw: Apuckshunnubbee, Mushulatubbee şi Pushamataha. La fel cum e catarama curelei mele. Am primit-o după ce am plecat de acasă. Eu m-am dus să locuiesc cu bunica în rezervaţie. Să stau pe-acolo, credeam că... o să fiu un indian sau ceva. Am călcat-o pe nervi pe bunică-mea. Ea voia să continui şcoala.

Recipientul de pipă al calumetului era chiar sub claviculă. Cele trei săgeţi urcau în partea dreaptă. Se încrucişau pe piept, pornind chiar de la baza coastelor. Niciodată nu mă gândisem mult la asta, dar mă simţeam cam jenat. Nu de tatuaj, ci de încercarea de a-i explica lui Wavy, făcându-mă să par important. M-am înroşit pentru că se uita ea, memorându-mă, aşa că mi-am pus primul tricou care mi-a căzut în mâini. O cămaşă veche de uniformă din urmă cu patru ani, când am început să lucrez cu Cutcheon, având *Jesse Joe* brodat peste buzunarul de la piept şi strâmt la umeri. I-am prins nasturii oricum, pentru că mă simţeam ciudat dezbrăcat, acum că-mi văzuse Wavy tatuajul.

Când m-am aşezat la birou, am observat ce făcea ea cu catalogul de piese. Trecuse peste toate notiţele mele mâzgălite şi completase formularul de comandă. I-am băut restul de suc cât am verificat formularul. Nu s-a supărat. Parcă s-a prins că eu eram şeful şi că avea nevoie de acceptul meu.

Aplecându-se peste biroul de alături, Wavy şi-a trecut degetul peste calendarul de birou şi s-a oprit la data de şapte. La un moment dat, fără intenţie, desenasem o inimă în jurul datei.

— Da, azi e ziua lu' bunica. D-aia i-am dus florile.

Wavy încă avea degetul pe dată, aşa că mi-am dat seama că aştepta mai mult. Mi-era teamă să mai spun ceva, pentru că aş fi început să plâng, când reuşisem o zi întreagă să nu o fac.

— Numele ei era Adina. A murit acum patru ani. Iarna, dar ei îi plăcea vara mai mult. D-aia îi duc flori de ziua ei.

M-am şters rapid la ochi şi Wavy a fost suficient de politicoasă ca să nu mă privească în acest timp. Şi-a mutat degetul pe 19 şi apoi l-a dus către piept.

— Atunci e ziua ta? Pe 19?

Wavy a aprobat din cap. Era ceva rar să-mi spună ce nu întrebasem. De obicei era mai interesată să afle ea lucruri noi, cum fusese cu tatuajul. Când am luat un pix, s-a aplecat sprijinindu-se pe coate, aşteptând să vadă ce aveam să fac. Trebuia să fac ceva, să vadă că era importantă. Cu litere destul de mari pentru a umple tot pătratul, am scris ZIUA LUI WAVY. A părut fericită când m-am întors la dată pentru a desena şi o inimă în jurul lui 19.

Când am lăsat jos pixul, şi-a pus mâna pe braţul meu – avea încredere în mine. Apoi a păşit între genunchii mei şi şi-a urcat mâna pe braţ până a ajuns pe ceafă. S-a aplecat atât de mult, încât obrazul ei aproape îl atingea pe al meu. Am stat complet nemişcat, cum ai face dacă o pasăre mică s-ar aşeza pe degetul tău. Jumătate de minut nici măcar nu am respirat.

Nu era ca atunci când am încercat eu să o îmbrăţişez pe veranda fermei. O făcuse ea singură.

Şi-a apăsat bărbia pe umărul meu, şi-apoi dracu' să mă ia dacă nu mi-a mirosit părul. Ştiam că trebuia să fie nespălat, dar ea l-a adulmecat de parcă ar fi fost curat ca nişte margarete. Mi-a expirat în ureche, apoi a inspirat iar adânc.

Ca să-i las loc de evadare, mi-am pus doar un braţ în jurul ei. A tremurat atât de tare, încât m-am gândit că era pornită să fugă, aşa că mi-am slăbit strânsoarea, dar ea şi-a pus şi celălalt braţ pe după gâtul meu şi şi-a împins trupul osos în burta mea. Era atât de mică, încât mă speria.

— Ţine-mă strâns, mi-a spus, aşa că mi-am pus ambele braţe în jurul ei şi am strâns.

Mi-am întors capul ca să-i miros părul aşa cum făcuse şi ea cu mine. Caprifoi şi felul în care îmi imaginam că mirosea oceanul – ascuţit, sărat. A chicotit, iar eu am avut sentimentul ciudat că voia să mai spună ceva, dar o voce din magazin a întrebat:

— Kellen e prin zonă?

Liam.

I-am dat drumul lui Wavy, şi imediat ce mi-am împins scaunul în spate, ea s-a lăsat în genunchi ca să caute ceva sub un birou. Abia ne-am aşezat, când Liam a deschis uşa biroului şi a început să-i dea înainte cu petrecerea pe care urma să o ţină la ranch. Înainte de petrecere, voia să mă duc la băut cu el. Niciodată nu era fericit să facă numai o chestie.

— E o tipă pe care vreau să o cunoşti pe Rusted Bucket, mi-a spus.

Era cam ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac, dar tot ce îmi doream era să-l scot pe Liam de acolo înainte să o zărească pe Wavy. Uneori când vedeam cicatricea de pe buza ei, mă gândeam să-l omor. Chiar atunci m-am gândit la bătrânu' revolver Colt pe care Cutcheon îl ţinea în sertarul de la birou. În schimb, am înconjurat biroul spre centrul încăperii, ca să-l fac pe Liam să se ducă înapoi în garaj.

— Păi, am nevoie de un duş, înainte. Îs jegos, am zis închizând uşa în spatele meu.

— Du-te şi spală-te şi ne vedem acolo.

— La Bucket?

— Da. Bem câte ceva şi apoi ducem fetele la ranch.

Fete. Până am ajuns la bar, Liam avea deja două fete

În separeu. O blondă frumoasă, cu ţâţe de stripperiţă, şi o brunetă cu un şarpe tatuat care urca de pe mână până pe umăr. Pe asta voia Liam să o cunosc. Prost nu eram. Mi-am dat seama uşor de situaţie. Ambele erau interesate de Liam, iar el voia să le ţină pe ambele agăţate.

Două pahare mai târziu, Fata-Şarpe aproape se prefăcea interesată de mine. Numele ei era prea greu de ţinut minte: ceva gen Marie-Elena sau Maria-Lena.

— Deci, eşti mecanic? Mi-a zis Liam că i-ai refăcut Harley-ul, a spus.

— Da.

— Mişto. Tu ce motor ai?

— Panhead ‘56.

— Şi ai de gând să mă plimbi cu el?

A zâmbit, dar se uita peste umărul meu la Liam, care o săruta pe blondă.

— Oricând vrei.

Eram de mult gata de plecare. Nu puteam flecări cu o fată ca să-mi salvez pielea, dar să-l am şi pe Liam acolo era de zece ori mai rău. El mă agita.

Când eram pe motor, Fata-Şarpe s-a prefăcut destul de fericită să fie cu mine. Şi-a pus braţele în jurul meu, apoi capul pe umăr. Când am ajuns la ranch, totuşi, a început să se uite iar la Liam. Rulota era plină şi muzica destul de tare încât să tremure podeaua. N-auzeam nimic din ce spunea Fata-Şarpe. M-am aplecat spre ea şi am zis:

— Hai afară, unde nu-i aşa aglomerat.

Nu a încetat să se uite la Liam, dar a aprobat din cap şi m-a urmat prin sufragerie până pe verandă. Vreo două minute am stat în leagăn, fără să vorbim. Fără să ne legănam, măcar.

— Deci, tu ce faci? am întrebat. Unde lucrezi?

— Pe nicăieri, acuma. Sandy a zis că Liam ar putea să angajeze.

— Cine-i Sandy?

— Curva aia blondă, a spus.

Frate, o ura serios.

— Vrei să ne plimbăm pe pajişte? E fain acolo noaptea, cu stele şi tot.
— Nu, mersi.

Nu mă puteam gândi la altceva de vorbit, dar când am cuprins-o cu mâna, m-a lăsat. Chiar m-a lăsat să o sărut un minut, apoi şi-a întors capul. Avea gust de ţigări, aşa că nu prea mi-a păsat. Am renunţat, apoi ea a întins mâna şi mi-a apucat cureaua. Eu m-am gândit să mergem undeva mai retras, dar ea a început să-mi desfacă fermoarul chiar acolo. Nu a vrut să mă sărute sau să-mi vorbească, iar acum îmi ia pula-n mână? Mi-a luat mult să mă prind. Voia să plec şi aşa s-a gândit că aveam să o fac.

Aveam de gând să-i spun să înceteze, dar apoi mi-am zis de ce nu? Să fii tu cel care e dat deoparte e un sentiment nasol, dar poate că nu era mai nasol decât să merg acasă singur, fără o labă făcută de cineva.

Capul şarpelui de pe mâna ei era ciudat, dar dacă mă lăsam pe spate şi închideam ochii, puteam uita. S-a dovedit a fi la fel de excitant ca atunci când o făceam singur – şi mult mai ciudat. Când am terminat, ea s-a ridicat şi s-a dus înapoi înăuntru. M-am încheiat, gândindu-mă să mă duc singur pe pajişte. Totuşi, am mers înăuntru, unde petrecerea se transformase. Oamenii se giugiuleau peste tot, iar Liam şi blonda dispăruseră. M-am aşezat pe capătul unei canapele şi am tras din bongul de pe măsuţa de cafea. Apoi am tras iar, dar de mai multe ori.

Dee a stat lângă mine o vreme, bâţâind din picior până ce a început să tremure toată canapeaua. N-am încercat nimic, pentru că excursia la Myrtle Beach era o situaţie izolată. În plus, nici nu m-ar fi sărutat.
— Şi, ţi-ai pierdut partenera? a spus.
— A venit aici numai pentru Liam.

A început să dea mai tare din picior.
— Scuze, am spus.

Nu mi-am imaginat că viaţa ei era aşa uneori. Nu că mi-aş fi putut da seama de ce era fixată pe Liam. El arăta bine, dar modul în care se comporta futea tot. Dee a dat din umeri şi s-a ridicat.
— Ştiam în ce mă bag când m-am cuplat cu el. Mă întreb dacă ştia şi curva care-i acum cu el.

Mai târziu, Fata-Şarpe a venit şi s-a aşezat pe canapea, lângă mine, de parcă am fi fost străini. Era în regulă pentru mine. A luat bongul şi a început să fumeze. La fel cum făcusem pe verandă, m-am aşezat pe spate şi am închis ochii. Mi-ar fi plăcut să mă duc acasă, dar eram prea spart să pot conduce.

— A cui e fetiţa asta? a spus o femeie cu vocea dogită de alcool.

M-am ridicat şi am deschis ochii. Wavy stătea în uşa rulotei, în rochiţă de noapte, părând pierdută.

Drogată în draci, Dee s-a dus în linie dreaptă la uşă, spunând:

— Wavy, copilule, ce cauţi aici?

Wavy s-a ferit de mâna lui Dee şi de picioarele Yvonnei şi ale lui Neil, care făceau ce făceau pe canapeaua alăturată. Înainte să apuc să mă ridic, a venit pe după măsuţa de cafea şi s-a înfipt în canapea, lângă mine.

— Hei, e totul bine?

Wavy a dat din cap.

— E bine? a vrut să ştie Dee.

— Da, e bine.

— Oare s-o duc înapoi şi s-o pun la culcare?

Wavy s-a înfipt şi mai tare în mine, punându-şi mâna pe burta mea, ca să se sprijine. Părea o invitaţie, aşa că mi-am pus şi eu braţul pe după ea.

— O duc eu acasă, am zis.

Fata-Şarpe, care stătuse leşinată pe celălalt capăt al canapelei, s-a ridicat şi a spus:

— De unde-a apărut?

— E fiica lui Liam, a zis Dee.

Wavy s-a uitat la ea.

Pentru prima dată de când Liam ieşise, Fata-Şarpe părea interesată de ceva. Şi-a desfăcut braţele:

— Ooooo, ce drăguţă e. Hai aici, dulceaţă, vrei să stai la mine-n braţe?

Wavy a ignorat-o pe Fata-Şarpe şi şi-a strecurat braţul pe după gâtul meu. Apoi şi-a pus capul pe umărul meu. Avea părul ud.

— Nu vine la tine, i-a explicat Dee. Nu stă în poala altcuiva decât a lui Kellen. El e iubitul tău, nu-i aşa, Wavy?

Wavy a dat din cap. M-a uimit. Deci eram iubitul ei?

— Cum de te-ai udat pe păr? am întrebat.

Şi-a lipit obrazul de al meu şi a şoptit:

— Am înotat.

— Vrei o gustare sau altceva înainte să te ducă Kellen acasă? Avem nişte negrese delicioase.

— Negresele alea au iarbă în ele.

Mi-aş fi dorit ca Dee să tacă şi să o lase pe Wavy să vorbească cu mine. Să vină ea aşa la mine, să-mi vorbească ea mie, asta însemna ceva.

Înainte să mai zică cineva vreo tâmpenie, Wavy şi-a lipit buzele de urechea mea şi a spus:

— Vino pe pajişte.

Mi-a făcut părul să se ridice pe tot corpul. Am vrut şi mai devreme să ies pe pajişte, dar m-am trezit blocat la petrecerea asta tâmpită. M-am aplecat lângă canapea, pe margine, şi i-am spus:

— Încalecă.

Şi-a pus braţele în jurul gâtului şi eu mi-am pus mâinile drept şa. Ca şi cum aş fi fost calul ei, iar ea un cowboy încercând să scape de indieni ostili. Doar că indianul eram eu, şi amândoi încercam să scăpăm de fetele ostile de salon. Avea mai mult sens dacă te gândeai mai puţin la asta, dar m-a făcut să râd.

Afară, iarba era până la mijlocul meu, gata de cosit. Greierii cântau, tăceau când treceam şi reîncepeau iar după ce mă îndepărtam. Aerul era mai puţin greu în câmp deschis, nu fierbinte şi lipicios cum era în rulote. Era bine să fii afară, să te îndepărtezi de luminile din curte, astfel încât să vezi stelele de deasupra capului.

Am tot mers până ce Wavy a tras de hăţuri, smucind de tricou şi împingând cu călcâiele ghetelor. M-am pus într-un genunchi, să o las să se dea jos, iar ea m-a luat de mână când m-am ridicat. M-a lăsat să trec de o parcelă de cânepă care era paravan pentru un vechi rezervor galvanizat de 500 de galoane. Bătea destul vânt pentru a face lamele morilor de vânt să scârţâie, iar pompa să extragă apă. Rezervorul părea negru şi fără fund pe timp de noapte. N-aş fi avut destul curaj să înot acolo, dar ea avusese.

Deasupra cânepei, în deal, era tăiat un drum drept. Apoi un petec de fân unde iarba fusese călcată la pământ într-un cerc de mărimea ei.

Îmi dorisem asta mai demult: cineva cu care să stau întins, să mă uit la stele. Mi-am dat seama de ce n-ar fi mers cu Fata-Şarpe. Ea era interesată doar de motoare, de iarbă şi de Liam. Wavy, totuşi, mi-a zâmbit de parcă m-ar fi invitat la ea în casă.

Am nivelat o porţiune mai mare de fân, destul pentru amândoi. Când mi-am întins braţele, ea s-a aşezat alături şi şi-a pus capul pe braţul meu. Înăuntrul meu mă simţeam atât de ciudat, de parcă stelele m-ar fi apăsat în pământ, iar capul lui Wavy peste mine. Parţial era iarba, ştiam, dar era şi efectul stelelor. Toată lumina aia călătorind de atât de departe.

Mi-am ţinut respiraţia, cumva în aşteptare. De obicei ne uitam la stele după cină, în faţa fermei, jucându-ne cu Donal. Wavy începea arătând cu degetul nişte constelaţii, iar eu pe cele câteva pe care le ştiam. Sau pe care credeam că le ştiu.

— Carul Mare, am spus, încercând să o stârnesc.

Mereu o puteam indica pe cea mai mare. Carul Mare.

Doar că nu o puteam găsi.

Şi-a dres glasul, de parcă m-ar fi mustrat, dar era doar să mă tachineze.

— Casiopeea, a ridicat ea mâna, arătându-mi cinci stele în zig-zag.

— Cefeu.

Patru stele care alcătuiau un triunghi, plus a cincea care cădea ca o coadă.

Nu puteam ţine pasul, dar după ce a terminat eram destul de sigur că nu acestea erau toate.

— Şi Orion? Care e Orion?

S-a întors pe o parte, punându-şi mâna pe burta mea, apoi alunecând până la catarama de la curea. A trebuit să stâng din dinţi ca să nu mă zvârcolesc. Avea un mod anume de a mă gâdila.

— Corect, Orion e cel cu cureaua cu trei stele, dar nu-l văd.

— Octombrie.

— Serios? Nu se vede până-n octombrie? Atunci va trebui să revenim şi în octombrie.

Apoi am văzut o stea căzătoare. Încercam să-mi aduc aminte cum se facea să-ţi pui o dorinţă, când am văzut una şi apoi alta.

Crezând că-mi imaginez, am spus:

— Ai văzut steaua care a căzut?

Chiar când am terminat de zis, a mai căzut una.

— Perseide, a spus Wavy.

— Perse-ce?

— Ploaie de meteoriţi. Perseide.

Alta a trecut ca o săgeată pe lângă Casiopeea.

— Uau!

A dat din cap pe umărul meu şi-apoi am tăcut amândoi. Nu aveam nevoie să vorbim. Doar am stat acolo, privind stelele căzătoare împrăştiind lumină în tot acel întuneric.

PARTEA A DOUA

1

KELLEN

ÎN LICEU, ÎN OKLAHOMA, ERA O FATĂ pe care o plăceam, şi într-o noapte, după ce fusesem la băut, am urcat pe fereastra dormitorului ei. În pat, m-a lăsat să o sărut şi să o bulănesc un pic, dar apoi mi-a cerut să dispar. De fapt, îi plăcea doar motorul meu. Nu şi pe mine. Să urc pe fereastra ei, totuşi, a fost amuzant. Era ce bătrânul Cutcheon numea „manevră”.

Să urc suportul de plante agăţătoare de sub fereastra lui Wavy părea o manevră, dar imediat ce m-am lovit de cercevea, mi-am dat seama că eram prea beat şi prost. Nu ar fi trebuit să conduc, ca să nu mai vorbim de urcatul pe fereastră.

M-aş fi întors acum, dar Wavy a deschis fereastra înainte să apuc să o fac. Presupun că auzise motorul care se apropia pe drum. M-am urcat peste pervaz şi am reuşit să ajung în camera ei fără să fiu prins. A închis fereastra şi a rămas acolo, ca o fantomă în rochiţa de noapte. Aşteptând să spun ceva. Păi, da, de vreme ce m-am cocoţat pe fereastra dormitorului ei în mijloc de noapte.

— Ţi-am luat un cadou, i-am spus.

— Nu-i Crăciunul încă.

— Nu, nu de Crăciun. E... de ziua de naştere.

— Iulie.

— Ştiu că ziua ta e în iulie. Doar că... eu... sunt un pic beat. E ziua mea, de fapt. Ţi-am luat un cadou de ziua mea.

— Azi?

— Da, azi e ziua mea. Bine, ieri. Cred că e trecut deja de miezul nopţii.

Dinţii i-au lucit în întuneric şi m-a apucat de mână, trăgându-mă spre pat. Era singurul loc unde puteam sta, dar asta mă înfricoşa. Îmi aducea aminte de când urcasem pe fereastra celeilalte fete pentru a mă culca cu ea.

— Nu, drăguţo, am venit doar ca să-ţi dau cadoul.

Îl purtam prins în spatele beteliei de la pantaloni, dar când l-am scos, l-am scăpat pe jos. Înainte de a-l putea ridica, ea m-a tras încă un pas către pat.

— Rece, spuse ea.

— Da, trebuie să te întorci în pat. Am lăsat tot frigul să intre pe fereastră.

— Ție.

Mie îmi era rece. Atunci când Wavy a desfăcut păturile pentru mine, m-am așezat pe marginea patului. Am scos de pe umăr jacheta de motocicletă și mi-am dat jos cizmele. Am rămas în blugi, bluză și cămașă. Beat cum eram, părea în regulă. Ea era în cămașa de noapte, dar eu eram încă îmbrăcat.

Băgatul sub pătură era destul de ușor. Am așezat păturile și le-am pus în jurul nostru, din moment ce brațele mele erau destul de lungi ca să le aranjez. Ea se înghesuise lângă mine, tremurând, și începuse să își frece picioarele de piciorul meu, încercând să se încălzească.

Odată ce mi-am pus brațul în jurul ei și ea și-a pus așezat capul pe umăr, ne era cald și ne simțeam confortabil, gata să dormim. Și asta a fost nenorocita de problemă. Nu este același lucru cu a adormi alături de Wavy în iarbă. Eram *în pat* cu ea. Dacă Val ar urca și m-ar găsi aici, n-aș prea putea spune: *Stăteam prea confortabil și n-am mai plecat*.

— Wavy? E mai bine să plec.

Ea scutură din cap.

— Nu pot rămâne aici.

Și-a înfipt bărbia în brațul meu. A dat iar din cap?

— Serios, iubito. Nu pot.

Răspunsul ei a fost atât de încet, încât nu am fost sigur că am auzit bine. Nu voiam să fiu sigur, cu excepția faptului că aveam nevoie să fiu sigur. Simțeam de parcă doi câini trăgeau de inima mea din părți opuse. Nu ar fi spus-o din nou, și s-a dovedit că vreau să știu mai mult decât nu voiam să știu.

— Mă iubești? am întrebat.

Iar împunsătura cu bărbia. De două ori. Nu erau multe lucruri pentru care merita să dai din cap de două ori.

— Și eu te iubesc. Te iubesc.

Am spus-o de două ori, ca să fiu sigur că a auzit. Am tremurat, chiar dacă nu-mi mai era frig, dar ştiind că spunând-o cu voce tare făcea să fie adevărat. De mult timp, nu mă concentrasem prea mult pe acest sentiment alunecos, dar acum l-am spus cu voce tare. Am stat întins treaz, pentru o vreme, simţindu-i respiraţia pe braţ, dar în sfârşit, fiindu-mi cald şi simţindu-mă confortabil şi beat de-a binelea, am adormit.

M-am trezit cu nevoia să mă piş, cu pula tare ca o piatră dimineaţa, şi iată-mă în patul lui Wavy, cu ea băgată în mine. Când am vrut să mă ridic, ea s-a ţinut de mine.

— Cadou? şopti.

— Da. Aici, lasă-mă să mă ridic. Crezi că mama ta se va trezi dacă mă duc la baie?

— Fereastră.

— Sigur, pot să îi dau drumul pe unde am venit.

— Nu mă uit.

Ochii ei erau închişi strâns din cauza soarelui care răsărea, dar şi-a întors şi capul. Era cea mai rapidă rezolvare, aşa că am ridicat fereastra şi mi-am desfăcut fermoarul. Frigul mi-a potolit imediat erecţia. Wavy a chicotit la sunetul de pişat stropind acoperişul de metal al verandei şi îngheţând acolo, dar şi-a ţinut faţa ascunsă până când m-am încheiat la pantaloni şi am închis fereastra.

— Cadou.

Probabil se simţea curajoasă. La felul cum vorbea şi cum se uita la mine.

Cadoul ei era pe podea, unde îl scăpasem cu o noapte înainte. Văzându-l în lumina zilei, m-a jenat că era ceva atât de ieftin. M-am gândit că era magic atunci când l-am cumpărat, iar când i l-am dat ei, încă era. Faţa i se luminase, aşa că era jumătate înger şi jumătate fetiţă cu faţa şifonată de somn.

— Strălucesc?

— Da, şi le lipeşti pe tavan. Deci poţi să ai stele chiar şi atunci când e înnorat, ca noaptea trecută. Îl poţi vedea pe Orion tot anul.

— Minunat, a spus ea atât de încet, că nici măcar şoaptă nu era.

— Mai bine plec. Nu cred că Val ar fi prea fericită să mă ştie aici.

Wavy ridică din umeri. Mi-am tras cizmele şi jacheta, înainte să deschid din nou fereastra. Privind la suportul metalic pentru plante, nu îmi venea să cred că urcasem în toiul nopţii. Aiurea ca dracu'.

Aşa că a trebuit să scot iar cizmele şi m-am repezit pe scări în spatele lui Wavy. În bucătărie mi-am tras cizmele, în timp ce Wavy aştepta cu picioarele goale. Când m-am apropiat de clanţa de la uşa bucătăriei, mi-a pus mâna pe braţ.

— Nimic pentru ziua ta de naştere, spuse.

— Nu-i bai. Mi-ai dat cel mai frumos cadou de care am avut parte de mult timp încoace.

Pentru că nu s-a îndepărtat, i-am luat faţa în ambele mâini, am întors-o, m-am aplecat şi am sărutat-o. Pe gură, dar nimic murdar. Genul de sărut pe care îl dai cuiva pe care-l iubeşti. Mi-a zâmbit. Un zâmbet adevărat, cu dinţi la vedere şi gropiţe în obraji şi tot tacâmul.

2

AMY

Decembrie 1979

DUPĂ ZIUA RECUNOŞTINŢEI, MAMA a început să o sune pe mătuşa Val, spunându-i:
— Vrem să vină copiii de Crăciun. Dacă îmi spui cum să te găsesc, vin eu să îi iau.

Dar mătuşa Val nu voia. Mama a renunţat într-un sfârşit, dar cu patru zile înainte de Crăciun, a apărut un bărbat chel şi i-a lăsat la uşa noastră. Nici nu s-a deranjat să-şi scoată ţigara din gură pentru a se prezenta mamei. Numele lui era Butch şi era un „partener de afaceri" al unchiului Liam, a afirmat el. I-a spus mamei că altcineva va veni să-i ia pe Wavy şi pe Donal, dar nu a spus cine sau când. Până atunci, amândoi erau ai noştri.

Tata a pus-o pe Wavy să promită să nu se furişeze, dar asta nu a împiedicat-o să facă alte lucruri ciudate. La repetiţia pentru concursul de Crăciun, Donal a fost distribuit ca păstor, iar regizorul corului a pus-o pe Wavy să fie înger.
— Probabil că nu e o idee bună, a spus Leslie, care a fost în fiecare an Fecioara Maria şi de două ori a fost Hangiul din cauza căruia Iisus se naşte într-un hambar.

Acum că era prea mare ca să fie în concursul de frumuseţe, îl ajuta pe regizorul corului să găsească îngeri. Nu o voia pe Wavy în cor.
— De ce nu? a spus regizorul.
— Ea nu vorbeşte. Nu cântă, i-a spus.

În ultimul an, eu am fost cel de-al treilea mag. Asta e problema la povestea Crăciunului: majoritatea rolurilor sunt pentru băieţi. Singura femeie prezentă e acolo doar pentru că bărbaţii nu pot avea copii.
— Şi face... chestii, a spus Leslie, dar de cor nu asculta.

Wavy purta deja o rochie albă, aşa că pentru repetiţie avea nevoie doar de o coroniţă şi de o pereche de aripi. Chiar şi fără acestea, arăta ca un înger.

Repetiţia a mers bine până când am rupt grupul pentru gustări. Când ne-am întors la sanctuar, Iisus bebeluşul dispăruse. Ca într-un film poliţist, singurele lucruri lăsate în urmă în paie erau hainele lui mototolite. Adulţii au început să caute prin mormanele de costume şi în cutiile de decoraţiuni. Doamnele de la biserică s-au acuzat reciproc.

— Am pus-o în iesle. Întotdeauna am pus-o în iesle, a spus una.

— L-am pus, a urlat o altă doamnă. Domnul nostru Iisus nu e doar o păpuşă.

Administratorul corului a acuzat-o pe Fecioara Maria, care a ţipat, iar apoi mama Fecioarei Maria a strigat la conducerea corului. În mijlocul dramei, Wavy se aplecă aproape de mine pentru a şopti:

— Iepuraşul Prăfuit.

— Aici nu e vorba doar o păpuşă pentru copii, am spus. Este bebeluşul Iisus, care a fost în biserica de Crăciun în fiecare an de mult timp.

Wavy mi-a zâmbit cu zâmbetul diabolic pe care-l ştiam atât de bine. Îl făcuse Iepuraş Prăfuit pe bebeluşul Iisus.

— Haideţi să aruncăm o privire sub scaune, i-am spus lui Leslie.

Aşa că ne-am târât prin sanctuar, căutând sub scaune. Ceilalţi copii au început să se uite şi ei şi, după câteva minute, păstorul-şef a spus:

— L-am găsit!

M-am îndreptat spre Wavy, pe treptele colţului pentru cor, şi am întrebat :

— De ce ai făcut asta?

— Vânătoare de ouă de Paşte.

Asta era biserica pentru Wavy: un set de reguli pe care nu le prea înţelegea. Eu am râs, a râs şi Wavy, iar regizorul corului a urlat:

— Care se hlizeşte la cor? Şi unde mi-e al treilea mag? Serios, putem să ne concentrăm un pic?

La Şcoala de Duminică trebuia să facem felicitări de Crăciun pe care să le dăm membrilor bisericii care

erau prea bolnavi ca să vină la biserică. Wavy a decupat magi şi animale, le-a colorat în nuanţe de violet şi verde şi le-a lipit pe marginea felicitării. I-a lăsat pe Maria, pe Iosif şi pe Iisus într-o grămadă de hârtie tăiată pe masă.

În interiorul felicitării, unde trebuia să scriem versete biblice, Wavy a scris: „Dragă Kellen".

Nici eu, nici altcineva nu am apucat să citim ce a scris după aceea. Când învăţătoarea a venit să se uite la felicitările noastre, Wavy nu i-a dat nici ei voie.

— De ce nu, scumpo? Lasă-mă să văd.

Învăţătoarea a făcut un pas mai aproape şi Wavy a luat-o la fugă. Pentru restul Şcolii de Duminică, s-a ascuns, şi la fel a făcut şi la serbare. Astfel, regizorul corului nu a avut un înger blond perfect ca să stea în faţă, pe centru, şi să refuze să cânte. După ce se terminase serbarea, când mama era pe cale să se panicheze, Wavy a ieşit din spatele baptiseriului. Acasă, tata s-a aşezat pe canapea şi a citit nişte documente pentru muncă, în timp ce Leslie, Donal şi cu mine ne-am înfipt în cadouri. Wavy a avut şi ea cadouri, dar tot ce îşi dorea de Crăciun erau un plic şi un timbru.

— Pentru cine e felicitarea? a întrebat mama.

Odată ce a fost sigilat în siguranţă în plic şi cu timbrul pus, Wavy i-a dat-o.

— Jesse Joe Kellen? Ăsta este băiatul care îţi spune Wavy?

— E iubitul tău?

Leslie era în clasa a opta în acel an şi înnebunise complet în privinţa băieţilor, iar mama tatei era la fel de rău dusă.

— Ce culoare au ochii lui? Albaştri? Căprui? a zis buni Jane.

Wavy încuviinţă din cap şi spuse:

— Deschis.

— Ochii căprui deschis sunt foarte frumoşi. E în clasa ta la şcoală?

Wavy clătină din cap.

— Păi, ce, e mai tânăr decât tine? Sau mai în vârstă? întrebă buni Jane.

— Mai bătrân.

A continuat să pună întrebări despre Kellen şi, spre surprinderea mea, Wavy a răspuns. El avea un zâmbet timid şi Wavy s-a plimbat cu motorul lui.
— Mamă, opreşte-te, o faci să se simtă jenată, a zis tata.
— Îi place, spuse buni Jane. Fiecărei fete îi place să vorbească despre băiatul care îi place. Şi te place şi el pe tine, nu-i aşa?
— Mă iubeşte.

Wavy a continuat mărturisirea cu unul dintre zâmbetele ei rare, cu gropiţe. Mamei i s-a părut atât de drăguţ, că a spus povestea prietenilor ei de la clubul de lectură, când au venit de Anul Nou. Nu era frumos cum nepoata ei tragică de zece ani avea un mic prieten care o iubea?

A fost frumos până când mama l-a cunoscut pe Kellen.

Eram în bucătărie, pregătindu-ne să plecăm la lecţiile de muzică, iar mama se certa cu Donal în legătură cu jucăriile lui de Crăciun.
— Donal, ne întoarcem acasă şi le luăm, bine? Nu trebuie să le iei pe toate cu tine. Wavy, îi explici tu?

Wavy a ridicat din umeri, poate pentru că în experienţa ei nu te întorci întotdeauna după jucării.

Clopoţelul de la uşă a sunat şi mama m-a trimis să deschid. Pe veranda din faţă se afla un om imens, în blugi şi cămaşă fără mâneci. A spus:
— Hei, eu sunt Kellen. Am venit să-i iau pe Wavy şi pe Donal.

L-am lăsat în holul de la intrare şi am alergat înapoi la bucătărie.
— Cine era?
— Kellen. A venit să îi ia.

Donal şi-a aruncat jucăriile şi a ieşit din bucătărie strigând:
— Kellen!

Wavy l-a urmat. Cuminţi, am mers şi noi spre holul din faţă, unde Kellen l-a ridicat pe Donal atât de sus, încât aproape că l-a izbit cu capul de tavan. Wavy a zâmbit, în timp ce Donal a vorbit fără încetare. Acum că vorbea, nu mai făcea altceva.

— Şi bebeluşul Iisus a dispărut. Şi ne-am târât, târât, târât pe podea pentru a-l găsi. Şi eu am purtat un prosop pe cap. Am fost păstor. Şi ei purtau prosoape pe cap. Şi Wavy era înger. Avea o coroană. Şi...
— Cine e el? mi-a şoptit mama.
— A spus că-i Kellen.
— E tatăl lui Jesse Joe?
Mama şi-a deschis poşeta, zornăind cheile pentru a fi sigură că avea sprayul paralizant.
— Scuzaţi-mă, spuse ea. Eu sunt Brenda Newling.
Kellen l-a pus pe Donal jos şi s-a apropiat de mama, cu mâna întinsă.
— Îmi pare bine să vă cunosc. Sunt Jesse Joe Kellen.
M-am uitat la faţa mamei, văzând cum povestea pe care o inversase era eclipsată de realitate. Şi-l imaginase pe micul Jesse Joe ca pe un tânăr timid cu care o fată liniştită şi rănită ca Wavy se putea împrieteni. În povestea mamei, ei se ţineau de mâini şi îşi împărtăşeau secrete, şi într-o zi s-ar fi dus la facultate şi ar fi avut o viaţă bună, dacă ar fi fost încurajată de o mătuşă binevoitoare.
Ochi căprui deschis şi un zâmbet timid, aşa a spus Wavy. Ochii lui erau aproape somnoroşi în timp ce dădu mâna cu mama, iar un dinte de aur se iţea din mijlocul zâmbetului timid.
Behemoth era cuvântul pe care mama l-a folosit pentru a-l descrie prietenilor ei de la clubul de carte, şi era enorm. Mai mare decât Incredible Hulk de la televizor. Chiar dacă nu era verde, mama s-a retras din mâna care i se oferise. Mânecile cămăşii erau îndoite, dezvăluind mai multe tatuaje, inclusiv unul în formă de potcoavă. În centrul lui era un trifoi cu patru foi şi cuvintele *Lucky Motherfucker.* Ăsta era „micul iubit“ al lui Wavy.
Mama s-a întors cu spatele şi s-a lovit de Leslie. Kellen încă avea mâna întinsă, oferind o strângere, dar a retras-o şi a pus-o pe umărul lui Wavy. Ea nu l-a evitat, aşa cum ar fi făcut-o cu oricine altcineva.
— Păi, asta chiar e nepotrivit, a zis mama. Nimeni nu a sunat să anunţe că pleacă astăzi. Nu este rezonabil ca Val să se aştepte...

Kellen nu asculta. Se lăsase în genunchi ca să o privească în ochi pe Wavy. În timp ce se uita la ea, noi, ceilalţi, nu existam.

Wavy i-a şoptit ceva la ureche, iar el a răspuns:

— Am primit scrisoarea ta. Mi-a fost şi mie dor de tine.

Totul a fost destul de şocant, dar apoi l-a sărutat pe obraz. Nemaipomenit.

— Mamă, cred că voi întârzia la lecţie, spuse Leslie.

Numai ea s-ar fi putut supăra pentru aşa ceva. Eu visam motive pentru care să nu mă duc la lecţiile mele de vioară.

Mama şi-a dres vocea pentru a spune:

— Domnule Kellen, avem o întâlnire la care trebuie să mergem. Poate că v-aţi putea întoarce în această seară pentru a discuta despre asta.

— Cred că Val a uitat să vă sune.

Kellen îşi luă ochii de la Wavy, în sfârşit, şi s-a ridicat în picioare.

— Cam aşa. Dacă ne scuzaţi, noi trebuie să plecăm. Haideţi, copii.

— De ce nu pot merge cu Kellen? a întrebat Donal.

— Pentru că nu am vorbit cu mama ta încă.

Mama a zornăit din cheile de la maşină.

— Acum, haideţi. Ce ar fi să îl conduceţi afară pe domnul Kellen, fetelor, cât scot eu maşina? Nu uitaţi să încuiaţi uşa mare.

Am fost încântată să stau la intrare lângă Kellen. O alarmase pe mama şi primise un sărut de la Wavy. Ieşind pe veranda din faţă, Kellen s-a întins şi şi-a trecut mâna peste părul lui Wavy, dându-l pe spate. S-a întors şi i-a zâmbit. La ora de muzică, în timp ce Leslie participa la lecţie, mama şi-a mutat scaunul lângă al lui Wavy, ca să îi şoptească:

— Cine e bărbatul ăla?

— Kellen.

— Jesse Joe Kellen? Cel căruia i-ai trimis felicitarea de Crăciun?

Wavy a aprobat din cap.

— Câţi ani are?

Wavy a ridicat din umeri.

Când tata a venit acasă de la serviciu, el şi mama au intrat în dormitor şi s-au certat o jumătate de oră. Apoi mama a ieşit şi a sunat-o pe mătuşa Val. Telefonul a sunat o veşnicie înainte ca mătuşa Val să răspundă. Faţa mamei se încleştase în totalitate şi a spus:

— Un bărbat a venit să-ţi ia copiii. A spus că se numeşte Kellen. Eu aveam impresia că Jesse Joe Kellen e un băiat foarte tânăr, de vreme ce Wavy ne-a spus că este iubitul ei.

A urmat o pauză lungă, timp în care mama şi-a înfăşurat cablul telefonului în jurul ei, apoi i-a dat drumul. Faţa ei s-a relaxat puţin şi a râs.

— Bineînţeles, ştiu că fetele se îndrăgostesc, dar nu am de gând să îţi dau copiii unui străin care pretinde că tu l-ai trimis. Da, ei nu îi e străin, dar şi ea are doar zece ani. Nu te poţi aştepta să aibă grijă de ea însăşi. Nu e...

Mama urma să aibă ultimul cuvânt, dar cineva a sunat la intrare. Tata a răspuns şi mama l-a auzit pe Kellen prezentându-se, iar asta a încheiat conversaţia cu mătuşa Val.

Donal se juca cu maşinuţele pe jos, dar s-a ridicat într-o clipă, fugind spre holul de la intrare. Când Kellen a intrat în încăpere, a chicotit când l-a urcat peste umăr. Tata a ridicat din umeri la mama şi a spus:

— Sunteţi gata de plecare, copii?

Pentru prima dată, Wavy a ieşit înaintea grupului. Cât a supravegheat mama totul din uşă, Kellen a ţinut geanta pentru Wavy, ca să pună lucrurile lui Donal. Lângă patul meu erau o grămadă de cadouri de Crăciun care aparţineau, în teorie, lui Wavy, incluzând o păpuşă blondă Darei Cover, doi Ştrumfi de pluş, o cutie pentru mâncare Mork & Mindy. Ignorându-le pe toate astea, Wavy a scos din grămadă o carte despre constelaţii. I-a oferit-o lui Kellen, cu un zâmbet, şi a spus:

— Pentru tine.

Mama era deosebit de mândră de acea carte. Ceva ce Wavy şi-ar fi dorit. Evident, îi plăcea, de vreme ce i-o dădea lui Kellen, dar mama s-a comportat ca şi când Wavy ar fi scuipat-o în faţă.

După ce au plecat, mama a sunat-o pe prietena ei, Sheila, spunând:

— Pur şi simplu, nu ştiu ce să mă mai fac cu nepoată-mea.

Cred că a spus-o doar aşa, pentru că auzisem destule certuri între ea şi tata ca să ştiu că numai trei lucruri puteau fi făcute în legătură cu Wavy. Îi puteam aduce pe ea şi pe Donal să locuiască cu noi, am fi putut suna la Protecţia Copilului sau am fi putut „să nu ne batem capul". Nu ştiam exact ce însemna asta, dar era concluzia la care ajungeau mereu mama şi tata.

3

KELLEN

August 1980

TOT CE A AVUT DE SPUS LIAM despre transportul din Nagadoches a fost:

– Treaba ta e cea mai fututǎ şi înfricoşǎtoare curvǎ nenorocitǎ.

Trebuia sǎ mǎ fi prins cǎ nu avea sǎ fie cbiar atât de simplu. Ceea ce trebuia sǎ dureze douǎ zile a durat patru şi, când s-a terminat, fǎcusem singurul lucru futut pe care zisesem cǎ n-o sǎ-l fac. Omorâsem pe cineva.

Pe drumul spre casǎ, mi-am spus cǎ era diferit: Liam nu mǎ trimisese sǎ omor pe cineva cu intenţie. Io nu m-am dus în Texas sǎ-i omor pe cei doi mexicani. Ei au încercat primii sǎ mǎ omoare. Asta a fost rǎu destul, dar apoi s-a stricat maşina lui Vic, şi iatǎ-ne pe marginea drumului, cu douǎzeci de kile de coca în portbagaj. Plus banii.

Vic conducea El Dorado-ul ǎsta Biarritz alb din ‘74, cu scaune roşii din piele. Maşina era ceruitǎ şi polisatǎ şi curǎţatǎ ca un model din sbowroom, dar pe dedesubt era un jeg.

— Cât timp a trecut de când ai schimbat uleiul ǎsta de cǎcat? am spus.

Prostovanul a ridicat din umeri.

Încercasem sǎ-mi pǎstrez controlul în ultima vreme, sǎ nu mai intru în conflicte, dar nu îmi venea sǎ cred cǎ era prost. L-am lovit.

— Ce pula mea? a ţipat Vic, punând mâna la nasul din care îi picura sânge pe cǎmaşǎ.

— Tu sǎ-mi spui ce pula mea, tu conduci o maşinǎ care nu merge. Ţi se pare cumva cǎ o putem lǎsa aici ca sǎ facem autostopul?

Am împins maşina de pe şoseaua principalǎ, transpirând în ultimele haine curate pe care le mai

aveam. Apoi am petrecut două ore pe sub maşină, încercând să o fac pe curvă să pornească.

Am ajuns târâş până în oraşul următor, dar nu am avut cum să obligăm maşina să ne ducă până la Powell. Aşa că l-am sunat pe Danny de la magazin şi i-am spus:

— Adu-mi platforma de tractare.

— Nu ar fi mai uşor să luaţi o platformă de acolo?

Danny era un băiat bun, dar fumase prea mult.

— Aduceţi camionul de remorcare. Spune-i lui Liam că întârziem.

Şase ore mai târziu, aveam maşina pe platformă şi ne întorceam la ranch. Eu am condus. Aşa obosit cum mă simţeam, eram prea ofticat ca să mai suport condusul lui Danny sau pe al lui Vic. Oamenii ziceau că sunt prost, dar cel puţin eu pot urma nişte reguli de bază. Gen nu te duci să cumperi droguri cu o maşină care s-ar putea strica.

Era trecut de zece când am ajuns la fermă, iar Dee mi-a rânjit, în timp ce Liam mi-a mai făcut cadou un „căcatule". Ca şi cum ar fi fost vina mea că mexicanii încercaseră să joace la două capete. Ca şi cum ar fi fost vina mea că se stricase maşina lui Vic. La naiba, o terminasem cu Liam Quinn. Sau aş fi terminat-o cu el dacă nu ar fi fost Wavy.

Am lăsat platforma acolo şi am condus Panhead-ul spre casă, doar ca să iau nişte aer curat. Acasă, am intrat pe uşa din faţă şi mi-am scos cizmele, după care mi-am dat seama că lumina de la bucătărie era aprinsă. Gândindu-mă la mexicanii ăia morţi, simţurile mi s-au ascuţit. Băieţii ăia probabil că aveau prieteni care n-ar fi stat mult de gânduri până să ajungă la mine. Am intrat în bucătărie şi mi-am îndreptat arma chiar spre faţa lui Wavy.

— Ce faci? am spus.

Lipsa de somn şi epuizarea mă ajunseseră din urmă. Mâinile mi-au tremurat cât am dezarmat. Am deschis repede sertarul de la bucătărie şi am aruncat pistolul în fundul lui.

Wavy părea la fel de şocată pe cât mă simţeam eu. Stătea la masă, pe două cărţi telefonice, cu cizmele

scoase şi cu picioarele bălăngănindu-se. Lumina de deasupra îi făcea părul auriu.

— Hai, ia-ţi lucrurile. Te duc acasă.

Pe spate, tricoul meu era murdar de la cum stătusem întins ca să lucrez la maşina lui Vic. Rochia ei albă avea să se acopere de murdărie, dar n-aveam ce face.

M-am dus înapoi la uşa din faţă, pentru a mă încălţa. Când m-am întors în bucătărie, încă stătea la masă, citea o revistă.

— Acum. La naiba, chiar acum! N-am chef de d-astea.

— Mers pe jos.

S-a dat jos de pe cărţile de telefon şi a păşit în picioarele goale.

— Nu, nu mergi pe jos până acasă.

— Am mers până aici pe jos.

— Da, bine, dar nu era beznă atunci.

Ea a ridicat din umeri.

— Şi cum ai intrat?

A scos o cheie din buzunar şi a pus-o pe masă. Cea de rezervă, de sub preşul de la poarta din spate.

Uitându-mă în jos, la chei, am văzut revista pe care o citise. Una cu femei dezbrăcate, de pe noptiera mea. Era deschisă la câteva chestii pe care nu îmi plăcea că le văzuse. O muie pe o pagină şi una care o lua pe la spate pe cealaltă.

— De ce te uiţi la căcatul ăsta? Nu te poţi uita la aşa ceva. Şi unde dracu' te crezi? Vii aici pur şi simplu şi te simţi ca acasă? Asta e casa mea.

Am smuls revista de pe masă şi am rulat-o. Ea s-a ferit, de parcă ar fi crezut că aveam să o lovesc cu ea. În felul în care ai face-o cu un câine. Văzând-o gata pregătită să fie lovită, a funcţionat ca un duş rece. Dacă nu sunt mai bun de-atât, n-aveam treabă să mă gândesc că îmi păsa de ea cu adevărat.

— Este casa mea, bine? Nu poţi să vii aici fără mine.

Mi-a aruncat o privire ca atunci când vrei să te ghemuieşti într-un colţ şi să mori. Doar pentru că nu avea nişte ţâţe la care să mă uit, nu însemna că nu mă strecurasem în dormitorul ei. Am dat roată mesei, am deschis dulapul de la chiuvetă şi am aruncat revista în coşul de gunoi.

— Îmi pare rău, dar nu am dormit de două zile. Sunt al dracului de murdar şi unsuros şi obosit şi am nevoie de un duş şi de ceva de mâncat şi nu e nici urmă de vreun tricou curat în nenorocita asta de casă, pentru că a trebuit să plec în grabă. Îmi pare rău, dar nu am...

Aproape că am spus că „nu am timp pentru tine". Şi nu ar fi fost doar o răutate. Ar fi fost o minciună. Pentru ea aveam tot timpul din lume. Voiam să fie lângă mine, dar mă simţeam atât de groaznic, încât nici nu am mai putut vorbi cu ea aşa cum aş fi facut-o în mod normal. Nu era greu să îi zic: „Scuze că am o aşa stare de căcat, dar tocmai am omorât doi tipi"

A ieşit pe balconul din spate, aşa că am spus:

— Motorul e în faţă, iubire.

S-a întors cu un morman de textile în mâini. Mi le-a înmânat: un tricou, blugi şi un prosop. Spălate, uscate şi călcate. Îmi spălase rufele.

— Mulţumesc. Şi îmi pare rău. Sunt doar obosit şi am avut două zile proaste.

M-am întins să iau hainele curate, dar ea le-a tras înapoi şi s-a încruntat. Mâinile mele erau acoperite de murdărie. Am urmat-o în baie, unde a pus hainele curate pe marginea chiuvetei şi a pornit duşul. Apoi a ieşit, închizând uşa după ea.

În duş, mi-am petrecut cincisprezece minute bune lăsând apa fierbinte să curgă pe mine, încercând să îmi scot din minte pe cei doi mexicani morţi. Trebuia să nu tot revăd asta în capul meu. Se terminase.

Până am ieşit din duş, Wavy dispăruse. M-am îngrijorat că plecase acasă, dar rucsacul ei încă era în bucătărie. Şi mai ciudat, îmi golise portofelul. Era în mijlocul mesei, cu lanţul înfăşurat lângă el. Iar lângă, ca într-un joc de cărţi, era tot ce avusesem în portofel şi în buzunare. Un pachet de bomboane mentolate Wint-O-Green Lifesavers, cheile, o sticlă de picături pentru ochi şi cinci cartuşe goale întinse la un capăt. Le-am băgat în buzunar. Am curăţat şi am pus bine arma, dar am uitat să ascund şi cartuşele. Cred că nu sunt cu mult mai deştept decât Vic.

Eram pe punctul de a-mi pune portofelul la loc, atunci când Wavy a intrat pe uşa din spate cu o sacoşă de la magazinul de pe stradă. A tras un scaun la blatul

de bucătărie şi a golit punga: un pachet de ficat, o ceapă, un ardei gras, o cutie de ouă şi o cutie de sandvişuri de îngheţată.

— Cred că am deja nişte sandvişuri de îngheţată.

Scutură din cap.

— Mi-ai mâncat sandvişurile de îngheţată?

Un semn jenat.

— Este în regulă. Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Este bine să vii aici.

Eram atât de obosit, încât m-am aşezat la masă şi am băut o bere cât am aşteptat. În cincisprezece minute, aveam o farfurie aburindă cu ficat, ceapă şi ardei gras. În timp ce am mâncat, ea mi-a aşezat mărunţişul în grămezi şi a aşezat şi lucrurile de pe masă. A mirosit Lifesavers-ul şi a trasat cu degetul locul unde fuseseră cartuşele goale.

— Erau de aruncat, am spus.

A trecut prin toate cardurile şi le-a pus înapoi în portofel. Permisul meu de conducere, permisul de la bibliotecă, cardul pentru donarea de sânge.

— O negativ, a şoptit.

Apoi a dat de un card care a făcut-o să se încrunte.

S-a pregătit inspirând adânc, apoi a spus cu voce tare:

— Barfoot.

— Înainte, aveam alt nume.

Am întins mâna şi mi-a dat vechea carte de identitate cu numele meu de trib. Eram Junior când eram copil, dar după ce el m-a dat afară, am început să folosesc numele bunicii. Întinzându-mă în scaun, am aruncat la gunoi vechea carte de identitate.

Am terminat cina, timp în care Wavy m-a urmărit. Nu am fost niciodată sigur ce însemna asta, când mă privea şi eu mâncam. M-am gândit că îi plăcea, altfel nu şi-ar fi dat silinţa să mă hrănească.

— Am terminat, aşa că ar fi mai bine să te duc acasă înainte să adorm, am spus.

— Mama.

Mi-a făcut pielea să se înfioare la cum a spus-o. Ca şi cum ai spune „tornadă”, dacă s-ar îndrepta spre tine aşa ceva.

— Ce e cu Val?

Wavy şi-a pus mâinile la cap, ridicând degetele ca nişte antene. Sau flăcări?

— E ciudată? Unde e Donal?

— Sandy.

Wavy a venit în jurul mesei, în spatele meu, şi mi-a pus mâinile pe umeri.

— Pot să rămân?

— Nu ştiu, nu este.

Nici nu mi-am mai amintit măcar ce am vrut să-i spun după ce m-a apucat de umeri. M-a strâns de locul în care se acumulase încordarea de la stres.

Când m-am lăsat în genunchi în bucătărie, şi-a scos cizmele şi mi s-a urcat în spate.

— Ce s-a întâmplat? a spus.

Ştiam că dacă nu răspund nu va mai întreba niciodată. O parte din mine a vrut să facă aşa, dar nu am reuşit să o fac să aştepte. Ştia cum să ţină un secret.

— Am ucis nişte tipi. Chestia aia la care m-a trimis Liam în Texas. S-a futut afacerea cu totul şi am împuşcat doi tipi.

Şi-a oprit tălpile din mişcările pe lateralele coloanei mele vertebrale.

— Cine? întrebă.

— Doi traficanţi de droguri, deci nu băieţi buni, dar cred că asta mă face cam la fel ca ei. Nu mai sunt nici eu un tip bun.

Nu m-a surprins când s-a dat jos de pe spatele meu. Nu o învinovăţeam dacă nu voia să se mai afle în preajma mea. M-am gândit că aş putea să o scot la capăt cu Liam, să rămân aproape de Wavy, dar poate că tot ce făceam era să mă transform în Liam, de fapt.

— Te duc acasă, am spus.

— Nu.

S-a lăsat pe genunchi şi şi-a întins piciorul peste mine. Ca să vezi, eu chiar mă gândisem că vrea să plece, dar ea s-a pus pe mine şi şi-a apăsat obrazul de al meu. Nu a trebuit să spună nimic, pentru că ştiam ce înseamnă asta. Încă mai credea că sunt un tip bun.

AM ÎNCHIS OCHII O SECUNDĂ ŞI m-am trezit dimineaţa. Lumina zilei venea prin fereastra de

deasupra chiuvetei. Adormisem pe podeaua bucătăriei şi am dormit o noapte întreagă într-o clipă. Când eram mai mic, obişnuiam să mă îmbăt atât de tare, încât leşinam, dar nu mai făcusem asta de ani de zile.

De cealaltă parte a mesei, Wavy îşi băga picioarele în cizme.

— Hei, am spus.

Am fost îngrijorat că o va speria salutul, dar ştia că eram treaz.

A sărit ca să intre bine în cizme şi şi-a tras rucsacul.

— Lasă-mă să mă adun un pic şi te duc eu acasă. M-am ridicat, înţepenit în locuri ciudate de la dormitul cu faţa în jos pe podea, dar cel puţin nu mă mai durea spatele. În dormitorul meu era un loc răvăşit pe pat, acolo unde probabil dormise Wavy. Cald, încă, atunci când mi-am pus mâna pe el. În baie, un al doilea prosop umed era pus lângă al meu. Deci a făcut şi duş. M-am pişat, apoi m-am stropit cu apă rece pe faţă, încercând să mă concentrez.

În bucătărie, Wavy stătea chiar acolo unde o lăsasem.

Când m-am aşezat să-mi trag bocancii, mi-a întins peste masă o bucată de hârtie.

Formularul de înmatriculare la şcoală. Ea completase totul, dar avea nevoie de semnătura unui părinte şi de cei doisprezece dolari să se înmatriculeze. Nimeni nu o înscrisese la şcoală, iar în dimineaţa aceea începea prima zi de şcoală. Nu mă puteam da drept Val, dar am fost destul de bun jucând rolul lui Liam.

4

WAVY

DOAMNA NORTON A SPUS:

— Vreau ca fiecare dintre voi să se ridice şi să-şi spună numele şi un lucru pe care l-a făcut în vara asta.

Şoaptele bolboroseau prin sală ca untul în tigaie înainte de a turna ouăle.

Ne-a luat pe rânduri, în ordine alfabetică, aşa că eu eram aproape de final. Poate că avea să se întâmple ceva înainte să ajungă la mine. Poate că alarma de incendiu se va declanşa. Sau poate că avea să se pornească o tornadă, ca primăvara trecută. Am intrat toţi în bol, în spatele sălii de gimnastică, şi mulţi copii au plâns. Mie mi-a plăcut întunericul şi am aşteptat ca tornada să rupă şcoala în bucăţi.

Nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Niciodată nu se întâmpla atunci când voiai.

Fata de lângă mine s-a ridicat atunci când a venit rândul ei. Numele ei era Caroline Peters, iar în vara ce a trecut a vizitat-o pe bunica ei în California, unde a mers la Disneyland şi s-a dat în roller-coaster şi l-a văzut-o pe Mickey Mouse şi...

— E destul, Caroline, spuse doamna Norton. Un singur lucru trebuia.

Apoi a venit rândul meu. Aveam lucruri de spus. Îi vizitasem pe verişorii mei. Învăţasem cum să înlocuiesc o bujie la un Panhead. Privisem stelele cu Kellen, pe pajişte. Îl învăţasem pe Donal să înoate. Avusesem grijă de Kellen când era obosit. În timp ce dormea, îl sărutasem. Mai întâi pe obraz, apoi pe perciunii lui ţepoşi. Pe gură, care nu a fost deloc înţepătoare. Chiar dacă gura este un loc murdar, el nu se teme de germenii mei.

— Dă-i drumul, dragă. Ridică-te şi spune-ţi numele şi un lucru pe care l-ai făcut în această vară. Nu fi timidă.

Timidă. Era o capcană. Precum copiii de pe terenul de joacă şi care se provoacă unul pe celălalt, spunând „Ce, n-ai sânge?“

Inima îmi pompa în urechi atât de tare, deşi aveam sânge. Nu eram suficient de proastă să cad în capcana doamnei Norton.
— Doamnă Norton, a spus Caroline Peters.
— Tu ai vorbit deja, Caroline.
— Asta e Wavy Quinn. Nu poate vorbi.
— Cu siguranţă poate vorbi. Doar alege să nu vorbească. Şi dacă insistă cu acest comportament în clasa mea, o să-şi facă iute rost de o notă proastă.

Doamna Norton a mers la tablă şi a scris „Wavonna Quinn“ în colţul din dreapta sus. Apoi a scris „Jimmy Didier“. El a primit semn pentru că a vorbit prea mult. Aveai voie să vorbeşti exact cât dorea doamna Norton.

Fiecare zi era aşa. Numele meu nu a fost întotdeauna primul pe tablă, dar a fost mereu acolo. Dacă nu era pe tablă înainte de masa de prânz, ajungea după, pentru că doamna Norton spunea că trebuie să mănânc prânzul. Voia să mă vadă mâncând prânzul.

Într-o zi, rm-am scris singură numele după masa de prânz. „W“-ul meu era mai frumos, cu arcuiri pe ambele părţi şi o buclă în mijloc. Bunica făcea la fel.

Doamna Norton şi-a încleştat dinţii şi a spus:
— Eşti o tânără foarte lipsită de respect.

Apoi mi-a şters numele. L-a rescris cu un „W“ simplu şi a pus un semn lângă el. *Nu mănânci prânzul. Ai fost nesimţită.*

După nouă săptămâni, carnetul meu de note avea o listă a zilelor în care doamna Norton mi-a scris numele pe tablă şi de ce.

Kellen mă înscrisese la şcoală, aşa că i-am dat lui scrisoarea doamnei Norton despre poznele mele din carnet. După cină, el a stat la masa din bucătărie, cu Donal în poală, şi a citit lista.

S-a încruntat foarte tare în timp ce semna în numele lui Liam, iar eu am crezut că poate era supărat pe mine. L-am pus pe Donal în pat, iar când m-am întors, Kellen încă se uita în carnetul meu.
— Vino aici. Nu sunt supărat pe tine.

M-am dus la masă şi m-am aplecat peste umărul lui, ca să-şi poată pune braţul în jurul meu. Pentru un timp, ne-am uitat la carnetul meu.

— Când eram la şcoală, obişnuiau să îi bată cu linia pe copii, a spus Kellen. Eram trimis tot timpul în biroul directorului. Şi el, şi tata mă loveau atât de tare, încât uneori nu mă puteam aşeza. Nu se mai bat copiii aşa, nu?

Nu ştiam, dar am scuturat din cap, ca să nu fie îngrijorat.

Următoarea zi, când am ieşit de la şcoală, Kellen mă aştepta, dar îşi pusese Panhead-ul pe cric.

— Vreau să vorbesc cu profa aia a ta, mi-a spus.

Mama, care se plimbase pe holuri cu tocurile pocănind pe plăcile de duşumea, repede, repede, repede, gata să-i mai spună cuiva că-i căcănar, fusese înfricoşătoare. Kellen a făcut paşi mici şi lenţi, încât să pot ţine pasul.

În sala de clasă, doamna Norton continua să scrie în timp ce Kellen aştepta, dar nu îl putea păcăli să vorbească el mai întâi. El putea să aştepte toată ziua.

— Vă ajut cu ceva? a spus ea.

— Sunt aici cu privire la menţiunile din carnetul lui Wavy.

— Stai, pe tine te cunosc.

Doamna Norton s-a încruntat şi şi-a strâns gura puţin. Kellen a ridicat din umeri, dar ea a dat din cap.

— Tu eşti unul dintre băieţii ăia ai lui Barfoot.

— Şi ce-i cu asta?

— L-am avut pe fratele tău la mine în clasă. Ce cauţi aici?

— V-am spus, am venit să.vorbesc cu dumneavoastră despre carnetul de note al lui Wavy, a zis Kellen.

— Nu văd cum de e asta treaba ta. Dacă e vorba de familia Quinn, cu siguranţă sunt bineveniţi să vină să ne vedem.

— Sunt responsabil pentru Wavy şi vreau să ştiu ce înseamnă aceste menţiuni din carnet.

Kellen ridicase vocea, iar doamna Norton i-a oferit, în schimb, cea mai răutăcioasă privire de care era capabilă. Când m-a privit şi pe mine aşa, ştiam că voia să facă mult mai mult rău decât să-mi scrie numele pe tablă.

— Atunci înseamnă că avem cu Wavy o problemă serioasă de comportament.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi atunci când scrieţi că e *nesimţită.* Ea nu e impertinentă.
— Cum trebuie să îi spun când ea mă sfidează în fiecare zi? Ştiu ce fel de tânăr eşti. Genul care era şi fratele tău. Credeţi că să sfidezi autoritatea e mişto. Nu văd să te fi dus foarte departe mentalitatea asta. Ştiu că pe fratele tău sigur nu l-a dus departe. De cât timp e la închisoare?
— De ceva vreme.

Falca lui Kellen se încleştase şi nu o mai privea pe doamna Norton. Văzând cum ei îi ardeau ochii când se uita la tatuajul său cu potcoavă, i-am pus mâna pe braţ pentru a acoperi cât mai mult posibil. Voiam să-l protejez, dar el s-a încruntat.
— Asta n-are nici vreo legătură cu fratele meu, a spus.
— *Nici vreo legătură*? Tu clar nu ai fost niciodată la orele mele, domnule Barfoot. Te-aş fi vindecat de această formulare greşită. Într-un fel sau altul.
— Doar nu pricep de ce aţi făcut lista. Aţi scris de vreo cincizeci de ori că nu şi-a mâncat masa de prânz. Nu **o** face pentru că vă sfidează. Doar nu îi place să mănânce în faţa oamenilor.
— Nu mănâncă de prânz pentru că îi e permis să facă cum vrea. Are unsprezece ani şi, din cauza comportamentului ei în clasa mea, bănuiesc că i se permite să facă după cum o taie capul. Oare ei nu-i spune nimeni niciodată *nu*?
— Cum poţi pune notă cuiva în funcţie de cât mănâncă la prânz?
— Pentru că reprezintă o problemă serioasă de comportament, pe care o toleraţi.

Tonul lui Kellen a crescut prea mult pentru sala de clasa atât de mică.
— Dar ăsta e un căcat, în pula mea!
— Domnule Barfoot! Obişnuiţi să vorbiţi aşa în faţa lui Wavy?
— Nu este ca şi cum va repeta ce aude.
— Asta e exact ce vreau să spun. Poate că nu vorbeşte pentru că dumitale ţi se pare că e amuzant.

Kellen s-a ridicat, iar eu mi-a dorit să o pocnească pe doamna Norton aşa cum l-a lovit pe Danny mai demult, când fumase un cui în magazin. Kellen îl

plesnise pe o parte a capului, făcându-l să-i scape cuiul pe jos. Apoi l-a călcat, lipindu-l de betonul slinos. Voiam să o văd pe doamna Norton lipită de beton.

— Nu-i de vreun folos să vorbim cu dumneavoastră. Sunteţi ca fiecare profesor pe care l-am avut vreodată, a spus Kellen.

— Credeţi că Wavy va face ceva cu viaţa ei dacă sădiţi în ea ura pentru şcoală?

— Nu urăşte şcoala. Doar pe dumneavoastră. Eu nu o condamn.

Doamna Norton a tot făcut „nţţţ-nţţţ" în timp ce ieşeam. Afară, Kellen şi-a trecut piciorul peste motor şi s-a aşezat cu putere.

— Îmi pare rău că te-am făcut de râs. Nici măcar nu m-am gândit la tatuajul ăsta stupid. Ar fi trebuit să-l acopăr ca atunci când am fost la tribunal. Încercam să fac să fie mai bine şi tot ce am făcut a fost să înrăutăţesc totul.

Am ridicat din umeri. Dacă deja rămâneam repetentă în clasa a şasea, nu avea ce să se înrăutăţească.

5

MISS DEGRASSI

Decembrie 1980

LISA DEGRASSI S-A DUS LA PETRECERE doar pentru că John Lennon era mort, iar ea rămăsese fără vin. Regiunea Powell era secetoasă, iar ea nu putea să treacă noaptea fără să se îmbete. Petrecerea se ţinea într-o rulotă dublă, la ţară, unde Pinto-ul lui Stacy tremurase peste gropile din drumul noroios, până când Lisa se gândise că puteau să îi cadă dinţii. Înăuntru, rulota era decorată ca o vilă: canapele din piele, mese de cafea din sticlă şi candelabre. O rulotă cu candelabre.

Intrând la petrecere, Lisa se aştepta la ce e mai rău – muzică proastă şi oameni cunoscuţi. Rolling Stones cântau la volum mare, în timp ce oamenii dansau ciudat. Stacy avusese dreptate cu privire la oferta de băuturi răcoritoare, totuşi. Era un bar plin de băutură, de luat pe gratis, şi o masă de cafea împânzită cu bonguri şi pipe şi pastile. Genul de petrecere la care Lisa nu mersese niciodată, pentru că se temea întotdeauna să nu dea de părinţii vreunui elev.

— Nici măcar nu e în Powell. Este în Belton, spusese Stacy, de parcă ar fi schimbat totul.

Venise dintr-un oraş din apropiere, chiar mai mic decât Powell.

Lisa a stat în mijlocul muzicii vibrante, doborând una după alta băuturile gratuite, iar când cineva i-a oferit un cui aprins, l-a acceptat. Mai târziu, atunci când altcineva i-a oferit o linie de cocs din care să tragă, s-a gândit: *Cui îi pasă dacă sunt recunoscută? Cui îi pasă?*

— Ups, ai grijă la mânecă sau vei împrăştia totul, a spus omul care tăiase linia de cocs.

S-a aplecat deasupra ei, apucând mâneca largă a bluzei ţărăneşti, ca să nu o tragă prin preţiosul praf alb.

Şi i-a spus:
— Vezi, ia-o uşor. Îi metamfetamină, nu cocs.

Lisa a ezitat şi, în loc să tragă pe nas linia, a lăsat bancnota rulată să îi cadă din mână, pe măsuţa de cafea. S-a ridicat, confuză, şi l-a văzut pe bărbatul care îi zâmbea. Era blond şi bronzat, cu ochi albaştri strălucitori şi dinţi albi perfecţi. Un Bo Duke din Powell. Sau din Belton?

— Bună, a spus ea.
— Bună. Nu cred că te-am mai văzut.
— Nu, nu prea ies.
— Ar trebui.

Şi-a lăsat mâna să îi alunece în mâneca ei, ca să-i atingă braţul gol. Degetele lui erau calde şi cu modele hipnotizante.

Se simţea ameţită şi îngreţoşată. Basul ţiuia în fundul stomacului.

— Scuză-mă, este... unde este baia?
— Pe acel hol, a doua uşă din stânga.
— Mulţumesc.

Lisa se întorsese deja să plece, dar bărbatul s-a aplecat şi, cu un rânjet, i-a sărutat mâna. Deşi nu avea încredere

În aceşti oameni, era ceva tentant la el. Un străin frumos într-o noapte singuratică. Nu purta verighetă.

Împiedicându-se în sandale, Lisa şi-a făcut drum printre petrecăreţi, până la baie, unde a izbucni din nou în plâns. Rimelul îi cursese pe obraji şi lăsase pete gri pe bluza ei albastru deschis. Trebuia să nu se mai gândească la faptul că John Lennon a sângerat pe trotuar până a murit. Dacă ar fi fost în Hartford, ar fi luat trenul spre New York şi ar fi dus flori la Dakota sau s-ar fi pus la priveghiul din Central Park. Ar fi putut să-şi împărtăşească durerea, în loc să o tamponeze în baia unui ţărănoi traficant de droguri.

Când a tras cineva de uşă, Lisa a rupt nişte hârtie igienică şi şi-a şters rimelul pe cât de bine a putut.

Înainte de a ceda baia unei femei într-o cămaşă de cowgirl şi cu faţă de raton, de la excesul de machiaj, Lisa şi-a dat seama că nu se mai poate întoarce la petrecere. Şi-a făcut drum prin hol, folosind zidul ca sprijin, şi s-a ascuns în bucătărie.

În mijlocul camerei se afla o femeie blondă, purtând pantaloni extrem de scurţi şi un maieu legat la spate, sus. Nu arăta a nimic mai mult decât o Marilyn Monroe de la ţară. În mâini ţinea un cub Rubik, pe care îl răsucea furioasă. Nu încercând să îl rezolve, ci amestecându-l.

Liam Quinn stătea la masa din bucătărie, fumând un cui. Gata cu evitarea părinţilor elevilor ei. În orice caz, era mai mare, mai urât şi mai greoi decât în ziua în care l-a cunoscut Lisa.

– Bine, bine, a spus blonda.

I-a dat cubul, iar domnul Quinn i-a înmânat jointul, la schimb. Din moment ce el nu o văzuse încă, Lisa era pe punctul de a se întoarce şi de a pleca atunci când blonda a prins-o de braţ şi a zis:

— Ai văzut asta? Trebuie să vezi. E o nebunie.

Cubul Rubik, a presupus Lisa.

— Fratele meu are unul, spuse ea. A trebuit să-l dezmembreze şi să-l asambleze la loc pentru a-l rezolva.

— Nu, nu, uite. El clar o poate face. Uite!

Blonda arătă cu degetul, emoţionată. Lisa privi. Primul lucru care a lovit-o a fost cât de ridicol de mic era cubul Rubik în mâinile domnului Quinn. Apoi şi-a dat seama că el chiar rezolva prostia aia. Avea două părţi şi o făcea pe a treia. Lisa şi blonda au stat nemişcate cât timp a lucrat cubul. Când a terminat, şi-a ridicat capul şi s-a îmbujorat.

— Hei, domnişoară DeGrassi, a murmurat el.

— Bună.

— O, vă cunoaşteţi? a spus blonda.

Lisa încă spera că poate scăpa fără să fie identificată, dar domnul Quinn a continuat:

— Ea este domnişoara DeGrassi. Învăţătoarea dintr-a treia a lui Wavy.

— Poţi să-mi spui doar Lisa. Din moment ce nu mai suntem la şcoală.

Blonda a chicotit:

— Oh, ce tare! Mă bucur că ai venit. Păcat că Wavy nu e aici.

Pusă în faţa acestei idei groaznice, Lisa s-a uitat la blondă, încercând să îşi dea seama dacă ar fi trebuit

să o ştie de undeva. Nu avea cum să fie ea mama lui Wavy. Tot decolorantul din lume nu ar fi putut duce la o astfel de transformare.

— Bine, bine, e rândul tău acum, a spus blonda.

A luat cubul din mâna domnului Quinn şi l-a dat Lisei. Pentru o clipă, Lisa s-a uitat la ea, simţindu-se profund deconectată de la propriile mâini. Era de la marijuana? Blonda o privea aşteptând, deci Lisa a rearanjat pătratele cubului în ordine aleatorie. Când le-a avut cât se poate de amestecate, l-a pus în mâinile domnului Quinn. Nu fusese noroc chior. A rezolvat puzzle-ul din nou în doar câteva minute.

— Dumnezeule! a exclamat blonda. Nu-mi vine să cred cum faci asta.

Împotriva instinctelor ei naturale, Lisa a fost şi ea impresionată. Petrecuse ore întregi cu fratele ei de Ziua Recunoştinţei şi niciodată nu a reuşit să rezolve mai mult de o parte. Chiar când s-a întins iar după cub, dornică să-l vadă pe domnul Quinn cum îl rezolvă, a auzit notele de deschidere de la *Bungalow Bill.*

O secundă mai târziu, plângea în bucătăria unor străini.

S-a întors să plece, dar s-a izbit în cineva la uşă. Oricine ar fi fost, a prins-o de braţe şi a întrebat-o:

— Hei, eşti bine?

— Vreau să mă duc acasă. Vreau acasă, a spus ea.

Dintr-o dată, *Bungalow Bill* s-a oprit şi a fost înlocuit de notele de deschidere ale piesei *Another One Bites the Dust* la volum maxim, pentru a zecea oară în acea noapte.

S-a aruncat în vâltoarea petrecerii, cu lacrimi curgându-i pe faţă. Dacă ar fi fost Stacy acolo, Lisa n-ar fi putut să o observe sau să îi vadă bluza lăsată pe umăr, cu model de zebră. Părea că fiecare avea acelaşi păr înalt, îngheţat. Lisa s-a întors într-un cerc lent, scanând camera, până ce domnul Quinn i-a atins cotul şi i-a spus:

— Vă duc acasă.

Şi a ţinut-o de braţ pe tot drumul cu pietriş. Cu două ore înainte, sandalele înalte fuseseră doar aiurea. Acum, că Lisa era beată, drogată şi plânsă, erau periculoase. Maşina la care a dus-o el era blocată pe

toate laturile de alte maşini. Ea s-a strâns puternic de podul nasului, ca să împiedice căderea a şi mai multor lacrimi.

— La naiba. Vreau doar să mă duc acasă, a şoptit ea.

— Atunci, motoru-i de noi.

A condus-o prin labirintul de maşini într-un garaj metalic, unde erau parcate şase motociclete. Lisa a ezitat. Călătorise de câteva ori în spatele micii Honda ieftine a fratelui ei, dar asta era cu totul altceva.

— Ia.

Domnul Quinn a scos o geacă de piele din spatele motorului şi i-a întins-o.

— Dacă vreţi pe bune să vă duc acasă, aşa vă duc.

— Vreau.

L-a lăsat să o ajute să îşi pună geaca şi să o încheie până la gât. Era un gest neaşteptat de intim din partea unui străin, şi s-a simţit ca şi cum şi-ar fi pus pe ea o blană de urs. Era grea, caldă şi impregnată cu un miros sălbatic, moscat.

Frigul era brutal, dar a emoţionat-o. Şi-a împreunat mâinile în jurul taliei lui şi şi-a înfipt degetele în căldura emanată de pântec, care era protejat de frig de un strat subţire de bumbac.

— Unde te duc? a spus, peste umăr.

— Stau la intersecţia străzilor Grove cu Sixth, în Powell.

După asta, au mers în linişte. Poate că era tipic pentru călătoria pe o motocicletă, dar Lisa s-a dezmorţit. Uitase de tăcerea lui impenetrabilă. De a lui şi a fiicei, deopotrivă. Tăcerea şi altele mai rele o aşteptau acasă.

— Putem să ne oprim şi să bem, sau ceva de genul? a spus ea, ridicându-şi vocea pentru a fi sigură că o aude.

— Nu aţi băut destul?

— Nu, îmi pare rău, domnule Quinn. Doar să mă duceţi acasă.

— Ştiţi, eu nu sunt cu adevărat Liam Quinn.

Lisa se uită la linia albă de pe mijlocul drumului. Era o glumă?

— Cine eşti, dacă nu eşti Liam Quinn!? a strigat în vântul puternic.

— Sunt Jesse Joe Kellen. Lucrez pentru Liam.
— Stai. Ce? Ce înseamnă asta?
— Fac treburi pentru el. Nu sunt el. Dar l-ai văzut acolo. El e blondul. Arată ca un star de cinema. Poartă cizme de cowboy cu vârf ascuţit.

Pupătorul de mâini care îi oferise Lisei o liniuţă de metamfetamină de tras pe nas.
— Încă mai vrei ceva de băut? Ultima, din partea asta de Powell.

A încetinit motorul aproape de o tavernă de la marginea drumului.
— Da, a zis Lisa.

Niciodată nu era suficient alcool, dar era dispusă să încerce. Barul era ca petrecerea de la care plecaseră. Aceiaşi oameni, aceeaşi muzică. În timp ce intrau, bodyguard-ul de la uşă a spus:
— Hei, Junior. Nu vreau probleme în noaptea asta.
— Am venit doar ca să beau un pahar, a răspuns domnul Quinn... nu domnul Quinn.

Lisa nu ştia cum să-l numească. Au stat la bar şi au comandat băuturi de modă veche, cu mult whiskey şi puţin zahăr. Nu i-a păsat, atâta timp cât o menţineau beată.
— Deci, Junior? Jesse Joe?
— Poţi să-mi spui Kellen.
— Bine, Kellen. De ce te-ai preface a fi Quinn?

Cel puţin discutau ceva şi îşi putea lua gândul de la John.
— Cineva trebuie să o facă. Nu e ca şi cum Liam sau Val ar vorbi cu profesoara lui Wavy.
— Dar de ce tu?

Aparent, o întrebare mult mai complexă decât anticipase Lisa, pentru că el a trebuit să îşi golească paharul şi să comande altul înainte de a răspunde.
— Pentru că Wavy este responsabilitatea mea. Am grijă de ea. Avem grijă unul de celălalt.
— Chiar dacă nu eşti rudă cu ea?

A râs şi şi-a dat băutura peste cap.
— Suntem doar prieteni, atâta tot.

Lisa s-a uitat la el mai îndeaproape, mijindu-şi ochii prin fumul care plutea în bar.
— Ce vârstă ai?

— Tocmai am făcut douăzeci şi patru de ani,.

Îl privi, simţindu-se proastă. Nu era suficient de mare pentru a fi tatăl lui Wavy. Era mai tânăr decât Lisa. Cum de l-a luat drept adult?

Au mai băut un rând, fără să vorbească. El a făcut semn barmanului să le mai umple.

— Ce te-a supărat în noaptea asta? a spus el când a venit următorul rând de băutură.

–John Lennon a fost ucis luni. L-au împuşcat în faţa blocului.

Lisa a crezut că era, în sfârşit, suficient de beată, deoarece pentru prima oară în ultimele zile nu simţea nevoia să îşi smulgă singură capul.

— Cine-i ăla?

— John Lennon? Beatles?

— L-ai cunoscut?

— Nu, dar... ei bine. Ca orice fană. Eu...

El nu s-a prins, iar Lisa era prea beată pentru a explica cum John îi povestise întreaga copilărie şi cea mai mare parte a vieţii ei de adult de până acum. Indiferent unde pleca, John era mereu cu ea, chiar şi în acest oraş oribil. Acum, el era mort, iar ea era singură.

— Îmi pare rău, a spus Kellen.

În stânga lui, un tip cu o pălărie de cowboy a pus mâna pe umărul lui Kellen şi a zis:

— Pot să mă bag o clipă aici, Cochise?

Kellen şi-a terminat de bătut restul paharului, l-a pus pe bar şi a spus:

— Ştii ce? Văzând cum habar nu ai cine sunt, de ce nu te adresezi cu *Sir*?

Până atunci, Lisa îl considera doar o curiozitate: o specie nedescoperită încă de indian ţărănoi pe motor. În acel moment, acest *Sir* a sunat ameninţător, cum l-a spus cu buza de jos încă umedă de whiskey, lucru care a făcut-o să-l considere o soluţie şi pentru o noapte de singurătate.

Cowboy-ul şi-a atins pălăria, cu un zâmbet.

— Cum spui tu, şef de trib.

Kellen s-a mişcat atât de repede, încât pumnul său a despicat sonor aerul pe lângă urechea Lisei. Când pumnul a aterizat pe faţa cowboy-ului, a fost ca o bombă detonată. Oamenii au sărit la bătaie din toate

părţile. Lisa a fost prea uluită să facă orice, dar şi-a lăsat capul în jos, peste pahar, şi şi-a acoperit ceafa cu mâinile.

— La naiba! Opriţi-vă, dobitocilor! a strigat cineva, iar apoi, din acelaşi colţ al barului, s-a auzit zgomotul unei puşti care se arma.

Detunătura a venit imediat după. Când Lisa a ridicat ochii, a văzut şase bărbaţi în jurul lui Kellen. Erau cu toţii sângeraţi, iar la picioarele lor stătea cowboy-ul, cu pălăria mototolită. Părul lui Kellen fusese ciufulit, iar cineva îi sfâşiase cămaşa şi deschisese jumătate din capsele din faţă, dezvăluind un piept tare şi un tatuaj imens.

Omul cu puşca trecu prin mulţime.

— La naiba! Jr, ce ţi-am spus? Iar nu te mai lăsăm.

— Îmi pare rău, Glen. Încercam doar să-l învăţ să fie politicos, a spus Kellen, trăgându-şi cămaşa.

— Politicos la mine-n cur! Pleacă de aici înainte să-l sun pe şerif.

— Aşa facem.

Kellen a scos un teanc de bancnote din buzunar şi a împins una de o sută de dolari către bar. A aruncat o privire spre Lisa şi i-a pus întrebarea:

— Eşti gata de plecare?

— Cred că da.

Nu fusese niciodată martoră la o bătaie într-un bar şi a ieşit sprijinită pe braţul lui Kellen, neştiind dacă acum într-adevăr asistase la una. Nu văzuse nimic dincolo de prima lovitură, dar era sigură că îi va fi permanent imprimată în creier. Powell într-un instantaneu: ţărani beţi caftindu-se reciproc, în draci.

Când au parcat în faţa casei Lisei, Kellen a oprit motorul. A cuprins-o panica. De fapt, nu-l invitase să petreacă noaptea cu ea, dar iată că el se dă jos de pe motocicletă şi se duce să o ajute.

— Sunt bine, acum, a spus ea.

–M-ai fi putut păcăli. Din bar nu ai fost în stare să ieşi singură. Dar, oricum, eşti binevenită să încerci.

Ea s-a sprijinit de el până pe verandă şi, odată descuiată uşa, şi-a amintit cât de goală era casa.

— Vrei să intri? Aş putea face o cafea.

— Dacă nu te superi, a zis chiar înainte să-l sărute.

Cu tot whiskey-ul din ei, era greu să îţi dai seama unde se termina gura ei şi unde începea a lui. El s-a retras după câteva secunde şi i-a spus:
— Ar trebui să mergem înăuntru.

Desigur, avea dreptate. Nu avea sens să-şi facă publică ruşinea şi disperarea în tot oraşul. Ea s-a dat înapoi, spre intrarea întunecată, şi el a urmat-o.
— Stai să pun de cafea.

S-a întors spre bucătărie, aproape că a căzut alunecând, iar tocurile i-au luat-o într-o parte. El a prins-o de sub braţe şi a redresat-o în poziţie verticală.
— De ce nu te aşezi tu şi să mă laşi pe mine să pun de cafea?

Era ridicol, dar ea aprobă. A condus-o pe canapea şi apoi a intrat în bucătărie. Ea s-a scufundat în perne, ascultându-l trebăluind prin sertare şi dulapuri. În câteva minute, mirosul de cafea a ajuns până în sufragerie. A ieşit din bucătărie aducând două căni şi i-a înmânat-o ei pe una. Apoi a rămas acolo, în picioare, sorbind din cană şi privind în jur la paharele murdare de vin, la sticlele goale şi la albumele împrăştiate peste tot pe covor. Să îl facă martor la doliul ei a jenat-o pe Lisa şi a părut să-l deranjeze şi pe el. Părea să se gândească să cureţe, dar îşi luă o mână de pe cana cu cafea şi bătu cu palma pe canapea, lângă ea.
— Deci, de unde eşti? a spus el în timp ce se aşeză.
— Connecticut. Şi acolo am făcut şi şcoala. Nu fusesem niciodată la vest de Mississippi până nu am acceptat postul ăsta. Tu de cât timp eşti în Powell?
— Dintotdeauna. M-am născut la şase străzi distanţă de aici. Vizavi de fabricile de prelucrare a cerealelor.
— Nu te supăra, dar urăsc oraşul ăsta.

Singurul lui răspuns: a ridicat din umeri.
— Nu e nimic de făcut aici. Nimeni cu care să am ceva în comun. Cu Stacy, fata cu care am venit la petrecere, sunt prietenă doar pentru că oricine altcineva de vârsta noastră e deja căsătorit şi are copii. Şi toată lumea ştie ce face toată lumea. Nici nu pot merge la o întâlnire fără ca fiecare să afle despre asta.

Kellen s-a aplecat pentru a-şi pune cana pe masa de cafea. Lisa s-a apropiat, aşa că, atunci când s-a pus

la loc, pe spate, braţele li s-au lipit. Ea şi-a întors capul spre el, insinuând, dar el nu a sărutat-o.

— Primeşti nişte sfaturi dacă ţi le dau? a spus el.

Acum, când ştia ce vârstă avea, tonul vocii lui crescuse. Mai patern decât ar fi avut dreptul să fie.

— Trebuie să îţi dai seama cum să trăieşti aici sau să pleci dracului. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca. M-aş duce înapoi în Connecticut.

KELLEN

DOAMNA DEGRASSI M-A RUGAT SĂ RĂMÂN peste noapte, dar mi-am dat seama cât de mult ar fi regretat la trezire, şi cel mai probabil era că aveam să regret şi eu chiar mai curând. După ce am plecat de la ea, ar fi trebuit să mă duc acasă, la cât de mult băusem. Ar fi trebuit să îmi ascult propriul sfat şi să plec dracului din Powell.

Doar că... Wavy. Ea mă ţinea acolo. Mai mult. Mă ţinea dependent, nu numai de Powell, ci de viaţă. Dintr-o lume întreagă, numai ei nu îi era indiferent dacă trăiam sau muream. Dacă era cineva de care să-mi aduc aminte astă-noapte, era Wavy.

Când am tras pe aleea de la fermă, o lumină se vedea aprinsă în bucătărie. Speram să nu fie Val, că nu aveam nevoie de genul ăla de tristeţe. Eu făceam tot ce puteam mai bun pentru Wavy, iar Val mă trata mereu ca pe un gunoi.

Am intrat pe uşă, nesigur de ce urma să găsesc, dar acolo era doar Wavy, citind o carte. Pe masa din faţa ei era un tort cu ciocolată cu lumânări înfipte în el.

— Ai făcut prăjitură, am zis.

Şi-a dus un deget la buze, aşa că am presupus că Val şi Donal dormeau. Nici nu ştiam cât era ceasul. Cât mi-am scos geaca şi am tras un scaun pe care să mă aşez, Wavy s-a dus să ia cutia cu chibrituri de pe aragaz.

Înapoi spre masă, s-a oprit la scaunul pe care îmi pusesem geaca. S-a aplecat până ce nasul aproape a atins gulerul, a inspirat lung. Am început să râd până

să-mi dau seama ce făcea. Wavy nu îmi adulmeca haina pentru că mirosea ca mine. Probabil mirosea a domnişoara DeGrassi.

— Am fost la petrecerea lui Liam, i-am zis.

A dat din cap şi s-a cocoţat pe scaunul din faţa mea. După ce a aprins lumânările, le-am lăsat să ardă o vreme, ca să le privesc reflectându-se în ochii ei. Când ceara de pe ele a început să curgă pe tort, am stins lumânările toate dintr-o suflare.

Cuţitul era acolo, pregătit să taie tortul, dar niciunul dintre noi nu l-a atins.

— Vrei să ştii ce dorinţă mi-am pus?

— Nu se întâmplă dacă spui cu glas tare, a zis cu voce hârşâită.

— Nu cred în aşa ceva. Apleacă-te spre mine şi îţi şoptesc ţie.

S-a pus în genunchi pe scaun şi şi-a pus mâinile pe masă, ca să se poată apleca. Am pus şi eu mâinile pe laturile tortului şi ne-am întâlnit la mijloc. Mi-am dus gura la urechea ei, ca şi cum aş fi avut de gând să îi şoptesc ceva, dar nu am făcut decât să îi suflu în păr de parcă aş mai fi avut lumânări de stins. Şi-a pus capul pe pieptul meu şi am început să râdem, aşa că i-am sărutat singura parte a corpului la care ajungeam: vârful capului.

— S-a îndeplinit deja. Ţi-ai adus aminte de ziua mea, i-am spus. Şi am primit tort.

6

KELLEN

Iulie 1981

WAVY A DAT ROATĂ CURŢII, uitându-se la ea în reflexia maşinii Barracuda curate. Luasem chestia aia ieftin, la o vânzare cu licitaţie, iar toată partea din spate am luat-o dintr-un cimitir de maşini de lângă Tulsa. Pentru şase luni bune, Wavy m-a privit cum o asamblam seara. O tachinam mereu despre cum aveam să o vopsesc în Moulin Rouge.

— Aia e o culoare din fabrică, spuneam.

Doar ca să o fac să-şi dea ochii peste cap la gândul că aş fi putut conduce o maşină roz. Am ajuns să o fac neagră, cu inserţii gri metalic.

Plănuisem să vând maşina, dar după felul în care a privit-o ea o dată, după ce era vopsită, gata de piaţă, nu am mai fost aşa de sigur. Părea impresionată.

— Vrei să o scoatem la plimbare? am spus.

A dat din cap şi m-a privit aşa cum făcea când voia să spună: „Hai, dar cu viteză”. În privinţa asta era ca mine, cam dependentă de viteză, iar Cuda pentru asta era construită. Am mers uşor pe lângă lac, admirând priveliştea, dar nenorocita mârâia urât. Aşa că am dus-o pe autostrada 9 şi i-am dat blană până n-am mai putut.

Wavy stătea pe spate în scaun, zâmbind, cu părul fluturând în vânt. Mi-am înfipt piciorul în acceleraţie, i-am dat până pe la 130 la oră. Apoi am trecut peste un deal, la baza căruia stătea un nenorocit de radar. Am pus frână brusc, am încetinit până pe la 95 la oră şi-am trecut de poliţai.

Mi-am ţinut respiraţia, dar după un kilometru şi ceva tot nu venise după noi. M-am uitat la Wavy, care se ridicase ca să vadă de ce încetinisem.

— Eşti obosită? am întrebat.

A dat din cap. Era o pasăre de noapte.

— Ai chef de o întrecere cu cineva?

La naiba, da, avea. Ne-am dus cu Cuda în Garringer şi am coborât pe câmpiile pe care se fac curse în weekend. Nu e legal, dar poliţia în general întoarce capul, pentru că aceste întreceri îi ţin pe pasionaţi departe de drumurile principale. Şi dacă vrei să vinzi o maşină cum e Cuda, ăla-i locul pentru a găsi cumpărători.

Acolo nu era nimic în afara unor dune mari şi a unor găuri vechi în pietriş. Niciun copac care să oprească vântul şi pur şi simplu urât. Când am parcat, mai erau acolo probabil vreo 30 de maşini, băieţi vorbind căcaturi, uitându-se la competiţie. Am parcat şi am coborât, m-am pregătit să-mi pun gluga. Ca să ştie lumea că voiam să vând. În spatele meu l-am auzit pe un tip zicând celor cu care era:

— Uite, îi animalul ăla de indian.

Ăsta era Billy, încă purtând o geacă de piele pentru fotbalişti, chiar dacă terminase liceul cu un an înaintea mea.

— Ce conduci în seara asta? a întrebat.

— Te uiţi la ea.

Nu-l ştiam din alte locuri, dar l-am văzut de o grămadă de ori când aveam Polara din ‘64. În vara dinainte să o cunosc pe Wavy, eram pe-acolo aproape în fiecare weekend, târându-mă cu acel Dodge vechi.

Cât s-au uitat la Cuda Billy şi cu prietenii lui, a ieşit şi Wavy şi şi-a strecurat mâna în palma mea. Imediat, Billy a pus ochii pe ea.

— Şi zi aşa, ce face mămica lu’ fetiţa asta dacă o pierzi la cursă?

— Nu pierd nimic în noaptea asta, am zis.

— E cam tânără pentru gustul meu, a spus prietenul lui, dar în câţiva ani o să merite să concurezi pentru ea. Blondele chiar îmi plac.

Wavy i-a privit insistent, chiar dacă ei doar glumeau. Nimeni nu câştigase vreodată pe tipa altuia. Cursele erau strict concentrate pe bani şi glorie, pe mândria că maşina ta era mai rapidă. Adică eu câştigasem o grămadă de curse, şi doar de două ori m-am dus acasă cu câte o fată. Una a terminat-o cu mine

imediat ce s-a trezit din beţie. Cealaltă mergea acasă cu alt tip în fiecare săptămână.

Billy voia să parieze 50 de dolari pe cursa noastră, aşa că în vreme ce noi ne-am aliniat pe pistă, Wavy s-a dus spre zona unde stăteau spectatorii.

Pista avea formă de litera D. O buclă în jurul gropii mari, apoi 300 de metri în linie dreaptă. Era o pistă bună, excepţie făcând porţiunea foarte îngustă de la început. După vreo sută de metri de la start, pista trecea prin lateralul unei dune. Însemna că trebuia să conduci aproape de cealaltă maşină până treceai de dună.

Când mă aşezam, m-am uitat cu coada ochiului şi am văzut-o pe Wavy privind în sus, la stele. Era de departe cea mai frumoasă fată de acolo, cu părul umflat de vânt ca un steag. Mă uimea cât de repede creştea. În două săptămâni făcea doisprezece ani şi avea să aibă picioarele lungi, ca Val. De fiecare dată când mă uitam la ea, spaţiul dintre tivul fustei şi partea de sus a bocancilor se tot mărea. Imediat ce m-am gândit la asta, am început să mă îngrijorez că şi ceilalţi băieţi de acolo se gândeau la acelaşi lucru. Rămânea un minut până la start, aşa că am strigat-o.

— Hai şi pupă-mă, să am noroc, am zis.

A venit şi şi-a sprijinit mâna pe capotă. S-a aplecat pe geam şi şi-a pus buzele pe colţul gurii mele, cu blândeţe. Vântul îi încâlcea părul şi i-l sufla în toate direcţiile, peste faţa şi gâtul meu. Când s-a îndreptat, şi l-a dat după urechi.

— Mersi, drăguţo.

Apoi a sosit momentul să mă pregătesc de start. M-am uitat în oglinda laterală, iar ea mergea înapoi, la spectatori. Încă zâmbea când am primit semnalul de start.

Şmecheria la astfel de curse e să nu câştigi la prea mare diferenţă. Vrei să ţii cont de celălalt tip şi să câştigi numai cu un pic. Treci fluierând pe lângă primii băieţi cu care concurezi şi-apoi nimeni nu mai vrea să se întreacă cu tine şi cu siguranţă nici să mai pună bani la pariu.

Billy avea un Trans Am, cred că din ‘73, şi avea ceva aparte pentru una automată, dar când am ieşit din

strâmtoarea dintre dune, m-am băgat mai tare în Cuda şi m-am menţinut la o maşină distanţă de a lui pe tot drumul până la linia de sosire. Avea gura mare, dar ştia să piardă. A plătit şi mi-a zis:
— Nu-i chiar aşa jerpelită, având în vedere câte kile cară.
— Lasă, poate câştigi data viitoare, i-am spus ca să-i reamintesc că pierduse în faţa mea aproape de fiecare dată.

După aceea, m-am mai luat la întrecere cu alţi patru. Am bătut un Camaro şi un Charger din acelaşi an ca al meu, apoi mi-am luat-o de la un nenorocit de copil mexican într-o Corvette cu 427 sub capotă. Ştiam că nu aveam cum să-l bat, motiv pentru care pariasem doar 20 de dolari, dar nu plănuisem să stau chiar atâta în fumul lui.

M-am întrecut cu el doar pentru ca, atunci când l-am plătit, să-i pot lăsa numărul de la magazin.
— Adu-o pe acolo, îţi dau un preţ bun. Fă-o să arate pe cât de bine merge, i-am zis.
— Tot te bate, omule.

M-a privit cu bărbia ridicată, ca şi cum ne-am fi încăierat.
— Da, bine, dar tot ar da mai bine să mă baţi după ce vopseşti maşina.

După cursă, Wavy şi cu mine ne-am odihnit puţin. Eu m-am aşezat pe capotă, privind cursele altora, iar ea a stat pe bară cât i-am împletit părul. Nu îl purta niciodată împletit, dar sora mea mă învăţase cum să-l fac în câteva moduri diferite. Aşa aveam ceva de făcut cu mâinile.
— Ce-i aici, salon de coafură? a zis un trecător.

Doar am ridicat din umeri, dar s-a întors după câteva minute.
— Participi în seara asta? a întrebat.
— Da, am dat deja câteva ture. Vrei să ne băgăm?

N-a zis nimic, însă a dat roată pe lângă Cuda, analizând-o. Când a ajuns iar în faţă, zâmbea.
— Cred că zicala aia îi greşită. Uite că se poate polei căcatul.
— Întrebarea e dacă-l poţi şi bate, am zis.
— O sută de dolari.

Acum... habar nu aveam ce conducea el, dar nu îmi păsa. Oricine mă ia aşa şi vorbeşte genul ăsta de căcaturi are o şansă de la mine.

Am înghiontit-o pe Wavy şi ea a sărit de pe bară, aşa că m-am ridicat.

— O sută.

Am întins mâna şi am dat noroc.

— Ne vedem la linia de star, şef de trib.

— Dobitoc, a spus Wavy, nu chiar foarte încet.

— Cineva ar trebui să te spele la gură, fetiţă, a spus el.

— Vrei să vii şi tu cu mine cât îl bat pe tip? am întrebat-o.

Wavy a dat din cap. Aveam să îi arătăm câteva chestii cretinului.

Am tras maşina lângă a lui şi n-am mai ştiut ce să cred. M-am aplecat pe geam şi am urlat:

— Ce mama dracului e aia?

— Mazda RX-7, a ţipat el înapoi.

Putea, la fel de bine, să zică „adulmecător de subraţ marţian". Ceva maşină de curse.

Arăta nou-nouţă, dar faptul că ceva e nou nu garantează nimic. Vechea mea Polara era dovada.

Oricum, m-am gândit că dacă maşina avea vreo şansă, aceasta era chiar la start, şi am avut dreptate. Când am pornit, el conducea. Am făcut ca de fiecare dată, am stat un pic în spate ca să văd de ce era în stare. Unde se îngusta drumul, eram cu jumătate de maşină în urma lui, dar am avansat, iar când am ieşit de cealaltă parte, în drum deschis, am băgat piciorul de tot în acceleraţie. Barracuda aproape că s-a dus la limită cu rpm-urile, acul de viteză trecând de 170. Wavy râdea tare când am ajuns la finish. Tipul în prăjitorul lui de orez ne-a înghiţit tot praful.

Ne-am dus să întoarcem pentru a ne lua premiile.

Am tras la capătul şirului de maşini şi am oprit motorul. Înainte să plecăm, voiam să mă asigur că nu stricasem nimic. Imediat ce am ridicat capota, câţiva tipi au venit să se uite. Nu le prea venea să creadă că ajunsesem la 170 în doar două sute de metri.

Tipul cu Mazda a venit în viteză cât eram acolo. A parcat şi a sărit din maşină. Nici nu s-a obosit să închidă portiera.

— M-ai lovit, în pula mea, căcat ce eşti!

M-a apucat de braţ ca să mi-l întoarcă la spate, aşa că i-am pus mâna în piept ca să-l fac să dea înapoi.

— Nu te-am lovit, i-am zis.

— M-ai lovit, în pula mea, acolo, unde era strâmt!

— Dă să văd. Să văd unde te-am lovit, chiar vreau să văd.

M-a ocolit şi a început să se uite în lateralul maşinii mele. Acum ar fi trebuit să-ncerc să-l îndepărtez, dar eu am scos doar:

— E maşină nouă. Poate nu ştii încă să o foloseşti.

— Băi, pulă, tu m-ai lovit, în pula mea.

Aveam deja spectatori. Unii dintre ei începuseră să se uite şi ei la maşini, dar pe Cuda nu era niciun semn. Pentru că nu-l lovisem. Poate că ştersese un pic duna aia.

— Eu nu văd nimic, zise Billy.

— Nenorocitule!

Tipul a lovit portiera din faţă. Nu purta bocanci, doar tenişi, aşa că mi-am zis că cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să o zgârie uşor. M-am dus spre el, dar el a dat înapoi şi s-a izbit de Wavy. Ea l-a împins, iar el a plesnit-o.

L-am apucat de partea din faţă a gecii şi l-am izbit de Cuda dintr-o parte.

Dacă avea să îi pese cuiva, atunci acela eram eu. L-am lovit în faţă până când am devenit singurul lucru care-l mai ţinea în picioare. Apoi l-am lăsat să cadă şi i-am mai tras vreo câteva, să fiu sigur. Imediat m-am trezit cu Billy de un braţ şi cu Wavy de celălalt, trăgându-mă înapoi.

– Mai bine-ţi vezi de treaba ta, omule, i-a zis Billy tipului cu Mazda. E în stare să te bage-n pământ. L-aş vedea făcând asta.

Înainte să apuc să o fac, doi băieţi care-l cunoşteau pe rahatul cu Mazda au venit şi l-au luat de sub braţ. L-au condus şi l-au aşezat pe bara unui Charger. M-am întors şi m-am liniştit destul cât să o văd pe Wavy stând acolo cu un semn mare şi roşu pe obraz.

Nu m-a oprit nimeni când m-am dus spre maşina de căcat a nenorocitului şi mi-am înfipt cizma într-o

portieră. Am lovit-o de vreo şase ori, l-am îndoit pe prost. Dacă avea să fie în stare să conducă, avea să urce în maşină prin locul din dreapta.

WAVY

FUSESEM LOVITĂ ŞI MAI RĂU DE-ATÂT. Tipul nici măcar nu mă dărâmase din picioare, dar Kellen a înnebunit. După ce i-a lovit cu piciorul portiera, a venit la mine cu un nor negru deasupra capului. S-a aplecat să se uite la faţa mea, destul de aproape încât să îi pot vedea micii pistrui de sânge de pe faţă. Nu sângele lui.

— Mama dracului, a zis. Iubito, îmi pare rău. Îmi pare rău.

M-a ridicat de bărbie şi şi-a trecut degetul mare peste obraz.

— Trebuie să punem nişte gheaţă, să nu se umfle ochiul.

Oamenii au început să şuşotească în timp ce mi-a deschis portiera ca să urc. Tipul cu Mazda stătea pe bara unei alte maşini. Faţa şi jacheta de satin albastru erau acoperite cu sânge.

— Tot tre' să-mi dai o sută de dolari, i-a spus Kellen.

Apoi s-a urcat în faţă, alături de mine, şi-am pornit.

Am stat pe mijloc şi Kellen şi-a ţinut braţul în jurul meu pe tot parcursul drumului. Îmi respira fierbinte şi furios pe creştet.

— Îmi pare rău, Wavy.

Şi-a tot cerut iertare până când a trebuit să zic şi eu ceva.

— Nu-i vina ta.

M-a pupat pe creştet de cinci, zece, cincisprezece ori.

La benzinărie, când a alimentat Kellen, mi-am sprijinit mâinile pe geam şi l-am privit. Era mai cald, dar tot avea norul negru deasupra capului.

S-a aplecat să mă sărute, iar eu voiam să fiu sărutată iar şi iar, dar în schimb s-a dus în benzinărie

să plătească şi să-mi ia îngheţată.

Cât era înăuntru, au venit două maşini de poliţie. Una a şerifului, una de patrulare de pe autostradă. Poliţiştii au ieşit din maşini şi s-au apropiat, studiind plăcuţele de înmatriculare.

Ştiam ce s-ar fi putut întâmpla când se întâlnea norul negru cu poliţiştii, aşa că am deschis portiera şi am ieşit din maşină. Astfel, când Kellen ieşea din benzinărie şi vedea poliţiştii, eu aş fi fost acolo ca să-l ţin de mâinile care acum aveau încheieturile însângerate. Chiar dacă ştiam că-l va durea, l-am strâns tare de mână, să-l ţin.

— ‘nă seara, domni poliţişti.

Kellen m-a strâns de spate, deci înţelesese.

— Maşina dumitale, domnule?

— Da, e a mea.

— Am primit o reclamaţie cum că faci probleme pe platourile de la sud de Garringer. Aşa-i?

— Am fost provocat, a zis Kellen.

— Cum provocat?

— Pişatul ăla cu Mazda a lovit-o pe... ea.

Ezitarea a existat pentru că nu a ştiut cum să-mi spună. Să mintă? Fiică, soră, nepoată? Sau adevărul?

— E adevărat, domnişoară?

M-am îndepărtat de Kellen, m-am dus mai aproape de poliţişti şi de lanternele lor. Speram să arate la fel de rău cum se simţea. După cum s-au încruntat poliţaii, aşa era.

— Eu ce era să fac? a întrebat Kellen. Ar trebui să ignor un ratat care o loveşte?

— Şi cine e ea exact? Pare un pic cam tânără să fie pe-afară aşa de târziu, a zis şeriful.

— Acum o duc acasă.

Cel de la patrula rutieră aproape că a râs, dar s-a încruntat puternic.

— Hai să vedem ceva acte de identificare.

Kellen le-a scos pe ale lui, dar eu nu aveam nimic.

— Şi cine-i fata?

— Wavy Quinn.

Îmi plăcea numele meu în gura lui Kellen.

— Mama ta ştie că ai ieşit cu băiatul acesta? a întrebat şeriful.
— Da, ai ei ştiu că-i cu mine.

Cei doi s-au retras şi au şuşotit câteva minute. Apoi s-au certat atât de mult, încât a început să mă doară capul.

Şeriful a spus că nu puteam pleca cu Kellen. A zis:
— Trebuie să vorbim cu mama ei. Pe tine va trebui să te reţinem oricum, deci ce-ar fi să ne îndreptăm spre secţie?
— Serios, mă arestaţi acum că l-am caftit pe prostul ăla? Pentru că uitaţi-vă la ea, e clar că a lovit-o. Am martori. Deci, de ce vă luaţi de mine? De ce nu-l arestaţi pe el?
— Nu vă faceţi griji, domnule, avem noi grijă şi de el, a spus agentul de la patrulare.
— Cum aşa? Nu vă văd să aveţi grijă de el. Văd că vă luaţi de mine pentru nişte vrăjeli.
— Trebuie doar să vorbim cu părinţii ei, da?
— Bine, bine. Şi ei o să vă spună ce v-am spus şi eu.

La secţia de poliţie, când şeriful a sunat la fermă, nu a răspuns nimeni. Mama probabil scosese telefonul din furcă. Apoi au sunat la rulota lui Sandy şi nici acolo nu a răspuns nimeni. Eu am stat pe scaun în biroul gol al conducerii până când şeriful l-a luat pe Kellen ca să-i înregistreze acuzaţia de asalt asupra tipului din Mazda. Era doar o infracţiune minoră, deci Kellen putea ieşi de-aici pe cauţiune, dar tot trebuia să i se facă poză şi să îi fie luate amprentele.

S-a întors ştergându-şi cerneala de pe degete şi certându-se cu şeriful. Pe insigna lui scria că-l cheamă Vogel.
— Va trebui să sun la Protecţia Copilului, a zis şeriful Vogel.
— Pentru ce dracu'?

Norul negru al lui Kellen se întorsese. Mai mare.
— Pentru că avem un minor aici şi, fără să ştim cine e ea, nu o putem lăsa să plece cu tine.
— Hai să facem altfel. Mă duc eu să o aduc pe mama ei. Îmi ia o oră să ajung acolo şi una să mă întorc. Credeţi că poate aştepta până atunci?

— N-ar ajunge înainte Protecţia Copilului, oricum. Doar că nu vreau să o predau pe fată cuiva care nu are interesul de a o lua.

Kellen şi-a strâns fălcile, dar nu a răspuns nimic. Şi-a trecut mâna prin părul meu şi a spus:

— Mă întorc, Wavy.

Apoi l-a privit pe şerif:

— Puteţi face rost de gheaţă pentru ochiul ei?

După ce a plecat Kellen, şeriful Vogel mi-a adus o sticlă de suc şi o pungă cu gheaţă, dar nu le-am atins.

În biroul şerifului mă simţeam ca atunci când o arestau pe mama, dar măcar acum eram îmbrăcată şi încălţată. Când o arestau pe mama, trebuia să stau în scaun ore întregi doar în rochiţa de noapte, în vreme ce străinii intrau şi ieşeau pe lângă mine. Şi încercau să mă atingă.

Şeriful nu a încercat să mă atingă, dar a stat la birou şi mi-a pus întrebări.

— Deci, cum de-l ştii pe domnul Kellen? Sau pe domnul Barfoot, că acesta e numele lui în acte.

M -am uitat prin el.

— Unde v-aţi cunoscut voi doi?

Mi-am încrucişat braţele pe piept, ca să ştie că îşi pierdea timpul.

— Nu la şcoală, bănuiesc.

Ha ha ha.

— Ştii că asta nu e prima lui acuzaţie de atac? a spus.

Ştiam. Kellen nu avea cicatricele acelea la încheieturi de la jocul de poker sau de la reparat motociclete. Le-a făcut de la pocnit feţele oamenilor.

— Are deja un cazier frumos. Nu prea pare genul de băiat cu care ar trebui să umble o fetiţă aşa dulce ca tine.

Eram atât de dulce. Ca o bomboană cu lămâie.

M-am uitat prin el până ce a trebuit să se ridice să se plimbe prin secţie ca să scape de mine.

Era aproape cinci dimineaţa când s-a întors Kellen. Am recunoscut sunetul făcut de bocancii lui pe plăcile de la intrarea în birou, dar mama nu era cu el. Sunetul unor tocuri, dar prea încet. M-am întors să mă uit pe fereastră. Sandy.

Era obosită, dar frumoasă. O frumuseţe diferită de a mamei, care era întunecată. Soarele răsărea mereu pe Sandy. Părul ei era blond, ca al meu, dar lung şi dat cu fixativ. Purta o groază de machiaj, blugi strânşi şi un tricou strâmt, fără sutien.

— Bună, doamnă, a spus şeriful.

Părea surprins şi până şi eu mi-am dat seama că Sandy i se părea sexy. Se tot uita şi se uita la ea. M-a făcut să-mi doresc să fiu mai mare. Dacă aş fi arătat ca Sandy, poliţiştii n-ar fi zis că-s prea mică să umblu cu Kellen.

— Hei, dulceaţă, mi-a zis Sandy. Gata să plecăm spre casă?

Am dat din cap.

— Oh, tipul ăla te-a cam machiat.

— Sunteţi mama? a întrebat şeriful.

— Da, eu sunt. Valerie Quinn. Nu ştiu de ce a trebuit să mă dau jos din pat la dracu' ştie cât e ceasul şi să vă zic cine sunt, dar da, am venit.

Sandy nu era ca mine. Ea mereu părea drăguţă, chiar şi când se enerva.

— Îmi pare rău, doamnă Quinn, dar vedeţi de ce ne făceam griji că e cu el afară la ora asta.

— Nu, mi-e teamă că nu văd.

— Nu eram siguri că părinţii ştiau unde e.

— Păi sigur că ştiam că e cu el. Nu credeţi că aş pleca să o caut dacă n-aş şti unde e?

— Voiam doar să mă asigur, a spus şeriful.

— Asta-i tot? Putem pleca?

— Da, doamnă. Dar pot spune un lucru? Ar trebui să vă supravegheaţi mai bine fata. Nu ar trebui să o lăsaţi să iasă cu un bărbat care...

— Vă mulţumesc foarte mult pentru sfat. Plecăm acum, dacă e în regulă.

M-am ridicat odată cu Sandy, dar înainte să ies, şeriful s-a întins peste birou şi mi-a dat o hârtie.

— Dacă ai nevoie de ceva, Wavy Quinn, sună-mă, a spus.

Pe hârtie era scris numele lui: Şerif Leon Vogel, şi numărul lui de telefon. Am pus-o în buzunar şi l-am urmat pe Kellen afară, la maşină.

Sandy s-a întins pe locurile din spate şi a dormit tot drumul, până la ranch, sforăind un pic. M-am ghemuit lângă Kellen şi mi-am sprijinit capul pe piciorul lui. Chiar dacă nu am vorbit, eu am stat trează ca să-i ţin companie.

Când am tras în curtea din faţa rulotei lui Sandy, Liam stătea pe verandă, bând o bere. Kellen a coborât din maşină şi a ridicat scaunul pentru ca Sandy să poată ieşi din spate. Liam a coborât treptele, cu ochii roşii. Dacă ai fi putut vedea în interiorul lui, să-l vezi aşa cum era, ar fi avut mereu ochii roşii. Soarele răsărea când el s-a îndreptat spre noi şi apucat-o pe Sandy de braţ.

— Ce mama dracului se întâmplă? Unde aţi fost?

— Am avut o chestie de făcut în Garringer. Eu şi cu Wavy am fost la curse, m-am încăierat, iar şeriful din Belton m-a futut la cap pentru că era Wavy pe-afară la ora aia. Voia să îi cheme pe părinţii ei să o ia.

Kellen vorbea repede, ştiam că era agitat. M-am strecurat din scaun şi afară din maşină. Ca să nu fie singur.

— Şi Sandy ce căcat făcea la curse?

— Eu n-am fost, Liam. Eu am fost după Wavy, a zis cu vocea moale de „nu-mă-lovi".

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Păi, Val n-a putut. Ştii tu, n-a putut să se ducă. Aşa că m-am dus eu să o iau pe Wavy. Le-am zis că sunt Val şi...

— Aha, înţeleg, a spus Liam. Te-ai dus şi te-ai prefăcut mă-sa?

— Da, am...

— Te-ai dus acolo şi te-ai dat drept Val? Soţia mea?

Sandy îşi frângea mâinile, nu ca mama, care mereu stătea dreaptă când Liam era gata să o lovească.

— M-am dus să o iau pe Wavy. Nu să...

Poc! Liam a pocnit-o chiar peste gură. Kellen putea fi rapid când voia. L-a împins pe Liam de lângă Sandy atât de tare, încât sticla de bere i-a zburat din mână şi a aterizat în pietriş.

— Dacă vrei să loveşti pe cineva, loveşte-mă pe mine. E vina mea. Sandy nu a făcut nimic, a spus Kellen.

Pumnul lui Liam s-a izbit de obrazul lui Kellen, destul de tare încât să îi forţeze capul să se ducă-n spate.
— Nu-mi plac oamenii care mă fac pe la spate, a zis Liam, şi ştii asta, Sandy.
— Nu era pe la spatele tău, a şoptit ea.
— Nu era pe la spatele tău, a zis şi Kellen cu gura strânsă de durere. Dar n-am găsit niciun motiv să te trezesc. Sandy era trează oricum, aşa că...
— Da? Şi ce făceai tu trează?
Era singurul lucru de care îi păsa lui Liam, unde fusese Sandy.
— Nu pot dormi când nu eşti aici, a zis ea.
— Eram alături. Ştii asta.
— Păi, tot n-am vrut să te trezim, a spus Kellen. Sandy a zis că merge ea. Şi poliţiştii au fost ok. Nu au deranjat-o cu nimic. Oricum, îmi pare rău. Dar poliţiştii...
— Nişte porci futuţi. Ce treabă au ei? E treaba lor să-mi spună ce să fac?
— Ştiu.
Kellen şi-a pus mâna, în sfârşit, pe obraz.
— Ai scos-o la curse? Nu ştiam că e gata, a spus Liam.
S-a aplecat să admire vopseaua lustruită de pe capota Barracudei.
— Ieri am terminat-o. D-asta am scos-o.
— Cum s-a descurcat?
— E al naibii de rapidă, a zis Kellen, ştiind cum să-i distragă atenţia lui Liam. Cred că bate tot ce e pe-acolo. Bine, nu un Corvette din ăla cât toată strada, dar aproape orice altceva. Şi-am depăşit pe unul de curse oficiale, de asta ne-am bătut.
Liam a râs şi s-a uitat în jos, la mâna goală. S-a întins şi a plesnit-o pe Sandy peste pulpă.
— Du-te-n casă, iubita, şi adu câte o bere pentru mine şi Kellen.
— Bine.
A fugit pe scări şi s-a strecurat înăuntru.
— Cât de rapidă? a întrebat Liam.
— Am ajuns la 170 în 200 de metri. Cred că în plan deschis ajunge la 220.

Sandy se întoarse cu berile deja deschise. Kellen luă una şi bău.

— Ar trebui să o mai scoatem, a spus Liam.

— Da, poate face bani frumoşi. O grămadă cu maşini noi cred că pot bate o bestie bătrână ca asta.

Am atins piciorul lui Liam şi el şi-a mutat berea în cealaltă mână. Când a lăsat mâna în jos, am strecurat-o pe a mea în a lui.

— Tre' să nu mai intri în belele, Kellen. Am treabă să-ţi dau de făcut. Nu ne permitem ca porcii să te aibă la mână cu acuzaţii d-astea de căcat, i-a explicat Liam.

— Nu, ai dreptate.

Câteva minute, au stat în tăcere, bând din beri.

— Bun, a spus Kellen. E târziu. Cred că ar trebui să o duc pe Wavy la culcare.

— Stai departe de belele.

— Aşa voi face.

M-am băgat înapoi în maşină şi Kellen a urcat la volan, cu sticla de bere între picioare. La fermă nu a oprit motorul şi era tăcut, îngrijorat. M-am răsucit în scaun, l-am prins cu un braţ de gât şi mi-am pus capul pe umărul lui. A oftat.

După câteva minute, şi-a pus braţul în jurul meu şi m-a pupat iar pe păr.

— M-am distrat, i-am spus.

A râs.

— Ai fost pocnită-n faţă şi arestată şi zici că te-ai distrat?

Am dat din cap cu grijă, să nu-l lovesc în obraz cu capul. M-a strâns tare, aproape cât de tare îmi doream. Destul de tare cât să-mi transmită că nu se prea temea de Liam. Destul de tare cât să-mi spună că eram importantă pentru el. Un pic mai tare şi aş fi ştiut că eram mai importantă decât orice altceva. Asta voiam eu.

7

WAVY

Martie 1982

CÂND EU ŞI CU DONAL NE-AM ÎNTORS de la şcoală, o maşină Corvette sclipitor de roşie era parcată pe alee. Unchiul Sean era în camera din faţă, zâmbind şi trecându-şi mâinile prin păr. Blond, ca al lui Liam. Mama era gătită şi drăguţă şi îi zâmbea înapoi.

— Ţi-l aduci aminte pe unchiul tău, copilaş? a spus.

Mi-l aminteam. El venise să stea cu noi după arestarea lui Liam. Înainte să fie arestată mama. Unchiul Sean era gălăgios, ca Liam, şi meschin. Avea tot felul de trucuri să te facă să zâmbeşti atunci când nu voiai.

Ca să-l avertizez pe Donal să aibă grijă, l-am pişcat, dar el a zis „Oh, Wavy, lasă-mă!“ şi s-a dus direct la unchiul Sam. Râzând cu toată gura, l-a lăsat pe unchiul Sean să-l rostogolească pe covor şi să-l gâdile. Periculos.

Apoi a sosit Liam, iar el şi unchiul Sean s-au bătut pe spate. Lovituri mari, sonore, care mi-au încordat şi mie umerii. Nu voiam să stau acolo, dar nu voiam nici să-l las pe Donal singur cu ei. El era încă mic.

Unchiul Sean a încercat să-l ridice pe Donal la fel cum îl ridica Kellen şi-a spus:

— Dumnezeule, mare e! Vorbiţi serios că are numai şase ani?

— A făcut şase în ianuarie, a zis mama.

— Eu credeam că-n martie e născut.

— Ianuarie, a spus ea. Şi e mare pentru vârsta lui.

Liam l-a ridicat şi el pe Donal şi a spus:

— O să fie un uriaş.

— Cum e Kellen, a strigat Donal.

Mama s-a încruntat când a auzit, dar speram ca el să aibă dreptate.
— Hai să mâncăm, a spus ea.

A scos cartea de reţete a bunicii şi s-a uitat prin ea. Nimic nu-i al tău. Nu conta că bunica îmi dăduse mie cartea de reţete. Tot ce trebuia să facă mama era să pună mâna şi devenea al ei.
— Oh, te rog, drobul ăla bun! a spus Sean.
— Da, iubito, a continuat Liam.

Donal, şi el:
— Drooob!
— Bine, bine!

O făcea pe mama să zâmbească felul în care o rugau toţi să-i hrănească.

Unchiul Sean a plecat să cumpere ce scrisese mama pe listă, şi-a spus:
— Vrei să vii cu mine, Donal? Mergi cu mine în Corvette?

Voiam să-l iau în braţe pe Donal înainte de plecare, pentru că dacă unchiul Sean nu-l mai aducea înapoi? Dar el a fugit în maşină înainte să apuc să-l îmbrăţişez.

S-au întors râzând şi au făcut un dezastru. Sângele din carnea de hamburger curgea de pe blat pe podea, iar mama şi Liam trăgeau metamfetamină de pe masă, acolo unde lăsa urme sub marginile de metal care erau atât de greu de curăţat.

Făceau atâta zgomot. O farfurie spartă, Liam râzând, Donal chiţăind. Apoi unchiul Sean a dat drumul la radio şi a dansat cu mama până s-au ars cartofii.
— La dracu', eşti superbă. De ce nu-l laşi pe bolovanul ăsta ca să fugi cu mine?

Mama a râs, dar ochii ei păreau fierbinţi şi înfricoşători.
— Aici şi acum, tu o vrăjeşti pe nevastă-mea sub ochii mei? a zis Liam.

Unchiul Sam a râs şi a învârtit-o pe mama, în timp ce Liam a aşezat masa.
— Oh, Liam, pune oricum o farfurie şi pentru ea, a spus mama.

Ochii ei păreau atât de blânzi uitându-se la mine, în hol, dar ştiam că-n acei ochi nu trebuia să am încredere.
— N-o să stau acolo să o văd pe ea cum se holbează la noi mâncând, a spus Liam.
— Dar mama ta a făcut drob bun. Nu vrei un pic?
Unchiul Sean a venit spre mine cu o măslină verde în mână, dar mi-am ferit capul, el a râs şi a aruncat măslina în propria gură.
Trăgând scaunele la masă, nimeni nu a observat roiul de Panhead-uri de pe alee. Erau atât de ocupaţi să-şi pună mâncare pe farfurii: cartofi mărunţiţi arşi şi drob unsuros, pentru că mama uitase să pună pâine pe fundul tăvii.
— Drace, ai mirosit drobul de la baza dealului? a spus Liam când a intrat Kellen. Să ştiţi că nenorocitul ăsta mănâncă, în caz că nu vă dădeaţi seama.
Unchiul Sean a râs şi s-a ridicat să dea mâna.
— Hai, trage-ţi un scaun.
— Mersi, dar am trecut doar ca să o iau pe Wavy.
Kellen s-a uitat la mine o secundă, nu destul. Liam mă făcea invizibilă. Voiam să mă vadă Kellen.
— Să o iei să ce? a întrebat mama.
— Să mergem la o plimbare.
— Obo, Wavy, îţi mănâncă Donal drobul dacă nu mănânci tu.
Unchiul Sean a întins altă măslină verde furată din drob. Donal a deschis gura şi a luat-o.
Asta m-a speriat. Dacă nu era periculos pentru Donal să stea cu Liam şi Sean pentru că şi el era ca ei?
— Nu fi absurd, a zis mama. E ora cinei, Kellen, şi avem musafiri. Stă aici, îl avem în vizită pe unchiul ei.
— Scuze, nu am ştiut. Poate mâine, Wavy.
Kellen a ieşit şi a închis uşa. Bocancii lui s-au auzit pe scările de la verandă, dar nu i-am auzit motorul pornind. Era afară, mă aştepta pe mine.
— Trimite-o la ea în cameră, i-a cerut Liam mamei.
M-am gândit să plec după Kellen. Singura întrebare era dacă să-l abandonez pe Donal. Mi-am strecurat degetele printre şipcile scaunului şi l-am împins tare.

— Au! s-a întors la mine şi m-a privit cu ochi nedumeriţi, aproape plângând.
— Wavy, ce i-ai făcut fratelui tău? a întrebat mama.
— Nimic, a răspuns Donal.

Nu era ca ei.

În camera mea, am pus urechea la podea, dar nu auzeam decât râsete şi vorbă. Mai târziu, cineva a urcat pe scări, încet precum Kellen, dar nu la fel de mare. Donal.
— Mama zice să dorm aici sus, să poată dormi unchiul Sean la mine în pat.

Am adormit lângă Donal şi m-am trezit din cauza unor zgomote ce nu mai erau râsete.
— Da, bine, sunt fratele tău, iar asta schimbă situaţia.

Era Liam sau unchiul Sean? Era de greu de spus prin podea.
— Ăsta e motivul pentru care ai venit aici? Să te dai fratele mai mare?

Liam.
— Iubitule, de ce n-am face-o?

Mama.
— Nu te băga în discuţie, în pula mea, Val. Nu-s banii tăi, aşa că tacă-ţi fleanca.
— E doar un împrumut. Aş fi crezut că a contat că am avut grijă de Val după ce ai fost arestat, a spus Sean.
— Nu-mi scoate ochii cu asta, i-a cerut Liam.

Apoi au fost numai ţipete şi sunet de lucruri sparte şi cineva a fost lovit. Nu mi-am putut da seama cine până ce n-a ţipat mama. Apoi Liam a spus:
— Curvă nenorocită!

Şi mama a strigat:
— Nu! Nu! Te rog, Liam!

Şeriful Vogel mi-a spus să-l sun dacă am nevoie de ceva. Acelaşi lucru ne învăţau şi la şcoală. Spuneau că poliţiştii erau acolo să te ajute, dar nu cred că ştiau ei ce se întâmpla când venea la noi acasă poliţia. Poliţaii distrug totul. Izbesc în uşa de la intrare, aruncă oamenii la pământ şi le pun cătuşe. Sparg lucruri şi fură. Te închid într-o maşină, te fac să îţi petreci o noapte întreagă la secţie purtând doar rochiţa de noapte şi te trimit acasă cu străini. De asta nu aveam să-l sun vreodată pe şeriful Vogel, oricât de mult s-ar fi

bătut mama şi Liam. Aruncasem foaia cu numărul lui imediat ce mi-o dăduse, pentru că îmi aduceam aminte ce se întâmplase ultima oară când a venit poliţia la noi acasă.

Într-un final, s-au oprit din bătaie şi au leşinat. Mereu era la fel. După ce s-a liniştit toată lumea, am deschis fereastra şi m-am uitat la suportul de plante pe care urcase Kellen de ziua lui. Uşa de la scări era încuiată şi eu aveam unica cheie, aşa că nu putea urca nimeni cât eram eu plecată. Donal era în siguranţă.

Suportul era ca şi cum aş fi coborât pe o scară, iar apoi aveam să fiu liberă.

Am trecut peste terenuri spre nord, la o casă pe care nu o vizitasem niciodată. La fel ca ferma lui Liam, nici asta nu era fermă adevărată. Nicio găină în curte şi doar o maşină în hambar.

Toate ferestrele erau deschise. Am căutat, apăsând la baza sticlei, până ce am găsit una unde cârligul era slăbit.

Mereu să încerci frigiderul prima oară! Cele mai bune mâncăruri sunt ţinute acolo. Făcute în casă. Şi merele. Şi murăturile. Deschide borcanul, ia două, bagă una în gură. Pişcăcioasă şi dulce pe limbă. Pui prăjit, sărat şi tare. Muşcă aripa până la os şi strecoar-o în buzunar, să arunci mai târziu osul. Ceva moale într-un bol, dar greu de spus ce e fără lumină. Bagă un deget şi linge-l. Budincă de vanilie. Ar fi fost mai bună de ciocolată, dar nici vanilia nu era rea.

Să mănânc era important, dar după ce terminam, mă uitam la lucrurile pe care oamenii cred că le deţin. Nu luam des ceva, dar îmi plăcea să mut chestii. Chei de maşină, poşete, ochelari, un pantof dintr-o pereche.

Sufrageria mirosea a flori şi a praf. Era un pian cu fotografii deasupra şi un vas de bomboane pe măsuţa de cafea. Am ridicat capacul şi am luat una. Lemn dulce. Am pus-o la loc şi am apăsat capacul. A scos un sunet ascuţit, nimic grav.

– Lolene? Tu eşti?

Mi-am retras mâna din vasul cu bomboane şi am făcut doi paşi rapizi în spate.

În întuneric, o femeie stătea pe scaun. Avea păr alb, ca al bunicii.

— Vrei bomboane? Nu ne prinde mămica. Putem mânca toate bomboanele pe care ni le dorim.

Am mai făcut un pas în spate.

— De ce nu-mi vorbeşti, Lolene?

Încă un pas şi umărul mi s-a izbit de pian. O fotografie a căzut.

— Vrei să cânt la pian? Mămica spune că o fac aproape la fel de bine ca tine. Aproape.

Am fugit prin bucătărie, direct la uşa din spate. În urma mea, femeia striga:

— Lolene! Vino înapoi!

Când m-am întors acasă, i-am găsit pe Casiopeea, pe Cefeu şi Ursa Mare desenate în pietrişul din capătul aleii, acolo unde Kellen mă aşteptase. Încercase să-l facă şi pe Orion, dar ratase două stele.

M-am urcat înapoi, la mine în cameră, tot pe suportul de flori. Donal dormea. Era în siguranţă. Dimineaţa, când am coborât scările ca să-i pregătesc lui micul-dejun, mama şi Liam erau întinşi în pat, dezbrăcaţi. Unchiul Sean era pe canapea, cu un ac alături, pe podea. L-am luat şi l-am pus pe măsuţa de cafea. Era în siguranţă.

8

BUTCH

Aprilie 1982

DACĂ VOIA SĂ ŞTIE CINEVA VREODATĂ de ce nu vorbea copila aia, le-aş fi putut spune eu. Aşa faci când maică-ta te ia de păr, te pocneşte cu mâna peste gură şi te smuceşte zdravăn cât îţi ţipă-n faţă:

– Nu vorbi cu nimeni! Taci şi nu mai vorbi cu nimeni!

Asta i-a făcut Val lui Wavy când avea vreo trei anişori. Nu ştiu ce a crezut că putea spune cuiva un copil de trei ani, dar cred că Wavy se juca în nisip cu copiii vecinilor, iar apoi vecinul a spus ceva care l-a neliniştit pe Liam. Cel mai probabil e că vecinul observase pe oamenii care intrau şi ieşeau din casă la orice oră din zi şi din noapte. Nu toată lumea e atât de proastă pe cât crede Liam.

Liam şi cu mine avem o istorie, iar eu i-am rămas dator pentru că nu mi-a divulgat numele când l-au arestat, dar să o văd pe Val cum îi distruge creierii copilei a fost limita pentru mine. Indiferent de cât de mult timp am fost împreună în aceeaşi afacere, eram gata să o pocnesc pe curva aia nebună. N-a fost nevoie, pentru că Liam a apucat-o de braţ pe Val şi i-a zis:

— Iubito, destul!

Un sunet n-am mai auzit de la copilă. După mulţi ani, s-a mai dezmorţit pe lângă Jesse Joe Kellen. El era unul dintre ţărănoii locali pe care i-am angajat când am mutat toată operaţiunea la Powell. Nu era altceva decât un copil când l-a angajat Liam, era un asasin mare, cu o faţă ca un dulap. Mereu arăta pe jumătate fumat, chiar dacă nu era, şi-abia de deschidea gura când vorbeam.

Uneori, Kellen o aducea pe Wavy pe lângă barăcile de laborator când juca el poker sau domino cu

noi. Ea se învârtea pe-acolo, se uita la joc şi ne aducea bere. Ca o mică ospătăriţă.

Kellen şi cu ea erau drăguţi împreună. Ea i se lăsa pe umăr, se uita la mâinile lui şi îi număra jetoanele. El fiind atât de mare faţă de ea, era amuzant cum se comporta. El îi vorbea ca şi cum ea ar fi fost adult. Ea îi şoptea mereu în ureche, aşa că prindeai ideea că au conversaţii. N-am idee ce îi spunea ea.

Într-o seară, Kellen s-a ridicat în mijlocul unui joc şi a spus:

— Mă duc sus, la casă, să mai aduc bere.

— Hai să terminăm mâna asta, a zis Vic.

–Joacă ea în locul meu.

Kellen i-a dat cărţile lui Wavy şi-a plecat în sus, spre rulote.

Am râs, dar ea s-a pus în locul lui, a luat cartea următoare şi s-a pregătit.

Scott a câştigat mâna aia şi, când a trebuit să împartă cărţile, a sărit-o pe Wavy.

— Ce, Scott, nu-ţi place să iei bani de la copii? i-am spus.

Aşa că a băgat-o şi pe ea. A pierdut 50 de dolari atunci, dar a câştigat următoarea mână. Kellen era cu vreo 200 de dolari în minus, dar ea îl ridicase acum. În continuare a câştigat mai mult decât a pierdut. Făcutul cărţilor îi lua mai mult decât ţi-ai fi dorit, de vreme ce îi era greu să le amestece, dar cel puţin ştiai că nu te fură.

Kellen s-a întors cu berea cam când Scott şi Vic luaseră decizia de a-i arăta cum jucau băieţii mari. Îi călcase pe nervi câştigând aşa nişte bani, aşa că au ridicat miza şi au pus pariuri mai mari. Chiar dacă erau banii lui în joc, Kellen s-a ţinut deoparte şi a privit-o jucând. Nu i-a spus ce să facă.

După câteva mâini, părea că lui Wavy îi plăceau nişte cărţi, pentru că le tot strângea. Apoi, imediat după, pe masă s-au strâns aproape cinci mii de dolari, iar asta însemna prea multă bogăţie pentru Vic.

Văzând că a strâns aproape tot ce avea în faţa ei, Kellen a băgat mâna în buzunar şi i-a dat un rulou de bancnote. Destul de mare încât abia să îl poată cuprinde cu mâna. Setată pe afaceri, Wavy a rupt

elasticul din jurul banilor şi a început să numere bancnotele de câte o sută.
— Pricepi că ăia-s bani adevăraţi, fetiţă? Ăsta nu-i Monopoly.

Scott s-a încruntat şi a mai pus alte două sute.

Wavy l-a lăsat să îi vadă ultimele jetoane şi teancul de bani pe care-l făcuse: o mie de dolari. Îl luase.

Scott s-a uitat la jetoanele şi banii pe care le lăsase ea. I-a luat un minut bun până să renunţe la mână. Copila ne luase mai mult de o mie de fiecare. S-a apucat să-şi arate cărţile, dar Scott şi-a pus mâinile pe ele.
— Hei, n-ai plătit să vezi, a spus Kellen.
— Serios acum, aici nu-i Vegas. Doar un poker între prieteni, aşa-i? mi-am manifestat curiozitatea.

Kellen a privit-o pe Wavy şi ea a ridicat din umeri.

Scott i-a întors cărţile. Pereche de patru.

Am început să râdem, Vic să se lovească cu palmele peste coapse, suspinând:
— Fetiţă, tu înţelegi că ăştia-s bani adevăraţi?

Kellen a râs atât de tare încât s-a aşezat pe podea, lângă scaunul lui Wavy, şi-a plâns.

Scott aproape că a plâns de-adevăratelea. Wavy ne-a privit pe toţi cu un zâmbet mare pe faţă. Avea o faţă impasibilă, numai bună de poker.

Întins pe jos ca o balenă eşuată, slăbit de la râs încât nu se mai putea ridica, Kellen i-a spus:
— Wavy, mâine mergem în oraş să-ţi luăm ce vrei tu. Orice vrei tu.

Chicotind în pumni, ea şi-a pus piciorul pe pieptul lui şi l-a înghiontit.

El a prins-o de picior şi a continuat:
— În primul rând, îţi luăm nişte bocanci noi. Ai găuri în ăştia de la atâta mers pe jos.

Până în acel punct fusese drăguţ, amuzant. Pe cât de ciudat cuplu alcătuiau, aveau o legătură adevărată. Apoi i-a scos gheata şi i-a sărutat talpa piciorului ei gol. L-aş fi văzut făcând asta propriului lui copil, dar nu era cazul. Ea era copilul altcuiva.

9

WAVY

Iulie 1982

AM AŞTEPTAT PE VERANDA RULOTEI lui Sandy, acolo unde trăia pisica gri bătrână. Noaptea, lumina mare şi galbenă de deasupra garajului arunca umbre peste ascunzişul meu. Oamenii treceau pe lângă şi nici măcar nu mă vedeau ghemuită acolo.

Dee şi Lance plecaseră, probabil s-au dus în baracă să se fută. Sandy a rămas pe verandă fumând şi plângând, vorbind singură:

— Nu ştiu de ce mai îndur.

Când a sosit Butch, s-a dus înăuntru cu el.

Danny a plecat cu un Charger şi s-a întors cu bere. Cât a cărat el o ladă la barăcile cu laboratorul, eu m-am strecurat din ascunzătoare şi am furat două doze. Când s-a întors, Danny s-a uitat la folia ruptă din portbagaj şi a strigat:

— Băi, căcaţilor, nu-i amuzant! Nu furaţi berile!

Începusem să cred că Kellen nu avea să vină sau că nu avea să fie singur. În noaptea în care a adus-o pe motor pe fata cu şarpe tatuat, am făcut ceva nesăbuit. M-am dus eu în rulotă după el. După aceea a venit el la mine de bună-voie, aşa că meritase riscul.

M-am aşezat pe un bloc de ciment şi mi-am scos cizmele ca să-mi îngrop degetele-n nămolul rece de sub verandă. Am ascultat să aud vreun Panhead, dar n-a venit niciunul. În sfârşit, camionul bătrânului Cutcheon a tras în curte, suspinând când a coborât Kellen din el.

Şi-a zornăit cheile când a traversat curtea, iar nori de praf s-au ridicat în urma bocancilor lui. Am ieşit doar după ce a pus piciorul pe treapta de jos. Dacă aş fi ieşit mai devreme, m-ar fi putut vedea altcineva.

Kellen a traversat veranda, făcând bucăţile de lemn să tremure. Dinăuntru, Butch a strigat:

— Fee fi fo fum!

Sandy a chicotit.

Atentă să rămân în lateralul ferestrei, am ieşit din umbră. Uneori Kellen avea treabă şi nu putea veni cu mine, dar acum mă aştepta să ies la lumină.

— Aici erai. M-am dus sus, la casă, să te caut, dar era şi maşina Corvette acolo, aşa că n-am intrat, a spus.

Acum, unchiul Sean era mereu acolo.

— Nu fee fi fo? a strigat iar Butch din rulotă.

Auzindu-l, am fugit înapoi la ascunzătoarea mea.

Kellen m-a urmat pe scări, iar eu mi-am pus iar bocancii. Cât a traversat veranda, eu am luat şi berile şi pătura şi l-am urmat în curte, îndepărtându-ne de zgomotele făcute de Butch şi de Sandy.

— Se-aude Kellen? a întrebat Sandy.

— Aşa credeam, dar văd că nu-i nimeni afară.

Pe pajişte l-am avut pe Kellen numai pentru mine. Mirosea bine. A transpiraţie, motocicletă şi a Wintergreen. Fără mirosul împuţit de iarbă. Fără parfum. Fără tristeţe. Mirosea a iubire. Între cânepă şi marginea ierbii, am întins pătura şi i-am oferit dozele de bere.

— Pana mea, mi-ai adus până şi bere. Avem nevoie de un sistem mai bun. O modalitate prin care să aflu unde eşti.

Îmi plăcea că voia să ştie, dar îmi plăcea şi să nu ştie. Uneori erau bune aşteptarea şi dezamăgirea. Îmi aminteau că el nu îmi aparţinea mie. Nimic nu îmi aparţinea. Am ridicat din umeri şi m-am pus pe pătură, care nu mai mirosea precum casa bunicii de-acum, asta dacă nu închideam ochii să mă concentrez.

— Cum te simţi cu noii bocanci? m-a întrebat scoţându-i.

Îmi aducea unii noi la fiecare început de an şcolar. Asta era a şasea pereche, ca să fiu pregătită pentru liceu, în august. Clasa a şaptea fusese la vechea şcoală gimnazială, ultimul an înainte să o închidă. Pentru clasa a opta aveam să merg la noul liceu din Belton, ceea ce însemna o oră dus şi una întors cu autobuzul.

— Nu mergi tu niciun două ore cu autobuzul. Eu te duc, a spus Kellen.

Nu i-a păsat că era mai departe.

Bocancii pentru clasa a opta trebuiau cumpăraţi devreme pentru că nu doar că îi tocisem, ci şi pentru că îmi rămăseseră mici.

Am dat din cap, dar nu mi-am deschis ochii, ca să testez ceva. Dacă îmi ţineam ochii închişi, era mai uşor să-i transmit un mesaj lui Kellen? Am aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic; doar şi-a scos bocancii în timp ce a continuat să vorbească.

— Ştii, încă am o grămadă de bani care mă deranjează-n buzunar, de la poker. Ai tăi.

Am strâns ochii şi mai mult şi stele mi-au strălucit pe sub pleoape.

— E al meu doar cu ce am început. Tu ai câştigat restul. Căcat, Scott n-a mai păţit-o aşa de multă vreme.

Mi-era mai greu să îmi transmit mesajul zâmbind, dar îmi plăcea să câştig şi să-mi sărute Kellen piciorul. Mi-am strecurat degetele pe pătură ca să găsesc picioarele lui Kellen, tari ca nişte copite. Eu umblam fără şosete când uitam să spăl rufele, dar el nu avea deloc şosete. Totuşi, îmi plăcea să-i mângâi picioarele cu ale mele. Să îi ating mâinile cu ale mele. Să îmi frec obrazul de al lui. Îmi plăcea că eram diferiţi, dar la fel.

Alături de mine, şi-a întins braţul ca să mi-l facă pernă.

— N-ai mers să înoţi în seara asta? a întrebat.

— Înainte, cu Donal.

— Mişto. El e în pat acum?

Am dat din cap şi m-am strecurat mai aproape, ca să-mi lipesc faţa sub braţul lui. Transpirat, dar curat.

— Trebuie să nu te mai foieşti şi să stai locului, mi-a spus.

Se gâdila uşor.

Mi-am înghiţit un chicotit şi am rămas acolo, să-l tachinez. Voia să-i spun mereu stelele, şi dacă nu i le ziceam suficient de repede, devenea nerăbdător.

— Ursa M...

I-am băgat un deget în coaste ca să se oprească şi a râs.

— Ce? Nu e Ursa Mare?

Am aşteptat, încercând să ne păcălim unul pe altul. Genul de păcăleală care îmi plăcea.

— Orion? a întrebat.
— Nuuu.
— Nu? Oh, corect, că nu-l vedem până în octombrie. Cred că asta înseamnă că îi pot purta centura până atunci.

I-am pus mâna pe gură, să-l fac să tacă. Mesajul pe care încercam să i-l transmit era „Sărută-mă“. M-a sărutat, dar pe mână, înainte să o retrag, dar nu asta îmi dorisem.

— Promit să fiu cuminte, mi-a spus.

Foindu-mă ca să mă aşez confortabil, mi-am pus capul la loc pe braţul lui. Apoi m-am uitat în sus, la cer, şi mi-am găsit locul. Privitul cerului deschiderea unei cărţi cunoscute. L-am lăsat să mai aştepte, de vreme ce nu acordase atenţie mesajului meu. Probabil că l-a prins târziu, pentru că după un minut m-a sărutat pe păr. Când am întors capul spre el, mi-a sărutat şi buzele.

— Casiopeea, am spus.

10

KELLEN

TREZITUL PE PAJIŞTE ERA CHESTIA favorită a lui Wavy. Acolo era şi cel mai probabil să vorbească dimineaţa. Puteam scoate peste zece cuvinte de la ea înainte de răsăritul soarelui. Le puteam obţine chiar şi pe cele două care-mi plăceau cel mai mult.

Mie îmi plăcea să adorm pe pajişte. Iarba foşnea pe lângă noi, stelele deasupra capului, bufniţe prin cânepă. Wavy se ghemuia lângă mine, astfel că eram ca două animale pregătite de somn în iarbă.

În noaptea aceea m-am bucurat că nu băusem berile, îmi aminteam mai bine lucrurile când eram treaz. Cum ar fi obrazul lui Wavy lipit de transpiraţia de pe braţul meu şi vântul care-i zbura părul peste gâtul meu. I-am sărutat mâna şi am apăsat-o pe inima mea.

— Hmmm, a spus ea, pe jumătate adormită deja.

O maşină a trecut pe drum spre sud, mergând prea repede. După ce-a trecut, greierii au umplut tăcerea. Ceva mai târziu, o altă maşină a trecut pe drum, împrăştiind pietrişul. Aproape adormisem când am auzit un scârţâit de roţi care m-a trezit. M-am ridicat şi Wavy s-a trezit cu un scâncet, agăţându-se de mine.

Motorul maşinii se înecase şi murise.

— Cineva a derapat pe drum. Mă duc până acolo să văd ce s-a întâmplat, i-am spus.

Voiam ca Wavy să rămână acolo, dar când mi-am pus bocancii, a făcut şi ea la fel. Am traversat pajiştea ca să ieşim în drum şi, când am ajuns, am văzut nişte faruri la sud-vest. Drumul cotea acolo şi drept spre nord exista un drum secundar care ducea la rezervor şi la moara de vânt. Acolo era un gard din sârmă pentru animale. Maşina trebuie să fi luat curba cu prea mare viteză.

Când Wavy a rupt-o la fugă, am ştiut că şi ea şi-a dat seama, la fel ca mine. Două maşini plecând aşa în

miez de noapte? Probabil că în una era Val.

Fugind prin iarbă, Wavy m-a lăsat în urmă. Când am ajuns în şanţ, farul din partea pasagerului m-a orbit, căci lumina în unghi greşit. M-am împiedicat de ceva şi am aterizat dur, iar pietrişul mi-a intrat în cot. M-am ridicat iar şi am alergat aşa cum nu o mai făcusem de pe vremea când jucam fotbal în liceu.

Unul dintre stâlpii porţii intrase prin capota maşinii, rupsese radiatorul şi împinsese motorul tocmai pe locul din faţă. Pe drum curgeau antigel şi carburant, formând noroi. Partea şoferului era jos, în şanţ, şi cu motorul stând în cale, nu puteam vedea nimic vreo cale să ajung la Val. Era prinsă în spatele volanului şi acoperită cu sânge. Moartă, din câte îmi puteam da seama. Şi după cât îmi păsa, sincer, doar că nu voiam ca Wavy să o vadă.

Wavy a deschis uşa din spate, gata să se caţăre pe banchetă înainte să o prind. A încercat să-mi îndepărteze mâna de pe ea, aşa că am apucat-o de talie şi mi-am pus-o pe umăr. Nu i-am dat drumul, chiar dacă mă lovea şi se smucea.

Îndreptându-mă spre ranch pe drum, cu luminile venind din spate, am văzut de ce mă împiedicasem la ieşirea de pe pajişte. Donal, care zăcea în şanţ cu faţa în jos. Am lăsat-o pe Wavy pe picioarele ei, dar când şi-a văzut fratele, parcă a înnebunit încercând să ajungă la el, aşa că a trebuit să o trag înapoi.

— Nu, Wavy, nu! Nu-l poţi muta. Nu poţi.

Şi-a înfipt unghiile în braţul meu, acolo unde o ţineam de mijloc, dar a încetat să se mai lupte.

— Dacă e rănit, dacă are ceva la spate sau la gât, nu-l putem muta, bine? Promiţi?

A dat din cap şi, când i-am dat drumul, s-a dus la Donal şi i-a atins mâna. I-aş fi verificat pulsul, dar nu conta. Dacă Donal era în viaţă, aveam nevoie de ajutor. Dacă Donal era mort, aveam nevoie de ajutor.

— Eşti mai rapidă decât mine, Wavy. Tre' să fugi şi să aduci ajutoare.

S-a ridicat şi s-a uitat pe drum spre vest, apoi spre est. Încercând să se decidă unde era mai aproape.

— Du-te la ranch şi spune-le ce s-a întâmplat. Fugi cât de repede poţi, i-am spus.

Voiam ca aceea să fie varianta corectă.

A fugit spre vest, la fermă.

Avea să sune la numărul de urgenţă.

În ziua în care am derapat eu, am trimis-o să-l cheme pe Liam pentru că nu suni la urgenţă dacă derapezi cu motorul la un kilometru de un hambar de 1200 de metri pătraţi plin cu echipament de făcut metamfetamină. Dar când frăţiorul tău zace într-un şanţ, poate cu gâtul rupt, astfel de lucruri nu mai contează.

M-am pus jos, pe braţe şi în genunchi, lângă Donal. Mi-am pus urechea cât de aproape am putut de obrazul lui şi mi-am ţinut respiraţia. Atât de încet încât aproape n-am reuşit să o aud de vântul de prin iarbă, Donal inspira şi expira. Inspira şi expira. Orice s-ar fi întâmplat, Wavy făcuse alegerea corectă.

11

DEE

— SLAVĂ DOMNULUI CĂ NU PREGĂTEAM NIMIC în seara asta, a spus Dee.

Poliţiştii erau la mai puţin de un kilometru de hambar. Dacă Butch ar fi pregătit ceva, poliţiştii ar fi mirosit, dar n-a fost aşa. Şi nimeni nu a fost ucis. Poliţiştii au spus că faptul că a sărit din maşină i-a salvat viaţa lui Donal. Tot ce a păţit a fost o contuzie şi un braţ rupt. Dacă ar fi avut centura, motorul l-ar fi zdrobit.

Celălalt lucru bun a fost că, atunci când a venit ambulanţa, singura persoană cu care au vorbit a fost Kellen. El i-a ţinut departe de rulote.

Liam s-a căcat pe el, oricum. Desigur, o iubea pe Val, era soţia lui, dar pe Dee au scos-o din sărite planşetele şi smiorcăiala lui.

— O să fie bine, i-a spus Dee când au plecat spre spitalul din Garringer.

Fumase prea mult cristal încercând să se pună pe picioare. La fel făcuse şi Liam, pentru că nu se mai putea opri din vorbit.

— Toată afacerea asta e vina mea. Dacă aş fi stat la fermă, să am grijă de ea aşa cum i-am promis, nu s-ar fi întâmplat asta. Trebuie să repar totul. Trebuie să îndrept lucrurile.

— O să fie bine, iubitule.

Dee tot zicea asta, pentru că dacă el repara ceva, ea zbura din peisaj.

La spital, toate drogurile din lume n-ar fi putut să o facă pe Val să arate în regulă. S-au uitat la el printr-o fereastră, cum stătea în pat, cu furtunuri intrând şi ieşind din ea.

— Sunt soţul ei, a spus Liam ca să-l lase să intre un minut.

Dee a intrat cu o minciună:

— Iar eu sunt sora ei.

Val era praf. Un monstru al lui Frankenstein cu cusături pe toată fruntea.

Liam a plâns zece minute bune după ce a văzut-o pe Val. Dee l-a sprijinit, uşurată. Da, el o iubea pe Val şi era încins după Sandy, dar Dee era acolo când avea el o problemă. El avea nevoie de ea.

Oamenii au venit şi au plecat toată ziua: Sandy, Scott, Vic, Butch, Lance, Ricki. Seara, când Liam s-a dus în baie să se energizeze iar un pic, au apărut şi Kellen cu Wavy. Păreau ţâfnoşi, dar cel puţin nu fuseseră toată ziua la spital, ca Dee, care se simţea de parcă cineva i-ar fi răzuit creierii cu o râzătoare de brânză.

Când Liam l-a văzut pe Kellen vorbind cu Butch, s-a dus direct la ei şi s-a înfipt în Kellen.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? a întrebat Liam.

— Cum îi spuneam şi lui Butch, eram pe pajişte şi am auzit accidentul. Nu ştiam ce s-a întâmplat, doar că Val ieşise de pe carosabil şi izbise poarta vitelor. Îmi pare rău că a venit poliţia, dar lucrurile arătau foarte rău. De asta am sunat la urgenţe. Şi poliţaii nu s-au dus aproape de ranch.

— Ce s-a întâmplat? Adică de ce conducea Val?

— Nu ştiu, a răspuns Kellen.

— Cum se poate să nu ştii? Erai la ea acasă, nu?

— Nu. Eram pe pajişte.

— Nu mă minţi, nenorocitul dracului.

Liam l-a împuns pe Kellen cu degetul în piept.

O speria pe Dee să-i vadă privirea asta sălbatică. Oricât de mare ar fi fost Kellen, Liam l-ar fi dominat dacă s-ar fi ajuns până acolo.

— Nu eram la ea, a spus Kellen prea încet ca să-l audă Liam când o lua aşa razna. Cred că Sean...

— Crezi că nu ştiu că mereu dai târcoale, încercând să te vâri în patul ei?

— Nu e aşa. Niciodată nu aş...

— Crezi că ar avea nevoie vreodată de un molâu ca tine? Ce, mă? Crezi că divorţează de mine ca să te ia pe tine?

— Despre ce vorbeşti? a întrebat Kellen.

— Liam, nu.

Butch i-a pus o mână pe braţ, dar Liam l-a împins.

–Ar trebui să te omor, în pula mea, pentru că gândeşti aşa ceva în prezenţa soţiei mele.

Dee îşi ţinea respiraţia, aşteptând explozia. Kellen a făcut un pas în spate şi a ridicat mâinile, gata să dea un pumn. Asistenta de la recepţia de noapte s-a ridicat şi-a întins mâna după telefon. Doamne, dacă suna la pază, aveau să fie probleme. Liam nu se putea da înapoi de la o bătaie când era ciupit, mai ales dacă erau poliţişti implicaţi.

— Uite, a spus Butch. Nu ştiu ce se petrece-n creierul tău, Liam, dar trebuie să te opreşti şi să te uiţi în jur. Kellen nu-i aici pentru ceva...

— Nu ştii tu, omule. Muistul ăsta nenorocit stă-n fiecare zi în casa mea, se poartă de parcă acolo ar trăi el.

— A adus-o pe Wavy să-şi vadă mama şi frăţiorul. De asta e el aici.

Butch a pus iar mâna pe braţul lui Liam şi l-a întors spre Wavy, care stătea şi-l privea în acel mod ciudat, ca de obicei. Ca fetiţele din *The Shining*.

— Doar am adus-o pe Wavy la vizită. Nu am vrut să caut probleme, a zis Kellen.

— N-ai căutat. Eşti bine, a spus Butch. Da, Liam? E în regulă?

— E în regulă, da. Scuze, Kellen. Dar sunt întors pe dos.

— E ok. O duc acasă pe Wavy acum.

— Dee, ai face bine să petreci noaptea cu ea, i-a spus Butch.

Dee l-a privit. Da, sigur avea să petreacă ea noaptea într-o casă goală, cu fetiţa aia ciudată, în vreme ce Liam avea să stea cu Val.

— Wavy nici măcar nu vorbeşte cu Dee. Mă duc eu şi dorm pe canapea, a spus Kellen.

Butch părea că vrea să mai spună ceva, dar Kellen se întorsese deja să plece. Când a întins mâna, Wavy l-a prins de ea.

KELLEN

ÎN DRUMUL CU LIFTUL SPRE PARCAREA SUBTERANĂ, Wavy s-a sprijinit de peretele opus, uitându-se în gol. Când s-au deschis uşile la al doilea nivel al parcării, mi-a luat-o înainte spre locul unde era camionul.

— Unde vrei să mergem? am întrebat. Vrei să rămâi la ranch cu Sandy?

Wavy s-a întors, a făcut câţiva paşi în spate ca să ne putem vedea unul pe celălalt şi a arătat spre mine.

— Vrei să stai cu mine? Sau vrei să stau eu cu tine?

A dat din cap. Ştiam că avea să spună asta. Şi ştiam că nu pe canapea aveam să dorm.

Spre deosebire de toţi ceilalţi, eu şi cu Wavy fuseserăm deja în casă şi am văzut ce făcuse Val înainte de accident. Vase sparte şi mâncare peste tot pe podeaua bucătăriei. În sufragerie, măsuţa de cafea era ruptă în două, de parcă ar fi sărit cineva pe ea. Unul dintre picioarele canapelei era smuls şi pernuţele tăiate. În mijlocul acelui dezastru zăceau o siringă folosită şi o pereche de chiloţei de dantelă. Val intrase chiar şi-n camerele lui Wavy şi Donal, a rupt cearşafurile de pe paturi, a spart jucării şi a rupt cărţile din bibliotecă.

Conducând spre fermă, n-am vorbit despre ce să facem. Am parcat camionul pe alee şi am mers pe pajişte. Pătura era unde am lăsat-o, nu se vedea că era lăsată în câmp de o zi întreagă. Cele două doze de bere erau calde, dar am deschis una şi am băut.

Wavy a enumerat toate stelele, dar nu am făcut un joculeţ din asta. După ce ea a adormit, eu eram încă treaz, ascultând tăcerea, gândindu-mă la ce urma să facem dimineaţa. În vreme ce Wavy avea să dea cu mătura şi cu mopul, m-am gândit ca eu să duc la gunoi şi să ard lucrurile pe care le distrusese Val. M-am tot gândit la asta, vizualizând ce trebuia să fie făcut, pentru că doar atât de departe puteam gândi. După ce vom fi curăţat casa, nu ştiam ce urma să facem.

12

DONAL

August 1982

NU-MI ADUC AMINTE DE ACCIDENTUL pe care l-am avut eu și mama, dar îmi amintesc de bătaia dintre ea și unchiul Sean. Exact aşa cum face şi cu tati. Urlând şi lovind şi spărgând lucruri.

— Te urăsc! tot spunea mama.

— Unde e? Unde pula mea e? ţipa unchiul Sean.

S-a tot împleticit prin toată casa, trăgând de toate, aşa cum face mama când e nervoasă.

După ce a plecat, mama a spus:

— Lasă că îi arăt eu lui.

Eu mă ascundeam sub pat, dar ea a venit și m-a tras și a zis:

— Încalţă-te şi tu, la dracu'. Plecăm.

Apoi cred că am plecat la plimbare şi am avut accidentul, dar asta nu-mi aduc aminte.

Am primit un ghips mişto pe mână și toată lumea a semnat pe el. O vreme am fost doar eu şi Wavy şi Kellen la fermă, şi mi-a plăcut. Wavy era mai fericită, iar când eu şi cu Kellen făceam glume la cină, ea râdea tare. Voiam să dormim cu toţii, împreună, dar Kellen era prea mare, aşa că dormea el în patul lui Wavy, iar ea dormea cu mine. În mare parte.

Apoi mama a ieşit din spital, iar tati a spus:

— Vreau să veniţi şi să locuiţi cu mine.

Am crezut că o să fie fain pentru că acolo erau motociclete şi căţeluşi şi pocnitori pe lângă rulote. Poate că aş fi putut primi şi eu un motor.

Plus că Wavy îmi dădea mâncare bună-pentru-mine. Cereale şi fasole verde. Acasă la tati, Sandy mă lăsa să mănânc Pop-Tarts şi pizza congelată.

De asemenea, mama mă speria. Erau mai mulţi oameni în ea.

— Aşteaptă, spunea Wavy.

Regula ei era „Nu vorbi cu mama până nu vorbeşte ea cu tine. Aşteaptă până ştii ce mamă va fi“. Dacă mama spunea: „Oh, Dumnezeule, sunt atât de singură”, era în regulă să o îmbrăţişez.

Dacă mama spunea: „Nenorocit de nimic. Lasă că îi arăt eu lui“, bine era să te păzeşti. Nici lui Kellen nu-i plăcea să vină pe-acolo când era ea aşa, iar el era mult mai mare decât tati.

Înainte ca mama să iasă din spital, Sandy m-a ajutat să îmi împachetez lucrurile. Am luat şi hainele lui Wavy, bineînţeles, în vreme ce ea a stat pe pat, mângâindu-şi pătura.

— Putem lua pătura cu noi, dulceaţă.

Sandy şi-a întins mâna, gata să facă ceva prostesc. Doar eu şi cu Kellen o puteam atinge pe Sandy şi-a întins mâna Wavy. Iar ea putea lovi tare. Frate, nu voiam să văd măcar.

— Nu o atinge, am spus.

— Mmcee?

Sandy era fumată, deci era şi mai proastă. Wavy s-a ridicat, iar Sandy a început să îi împăturească pătura.

— Nu, a spus Wavy.

Când a văzut că Sandy nu se opreşte, Wavy a spus tare:

— NU!

— Nu vrei să-ţi iei pătura?

— Nu e pătura ei, i-am spus eu.

Bunica, pe care eu nu mi-o aminteam, făcuse pătura pentru Wavy, dar ştiam regula. *Nimic nu iţi aparţine.* Ştiam regula, dar nu îmi plăcea. Lucrurile mele erau ale mele, cum era cuţitul de buzunar pe care mi-l dăduse unchiul Sean. Dacă ar fi încercat să mi-l ia cineva, l-aş fi caftit.

Sandy a spus pătura înapoi pe pat şi a dus la maşină restul bagajelor.

Primul lucru pe care l-am făcut când am coborât de pe deal a fost să-i arăt lui Wavy căţeii din garaj. Era în regulă dacă o atingeau animalele. Ea i-a alintat şi i-a lăsat să i se urce în poală.

Am vrut să aprind pocnitori, dar se făcuse cald afară, aşa că am zis:

— Hai să ne uităm la televizor.

Televizorul era ceva ce nu aveam la fermă. Wavy avea micul ei televizor cu urechi de iepure, dar rulota lui Sandy avea televiziune prin satelit.

Doar că, atunci când am intrat, tati şi Kellen şi Butch erau acolo.

El a strigat-o pe Sandy încontinuu, până a venit. Cred că era în duş, pentru că a venit cu un prosop pe cap.

— Ce pula mea caută ea aici?

Uneori credeam că tati nu o poate vedea pe Wavy, dar arăta spre ea acum.

— Păi da' ai zis că vrei să se mute aici copiii, cu tine. Ai...

— Am zis copilul. Donal. Nu ea.

— Şi... ce vrei să fac? a întrebat Sandy.

— Du-o de aici. Du-o înapoi sus, la fermă.

— O duc eu, a intervenit Kellen.

După ce a plecat Wavy, nu voiam să fie fain să stau cu tati. Nu era corect să mă distrez şi ea nu. Dar aici erau căţeluşi şi-apoi tati mi-a adus o motocicletă şi m-a învăţat cum să merg cu ea. Oricum, Wavy nu prea voia să stea aici şi tot apucam să o văd. Uneori venea cu Kellen, iar uneori se strecura pe furiş să mă vadă. În unele dimineţi, înainte să se trezească cineva, traversam pajiştea spre fermă. Atunci era cel mai tare.

13

KELLEN

DE MULTE ORI AM VRUT SĂ-L BAT pe Liam de să se cace pe el, dar niciodată aşa de tare cum am vrut să o fac atunci când i-a cerut lui Wavy să iasă. Ea s-a albit la faţă şi a rămas aşa până am început să mergem pe aleea din faţă. S-a întunecat când a văzut camionul Willys.

— Motorul e la magazin, i-am explicat. M-am săturat să se tot strice. Va trebui să mergem cu camionul o vreme.

Wavy a şovăit, dar m-a lăsat să o iau de mână şi să o ajut să urce în camion.

— Ştii, ăsta-i camionul bătrânului Cutcheon. Bun camion. Şi-are aceeaşi vârstă ca fiu-său. El crede că asta aduce noroc. Mi l-a vândut acum vreo doi ani, când i s-a născut nepotul, şi şi-a luat Fordul ăla nou. Dar tot e mândru de Willys. Zice că niciodată nu i-a făcut figuri.

Ea ştia totul despre camion; eu încercam doar să acopăr tăcerea.

— Oricum, n-ai vrea să trăieşti la rulote. E gălăgie şi fumează toţi. Face locul ăla să duhnească. Şi nu ţi-ar plăcea.

Când am întors să o iau în sus, spre fermă, a spus:

— Nu.

Nu o puteam judeca pentru că nu voia să meargă acolo. Val stătea în pat, cu o îngrijitoare – o necunoscută. Am întors şi am luat-o pe drumul pe care înconjuraserăm lacul pe motor, dar nu era acelaşi lucru în camion, îmi părea rău că vândusem Barracuda, deşi luasem bani buni pe ea. Pişa-m-aş pe proasta mea sincronizare. Odată ajunşi la graniţa cu Powell, mai aveam două opţiuni: casa mea sau magazinul.

— Vrei să mergi undeva anume, Wavy?

După o secundă, a arătat cu degetul spre mine.

— Da, putem merge la mine acasă.

— Să locuiesc cu tine, a spus.

— Nu poţi locui cu mine.

O cam făcuse cât a stat Val în spital. Şi asta trebuia să ia sfârşit acum.

Nu ştiam ce altceva să spun, aşa că am condus acasă la mine şi am tras maşina în garaj. Wavy s-a scufundat la loc în scaunul ei, uitându-se la protecţiile de vânt de pe lateralele garajului. Părea aşa de mică şi obosită, ca mama înainte să moară.

— Nu că nu vreau eu, Wavy. Altora nu le-ar plăcea să stai cu mine, de vreme ce nu sunt ruda ta. Poate poţi să te duci să stai cu mătuşa ta. Ei îţi sunt familie.

Cam avea sens, dar era ultimul lucru pe care mi-l doream. Era mult de condus până la Tulsa şi după felul în care mă privise mătuşa ei ştiam că nu aş mai fi putut să o vizitez pe Wavy acolo. Dar poate că lucrurile s-ar fi îmbunătăţit pentru ea fără mine. Poate că ar fi avut o viaţă obişnuită, cu oameni buni.

— Păi, ce-ar fi dacă...

Mi-am stors creierii să găsesc ceva. Exista dormitorul pentru oaspeţi. Aş fi putut pune acolo banca din garaj. Şi un pat. Dar asta nu ar fi rezolvat adevărata problemă. Faptul că ar fi locuit cu mine.

— Căsătorie, a spus.

Auzise căcatul pe care l-a spus Liam la spital? Frate, speram să nu creadă căcaturile alea, cum că eu îmi făceam de cap cu Val.

— Cine să se căsătorească? am întrebat.

A arătat spre mine şi, în felul acela încet, tipic ei, şi-a întors degetul spre propriul piept.

N-am putut să mă abţin. Am râs. Nu pentru că era amuzant, ci pentru că mă şocase. S-a uitat prin mine, ca şi cum n-aş fi fost acolo. Nu glumise, iar eu aş fi vrut să-mi retrag râsetele.

— Nu de tine râd, iubito. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. Nu mă aşteptam să spui asta.

Nu a scos un sunet. Avea să mă facă să îi răspund.

— Ştii că nu ne putem căsători.

— De ce?

— Nu cred că lui Liam i-ar plăcea.

A ridicat din umeri, că era un motiv stupid. Liam o dăduse afară.

— Sunt o soţie bună, a zis.

— Ştiu că ai fi o soţie bună. Îmi place cum găteşti şi faci curăţenie în casă şi ştii să ai grijă de cărţi. Adică, dacă ar fi doar asta, sau dacă ar fi despre dorinţa mea de a fi cu tine, sigur, dar eşti prea tânără să te măriţi.

Să stau la fermă cu Wavy şi Donal fusese aproape de joaca de-a familia, doar că Wavy nu se juca niciodată de-a nimic.

— Uite care-i chestia: începi şcoala în câteva săptămâni, corect? Ieşi din casă până în şapte, cât doarme Val. După şcoală poţi să mergi la mine acasă sau la magazin. Stai acolo până la ora închiderii. Apoi putem lua cina, tu îţi poţi face temele pe urmă, te poţi uita la televizor, iar eu te duc înapoi la fermă înainte de culcare.

Wavy nu a răspuns. Nu a dat din cap, nu a ridicat din umeri, nimic.

— Hei, i-am spus. Hei.

Pentru prima dată am atins-o fără să aştept vreun fel de invitaţie. Nici măcar asta nu a făcut-o să reacţioneze. Nu s-a aplecat spre mine şi nu m-a împins. Trebuia să fie ceva care să-mi facă oferta concretă şi, stând acolo, uitându-mă la uşa casei mele, m-am gândit la asta. Am pornit camionul şi m-am îndreptat spre magazinul de unelte. Am ajuns acolo chiar înainte să închidă. Am venit pe partea lui Wavy şi aproape am împrăştiat-o pe jos din cauza felului în care se sprijinea de portieră.

— Haide, trebuie să luăm ceva, i-am spus.

A venit după mine, târându-şi călcâiele în noii bocanci. Cât m-am dus să caut un angajat, ea a rămas pe culoarul principal, uitându-se la nişte ceară pentru maşini.

Când m-am întors, făcea acelaşi lucru. Aveam sentimentul că aveam de-a face cu un animal sălbatic. Doar că, în loc să fie un pui de cerb, era ca unul de vulpe pe care-l văzusem odată lovit, pe marginea drumului. Pe propriile picioare, dar pe moarte.

Cheia din palma mea era fierbinte, abia polizată, şi mirosea a grafit.

— E pentru tine. Ca să poţi merge la mine acasă oricând doreşti, fie că sunt acolo sau nu. Singurul care

mai are cheie de la mine e bătrânul Cutcheon, dar aia e alta, ştii, dacă mi se întâmplă vreodată ceva.

I-am întins cheia, dar ea doar a privit-o. Dacă nu avea să o ia, bănuiam că însemna că o terminase cu mine. Nu eram gata pentru acest lucru, aşa că am continuat să vorbesc.

— Acum trei ani am cumpărat casa aia. Domnul Cutcheon a girat pentru mine la un împrumut. Dacă mai pot face câteva afaceri ca aia cu Barracuda, şi cu ceva bani extra de la Liam, cred că pot achita tot în doi ani. Nu e de fiţe, dar e casa mea. Unde nu trebuie să suport căcaturile nimănui. De asta îţi dau cheia. Ca să fie şi casa ta. Ca să ai un loc unde să te duci. Chiar dacă nu poţi locui cu mine, celălalt dormitor e al tău. O să-l curăţ, ca să fie chiar al tău.

În sfârşit, a întins mâna după cheie, a strâns-o puternic în pumn şi apoi i-a dat drumul în bocanc.

Plecând de la magazinul de unelte, am întrebat-o unde voia să mergem.

— Acasă, a răspuns.

Mi -aş fi dorit ca asta să nu însemne ferma, dar aia era.

Când am ajuns, o maşină ciudată era parcată pe alee. Un Buick din ‘72 cu remorcă. Îngrijitoarea. Am oprit motorul, dar înainte să apuc să deschid portiera, Wavy mi-a smuls cheile din mână şi le-a băgat iar în contact.

— Nu vrei să intru şi eu? am întrebat.

A dat din cap.

— Ştiu că eşti supărată, dar mă pupi măcar?

A deschis portiera, a ieşit şi a urcat treptele spre verandă fără să se uite în urmă. Stând acolo, încercând să mă decid, i-am văzut răspunsul. Scrisese MINCINOS în praful de pe bordul maşinii Willys.

Mă simţeam de parcă fusesem lovit în stomac. Nu ca şi cum m-ar fi lovit ea, ci de parcă m-ar fi lovit viaţa. La fel şi pe ea.

PARTEA A TREIA

1

PATTY

Septembrie 1982

FUSESERĂ CÂTEVA LOCURI UNDE îngrijitoarea Patty se simţise ca un membru al familiei, dar la familia Quinn a fost primul loc care a făcut-o să se simtă ca un pacient într-un azil. Când a ajuns la casă, singura persoană prezentă, cu excepţia pacientei, era Casey, asistenta de zi.

— N-a fost nimeni pe aici. Când am ajuns aici cu doamna Quinn, cu ambulanţa, uşa din spate era descuiată, a spus Casey.

Era una dintre acele persoane arogante şi directe care ţinea predici pacienţilor răniţi până se ridicau din pat ca să înceapă fizioterapia.

Casa era mai curată decât se aşteptase Patty. Exteriorul nu fusese vopsit de ani întregi, dar podelele fuseseră spălate şi baia mirosea a înălbitor. Pe pat erau aşternuturi curate şi în bufet erau vase spălate.

Ştia că existau copii – un băieţel care fusese rănit în accident şi o fată mai mare –, dar nici urmă de ei. Dormitorul doamnei Quinn era în faţă, lângă holul de la intrare. Celălalt dormitor era lângă bucătărie. Acolo era un pat mare. Fără jucării sau haine de copii, doar câteva urme de creioane colorate pe peretele din spatele patului.

După ce i-a dat doamnei Quinn următoarea doză de medicaţie, Patty s-a aventurat pe scările înguste care duceau spre pod. Acolo a găsit un pat acoperit de o pătură făcută de mână. Doar stelele fosforescente de pe tavan sugerau o cameră de copil.

Era întuneric când o maşina a oprit în faţă. După câteva minute, uşa din spate s-a deschis, iar Patty a ajuns în bucătărie în aceeaşi clipă cu o fată blondă, care a intrat trântind uşa.

— Bună. Eu sunt Patty, asistenta de noapte. Sunt aici să am grijă de mama ta. Cum te cheamă?

Fata a făcut doi paşi precauţi spre bucătărie.

— E în regulă, scumpo. Nu ţi-a spus tăticul tău că vine o asistentă? Sunt aici să mă asigur că îşi ia medicamentele şi că se face bine.

Fata s-a dus pe cealaltă parte a mesei şi i s-a revelat lui Patty că plănuia să treacă pe lângă ea. Uşa din spate s-a deschis iar şi un bărbat mare, cu păr unsuros, a intrat. S-a uitat la Patty o clipă înainte să o vadă pe fată, care s-a întors şi a luat-o la fugă pe scări.

— Wavy. Ce mama dracului? Wavy!

Omul a luat-o după ea, strigând:

— Nu poţi să zici aşa ceva pur şi simplu. În legătură cu ce te-am minţit?

S-a avântat pe scări, iar Patty i-a auzit paşii şi glasul deasupra, dar nimic din partea fetei. Erau sus de aproape două ore, mult trecut de ceea ce ar fi trebuit să fie ora de culcare a fetei. De câteva ori, Patty a luat în calcul să urce să vadă ce fac, dar de fiecare dată s-a convins că era mai bine să aştepte.

Într-un final, bărbatul a coborât încet scările. A părut intrigat să o găsească pe Patty la masa din bucătărie, cu o cană de cafea în faţă. Nu l-a lăsat să o deranjeze. Uneori trebuia să se apere singură. S-a ridicat şi a întins mâna.

— Bună. Eu sunt Patty Bruce, asistenta de noapte angajată de domnul Quinn ca să am grijă de soţia lui.

— Scuze pentru gălăgie. Sper că nu am trezit-o.

I-a scuturat mâna.

— Eu sunt Jesse Joe Kellen. Un prieten de familie.

— Aceea e fiica doamnei Quinn?

— Da, e Wavy. E un pic supărată.

— Nu e neobişnuit. Să ai un părinte grav rănit poate fi extrem de supărător pentru copii. Nu sunt obişnuiţi să îşi vadă părinţii lipsiţi de ajutor.

A dat din cap şi şi-a trecut absent mâna prin păr, să-l netezească în vârf.

— Îmi pare rău că am dat buzna aici. Aveţi nevoie de ceva? Mă întorc dimineaţă să o iau pe Wavy, aşa că vă pot face cumpărăturile. Iar Wavy a spălat rufele, aşa că sunt prosoape curate.

— Ştii cumva când vine domnul Quinn?
— Păi, el... el nu prea stă p-aicea. Stă jos, la baza dealului. Ştiţi, când treceţi de celălalt drum, acolo unde-s câteva rulote?
— Să deduc atunci că Wavy va fi singură la noapte?
— Dacă sunteţi aici, nu, a spus el.
— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar îndatoririle mele nu includ să am grijă de copii.

Domnul Kellen a râs.

— N-are Wavy nevoie de dădacă. Se pune ea la somn, îşi face micul-dejun. Cel mai bine ar fi să n-o deranjaţi.
— Să nu o deranjez?
— Să vă prefaceţi că nu-i aici. Dacă o auziţi că se trezeşte în miez de noapte, nu mergeţi la ea. Îi place să fie lăsată în pace.

Patty era atât de confuză, încât nu s-a putut gândi la nimic de zis. Şi-a împins ochelarii sus, pe cap, şi s-a frecat la ochi, simţind cum se apropie o durere de cap. Cât a făcut asta, domnul Kellen a ieşit pe uşa din bucătărie. S-a gândit să se ducă după el, dar părea fără sens.

După ce, la miezul nopţii, a verificat-o pe doamna Quinn, Patty s-a dus în sufragerie ca să se întindă pe ceea ce părea o canapea. Probabil aţipise, pentru că s-a trezit auzind pe cineva în bucătărie. S-a uitat spre camera doamnei Quinn şi a văzut-o dormind sau pe cât de aproape de somn puteau să o aducă medicamentele.

O clipă, o lumină a fulgerat în bucătărie, frigiderul fiind închis şi deschis, dar în rest rămăsese întuneric. Apoi un bufet s-a deschis şi o farfurie s-a izbit încet de blat. Fata mânca? La ora aceea? Pe întuneric? Sau era somnambulă?

De cealaltă parte a uşii rabatabile, Patty era pe punctul de a pronunţa numele fetei, dar şi-a amintit de avertismentul criptic al domnului Kellen: *dacă o auziţi că se trezeşte în miez de noapte, lăsaţi-o în pace.* Nu era un basm cu un avertisment asemănător? Frumoasa şi Bestia? Barbă-Albastră? După câteva minute, fata a urcat pe scări şi a rezolvat dilema lui Patty.

Dimineaţa, când a sosit Casey, fata a coborât scările gata îmbrăcată. Casey a spus:

— Deci, ea trebuie să fie Wavy. V-aţi cunoscut aseară?
— Într-un fel, da, a răspuns Patty.

De afară s-a auzit un claxon. Din nou, Patty s-a strecurat pe după masă, orchestrându-şi evadarea, iar Casey şi Patty au urmat-o spre uşa de la bucătărie. Un camion vechi era pe alee. Domnul Kellen a coborât geamul şi a strigat:
— Scuze! Motorul mai durează o vreme, bine?

Wavy a coborât scările şi s-a urcat în camion.
— Ciudată fetiţă, a spus Casey.
— Oho, nici nu-ţi dai seama.

Patty i-a povestit totul, chiar dacă asta a însemnat să stea o oră peste program. Trebuia să îşi compare informaţiile cu ale cuiva, iar faptul că vorbea zilnic cu Casey măcar a convins-o că nu era singura care considera familia ciudată.

Conform lui Casey, nu erau multe de ştiut despre schimbul de zi. Doamna Quinn a dormit mare parte din primele două săptămâni, şi n-a spus niciodată nimic, excepţie făcând momentele când s-a plâns de dureri. Şi ca să întrebe unde îi sunt soţul şi copiii.
— Ce ar trebui să îi spun? Nu l-am văzut pe soţul ei de când m-a angajat, nu i-am văzut niciodată fiul, iar fiica ei vine târziu noaptea cu un ditamai motociclistul.
— Şi nici măcar nu petrece toată noaptea aici, a plusat Patty.
— Vorbeşti serios?
— Sunt sigură că se strecoară afară noaptea.
— Cât are? Treişpe ani? Şi fuge noaptea de-acasă? a întrebat Casey.
— De câteva ori n-a venit deloc acasă.
— Şi-ai spus cuiva?
— Păi, i-am zis doamnei Quinn. Şi ea mi-a spus că „Probabil e cu Kellen“. Presupun că asta e destul de bine pentru ea.
— Doamne Sfinte. Te-ai gândit să vorbeşti cu Marjory?

Marjory era superioara lor, iar sugestia a supărat-o pe Patty. Casey era nerăbdătoare să se ducă Patty cu povestea la Marjory, dar Casey nu ar fi făcut-o. Aşa, dacă familia Quinn ar fi spus: „Cum îndrăzneşti să ne acuzi bunul prieten?”, Patty ar fi fost cea care a adus

acuzaţia. Dacă Patty nu ar fi raportat şi ceva nepotrivit avea loc, Casey putea spune oricând: „Vai, de ce nu ai spus nimănui?”

— Şi, ce altceva ai mai observat? a întrebat Casey.

— Wavy se furişează noaptea în bucătărie şi mănâncă, dar, sincer, şi eu fac asta.

Casey a râs, iar Patty s-a bucurat că nu i-a spus celelalte lucruri la care nu putea să nu se gândească. În noaptea în care Kellen urcase la Wavy în cameră şi se certase cu ea a fost o frază pe care o auzise. „Dar te iubesc”, a spus el, şi glasul i-a răsunat prin tavan. „Te iubesc, orice ar fi“ Deloc genul de lucruri pe care un prieten de familie le-ar spune unei fete de treisprezece ani. Acum era prea târziu să-i mai spună lui Casey, care ar fi vrut să ştie de ce nu i-a spus asta Patty de prima dată.

2

WAVY

MOTOCICLETA ERA FRUMOASĂ, STELELE se întindeau pe aripi şi încercuiau dopul rezervorului pe un câmp de albastru profund strălucitor, ca în august atunci când luna era întunecată. Oricât mă tachina pe mine, Kellen pusese stelele acolo unde trebuiau să fie. Casiopeea şi Cefeu în centru şi restul căzând pe margini. Strâns sub coapsele lui Kellen când conducea era Orion, scânteind din cele trei stele din centură. Fiecare stea era un mic decupaj de folie de aluminiu lipită de motocicletă sub un strat de lac transparent.

Privind-o, mă durea inima atât de rău că abia puteam respira. Nu pentru că era frumoasă motocicleta, ci sperând că era pentru mine şi ştiind că ar fi putut să nu fie. Nimic nu îmi aparţinea, dar regula asta nu mă făcea să nu mi-l mai doresc pe Kellen doar pentru mine. Am pus mâna pe rezervor şi am încercat să zâmbesc, dar în gura mea erau prinse prea multe lucruri arzătoare.

Kellen mirosea ca magazinul, aşa că am ştiut că tocmai terminase motorul. Venise direct la şcoală să mi-o arate imediat ce a fost gata, şi a aşteptat în parcare până am ieşit.

— Îţi place? m-a întrebat.

Am dat din cap o dată, însemnând:

— Da, e frumoasă.

După cum s-a mişcat pe picioare, dorind să-mi atingă părul, dar ezitând, am ştiut că i se păruse puţin răspunsul meu.

— Am folosit cartea aia pe care mi-ai dat-o ca să fiu sigur că le pun bine. Sunt puse corect?

Am dat iar din cap.

— Deci... îţi place, dar tot eşti supărată pe mine?

Şi-a sprijinit mâna pe scaun, s-a aplecat şi a respirat lângă mine. Iubeam asta. Respiraţia lui era caldă şi mirosea a Wintergreen. Voia să vorbesc pentru

că şi pe el îl durea inima. Nu voiam să fiu răutăcioasă, dar uneori era periculos să deschid gura şi să las cuvintele să iasă. Alteori, gâtul mi se strângea atât de mult, încât cuvintele nu mai puteau ieşi. Uitându-mă la Panhead, la toată munca depusă de el, cuvintele din gâtul meu nu păreau deloc drăguţe. Erau cuvinte ca: „nu-mi place, dacă le laşi pe fetele cu şerpii tatuaţi să se plimbe cu ea“.

Ştiam că încălcăm regula, dar mi-am pus mâna pe scaunul de lângă al lui. Era unul nou, înalt, pentru încă un pasager.

— Eu, am spus.

— Da, e locul tău, Wavy. Îmi place când mergi cu mine. Îmi pare rău că a durat atât să fie vopsită, dar... nici nu mai ştiu de câte straturi de lac a fost nevoie. Şi voiam să fie o surpriză, dar să pun toate stelele alea mici la locul corect m-a nenorocit, că nu te-am putut întreba unde să le pun.

— Doar eu.

Nu-mi păsa că era împotriva regulilor.

— Doar tu?

Şi-a îndreptat spatele şi lumina soarelui a căzut pe părul meu, acolo unde el mă umbrise.

– Oh. Oh. Haide, pune-ţi casca şi să conducem chestia asta.

Ăsta era un alt lucru pe care-l iubeam, felul cum îşi balansa piciorul peste motor, pornea cu o apăsare fermă şi îşi fixa greutatea pe el. Dar motorul nu era pentru mine. Aveau să mai fie alte fete. Fete cu şerpi tatuaţi. Fete date cu parfum cărora el le împrumută geaca. Mi-aş fi dorit să nu fie atât de frumos motorul. Mi-aş fi dorit să fie în continuare tot griul din fabrică, sau cu flăcări verzi şi galbene, ca-n ziua în care derapase. Mi-aş fi dorit să nu-mi placă atât de mult să merg cu el, cuprinzându-l cu braţele. Nu voiam să mă bucure vântul care mă învăluia şi care îmi deranja rochia. Mă linştea şi eu nu voiam să fiu liniştită.

3

DOMNIŞOARA HUMPHRIES

SE ÎNTÂMPLASE DESTUL DE DES în ultimii 40 de ani, încât domnişoara Humphries avea un răspuns bine exersat. Datorită vecinătăţii cu Casa de Căsătorii a zonei, o dată sau de două ori pe lună, un bărbat mizerabil intra din stradă şi spunea:

— Trebuie să cumpăr o verighetă.

Şi acum se urma tiparul: un bărbat mare, în blugi pătaţi cu unsoare şi bocanci, braţe ca nişte fleici de şuncă acoperite cu tatuaje. Părea neliniştit, evitând contactul vizual. Uneori, ca de exemplu acum, bărbatul avea un copil cu el. Poate o viitoare fiică vitregă. Ea era prea mare şi prea blondă ca să fie copilul lui natural.

Înainte să apuce să facă mai mult de câţiva paşi în magazin, domnişoara Humphries le-a oferit cel mai cald zâmbet, menit să liniştească. Apoi a spus:

— Ştiţi, există o farmacie micuţă la intersecţia lui Fourteenth cu Mohawk. Vând verighete simple din aur la preţuri foarte convenabile.

Niciodată nu era nepoliticoasă, căci considera că e un act de bunătate să îi salveze pe oameni de la a se face de râs singuri.

— Nu verighetă simplă, a spus bărbatul. Un inel adevărat. Unul cu diamant.

— Păi avem o gamă largă de inele de logodnă. În acest caz, am nişe inele simple şi elegante, începând de la un sfert de carat.

— Vino şi uită-te, iubito. Vreau ca tu să-l alegi.

Fata a păşit în faţă, spre vitrină, şi în luminile puternice puse acolo să facă pietrele să strălucească nu era ce se aşteptase domnişoara Humphries. Nu o fetiţă soioasă, genul care însoţea de obicei pe bărbaţii mizerabili. Obrajii ei erau roz curat şi părul îi stătea aproape de scalp nu pentru că ar fi trebuit spălat, ci pentru că era atât de fin. Purta o rochie albastru

deschis plisată în faţă. Infanta Margărită a lui Velasquez, cu bocanci de motor.

Domnişoara Humphries detesta să cureţe amprentele de pe vitrinele de sticlă, dar fata nu a atins nimic. A stat cu mâinile pe lângă corp şi s-a uitat.

— Sau dacă vreţi ceva neobişnuit, fratele meu aduce uneori bijuterii de colecţie. Avem nişte inele de epocă aici.

Păşind la tejghea, fata s-a uitat în cutie. Tatăl vitreg a urmat-o, privind fără să intervină. Bărbaţii mizerabili deveneau neliniştiţi de obicei până atunci, după ce vedeau câte un preţ, dar le părea liniştit acum.

Domnişoara Humphries şi-a luat ochii de pe el şi nu a spus nimic, dar a recunoscut momentul când fata a văzut ceva ce i-a plăcut. Privirea i s-a ascuţit şi s-a aplecat în faţă. Probabil că toate femeile erau născute cu o atracţie faţă de inelele cu diamant. Un instinct de colecţionar.

— Care îţi place? a întrebat domnişoara Humphries.

În cutiuţă erau unele cu preţuri mai mici. Felii de diamant învelite delicat în aranjamente victoriene de zece carate. Mai mult decât o verighetă de aur de zece dolari de la farmacie, dar sub două sute de dolari. Tatăl fetei s-a aplecat peste capul ei ca să se uite în cutie.

— Ştiu care. Cum le spune... alea care arată ca stelele? a spus el.

— Safire.

Ştia care era inelul şi i se rupea inima pentru că fata alesese un inel atât de frumos pentru mama ei. Ceva ce viitorul ei tată nu îşi putea permite. În mod normal, în acest punct, domnişoara Humphries spunea preţul înainte de a deschide cutia. Asta îi îndepărta pe cei insistenţi, care spuneau: „E ceva mai mult decât voiam să cheltuiesc”. Fata fusese respectuoasă şi după-amiaza era liniştită, aşa că domnişoara Humphries şi-a scos cheile de pe încheietură şi a deschis cutia.

— E din epoca victoriană, final de secol al nouăsprezecelea. Diamantul e natural, puţin peste un carat, clasa de culoare E, fără particule vizibile cu ochiul liber, înconjurat de cinci safire naturale, fiecare de o zecime de carat.

Le-a spus totul din plăcerea de a le-o spune, conştientă că niciunul dintre ei nu ştia ce însemna. Când a pus inelul pe suportul de catifea, a avut grijă să întoarcă eticheta cu preţul cu degetul mic, să fie vizibilă. Fata s-a ridicat pe vârfuri ca să se uite la inel. După o clipă, s-a uitat în sus, la bărbat.

— Acela? a întrebat el.

Ea a dat din cap.

— Atunci pe acela îl vrem. Îl puteţi face să se potrivească, nu?

— Da, sigur că poate fi ajustat. Ştiţi ce mărime vă trebuie?

— Ce poartă ea. Nu ştiu cum se măsoară.

Doar când a întins fata mâna, a înţeles domnişoara Humphries că pentru ea era inelul. Pentru a-şi ascunde starea de şoc, domnişoara Humphries s-a întors cu spatele ca să ia inelele pentru măsurători. A bâjbâit printre ele, nesigură cu care să înceapă. De obicei începea cu mărimea 6. În medie, o femeie cam pe acolo se situa, dar un copil? A întins mărimea 4, dar i-a înghiţit degetul fetei cu totul. Şi mărimea 3 tot largă era. Rămâneau cele de 2, 1 şi de trei sferturi, dar acelea erau problematice.

— Dilema aici, a spus domnişoara Humphries, este lăţimea pietrelor. Voi verifica cu fratele meu, dar teamă mi-e că orice e mai mic de trei ar însemna că pietrele să fie aşezate curbat, să încapă pe inel. Desigur, va creşte şi ea şi pietrele vor trebui reaşezate, ca să poată fi mărit inelul. Cred că, dacă începem cu un 4 şi punem şi micşorăm suplimentar cu plastic, ar funcţiona. Apoi plasticul ar fi îndepărtat, când mai creşte ea. Şi-abia apoi ar trebui modificat iar inelul.

Flecărea şi nu se putea opri. *Dilema aici,* voia ea să spună, *este că oamenii nu cumpără inele de logodnă pentru copii.*

— Cum ziceţi că e bine, i-a răspuns bărbatul. Cât durează?

— Oh, păi cred că ar trebui să fie gata pe vineri după-amiază.

Şi el, şi fata au părut dezamăgiţi, dar el a acceptat dând din cap.

Domnişoara Humphries a scris biletul într-un mod neglijent complet necaracteristic ei, uitându-se la ei în timp ce scria. Nu s-au atins, nici măcar din greşeală. Fata stătea cu mâinile împreunate la spate. El, cu degetul mare agăţat de curea şi cu cealaltă mână în buzunar. Când domnişoara Humphries a pus bonul pe tejghea, a scos mâna din buzunar, alături de un sul de bancnote ţinute strâns de un elastic. A rupt elasticul şi a început să numere bancnote de câte o sută de dolari. Ea s-a simţit pusă la punct pentru că a presupus că nu-şi puteau permite inelul.

— Taxa de modificare a mărimii se va recupera, pentru că va rămâne mult aur după. Şi după ce îl cântărim, vă vom da contravaloarea pentru el.

A privit bancnotele făcându-se teanc şi, când el a terminat de numărat, le-a pus în sertarul cu bani.

— Mi-aţi dat cu o sută în plus.

— E pentru dumneavoastră, pentru că aţi fost atât de amabilă, i-a răspuns.

— Eu, păi da, dar nu...

— Va fi gata vineri?

— Da.

— Mulţumesc.

O clipă mai târziu, ieşiseră deja, lăsând-o să se holbeze la bancnota de o sută de dolari. În peste patruzeci de ani petrecuţi în spatele tejghelei cu bijuterii, niciodată nu primise „bacşiş".

CÂND BĂRBATUL ŞI FATA AU REVENIT, vineri, la tejghea era Clifford. Se pregătea să le ţină şi el discursul descurajant mai puţin politicos, dar a intervenit domnişoara Humphries.

— Ah, aţi venit, a spus cu aceeaşi voce entuziasmată cu care anterior încercase să-i trimită la plimbare. Clifford, domnii au venit după inelul micşorat, cel cu safire.

Fratele ei a ridicat din sprânceană, dar s-a ridicat drept şi s-a dus în camera din spate. Spusese mai mult de câteva cuvinte deloc delicate despre micşorarea unui inel de logodnă pentru adulţi ca să se potrivească unui copil.

Când a revenit cu bonul şi cu cutia de prezentare din catifea, încă avea sprânceana ridicată. Mai rău, a stat lângă cotul domnişoarei Humphries cât a numărat ea rambursul pentru aurul scos din inel. S-a bucurat că nu menţionase suta de dolari primită extra, pe care o pusese cu discreţie în poşetă, în loc să o pună-n sertar.
— Bine, să vedem dacă se potriveşte, a spus ea după ce a închis sertarul cu bani.

Acum, când venise momentul să deschidă cutia, domnişoara Humphries nu ştia cum să procedeze. În mod normal, când era un inel obişnuit, îl punea pe suportul de catifea pentru ca clienta să-l probeze. Când era inel de logodnă, de obicei bărbatul deschidea cutia şi uneori exista o căsătorie improvizată chiar acolo, în magazin. Domnişoara Humphries adora acele momente, când femeii îi sclipeau ochii şi bărbatul părea entuziasmat şi uşor speriat. Mai aproape de-atât nu se aflase de o poveste de dragoste – excepţie făcând cinematograful.

I-a dat cutia bărbatului şi, după o ezitare de-o clipă, el a deschis-o şi a scos inelul. Fata n-a ezitat. A întins mâna şi el i-a pus inelul pe inelar. Pietrele erau prea mari pentru mâna ei, dar ajutase să fie micşorată deschiderea cu plastic.

S-a dovedit a fi unul dintre acele momente adorate de domnişoara Humphries. Fata şi-a privit inelul de pe deget şi apoi s-a uitat în sus, la bărbat, cu sclipiri în ochi. Părea neliniştit, dar fericit. Nu erau tată şi fiică. Poveste de dragoste. La bine şi la rău.

Când bărbatul s-a aplecat spre fată, domnişoara Humphries a crezut că avea să o sărute. În schimb, i-a spus:
— Acum ştii, da? De-acum înainte, doar tu. Promit.

Fata a dat din cap.

Privirea lui a întâlnit-o pe a domnişoarei Humphries şi a roşit.
— Mulţumesc.
— Eu mulţumesc. Sper că-i place inelul. Să nu îţi uiţi cutiuţa, drăguţă, şi să ştii că-ţi trimit şi nişte soluţie de curăţat bijuteriile.

S-a aplecat după tejghea.

— Safirele sunt delicate şi trebuie curăţate corespunzător.

După plecarea lor, ClifFord a spus:

— Ceva e foarte greşit acolo. Mi-ar fi plăcut să vorbeşti cu mine înainte să le vinzi inelul.

— Şi ce-ai fi făcut? Au plătit cu banii jos.

Mergând spre fereastra din faţă, domnişoara Humphries a privit afară. Peste drum, cei doi stăteau lângă o motocicletă, iar fata a zâmbit cât i-a prins el casca. După ce ea s-a urcat pe motor, bărbatul s-a aplecat şi atunci... atunci a sărutat-o.

4

CUTCHEON

JESSE JOE S-A ÎNTORS DE LA MAGAZIN CU Wavy; ea părea fericită. O fată de vârsta ei n-ar trebui să aibă atâtea probleme, dar ea avea. Privind din acest unghi, erau făcuţi unul pentru celălalt. Trecuse şi el prin destule.

În ziua aia, amândoi zâmbeau.

— Ehe, dar sunteţi binedispuşi, le-am zis.

M-am gândit că face ce făcea mereu ea. Zâmbet timid şi-apoi s-o ia la goană ca o mâţă speriată. Da' nu, ea o început să se învârtă şi mi-a întins mâna de parcă era Regina Angliei. Pe deget avea un inel cu diamant. Mai mare decât ăla de l-a purtat Paola mea mai mult de 40 de ani.

— Ci fain inelu'. De unde-l ai?

Să-mi bag pula dacă n-a deschis gura atunci şi-a zis:

— Kellen şi cu mine ne căsătorim.

El şi-a luat o mutră ciudată şi-a zis:

— Nu ştiu dacă e bine să spui asta oamenilor, Wavy.

Ea s-a uitat urât la el, aşa că mi-am dat seama că urmau nişte vorbe-ntre ei când avea să-l prindă singur. În loc să se ducă-n birou, totuşi, el s-o răzgândit şi s-o urcat pe motor ca să plece.

După vreo oră, s-a întors singur şi-a intrat în birou. L-am urmat, că voiam să vorbim despre maşina de tuns iarba a lui Lewiston, dar Jesse a închis uşa, să nu ne audă Roger. Apoi s-a pus pe scaun şi m-a privit dur. Nu ştiam ce să cred, pentru că nu cred că partenerii de afaceri tre' să se uite aşa unul la altul.

— Înainte să-ncepi, bătrâne, nu mă-nsor cu ea.

— Păi da' ea aşa crede. Nu ştiu dacă ai observat asta.

— Nu-i ceea ce pare. Nu-s genul ăla de om.

— Eu n-am zis nimica.

— Nu, numai intri aici şi mă priveşti aşa, a zis.

— Nu, uite, eu nu m-am uitat nicicum. Treaba ta e treaba ta.

Am văzut că avea să dureze o vreme până să vorbim despre maşinile de tuns iarba, aşa că mi-am parcat oasele bătrâne pe-un scaun. Jesse Joe s-a întors spre frigider şi-a scos două Cola de-acolo, una mi-a întins-o mie peste birou. Modul lui de a-şi cere scuze.

— Ştii, i-am zis. Eu m-am însurat cu Paola când avea paişpe ani. Eu aveam douăzeci şi şase. Părinţii ei aveau unşpe copii şi s-au bucurat să o ştie pe ea la casa ei.

— Erau alte vremuri atunci, domnule Cutcheon. Nu cred că acum te poţi însura cu una de paişpe ani.

— S-ar putea. Chestia e: de ce i-ai cumpărat inel, dacă n-ai de gând să te însori cu ea? Zi-i tu din astea şi vezi cum îi frângi inima.

Acuma, eu nu mă pornisem să-l fac să se simtă vinovat, dar femeile sunt sensibile la treburi din astea. Mai ales alea care au doar treişpe ani. Doamne, fata mea cea mare, înainte să împlinească zece ani, abia de puteai să-i zici ceva, că imediat sărea cu: „Nu mă mai trata ca pe un copil!“

— O iubesc, a spus încet. Vreau să am grijă de ea.

— Văd câtă încredere are în tine. Şi ăsta nu-i puţin lucru la o fată ca ea.

Adevărul e că ea avea la fel de multă grijă de el pe câtă avea şi el de ea. Când era el mai mic, de câteva ori mi-am zis: „Într-una din zilele astea n-o să apară la muncă, căci o să fie acasă c-o ţeavă de pistol în gură“. Un unchi făcuse asta. Jesse Joe era un bărbat cu o tendinţă puternică spre singurătate, asta până a apărut Wavy.

— Nimeni n-are grijă de ea, a continuat. Ai ei sunt...

Ai ei erau problematici. N-am văzut niciodată ceva care să mă facă sigur, dar aveam io suspiciunea că Liam Quinn făcea nişte combinaţii proaste.

— Aşa o fost şi pentru Paola. Ai ei nici să se hrănească nu putea, şi Armata fiind pusă să mă trimită acasă, io n-o puteam lăsa în Italia să moară de foame. A fost zile grele după Armistiţiu. D-asta trebuie să ai grijă de tine. Dacă n-are cine altcineva s-o protejeze pe fată, trebuie să ştie că poate conta pe tine.

Uite cum dă bătrânul sfaturi necerute.

— Poate conta pe mine, a zis Jesse Joe.

— Atunci nu poţi să-i faci promisiuni care nu le ţii. Dacă nu vrei să te însori, de ce i-ai zis că vrei?
— Pentru că o iubesc şi vreau să ştie că vorbesc serios. Tot ce ştiu e că eu i-am zis că o iubesc, asta-i una, iar chestia cu inelul e cu totul alta, dar asta e vrut ea. E important pentru ea. Şi pentru mine. De asta i-am cumpărat un inel frumos. Nu un căcat ieftin.
— Şi cât ai cheltuit, dacă nu te superi că te-ntreb?

Am crezut că am depăşit limita, dar cu el era greu să-ţi dai seama. Genu' de om care venise la muncă în ziua înmormântării mă-sii şi n-a scos o vorbă. Nu zicea despre el decât dacă era nevoie. Ca şi cum, privind un urs grizzly ridicându-se pe picioarele din spate, un tip deştept s-ar gândi să se facă nevăzut. Tot ce-o făcut Jesse Joe a fost să scoată portofelul, să pună bonul pe birou şi să se dea în spate. M-am aplecat să mă uit. Mai mult de două mii de dolari.
— Bun, nu cred că i-am făcut dreptate când am zis că-i fain.
— La fel cum am plătit pentru Panhead.
— Îi un motor bun.

A râs, luându-mă drept un moş superstiţios, dar îi purta noroc să aibă un motor de-aceeaşi vârstă cu el.
— N-a părut prea scump, la cât de fericită a făcut-o, mi-a spus.
— Te-ar face şi pe tine fericit, dacă ai permite asta. Nu-i nimic greşit să te gândeşti că te însori cu ea într-o zi. Eu am ştiut c-aveam să mă însor cu Paola de prima dată când am văzut-o, şi avea numai treişpe ani. N-am atins-o până nu ne-am căsătorit, dar am ştiut.

Adevărul e că ne mai prosteam şi noi, dar nu prea mult, că Paola era catolică.
— Vreau doar să ştie că poate conta pe mine. Nu cred că va creşte dorind să se căsătorească cu mine. De ce ar face-o?
— Ar putea alege şi mai răi decât tine.
— Din ce-am trăit, ştiu că nu-s nici măcar genu' cu care fetele să meargă acasă dacă-s ultima opţiune, ce să mai zic de căsătorit cu mine.
— Aia-i două treburi diferite complet, fiule. Apropo de mers acasă, mai ai ceva bourbon în sertar?

Aleluia, avea. Nu că-s mare băutor în miezul zilei, dar ar fi mers o picătură dacă avea de gând să vorbim chestii serioase. Jesse Joe mi-a dat sticla şi eu mi-am picurat în Cola. El n-a băut deloc, totuşi. Mă-sa şi tac-su erau amândoi beţivi. Cică e în sângele indienilor, au o slăbiciune pentru lichior. Băutura şi tristeţea o omorât-o pe mămică-sa.

— Oricum, aia-i tot, a spus. Nu i-am dat inelul ăla ca să o ţin legată, ca pe un câine. Când creşte şi întâlneşte un băiat bun, dacă-i bun şi pentru ea, eu o să fiu mulţumit.

— Şi dacă creşte şi vrea să se mărite cu tine?

Jesse Joe a râs şi dracii să mă ia dacă n-a scos sticla de bourbon şi n-a pus în amândouă sticlele de Cola.

— Apăi aşa nu conduci o afacere, dacă-mi tot torni de băut. Nici măcar n-am pus mâna pe vreo sculă ca să asamblez la loc maşina de tuns iarba a lui Lewiston.

— E aproape ora închiderii, bătrâne. Hai, pân' la fund.

Mi-am dat seama ce avea de gând să facă, aşa că am întrebat:

— Deci? Dacă vrea?

A uscat sticla cu bourbon şi Cola din trei înghiţituri mari, şi-a dat din cap.

— La dracu', dacă creşte şi tot vrea să se mărite cu mine, din ceva motiv absurd, bine. Inelul e o promisiune sinceră. Dacă va dori să se mărite, mergem la primărie şi-o facem. Ştii că nu-s mare fan al bisericii, dar dacă ea ar vrea şi la biserică, am avea nuntă la biserică, rochiţă albă şi tot tacâmul.

— Şi nişte bocanci noi, să meargă cu rochia.

Am spus asta să-l fac să râdă, că vedeam că-l supără discuţia. Fie pentru că se gândea că ea voia să se mărite cu el, sau mai probabil pentru că se gândea că va creşte şi nu-l va mai dori pe el. Băiatu' se băgase în ditamai problema. Poate că ea avea să depăşească totul, iar el să rămână mereu îndrăgostit. Speram doar ca eu să mă reunesc cu Paola mea înainte să-şi pună el ţeava de pistol în gură.

5

WAVY

Octombrie 1982

MAMA ÎŞI ŢINEA MACHIAJUL ŞI PASTILELE într-un sertar, secrete. Sandy le împrăştia pe ale ei pe o măsuţă cochetă din dormitor. Şi ea avea o groază de produse şi o cutie roşie rotundă cu o etichetă de farmacie pe ea. Pastile adevărate, de la un medic.

La asta mă uitam când a intrat Sandy şi a aprins lumina.

— Oh, băga-mi-aş, băga-mi-aş. M-am căcat pe mine, Wavy. Ce faci?

Să nu fii prins niciodată era regula, dar uneori nu eram atentă la rulote. Singurul lucru care mă speria cu adevărat era posibilitatea să mă prindă Liam, aşa că în general doar la vocea lui eram atentă.

— Furi de la mine? Sau numai tragi cu ochiul, să dai raportul la mămica? a întrebat Sandy.

Am dat din cap şi i-am arătat mâinile goale. Brusc, s-a oprit din a mă analiza şi a zâmbit.

— Iartă-mă, iubita. Nu luai nimic, nu-i aşa? Doar te uitai. Doamne, ce încet ai intrat. Nici nu te-am auzit venind. Vrei să te machiezi?

Uneori, Sandy vorbea cu mine ca unui bebeluş sau ca şi cum aş fi fost proastă. Mulţi făceau la fel. Scott obişnuia să spună: „E ca un sandviş, timid la picnic, nu?“ Asta înainte să-l bat la poker. Dar nu era rău să mă creadă lumea proastă. Uneori îmi spuneau secrete deoarece credeau că nu aveam cum să repet ce auzeam.

— Vrei să încerci nişte farduri? Haide, ia loc, mi-a spus Sandy.

Am făcut un pas spre uşă, dar îmi stătea în cale.

— Nu, nu pleca, iubita. Îmi pare rău c-am ţipat la tine. Doar m-ai luat prin surprindere. Nu pleca.

Sandy nu era ca Dee, care-mi vorbea frumos doar când erau alţii prin preajmă. În plus, ea venise cu Kellen să mă ia de la poliţie, chiar dacă Liam a bătut-o apoi. S-a îndreptat spre măsuţa de machiaj, departe de uşă. Nu avea cum să mă facă să rămân.

— Ai nevoie de ceva pal. Roz, că ai tenul deschis. Asta-i o culoare bună, la rujul ăsta. Se numeşte Cherub's Kiss. Îţi place?

A spus-o aşa cântat, aşa frumos, aşa cum vorbea pisicii care locuia sub verandă. *Pisicuţă-pis-pis-pis, vrei nişte sandviş cu ton de la mine*? Am pus degetul pe cutia cu farduri de ochi în forme pătrate, strălucitoare, cu verde şi albastru. Era ca o cutie cu acuarele, dar mai frumoasă.

— Ăla e fard de ochi. Trebuie să ai grijă, pentru că ai tenul aşa de deschis. Dee poartă prea mult machiaj, pentru că genele şi sprâncenele ei sunt deschise, dar nu e bine. Tu eşti frumoasă natural, deci nu ai nevoie de mult machiaj. Dar să stai departe de soare când mai creşti, să nu faci riduri.

Ne-am aşezat la măsuţă, eu atingând lucruri, iar Sandy spunându-mi ce era fiecare: rimel, creion, creion de buze, blush, aparat de întors genele. Îmi plăcea cum explica totul. Mama nu-mi explica niciodată nimic. Ea doar făcea reguli şi-aia era tot.

Am pus degetul pe cutia de plastic de la farmacie.

— Oh, acolo nu-s farduri, iubita. Sunt pilulele mele. Eşti destul de mare să ştii de unde vin bebeluşii?

Am dat din cap. Cartea de la ora de sănătate îi spunea „raport sexual", dar desenele din carte nu semănau deloc cu fututul adevărat.

— Ei bine, astea sunt pastilele pe care le iau ca să nu rămân însărcinată. Pentru că multor tipi nu le place să folosească prezervative. Tăticului tău nu-i place. Oricum, pentru asta sunt pastilele. Acum hai să te machiem puţin. E în regulă? Dacă te ating?

Am dat din cap. Nu voiam să fiu rea, dar regulile erau reguli. Liam o atingea pe Sandy, iar dacă ea mă atingea pe mine, ar fi putut fi la fel ca şi cum m-ar fi atins Liam.

Sandy mi-a arătat cum să folosesc o mică pensulă ca să pun fardul de ochi. Mi-a dat şi ruj, dar nu mi-a

plăcut ideea de a atinge tubul de gură.
— Îl poţi freca cu degetul şi-apoi dai pe buze, mi-a zis ea.

Am făcut aşa, folosind degetul mic ca să-mi întind chestia roz pe buze.

— Nu eşti tu frumoasă? Oh, şi inelul! De unde a apărut? Ar tre... porţi tu aşa ceva? s-a încruntat Sandy.
— Kellen.

Era singurul cuvânt sigur pe care-l puteam spune mereu.

— Kellen ţi l-a dat?

Regula era ca doar cei pe care îi cunoştea şi Kellen să ştie despre inel. Asta însemna că era în regulă să afle Sandy.

— Ne căsătorim, i-am spus.

Sandy a chicotit şi şi-a pus palma peste gură.

— Îţi baţi joc de mine? Pentru că astea sunt singurele lucruri pe care mi le-ai spus vreodată în afară de *nu.*

Ca să-i demonstrez, am făcut ce făcuse Kellen: am sărutat inelul. Buzele mele au lăsat în urmă o mică pată roz pe diamant.

— Uau! E superb. E inelul tău de logodnă? Cred că te iubeşte cu adevărat dacă ţi-a cumpărat aşa ceva. Şi tu... şi tu îl iubeşti pe el?

Am dat din cap. Sandy arăta de parcă urma să plângă, dar şi-a frecat nasul şi-a râs.

— Ce dulce. Eşti norocoasă. Probabil te iubeşte mult.

Am fost neglijentă, ascultând-o pe ea şi neacordând atenţie la orice altceva.

— Sandy? a strigat-o Liam de pe hol.

Am dat din cap ca să o avertizez, dar ea a răspuns:

— Da, iubitule.

El era la uşă, şi-a spus:

— Unde ai fost? Eu tre' să plec.

Singura variantă era dulapul cu haine. Am intrat, dar era atât de plin, că puteam doar să şerpuiesc printre hainele mirosind a parfum şi fum. N-am avut timp să închid uşa. M-am ghemuit, ţinându-mi respiraţia, şi-am privit deschizându-se uşa dormitorului.

De la marginea hainelor lui Sandy, am văzut picioarele lui Liam. Purta blugi decoloraţi în faţă şi

cizme de cowboy ascuţite, de un roşu aprins.
— Tre' să plec. Mă aşteaptă Kellen.
— Unde mergeţi? a întrebat Sandy.
— Ţi-am zis. Afaceri.
— Da, dar afaceri pe bune sau „afaceri”?
— N-o face pe deşteaptă cu mine.

Liam a împins-o pe Sandy pe marginea patului. Asta se întâmpla dacă o făceai pe deşteaptă cu el.
— Au, a exclamat ea.
— Nu am eu nevoie de Kellen pentru „afaceri”.
— Dobitocule.

Liam a prins-o de păr şi a tras. Îi plăcea să tragă de păr pe cât de mult îi plăcea lui Kellen să-l mângâie.
— Hai, iubita, nu fi aşa. De ce nu mă faci şi pe mine fericit un pic înainte să plec?
— Poate că nu vreau.

I-a dat drumul la păr şi a pus mâinile pe curea.
— Nu vrei sau n-ai chef? Că poate are Dee.

Sandy stătea, frângându-şi mâinile în poală. Apoi s-a lăsat de pe pat în genunchi.
— Aşa, Sandy, iubito. Hai, suge-mi-o aşa cum îmi place.

Ştiam ce însemna să sugi pula. Mai văzusem. În revistele lui Kellen. La o petrecere. Odată am văzut-o pe mama când i-o sugea unui bărbat pe care nu-l cunoşteam. M-a durut stomacul, căci ştiam că gura e un loc murdar. Periculos. Un mod prin care ceilalţi intrau în tine. Nesigur, iar Liam nu era deloc drăguţ. O făcea pe Sandy să se înece şi să spună:
— Au, Liam, nu! O fac cum îţi place, gata.

După ce a făcut-o să plângă, Liam i-a spus lucruri drăguţe. I-a spus cât de frumoasă era şi ce mult o iubea. Asta făcea el mereu după ce te rănea. Apoi şi-a tras pantalonii la loc şi a plecat. Am ascultat sunetul uşii închise şi pe el plecând pe hol. Am încercat să-l aud şi pe Kellen, dar el probabil era deja afară.

Când am ieşit din dulap, Sandy stătea pe pat şi se ştergea la ochi. S-a uitat la mine şi a zis:
— Oh, Iisuse, iubita. Am uitat că erai acolo. Ai... ai văzut ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

Sandy şi-a tras nasul.

— Cred că te-am educat destul în seara asta. Dar nu e mereu aşa el. E bun cu mine, dar uneori are stările astea ciudate.

Ştiam şi eu despre stările lui.

— Ah, băga-mi-aş. Tâmpitu' pulii s-a slobozit pe bluza mea.

Sandy şi-a dat jos bluza pe sub care purta un sutien cu imprimeu de leopard. Avea ţâţe mari. Mai mari decât ale mamei şi ale lui Dee la un loc. Uitându-mă în oglindă, mi-am pus mâinile pe piept. Începuseră să-mi crească şi mie, dar rochiţa mea era prea largă să se vadă ceva.

— Durează, iubita. Nu cresc peste noapte, a spus apucându-şi-le cu mâinile peste sutien. Eu nu le-am avut mereu. P-astea a trebuit să le cumpăr. Aşa că ştiu câteva trucuri ca să faci să pară că ai mai mult decât ai. Multe fete fac greşeala de a-şi lua un sutien mare în care să pună ceva apoi, dar ideea e să arăţi ce ai. Stai acolo, stai o secundă.

Sandy era ca Donal. Când era rănit, plângea doar un pic şi-apoi era iar fericit. A ieşit din cameră şi s-a întors cu un tricou albastru care arăta ca unul de-ale lui Donal. Din dulap a scos o fustă albastră lărguţă.

— Uite, scoate-ţi rochia. Şi maieul.

De obicei mă dezbrăcăm ca să mă spăl sau să înot. Acum, când creşteam, erau mai multe de văzut dacă mă dezbrăcăm, dar Sandy zâmbea, aşa că am ştiut că eram în siguranţă, ca atunci când mă jucam de-a moda cu Leslie şi Amy, când eram mici.

Am luat tricoul, care era prea strâmt, şi fusta, care era prea largă, până a legat-o Sandy în jurul taliei. Voiam să mă întorc ca să mă uit în oglindă, dar Sandy a spus:

— Nu, nu, scoate tricoul.

A luat o foarfecă şi a tăiat gulerul tricoului lui Donal până l-a făcut în V. Când l-am luat iar pe mine tot mă strângea, dar nu mai simţeam că mă sufocă. Abia apoi m-a lăsat Sandy să mă uit în oglindă.

— Vezi? mi-a spus. Ai ţâţuci drăguţe. Şi-aşa îşi dau şi băieţii seama că ai. Sunt sigură că lui Kellen i-ar plăcea dacă ai purta asta pentru el.

Cu excepţia părului, altceva nu recunoşteam la mine. Ochii mei erau ciudaţi cu machiaj, erau mai maturi. Păream mai mare.

Ştiam că Kellen mă iubea. Mi-a cumpărat un inel, motorul era doar pentru mine, dar Sandy avea dreptate. Femeile din revistele lui aveau ţâţe mari, ca ea, şi nu erau aşa doar în reviste. Văzusem cum se uita la Sandy când avea pantaloni scurţi sau la Dee când umbla în rochiţa de noapte. S-ar fi putut uita la fel şi la mine, dacă aş fi purtat hainele acestea.

— Doamne, nu ştiu tu, dar eu am nevoie de un stimulent, a spus Sandy.

Cel puţin ea nu făcea dezastru cu cristal, ca mama. Ea avea o lingură mică pe care a băgat-o într-o sticlă, apoi în nas.

— Nu, tu nu. Clar nu eşti destul de mare pentru aşa ceva.

6

KELLEN

ŞTIAM CĂ TREBUIA SĂ PLEC. De două ore stăteam la Wavy în pat, uitându-mă la televizor cu ea. Antena prindea numai canalul PBS, aşa ca ne uitam la filmul ăla de Jimmy Stewart cu iepurele invizibil. Apoi a început ceva cu muzică şi dans. Poate *The Lawrence Werk Show,* dar erau greu de zis printre purici. Nu conta. Televizorul era acolo ca să afirme că „Ne uităm la televizor", când tot ce făceam era să stăm unul lângă altul. Uneori vorbeam, dar în general nu.

Era ceaţă în acea noapte, încă nu era frig, dar trăiam ultimele zile de septembrie. Chiar îmi doream încă o noapte pe pajişte, dar singurele stele care se vedeau erau cele de pe tavanul lui Wavy.

Jos, asistenta se uita şi ea la televizor, şi probabil se întreba când aveam să plec acasă. Încercasem cu o jumătate de oră mai devreme şi atunci mi-a arătat Wavy un bileţel mototolit de la un coleg de la ora de matematică. Scria:

Dragă Wavy,

Te plac mult. Mergi cu mine la banchetul clasei a 8-a? Nu trebuie să vorbeşti cu mine dacă nu vrei. Tu mă placi măcar un pic?

Jimmy Didier

Ea îi răspunsese pe acelaşi bileţel, cu scrisul ei frumos:

Jimmy,

Nici măcar un pic. Şi cred că logodnicul meu ar fi foarte supărat să afle că-mi scrii astfel de bileţele. Te rog să nu se mai repete.

Domnişoara Wavonna Quinn

Era trist, dar amuzant. Trist pentru că îi frânsese inima băiatului, care mototolise biletul şi i-l aruncase

înapoi. Amuzant cum îi răspunsese Wavy. Şi mai amuzant era cum mi-l arătase, fără să se laude, chiar jenată.
— Am încălcat regula, mi-a spus.
— Ştii, dacă era un băiat de care să-ţi placă, puteai merge cu el la banchet. Eu nu m-aş supăra.

M-am forţat să o spun zâmbind. Ca să fiu sincer, nu aveam de ce să o ţin departe de astfel de chestii.

Răspunsul ei a fost o lovitură în piept, destul de tare încât să înţepe. Apoi a alintat locul lovit. Eu eram băiatul pe care-l plăcea. Când a întins mâna, i-am sărutat inelul ca să-mi cer iertare.

Îl purta peste tot, inclusiv la şcoală, chiar dacă încă ne gândeam cine avea voie să ştie. Profesorii, nici gând. Cutcheon şi Roger, da. Donal, Dee şi Sandy, iar asta însemna că ştia şi Liam. Mă îngrijorasem la început, dar apoi m-am gândit că, dacă lui Liam nu îi convenea, ar fi venit să spună ceva în loc să se comporte de parcă Wavy n-ar fi existat. Val? Cine ar fi putut spune ce ştia Val?

Singura problemă pe are am avut-o a fost la barăcile-laborator, când într-o seară mi-a spus Butch:
— Tot ce-am eu de zis despre afacerea aia cu inelul de logodnă e că există un loc special în iad pentru indivizii care fac rău copiilor.
— Nu-i nevoie să-mi spui asta.

Mă gândeam la Liam, în mare parte, dar ştiam ce voia să spună Butch.
— Ştii ce-am auzit eu? a zis Neil. Am auzit că, dacă iei una destul de mică, dacă eşti primul care o fute, îi face pizda...

N-am apucat să aflăm ce auzise el, pentru că am sărit peste masa de poker şi l-am apucat de gât pe nenorocit. Apoi l-am strâns de trahee destul de tare încât să îl fac să ştie cum avea să se simtă restul scurtei sale vieţi fără aer.

Butch, care de obicei sărea să ne împace, n-a zis nici pâs.

Îmi plăcea să văd inelul pe degetul lui Wavy. Asta-mi oferea o scuză ca să-i pot săruta mâna şi, când o făceam, zâmbea mereu. Asta făceam cât ne uitam la televizor, îi sărutam mâna şi îi mângâiam părul aşa

cum îi plăcea, când am auzit paşi urcând pe scări. Primul gând a fost să sar repede din pat, înainte să ajungă asistenta în capul scărilor. Doar că nu făceam nimic greşit. Doar ne uitam la televizor. Dacă Patty voia să ne spioneze, asta avea să vadă.

Era doar Donal, venit să se laude cu cât de bun era la furişat acum, când nu mai avea ghips pe braţ.

— Am venit pe pajişte, prin ceaţă, şi m-am strecurat aici. Asistenta nici nu m-a auzit.

— Mai vorbeşte aşa tare şi te va auzi, i-am spus.

— Nici voi nu m-aţi auzit când am urcat pe scări.

— Ba da, a răspuns Wavy.

— Şi, la ce vă uitaţi? s-a aplecat Donal peste pat, privind cu susu-n jos la televizor.

— Lawrence Welk, am spus.

— Hai să înotăm.

Wavy s-a ridicat şi a dat din cap. Donal şi cu ea au coborât primii, pe cât de încet au putut. M-am dus şi eu după ei, strigând:

— Val, Patty, eu plec. Noapte bună!

Am ieşit toţi trei pe uşă, am traversat veranda şi am pornit-o pe pajişte.

Cu tot cu lanterna lui Donal, abia vedeam ceva prin ceaţă. Moara de vânt ne-a apărut în faţă brusc: un turn ruginit scârţâind, ieşind dintr-un perete de alb.

Donal s-a despuiat şi a intrat în rezervor, ţipând:

— E rece!

— Ce te-aşteptai?

— Intrăm, Kellen?

— Nu, n-am adus pantaloni scurţi cu care să înot.

Lângă mine, în ceaţă, Wavy ieşea din bocanci şi din rochie.

— Păi nici eu n-am pantaloni scurţi!

Donal era pe atât de gălăgios, pe cât era Wavy de tăcută, împrăştiind apă peste marginile rezervorului şi strigând:

— Sunt absolut în curul gol!

— Bine, dar eu nu intru acolo în curul gol.

— De ce?

— Wavy nu e sora mea, i-am explicat.

— Ei nu îi pasă.

— Nu-mi pasă, şi-a pus Wavy rochiţa pe umărul meu şi mi-a păşit în braţe.
— Mie da.
— Sus, mi-a cerut.

Am cuprins-o de talie şi am ridicat-o până-n buza rezervorului, unde s-a legănat pe călcâie ca unul care merge pe frânghie. Ţinând-o de mână, am înconjurat rezervorul. Apoi mi-a dat drumul la mână şi s-a aruncat cu spatele în bazin, făcând un val care l-a făcut pe Donal să ţipe.
— Şi mie, şi mie!

Aşa că l-am ţinut şi pe el pe margine şi l-am lăsat să cadă înăuntru.

S-au distrat atât de bine, încât uneori îmi doream să nu-mi fi fost frică de apă. Oricum, treaba mea era să am grijă de rochiţa lui Wavy şi de lanterna lui Donal, aşa că m-am aplecat peste bazin şi i-am privit râzând şi stropindu-se. După o vreme, Wavy a venit spre mine şi a întins mâna. Am luat-o, crezând că vrea să o ajut să iasă, dar ea şi-a pus celălalt braţ pe după gâtul meu şi a încercat să mă tragă înăuntru. Nu avea cum să reuşească, aşa că după o secundă mi-a dat drumul şi a căzut înapoi.

S-a ridicat pe jumătate din apă, cu şoldurile sprijinite de marginea rezervorului.
— Ce naiba a fost asta? am întrebat, debusolat că putea crede că mă poate mişca.
— Sirenă.
— Nu ştiam că sirenele atacau oameni şi încercau să îi înece. Tu eşti ca scoasă din filmul *Vineri 13.*

S-a încruntat şi, înainte să se scufunde sub apă, am văzut ceva ce mi-aş fi dorit să nu văd. Cu cămaşa de noapte lipită de ea, nu aveam cum să nu văd că avea ţâţe acum. M-am simţit ca un idiot pentru că m-a şocat, pentru că ea creştea şi nu doar în înălţime.

M-am gândit să spun uneia dintre fetele lui Liam să o ia pe Wavy la cumpărături ca să-i cumpere nişte sutiene. Numai că, dacă o făceam, Dee sau Sandy aveau să creadă că eram un pervers pentru că observasem? Oricum, trecusem peste deranjul de a cumpăra absorbante pentru Val. Din ce ştiam, le

cumpăram şi pentru Wavy. Când le punea pe lista de cumpărături, eu nu întrebam pentru cine-s.

Nu putea fi greu să o duc la magazin şi să zic:

— Are nevoie de un sutien.

Doar că Wavy ar fi putut să creadă că eram un pervers pentru că observasem.

Încă îmi făceam griji pentru asta, când ea a înotat înapoi spre margine şi a întins mâinile.

— Poţi ieşi singură. Nu pic iar de prost la căcatul cu sirena, i-am spus.

Cred că am părut mai mult deranjat decât îngrijorat, pentru că m-a privit cu tristeţe şi a promis. Şi-a desenat cu degetul un X peste sânul mic, chiar acolo unde sfârcul se întărise sub tricoul ud. Nu aveam cum să uit asta.

— Da, da, promiţi.

Când m-am întors cu spatele, mi-a atins braţul.

— Îmi pare rău.

Nu era vina ei că mă simţeam ciudat, aşa că am ridicat-o în spate, cu apa şiroind din toate părţile. Am încercat să o las jos, dar ea m-a îmbrăţişat strâns şi m-a sărutat pe gât.

Cu dinţii clănţănind de frig, mi-a şoptit:

— Te iubesc.

Era singurul lucru de care îmi păsa.

7

WAVY

— WAVY? MAMA TA E UN PIC SUPĂRATĂ. Poţi să cobori ca să vorbeşti cu ea? a întrebat Patty.

Îmi plăcea de Patty. Era mai bună decât Casey, asistenta care îngrijea ziua, cea cu vocea tare, de rânjită. Treaba lui Patty era să fie acolo toată noaptea şi să o asculte pe mama plângând şi spunând lucruri oribile. Părea speriată.

Eu mă pregăteam să plec cu motorul cu Kellen, dar am coborât.

Cel puţin asistentele nu o lăsau pe mama să zacă toată ziua în pat fără să se spele. Le învăţam şi eu trucurile. Cum să spui:

— Hai să ne ridicăm şi să spălăm dinţii. Paşi micuţi. Ridică-te doar în fund, vedem apoi dacă te ridici de tot în picioare.

La început, mama fusese oribilă, de neprivit. Neagră şi mov, apoi verde şi galbenă, dar acum era doar mama. Plângând şi strigând:

— Singurăăă!

M-am dus în dormitorul ei şi am închis uşa, încercând să nu mă enervez că-mi fura din timpul de petrecut cu Kellen. Am rămas lângă pat, dar nu am atins-o. Tot ce îşi dorea mama era să o asculte cineva.

La început, despre bunica. Bunica o plăcuse mereu mai mult pe mătuşa Brenda. Bunica nu l-a plăcut niciodată pe Liam. Niciodată n-a venit în vizită, când ne-am născut eu şi cu Donal. Dar cum putea bunica să vină în vizită dacă mama nu îi spunea niciodată unde eram?

Apoi Liam. Liam şi curvele lui jegoase. Liam, cel care gândea mereu cu pula. Liam Liam Liam. Eram destul de mare ca să ştiu că nu era nimic magic în cuvintele „în el nu trebuie să ai încredere”, dar m-a durut inima să văd cum mama îi pronunţă numele iar şi iar fără acea protecţie. De parcă ar fi vrut ca el să vină şi să îi facă rău.

— Nu poţi avea încredere în ei, iubita mea. Imediat ce ţi-au intrat în păsărică, nu vor decât pizda alteia. Liam, el numai asta vrea, încă o linie pe răboj. Şi Sean la fel. Eu numai asta am fost pentru el. Ceva de bifat. Şi nu cred că inelul ăla cu diamant înseamnă ceva.

Mama m-a apucat de mână ca să se uite la inel.

— Kellen ţi-a cumpărat ăsta, hm? Liam zice că „Pula mea, în alte ţări ar fi trebuit să-l plătesc eu pe el ca să mi-o ia de pe cap". Lui i se pare amuzant. Şi tu eşti atât de proastă, încât ţi se pare romantic. Hai să-ţi zic eu un secret, inelul ăla nu înseamnă niciun căcat, nimic.

Mi-am smuls mâna din a ei şi am ascuns-o la spate.

— Kellen e la fel ca orice alt bărbat. Singurul lucru la care se gândeşte e cum să te fută. Numai la asta se gândesc toţi. Când mi-a pus Liam inelul pe deget, am crezut c-o să mă iubească pentru totdeauna, dar era o minciună. Vrei cumva şi inelul ăla? Eu sigur nu am nevoie de el.

Mama a încercat să se întindă la sertarul noptierei, dar încă o durea umărul. S-a pus înapoi pe spate în pat, gemând. Lacrimile ieşeau din ea, atât de multă apă, ca la o inundaţie pe care eu o uscam cu marginea cearşafului.

— E totul în regulă? a strigat Patty de-afară.

— Copilaş, a gemut mama, cu răutatea din ochi înlocuită numai de tristeţe. Ai grijă. Nu face ce-am făcut eu, nu rămâne gravidă, pentru că atunci te blochezi. Copilaş, mă asculţi?

Nu voiam să ascult, dar mama mă alinta pe mână. Atât de încet. Aproape cum făcea Kellen când mă mângâia pe păr. Speram să nu fie vreo păcăleală.

— Fă-l să-ţi ia pastile, bine? Dacă nu îţi ia el, pune-o pe Dee. Vei face asta, da?

Erau atât de multe pastile. Pastilele pe care le lua Sandy ca să nu rămână însărcinată. Pastilele pe care le lua ca să fie fericită. Pastilele pe care le lua mama. Eu nu voiam nicio pastilă.

— Nu poţi avea încredere în el, copilă. Va intra în tine. Şi nu mai poţi deveni curată odată ce se întâmplă asta. Şi apoi îţi va frânge inima, aşa cum a făcut Liam cu

mine. Dar tu eşti specială. Nimeni nu te poate atinge, bine? Promiţi?

Mama şi-a înfipt unghiile în mâna mea.

— Promite-mi, fetiţă.

Era un şiretlic. Voia să mă facă să promit ceva şi eu nici nu ştiam ce ar fi trebuit să promit. Să nu am încredere în Kellen? Să nu-l las să se strecoare în mine? Să iau pastile? Să nu mă atingă nimeni?

Mama încerca să-l denigreze pe Kellen. Să-l facă rău, ca pe Liam.

I-am smuls mâna de pe a mea. Nu mi-a păsat că o durea. Dacă nimeni nu mă putea atinge, asta însemna că nici ea nu putea. Când am ieşit, Patty stătea afară, cu ochii mari. Am ocolit-o şi am fugit.

8

DONAL

WAVY ERA NOROCOASĂ. Ea nu trebuia să meargă la şcoală cu autobuzul, pentru că o ducea Kellen. Mi-aş fi dorit să mă ia şi pe mine, dar pe motorul lui era loc doar pentru Wavy. Alteori mă lăsa pe mine să conduc, dar nu pentru şcoală, dar asta doar pentru că eram băiat.

Ricki s-a supărat serios într-o seară, pentru că tati a luat-o pe Dee la plimbare şi le-a lăsat pe ea şi pe Sandy acasă. Aşa că Ricki i-a cerut lui Kellen să o ia la plimbare, dar el i-a spus:

— Scuze, motorul ăsta e doar pentru Wavy.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Înseamnă că Wavy e o iubită foarte geloasă, i-a explicat Sandy.

Şi ea voia la plimbare, dar ea nu era supărată pentru că luase din pastilele acelea speciale. Mi-ar fi plăcut ca mama să ia din acelea.

— Chiar i-ai cumpărat inel cu diamant? E foarte fututã chestia asta, a spus Ricki.

— Nu fi aşa înţepată, i-a răspuns Sandy. Sunt îndrăgostiţi. E drăguţ.

— Nu, e ciudat, în pula mea. Cât are ea, zece ani?

— Wavy are treisprezece ani, am spus.

Ricki era praf la matematică.

— Nu-i nimic greşit în a-i cumpăra un inel. Ea e prietena mea, a răspuns Kellen.

— Da, excepţie partea în care eşti pedofil, s-a încruntat Ricki.

— Nu ăsta e singurul lucru care înseamnă iubire. Ţi-a luat-o mintea pe arătură. Hai, Donal, să mergem.

În seara aceea, eu am fost singurul care a obţinut ce a vrut, dar la şcoală nu m-a dus niciodată. Trebuia să merg cu autobuzul pentru că nimeni nu se trezea destul de devreme ca să mă ia şi pe mine. Dacă rugam pe cineva, Sandy suna la şcoală să anunţe că sunt bolnav, dar dacă stăteam acasă prea multe zile, atunci

venea Wavy la ranch să mă ia. Şi-atunci aveam probleme.

În weekend-uri era uşor să mă trezesc devreme, chiar mai devreme decât mă trezeam pentru autobuz, pentru că atunci mă puteam strecura până la fermă ca să o văd pe Wavy. Dacă aveam noroc, mă lua la ea în pat şi vorbea cu mine.

Înainte de Crăciun s-a întâmplat ceva amuzant. Nu o văzusem pe Wavy trei săptămâni pentru că avusesem varicelă şi îmi fusese foarte rău. Când m-am întors la şcoală, n-am apucat să vorbesc cu ea o săptămână întreagă pentru că ea era la liceul nou, şi-apoi vineri noaptea a fost ziua de naştere a lui Kellen. Aşa că m-am trezit devreme-devreme sâmbătă dimineaţa şi m-am îmbrăcat în costumul de Superman de la Halloween, de vreme ce ea nu apucase să-l vadă. Apoi am pornit pe pajişte spre fermă.

Când am intrat, Kellen cobora scările în picioarele goale, cu bocancii în mână. Probabil se bătuse de ziua lui, pentru că îi învineţise cineva ochiul. A făcut o mutră amuzată când m-a văzut, presupun că din cauza costumaţiei.

— Hei, Superman. Vrei să vii în josul dealului cu motorul? m-a întrebat.

— Tocmai am urcat. Ca să o văd pe Wavy.

— Cred că încă doarme.

Dar el de ce fusese sus, dacă ea dormea?

Iată ce cred că se întâmplase: Kellen se dusese în patul lui Wavy mai devreme decât mine. Ce mă deranja e că el îi furase toate cuvintele şi nu lăsase nimic pentru mine, pentru că ea nu voia să vorbească acum. M-a lăsat să urc în pat şi m-a îmbrăţişat, dar n-a spus nimic. Şi era complet dezbrăcată sub pătură. I-am simţit ţâţele pe braţul meu.

— Bleah, unde ţi-e cămaşa de noapte? am întrebat-o.

A ridicat braţele deasupra capului. Voiam să vorbească cu mine, dar ea se uita la inel. Regula era că „nimic nu îţi aparţine”, dar cred că ea încălca regula. Dacă ar fi încercat să-i ia cineva inelul, l-ar fi uscat în bătaie. Era inelul ei. Kellen i-l cumpărase, ca să se poată însura cu ea. Dacă nu ar fi fost Wavy, n-aş fi

ştiut că lui putea să-i placă o fată atât de mult. Erau cam scârboşi.

A lăsat ca soarele să-i bată peste inel, lucru care a făcut mici curcubeie pe pereţi şi pe mine. Mi-a plăcut aproape la fel de mult cum îmi plăcea să-mi vorbească.

9

CASEY

Decembrie 1982

ÎN ULTIMA VINERI DIN PROGRAMUL lui Casey, Wavy a venit acasă după-amiază şi a făcut un duş. Asta era desul de ciudat, dar apoi a făcut de câteva ori drumul sus-jos pe scări, între dormitorul ei şi baie. Casey a ascultat totul curioasă, în timp ce se ruga de Val să facă nişte exerciţii. Delăsarea lui Val o epuiza pe Casey, aşa că amândouă se uitau la televizor când a coborât Wavy scările.

În loc de bluza ei obişnuită, purta o rochie verde deschis, strânsă pe corp şi cu barete delicat pe umăr. Începuse să se dezvolte, iar rochia arăta asta, strânsă pe sânii ei mici şi pe şoldurile înguste. Rochia părea scumpă, dar sigur că purta cu ea bocanci mari şi grei.

Într-o mână avea un pulovăr asortat şi o cameră. Sub celălalt braţ avea un pachet ambalat. A pus cutia şi camera pe măsuţa de cafea şi s-a pus în scaunul-balansoar de lângă canapea, cu grijă, de parcă şi-ar fi dorit să nu îşi şifoneze rochia.

— Arăţi foarte bine. Te duci la ziua cuiva? a întrebat Casey.

Wavy a dat din cap şi s-a întins să-şi aşeze părul.

Îl prinsese într-un coc jos care deja începea să se desfacă. Şuviţe blonde delicate îi cădeau pe lângă urechi şi părea că furase ceva produse de machiaj din cele ale mamei. La treisprezece ani părea prea mică să se machieze, dar Casey nu era mama ei, care stătea chiar alături, pe canapea. Dacă ei i se părea că Wavy părea prea matură, n-a spus nimic despre asta.

Tot ce-a spus Val a fost:

— Ce e în pachet?

Wavy n-a răspuns.

— Vine Kellen să te ia şi să te ducă la petrecere? a întrebat Casey.

El o ducea la şcoală în fiecare dimineaţă şi el o aducea seara târziu acasă. Sau deloc, conform lui Patty. Cât despre domnul Quinn, Casey îl văzuse poate de vreo şase ori în cele patru luni cât lucrase pentru el. La început era atent şi delicat cu Val, dar ultima oară când venise, se certaseră. Genul de ceartă pe care Casey o auzise de multe ori.

El spunea:

— Nu încerci. Nici nu vrei să te faci bine şi să fii cu mine.

Ea spunea:

— De ce să încerc? Dee e încă la ranch? Şi Sandy? Şi pizda aia mică de Ricki e tot la ranch? Îmi doresc să mă fi lăsat acolo, să mor pe marginea drumului.

— Păi ştii ce, iubita mea? Nu am sunat eu după ambulanţă. Kellen a făcut-o.

După aceea, domnul Quinn a continuat să le plătească pe Casey şi pe Patty, dar nu s-a mai întors. Fratele lui, Sean, venea ocazional în vizită şi părea să-i facă mai bine lui Val decât vizitele propriului soţ. O făcea să vorbească şi să râdă.

În ultima ei zi de muncă, lui Casey îi plăcea să „concluzioneze" oferind sfaturi şi încurajări de ultim moment. Cu Val a părut să fie un efort irosit. În loc să vorbească, au stat în faţa televizorului, în timp ce timpul rămas pentru Casey se scurgea. La ora şase avea să plece acasă pentru weekend, iar de luni avea să înceapă într-un alt loc munca.

În mod normal, Wavy ieşea imediat ce auzea motocicleta lui Kellen, dar în acea seară a rămas în balansoar, aşezându-şi rochia de parcă ar fi fost emoţionată. Motorul s-a oprit şi câteva minute a fost doar linişte, cu excepţia emisiunii la care se uita Val. Apoi sunetul bocancilor pe veranda din faţă.

Casey nu văzuse niciodată să fie folosită uşa din faţă, dar în acea seară Kellen a sunat. Wavy s-a ridicat şi s-a dus să îi deschidă. El a intrat, emoţionat, şi s-a încruntat confuz când Wavy i-a dat pachetul. Casey s-a aplecat cu scaunul în faţă, curioasă, în ciuda faptului că s-ar fi putut să nu îi povestească niciodată lui Patty despre asta.

— Asta e pentru mine? a întrebat. Nu trebuia să-mi iei nimic.

Balansoarul a gemut sub greutatea lui când s-a aşezat. După ce a rupt ambalajul, s-a uitat în cutie cu o expresie neutră. Apoi a ridicat ceea ce părea a fi o oală din inox. Nu, o cască de motocicletă. A rotit-o în mâini, forţându-se să zâmbească.

— Chiar apreciez, iubito, dar ştii că eu nu port cască.

Încruntându-se, Wavy şi-a strecurat mâna pe ceafa şi în părul lui. Kellen a dat din cap.

— Da, ai dreptate. Dacă aş fi purtat cască în ziua aia, nu m-aş fi lovit atât de tare la cap. Bine. Bine. Eşti gata de plecare? Arăţi foarte drăguţ, dar e frig afară. O să-ţi fie destul de cald numai cu aia?

Din dulap a scos o geacă de piele cu blană şi a pus-o peste pulovărul care se asorta cu rochia. Apoi şi-au amintit de cameră şi au dat jos gecile. Casey nu a aşteptat să fie rugată. A luat camera şi i-a pozat pe Wavy şi Kellen, unul lângă celălalt. Din cauza diferenţei de înălţime, camera a trebuit să fie ţinută în picioare, ca să se vadă amândoi. Niciunul nu a zâmbit pentru poză, la fel de ciudaţi ca-n pozele cu partenerii de la banchetul din liceu.

10

KELLEN

DE O VEŞNICIE ÎNCERCAM SĂ-I DAU lui Wavy banii câştigaţi la poker, dar ea a tot spus nu. Când în sfârşit mi-a cerut nişte bani, a fost ca să mă scoată în oraş de ziua mea, la un restaurant mişto din Garringer. Mai fusesem acolo o dată, cu Liam şi nişte prieteni de-ai lui, dar ei erau bădărani şi făceau prea mult zgomot. Acolo era linişte şi mochetă frumoasă şi separeuri din piele şi candelabre.

Nu voiam să o privească cu superioritate chelnerul pe Wavy, aşa că m-am tuns şi mi-am pus o pereche de blugi fără pete, cu singura cămaşă pe care o aveam – cea pe care o purtasem la înmormântarea bunicii. Mai bine de-atât nu aş fi putut să mă îmbrac. Nu ştiam ce să zic de mine, dar Wavy sigur arăta ca de-a casei. A traversat încăperea plutind în urma chelneriţei, cu frumoasa rochie foşnind şi gâtul gol. Am primit un separeu pe colţ, cu lumânări pe masă, iar asta a făcut ca părul lui Wavy să pară ca un nimb în jurul feţei.

— Eşti atât de drăguţă, i-am spus după ce a plecat chelneriţa.

Deja îi spusesem acelaşi lucru de o grămadă de ori, dar părea să-i placă. Şi era frumoasă. M-am gândit că felul în care se îmbrăcase era parte din cadoul meu, aşa că voiam să ştie că apreciam.

Am comandat eu pentru amândoi, lucru pe care mi-am zis că l-ar face un domn. Apoi am comandat bourbon şi Cola, ceea ce probabil nu era ceva ce-ar bea un domn. După ce au venit salatele, ospătarul ne-a lăsat în pace.

— Ştii, e prima dată când mă scoate o fată la întâlnire, i-am zis.

Asta a facut-o să zâmbească. A strâns din buze şi şi-a ţinut respiraţia.

— La mulţi ani! mi-a urat.

— Mersi. Nu te bucuri că anul ăsta n-am apărut la tine-acasă beat muci, în miez de noapte?
— Mi-a plăcut aniversarea aia.

A expirat prea rapid, nu i-a mai rămas destul aer ca să-şi ducă propoziţia la bun sfârşit, aşa că ultima parte nici nu s-a auzit. Când s-a întins peste masă, i-am luat mâna şi am întors-o spre lumânare, astfel încât inelul să capteze lumină şi să strălucească.
— Şi mie. M-am simţit ca un dobitoc că te-am trezit, dar tu ai fost atât de drăguţă, de parcă te-ai fi bucurat să mă vezi.

Probabil că Wavy se pregătea să mai spună ceva, dar ospătarul a venit înainte să apuce să o facă. S-a uitat la mâinile noastre împreunate peste masă, dar nu ne-am retras. Nu era treaba lui.
— Aţi terminat cu salatele?

Eu terminasem. Wavy nu o atinsese pe a ei, dar ospătarul le-a luat pe amândouă când ea a dat din cap. Când ne-a sosit cina, ea şi-a dat farfuria deoparte ca să mă privească pe mine mâncând. Când a venit ospătarul cu a treia băutură, a întrebat:
— E vreo problemă? Nu e pe gustul domnişoarei mâncarea?
— Nu, e ok. O va lua la pachet.

Am început să chicotim după ce a plecat el. Wavy şi-a luat furculiţa şi a început să plimbe mâncarea prin farfurie, iar eu am luat câteva guri ca să salvez situaţia.

După ce mi-am terminat friptura, s-a strecurat pe bancheta de lângă mine. Breteaua rochiei îi tot aluneca de pe umăr, aşa că i-am aşezat-o eu la loc. Nu îmi venea să cred ce fină era pe gât, acolo unde părul îi ieşea din agrafe. Nu îi văzusem niciodată părul prins aşa.
— E un cadou foarte frumos. Faptul că ai planificat totul. Nimeni n-a făcut asta pentru mine.

M-a sărutat pe obraz, şi-asta s-a întâmplat când a venit ospătarul cu nota de plată.

N-am scos un cuvânt când Wavy a adunat şi bacşişul şi a numărat banii din portofelul ei de piele. Voiam să o las să-mi ofere ceva. Era important pentru ea.

Ea a ales filmul. Nu *Anttie,* care era unul pentru copii, nu *Porky's*, care părea deocheat. *Poltergeist.* Eu am fost cel care-a sărit în scaun la părţile înfricoşătoare. Ea a râs şi m-a strâns de mână. După film am fost la îngheţată. Tot ea a plătit.

Acasă mi-am mai pregătit un pahar şi, deşi ştiam că nu avea să mănânce, am luat două linguri de îngheţată. A dus-o pe a ei în sufragerie, prinsă în mâini ca un premiu. Am deschis televizorul la nişte filme vechi pe PBS şi m-am aşezat pe fotoliul extensibil. Wavy a rămas în picioare, aşteptând o invitaţie.

— Haide, am spus bătându-mi genunchiul.

Cum bănuiam, nu avea de gând să-şi mănânce îngheţata. A pus-o pe măsuţa de cafea înainte să mi se aşeze în poală. Undeva, în ultimii cinci ani, tre' să fi mâncat ceva, deoarece crescuse. Fusese o vreme când încăpea toată la mine-n poală, dar acum avea picioarele lungi şi capul îi ajungea la umărul meu. Totuşi, felul cum se lăsa pe mine rămăsese la fel. Avea încredere în mine. Când i-am aşezat breteaua rochiei la loc, a tremurat, dar aveam mâinile reci de la îngheţată.

Filmul era doar zgomot de fundal, în vreme ce Wavy mă privea mâncându-mi îngheţata. Cu mentă şi bucăţi de ciocolată, asta alesese.

După ce am pus bolul gol pe măsuţa de cafea, iar ea mi-a dat paharul cu băutură şi s-a aşezat mai sus pe picior. S-a aplecat foarte plăcut spre mine, şi-a strecurat braţul pe după gâtul meu şi şi-a lipit obrazul de-al meu. Acel moment a fost un bun cadou în sine, doar să stăm aşa, fericiţi împreună. În timpul filmului, părul i-a tot ieşit din agrafe, aşa că i l-am dat peste umăr şi l-am suflat să-l aşez.

Când am simţit prima oară fierbinţeala dintre picioare, m-am gândit că era de la băutură. N-ar fi trebuit să mai beau. Era atât de bine să stau acolo cu Wavy, cu mâna ei prinsă după gâtul meu, dar nu părea bine ce se întâmpla. Chiar dacă era doar de la bourbon, nu aveam cum să o las să-mi stea în poală când mi se sculase.

— Iubita, lasă-mă să mă ridic. Trebuie să mă ridic, i-am spus.

A scos sunetul acela de enervare, dar s-a ridicat. La baie m-am udat pe faţă cu apă rece şi m-am pişat. Asta m-a ajutat să-mi revin.

Imediat ce m-am aşezat, a venit direct la mine-n braţe. Problema fiind rezolvată, o voiam şi eu acolo. Şi-a frecat obrazul de al meu şi apoi m-a sărutat rece pe colţul gurii. Mentolat.

— Ai mâncat nişte îngheţată, în sfârşit?

A dat din cap.

— De ce nu mănânci cu mine aici?

Nu aşteptam un răspuns pentru că mai întrebasem şi înainte şi niciodată nu mi-a răspuns.

— Dar nu te uiţi, a spus.

— Deci, dacă eu închid ochii, îţi mănânci îngheţata înainte să se topească?

S-a gândit mult la asta, plimbându-şi degetele pe striaţiile de pe maieul meu. Când a ajuns la braţul gol, şi-a trecut degetul peste cicatricea de la accident, uitându-se la îngheţată în tot acest timp.

— Acoperă-i, mi-a cerut.

Odată ce mi-am pus mâinile la ochi, şi-a luat bolul. De parcă aş fi fost scaunul ei preferat, s-a întins peste mine şi şi-a sprijinit capul în unghiul pe care-l făcea braţul la cot. Nu am trişat, nu am fost tentat să mă uit, dar ştiam că mânca. Întâi s-a auzit sunetul lingurii care lua din îngheţată. Apoi sunetul scârţâit de lingură care intră în gură şi iese curată. După câteva guri, a pus bolul înapoi pe măsuţa de cafea.

— Ai terminat? Pot să deschid ochii? am întrebat.

— Nu.

Şi-a schimbat poziţia în poala mea ca să mă încalece, punând genunchii în golurile dintre picioarele mele şi marginile scaunului. Apoi şi-a pus capul pe umărul meu şi mi-a cerut:

— Lasă-te pe spate.

Am luat mâinile de la ochi, dar nu i-am deschis. Am lăsat scaunul pe spate, iar ea s-a sprijinit pe mine cu un oftat.

Când şi-a pus obrazul lângă al meu din nou, am întors capul, sperând la încă un sărut. M-a pupat, rece şi moale. Următorul a fost tot rece, dar devenea mai cald. Fiecare din cele care au urmat a fost tot mai cald

şi mai moale, ca o îngheţată care se topeşte, până ce mi-a dat un sărut care n-a fost doar din vârful buzelor. Buzele ei erau calde acum, dar limba era încă rece.
— Hei, i-am spus, nedorind să o sperii.
— Hei.

Acel cuvânt irosit m-a mirat, aşa că am deschis ochii. Mă privea. Nu puteam ghid la ce se gândea, dar undeva în mine ştiam ce urma să se întâmple dacă închideam ochii. Oricum, am făcut-o. I-am închis şi am aşteptat să mă sărute. Am început timid amândoi, dar după scurt timp gura ei era în totalitate peste a mea, şi-apoi şi-a strecurat limba printre dinţi, întâlnind-o pe a mea. În tot acest timp, braţele ei s-au strâns tot mai tare în jurul gâtului meu.

Apoi a fost un sărut continuu care mi-a plăcut. M-a lăsat să mă joc cu părul ei şi, o vreme, i-am mângâiat umerii goi. Mă întrebam cum se simţea pentru ea, având în vedere că mâinile mele erau atât de aspre, iar ea era atât de catifelată. Pentru mine era ca şi cum toată pielea de pe palme îmi revenea la viaţă după un somn lung. Aşa cum era şi să stai întins sub cerul de noapte. Stelele frecându-se de mine şi producând energie statică.

Până nu a expirat la mine în gură, nu mi-am dat seama ce făcusem: de pe umăr, îmi strecurasem mâna mai jos, cuprinzându-i sânul mic în palmă. S-a aplecat spre mine şi rochia i-a alunecat, lăsând-o dezbrăcată în braţele mele. Sfârcul i s-a întărit sub degetul meu, iar ea a început să tremure. M-a făcut şi pe mine să tremur.

Am încercat să-mi retrag mâna, dar şi-a pus-o pe a ei peste a mea.
— Orion, a spus.

Şi-a trecut degetele peste cureaua mea şi a desfăcut-o. I-am îndepărtat mâna şi aveam de gând să leg la loc cureaua, doar că, dacă făceam asta, m-am gândit că s-ar fi oprit din sărutat. Aşa că i-am îndepărtat doar mâna şi am sărutat-o în continuare. Mâna i-a fugit iar direct la curea, ca o muscă pe care n-o poţi înlătura de la ţintă. A desfăcut-o din nou şi m-a descheiat la blugi.

Trebuia să o opresc.

Am deschis ochii şi m-am ridicat, dar asta a înrăutăţit lucrurile. Avea ochii întunecaţi ca nişte nori de furtună, buzele roşii de la sărutat şi îi făcusem un dezastru în păr. Era încolăcită la mijlocul meu, iar rochiţa i se ridicase. Ţinând-o de şolduri, antebraţul mi s-a frecat de coapsele ei goale. Cu puţin înainte să îi dau drumul şi să o aşez lângă mine, mi-am dat seama că nu ştiam ce să fac.

Fermoarul de la blugi s-a desfăcut cu ceva ajutor din partea ei, dar în mare parte datorită presiunii unei erecţii care mă făcea să mă simt ca un indicator de temperatură ajuns pe roşu.

— Wavy, nu poţi...

— Vreau, mi-a răspuns.

M-a sărutat până ce sângele a început să-mi pompeze în urechi, ca şi cum eram gata de un infarct. M-a ţinut de ceafă cu o mână, iar cu cealaltă mi-a mângâiat penisul ca pe un animal sălbatic. Foarte delicat la început. Apoi şi-a strâns degetele în jur pe cât a putut şi, când a strâns ceva mai tare, mi-a fost destul.

— Wavy.

O imploram, dar nu ca să se oprească.

Pe cât de mult îmi doream să mă sărute, nici n-aveam idee cât de disperat era să mă atingă aşa. Nici nu-mi aduceam aminte de când nu mă mai atinsese cineva aşa, cu excepţia mea. Şi Wavy. Wavy. Mâna ei era fină, fără o bătătură. Mi-am dat drumul în mai puţin de un minut. Imediat ce-am terminat, mi-am dat seama ce făcusem.

Mi s-a întors stomacul şi, o clipă, am crezut că mi se face rău.

— Oh, Iisuse, Wavy. Dumnezeii lui Cristos. Ce dracu' facem? Ridică-te. Ridică-te.

A făcut ce i-am spus, s-a dat din poala mea şi a făcut un pas în spate.

Stând acolo, cu lumina televizorului licărindu-i pe faţă, părea îngrijorată pentru mine. Un firişor de spermă îi picura de pe mână şi s-a şters de partea din faţă a rochiţei. M-am ridicat, încercând să mă închei la pantaloni, dar eram neîndemânatic şi pula încă-mi

stătea sculată. Afurisita de curea s-a desfăcut repede în mâinile ei şi eu nici s-o închei nu eram în stare.
— Am făcut greşit? a întrebat.
— Nu., e... oh, Doamne, Wavy.
— Cu fata de la petrecere ţi-a plăcut.
— Ha? Ce petrecere? Ce fată?

Cu mâna cu care se ştersese de rochie a desenat o linie şerpuită pe propriul braţ. O văzuse pe fata cu şarpe tatuat când mi-o lua la labă? Atunci fusese ultima oară când mă atinsese altcineva.
— Eşti tu, Wavy. Nu e în regulă să faci tu asta.

Nu puteam să respir normal şi vocea nu înceta din tremurat.
— De ce? a întrebat.
— Că nu e. Tu eşti... e... e murdar să faci tu asta.

S-a ferit de parcă aş fi lovit-o.

Stând acolo, fără ca vreunul să scoată o vorbă, am văzut lucrul la care ar fi trebuit să mă uit de prima dată. Inelul de pe degetul ei. Era vina mea că nu pricepuse. Când i-am spus că era prea mică să se mărite, eu am presupus că ştia că mă refeream la sex. Dar îi cumpărasem un inel de logodnă. Îi promisesem că nu aveau să mai fie alte fete şi nu mai fuseseră. Nici măcar nu mă mai uitam la alte femei. Poate că eu eram cel care nu pricepea.
— Wavy...

Pe cât de căcat mă simţeam, nu mă pregăteam să-mi cer scuze. Mi-era aşa de ruşine de mine, că voiam să spun: „Nu poţi povesti nimănui despre asta“

Înainte să o fac, şi-a pus mâna la gură şi a spus:
— Mama avea dreptate. Sunt murdară.

A plecat ca un fulger, lăsând uşa de la bucătărie să se izbească în balamale.

Am rămas în picioare în mijlocul camerei, şocat ca dracu', întrebându-mă de unde învăţase aşa ceva. Sărutul, restul chestiei? Fetele lui Liam vorbeau cu ea despre sex?

Nu, era şi vina mea. Cu excepţia unei reviste deocheate pe care o aruncasem, n-am făcut nimic cu celelalte din noptiera mea. De câte ori fusese acolo singură şi se uitase la toate pozele?

De oriunde i-ar fi venit ideile, avea doar treisprezece ani. De fiecare dată când am spus: „Eu nu-s genul ăla de tip“, poate că eram fix tipul ăla. Ce se întâmplase acum nu se întâmplase pur şi simplu. Fusese o întreagă jumătate de oră în care ne-am sărutat înainte să-mi desfacă fermoarul pantalonilor. Avusesem destul timp să opresc totul şi nu o făcusem. Pentru că mi-a plăcut să o sărut. Mi-a plăcut totul, indiferent de cât de bolnav era.

Tata fusese un beţiv nebun şi rău care o bătea în draci pe mama şi pe noi, copiii. Alcoolul ne bătea. Dar alcoolul nu te făcea să faci ceea ce tocmai făcusem eu.

Oricât de mult aş fi vrut, nu puteam da vina pe băutură. Nu cred că fusesem vreodată mai treaz decât atunci.

11

KELLEN

M-AM ÎNVÂRTIT PRIN CASĂ PÂNĂ CE la televizor a început imnul naţional şi s-a afişat ecranul de test. Stând acolo, în linişte, mi-am dat seama cât de tare o dădusem în bară. Nu doar că prostia cu Wavy era ilegală – luând în calcul toate legile încălcate, nu-mi păsa fix de aia –, ci pentru că până atunci nu trădasem niciodată pe cineva iubit. Wavy avea încredere în mine, iar eu am profitat de ea.

Am scos arma din sertarul de lângă chiuvetă şi i-am pus un glonţ. Când eram mai mic, mă gândisem de multe ori la asta. Să pun ţeava în gură, să apăs pe trăgaci şi să pictez tavanul cu creier.

Obişnuiam să mă gândesc la asta când eram singur şi trist, dar acum părea ceva ce meritam. Doar că Wavy spusese: „Sunt murdară” şi eu nu suportam ca ea să creadă că a făcut ceva rău. Nu voiam să treacă prin viaţă gândindu-se că a fost atât de murdară, încât a trebuit să mă sinucid după ce m-a atins. Orice aş fi meritat eu, ea nu merita asta.

Termometrul de cameră de la fereastra din bucătărie arăta 5 grade. O lăsasem să fugă în noapte purtând rochiţa aceea micuţă, fără haină, ştiind că va trebui să traverseze două autostrăzi şi pajiştea ca să ajungă acasă.

Am lăsat arma deoparte şi m-am spălat pe mâini. Apoi am pus haina şi pulovărul ei în geanta de sub şa şi am pornit. M-am uitat peste umăr pe drum, dar aşteptasem prea mult.

La fermă, lumina de pe verandă era aprinsă, dar restul casei era scufundat în întuneric. N-am avut destul curaj ca să o strig, aşa că am stat în bucătărie şi am ascultat până am detectat două sunete distincte. Apă curgând şi un sughiţ înăbuşit.

Am bătut la uşa de la baie; s-a auzit un sughiţ, urmat de linişte. Uşa nu era încuiată şi, când am

deschis-o, m-am împiedicat de ceva. Bocancii lui Wavy. Aerul ardea când l-am tras în plămâni. Inălbitor.

M-am pus în genunchi şi m-am târât spre cadă, spunând:

— Îmi pare rău, Wavy. Îmi pare rău că am lăsat să se întâmple asta. A fost numai vina mea şi îmi pare rău.

Am pus mâna jos şi am dat de rochiţa ei mototolită. Nu vedeam nimic, aşa că am întins mâna după ea, dar m-a plesnit.

— Nimeni nu mă atinge. Sunt murdară. Te voi murdări şi pe tine, a spus.

— Nu eşti murdară.

— Curvă jegoasă.

— Nu eşti jegoasă şi nu eşti curvă.

Nu suportam sunetul frecării, sunetul făcut pentru că se simţea murdară. Chiar ştiind că nu-i va plăcea, m-am întins să o opresc.

A ţipat şi a încercat să mă împingă, dar am prins-o de mâini şi i-am luat săpunul şi buretele din mână. Avea braţele alunecoase, prea greu de ţinut. Şi-a eliberat unul şi a reuşit să mă pocnească drept în ochiul stâng. Mi-a aprins tot creierul. Am luat parte la bătăi în baruri unde n-am fost caftit aşa rău, dar imediat ce am prins-o sub braţul meu, n-a mai reuşit să opună rezistenţă. Apa care curgea de pe ea a trecut prin blugii mei şi a făcut podeaua alunecoasă. Se spălase în apă rece şi înălbitor.

Când m-am întins după prosopul care ştiam că era atârnat după uşă, ceva ascuţit, genunchiul lui Wavy, m-a prins direct în rinichi, aproape m-a doborât, şi m-am oprit în perete cu o buşitură.

— Copii, terminaţi-o cu gălăgia asta, a ţipat Val din dormitorul ei.

Am aşteptat ca Val să deschidă uşa, să aprindă lumina şi să mă găsească luptând cu fiica ei dezbrăcată, dar Val nu s-a ridicat. Nici măcar n-a strigat din nou. A făcut să-mi fiarbă sângele în vene.

— Curvă proastă! Aş putea să o violez aici! Nu poţi să-ţi dai curul jos din pat ca să vezi de ce ţipă? Ce pula mea e cu voi toţi?

Niciun răspuns.

Cât am ţipat la Val, Wavy a încetat în sfârşit să mai opună rezistenţă, iar eu am învelit-o în prosop cât de bine am putut. Pe întuneric, am urcat-o pe scări, aşteptându-mă să fie mai întuneric, dar luna umplea toată camera. Lună plină. Explica asta ce făcusem?

După ce am băgat-o sub pătură, am luat prosopul şi i-am uscat părul. A stat aşa, tremurând, şi m-a lăsat să o usuc.

— Trebuie să vorbeşti cu mine. Nu rezolvăm nimic cu şaradele astea. Nu eşti murdară. De ce ar spune Val aşa ceva?

— Nu poţi avea încredere în Liam.

Mereu îi spunea aşa, de parcă acesta i-ar fi fost numele întreg.

— Ce e cu el?

— La el în poală.

— Când?

Am îngenuncheat lângă pat, ţinând păturile strânse în jurul lui Wavy, dar ea şi-a eliberat o mână din aşternuturi şi mi-a atins braţul. Apoi mi-a găsit mâna şi a strâns-o. Am strâns-o şi eu pe ea.

— Înainte să ştiu să citesc. Şi mama a zis: „Nu o atinge. E murdar! Dacă o atingi, în iad te duci! Nimeni nu o atinge!“

— Ţi-a făcut Liam ceva?

După ce făcusem eu, n-aveam niciun motiv să mă simt moralizator, dar fierbinţeala m-a cuprins iar. Dacă Liam îşi bătuse joc de ea, aveam să-l omor. Să-l strâng de gâtul ăla nenorocit cu mâinile goale.

— Ce ţi-a făcut?

— Nimic.

— Ce făcea când i-a spus Val asta?

— Îmi citea.

Am încercat să mi-l imaginez pe Liam cu Wavy în poală, citindu-i o poveste. N-am reuşit până ce nu mi-am amintit că şi tata făcea unele chestii drăguţe. M-a dus la câteva meciuri. Dacă Jesse Joe Barfoot a avut câteva zile în care a fost un tată decent, poate că şi Liam a avut.

Şi Val era nebună-n draci. Genul de persoană care îşi vede fata în braţele soţului ei şi se gândeşte la ce e mai rău. Ar putea explica de ce Liam nu se apropie

niciodată de Wavy. Dacă soţia te acuză că faci ceva nasol fiicei tale, s-ar putea să te gândeşti de două ori înainte să o mai atingi.

— Nu te-a atins? Nici...

Mă ţinea de mână ca şi cum încă ar fi avut încredere în mine, aşa că mi-a pierit vocea când am vrut să continui întrebarea:

— Nici acolo?

— Nu. Ea a zis că mă va atinge, dar n-a făcut-o. A zis că toţi bărbaţii o vor face.

— Wavy, îmi pare rău că am...

— Acum te vei duce în iad şi va fi vina mea, pentru că sunt murdară.

— Dacă ajung în iad, nu va fi din cauza ta.

Cu siguranţă aveam să ajung în iad, dar nu era vina ei.

— Şi nu eşti murdară.

— Aşa ai spus.

— Am pus că e murdar ce s-a întâmplat, nu eşti tu murdară. Tu eşti o fată bună.

Mă omora durerea de genunchi, aşa că m-am aşezat cu picioarele sub mine lângă pat, ţinând-o încă de mână.

— De ce a fost murdar? Ţi-a plăcut, a spus.

— Pentru că ai treisprezece ani.

Erau multe alte motive pentru care nu ar fi trebuit să-mi fac de cap cu ea, dar acesta era unu] major.

— Nu eşti destul de mare.

— Sunt destul de mare încât să-mi placă.

Mi-a tras şi mai mult braţul pe sub marginea păturii şi mi-a pus în mână sânul ei mic, rece şi gol. Mi-am smuls mâna fără să mă gândesc măcar. O vreme a stat în tăcere. Apoi a scos mâna de sub pătură şi a lăsat să cadă ceva care mi s-a izbit de genunchi.

Am pipăit podeaua şi am găsit inelul. Am fost atât de pornit împotriva tuturor celor care voiau să-l transforme în ceva nasol, şi-ajunsesem să fac asta chiar eu.

— Wavy, e al tău. Ţi l-am dat pentru că te iubesc.

S-a întors cu spatele la mine, respirând greu. Îşi folosise toate cuvintele, poate pentru următoarele luni. Niciodată nu am auzit-o să vorbească atât. Stând aşa,

cu inelul în mână, m-am gândit la trei lucruri pe care le puteam face. Unul foarte rău. Unul prea îngrozitor ca să mă pot gândi la el măcar. Asta îmi lăsa doar o variantă.

Caloriferul funcţiona şi m-a făcut şi pe mine să acţionez. Am pus prosopul ud pe el şi eu m-am aşezat pe pat. Am ţinut inelul cu vârful degetului mic ca să nu-l pierd cât mi-am scos bocancii şi geaca. Am împins-o pe Wavy spre perete şi am ridicat doar pătura, păstrând între noi cearşaful. Era tot rănită când am cuprins-o cu braţul şi îşi ţinea spatele ţeapăn lipit de pieptul meu.

— Te iubesc, Wavy, te iubesc, i-am spus până s-a relaxat. Acum pune-ţi inelul la loc.

Nu s-a mişcat, dar când m-am sprijinit în cot şi m-am întins după mâna ei, nu s-a retras. Când am prins-o de mână ca să se întoarcă spre mine, am dat drumul cearşafului şi i-am lăsat sânii vizibili în lumina lunii. Erau frumoşi şi ea avusese destulă încredere în mine ca să mă lase să îi ating. S-a uitat la stelele din tavan când i-am pus inelul pe deget.

— Nu e murdar, i-am explicat. Am fost prost că am zis asta. Nu e murdar dacă mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu. Şi eu te iubesc în totalitate. Dar trebuie să o luăm încet. Ne-am mişcat prea repede azi-noapte.

Şi-a mişcat inelul de pe deget şi m-am speriat că mi l-ar fi putut da înapoi.

— În noaptea în care te-am cunoscut mergeam prea repede. M-am dus ca un gură-cască spre tine şi am derapat. Am făcut accident. Nu vreau ca nouă să ni se întâmple vreun accident. Nu vreau să te rănesc.

A urcat cu mâna pe braţul meu pentru a atinge cicatricea. Inelul era încă la locul lui şi m-a privit, m-a privit în ochi. Încet, ca un număr de dans la bară derulat invers, a tras la loc cearşaful ca să se acopere şi a dat din cap.

12

WAVY

Martie – Iunie 1983

KELLEN ERA NEFERICIT. ÎL SIMŢEAM.

M-am dus cu el să se tundă, iar frizerul a întrebat:

— Hei, asta nu e fiică-ta, Junior, sau e?

— Nu, a răspuns Kellen înghiţind greu. E iubita mea.

Era fericită să fiu orice, numai a lui să fiu, dar inelul cântărea greu pe deget şi mi-aş fi dorit să spună:

— E logodnica mea.

Frizerul s-a uitat la mine cât l-a tuns pe Kellen. Aşa cum se uita Kellen la motoare când încerca să-şi dea seama de ce nu mergeau.

Ca să văd ce vedea frizerul, m-am uitat în oglinda din spatele scaunelor frizerului. Prea mică. Încercasem să arăt mai mult ca Sandy, dar tot ca o fetiţă arătam.

Descheindu-mă la geacă, mi-am împins umerii în spătarul scaunului şi mi-am adus şoldurile mai în faţă. Am trecut un picior peste celălalt, ca să îl pot legăna. Apoi mi-am sprijinit antebraţele pe scaun şi mi-am lăsat mâinile să atârne de la încheieturi. Încet, am lăsat capul pe spate şi am mijit ochii. Privirea pe care o folosea mama să-l facă pe Liam să vină la ea după o ceartă. Membrele care se balansau şi invitau, ochii delicaţi care promiteau lucruri.

Frizerul ar fi venit la mine, dacă invitaţia ar fi fost pentru el, dar Kellen a roşit şi şi-a ferit privirea. Nu ştiam ce să fac, pentru că eu nu aveam voie să-i fac lui Kellen chestiile alea pe care i le făceau mama sau Sandy lui Liam când era supărat.

Seară de seară, stătea lângă mine pe canapea şi ne uitam la televizor. Niciodată pe pat sau pe fotoliu. Mă ţinea de mână, dar fără să mă cuprindă cu braţul sau să mă atingă pe păr sau să mă sărute.

Dacă nu voia să mă atingă, puteam accepta asta, dar voiam ca eu să-l ating. Înainte nu era interzis să

facem asta, acum era. Toată luna decembrie nu m-a lăsat să-l ating, şi-apoi mi-am petrecut vacanţa de iarnă la mătuşa Brenda, fără el. Trecuseră ianuarie şi februarie, şi eu tot nu aveam voie să-l ating.

Chiar dacă nu o spunea, ştiam ce simţea. Simţisem asta destul ca să ştiu. Murdară. Prea murdară pentru a atinge. Prea murdară pentru a fi atinsă.

Dacă nu mă atingea el, era suportabil, dar să-l văd cum nu mă privea nu era. Voiam să mă vadă.

Pe canapea, în seara aceea, după ce s-a tuns, m-a apucat de mână. M-am uitat la blugi, cei pe care îi purtase de ziua lui şi care fuseseră distruşi de înălbitor. Pete albe luminoase care deja găureau materialul. Din cauza mea. Mi-am retras mâna şi am spus:

— Sunt prea murdară ca să fiu atinsă.

A sărit de parcă l-ar fi înţepat o albină şi s-a aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Nu, iubito. Ţi-am spus. Nu eşti. Eşti frumoasă. Te iubesc, dar ai doar treişpe ani. Aşa că nu putem face ce ne taie capul.

Nu m-a privit când a spus „Eşti frumoasă”, aşa că la fel de bine ar fi putut spune: „Eşti invizibilă”.

— Îmi pare rău că te-am murdărit.

Să pronunţ aceste cuvinte a fost ca şi cum aş fi înghiţit ţigări aprinse, dar trebuia să i le spun.

— Nu m-ai murdărit. Nu ai fi avut cum, pentru că nu eşti murdară, bine?

— Atunci nici tu nu eşti murdar.

— Bine, nu sunt, a spus.

Mi-am strecurat mâna de-a lungul curelei, spre cataramă, dar el mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe picior, unde a apăsat-o ca să nu se mişte.

— Wavy, nu!

După aceea, cuvintele mele au devenit destul de fierbinţi încât să îmi ardă limba, dar nici să le înghit nu mai puteam. Mi-au rămas în gât, aproape că nu mai puteam respira. M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie, pentru că nu aveam să plâng iar în faţa lui. Cât de încet am putut, mi-am pus haina pe mine şi am ieşit pe uşa din spate.

Orion era pe cer, dar norii îl ascundeau, aşa că nu avea sens să o iau direct prin pădure, unde era şi mai

întuneric. Am urmat regula de siguranţă – *mergi cu faţa spre maşinile care vin* – şi am ajuns până la al doilea semafor înainte să aud Panhead-ul turând în spatele meu. Kellen m-a depăşit şi a întors ca să-mi ajungă în faţă.

— Urcă. Te duc acasă, dacă acolo vrei să mergi, mi-a cerut.

Am plecat capul şi am continuat să merg. După ce am trecut de el, a întors motorul şi a tras lângă mine, mergând în sens invers pe autostradă, târându-şi călcâiele bocancilor prin praf. Avea braţele goale, muşchii i se încordau când frâna şi se oprea. Ieşise după mine în tricou, aşa că eram de două ori vinovată. L-am întristat şi îi era şi frig, dar mersul în continuare era singurul lucru care mă făcea să nu plâng.

— Te rog, Wavy. Îmi frângi inima şi nu ştiu ce să fac.

Era trist când eram acolo, era trist dacă plecam, iar eu mă simţeam groaznic. Acum înţelegeam ce însemnau ochii speriaţi şi încinşi ai mamei când dansa cu unchiul Sean. Însemnau că totul era distrus.

— Am distrus tot ce mă făcea fericită, am încercat să spun, dar a trebuit să-mi apăs palmele peste ochi ca să opresc potopul.

Kellen m-a prins de încheietură şi mi-a pus degetele reci lângă gura lui caldă. După ce a sărutat inelul, cele mai rele dintre cuvintele din gură mi s-au dus pe gât în jos. M-a ridicat pe rezervorul de combustibil din faţa lui şi, când l-am sărutat pe gât, nu m-a oprit. După sărutul de pe gât, l-am sărutat pe obraz. După obraz, pe buze, şi el m-a sărutat înapoi. Mă iubea. Dacă gura era un loc murdar şi el nu se temea să o sărute pe a mea, atunci nu eram chiar aşa de murdară.

O maşină a claxonat, iar Kellen mi-a cerut:

— Urcă pe motor, iubito. E frig aici şi ne vede toată lumea.

După aceea doar ne-am prefăcut că ne uitam la televizor. Încet, ca un joc. În vreme ce Kellen dădea gata cina pe care i-o pregăteam, eu îmi treceam mâinile peste umerii lui până ce îşi dădea jos tricoul ca să-i pot masa spatele. Odată masat spatele, îi puteam

atinge pieptul gol şi abdomenul. Aproape de catarama curelei.

Mai mult decât mâncarea îmi doream carnea lui. Voiam să-i ating locurile unde era ferm şi pe cele unde era moale. Lui nu îi plăceau părţile lui moi, dar eu le doream aşa cum îmi doream piureul de cartofi făcut cu unt adevărat. Eu nu aveam nimic pe corp cum erau cutele lui dintre piept şi abdomen. Nici ca muşchii care i se încolăceau pe braţ când folosea scripetele din magazin ca să scoată motoarele din maşini.

Jocul încet făcut de Kellen era diferit, ca şi cum aş fi făcut un iepure sălbatic să-mi ia o bucată de morcov din mână. Dacă îmi înclinam capul când ne sărutam, se putea să mă sărute şi pe gât. Dacă îmi întindeam braţele ca să-l apuc de după gât, mâinile lui îmi alunecau pe talie, căutându-mi pielea în spaţiul dintre tricou şi fustă. Trebuia să-l invit eu, ca în poveştile în care vampirul trebuie invocat.

Sandy spunea:

— Hainele potrivite fie duc la o întâlnire, fie o distrug.

Kellen nu-mi dădea niciodată rochia jos, dar mă ajuta să ridic tricoul tot mai mult şi mai mult. Sandy avea dreptate şi cu asta. Fustele până pe coapse mă făceau să par mai matură. Îl făceau pe Kellen să dorească să-mi atingă părul, şi nu era deranjat de ce ţâţe mici aveam.

Dacă îl abordam cu destulă încetineală, aveam voie să-l ating aproape peste tot. Aproape. Spusese „Mai încet“ de atâtea ori, încât chiar şi când mă lăsa să mă grăbesc, eu tot încet mă mişcăm, să-l tachinez. Un joc diferit. Ca să-l fac să-mi ceară „Mai repede”.

Într-o noapte, pe pajişte, ne-am sărutat până au început să ne doară buzele, iar tricoul îl dădusem jos şi chiloţii îmi erau uzi de la cât mă frecasem de piciorul lui. Îşi trecea mâinile peste picioarele mele, dar era prea emoţionat ca să mă atingă şi acolo. În sfârşit, m-a lăsat să-i desfac cureaua şi să i-o iau în mână. M-am mişcat încet, atât de încet, până când a început să respire din greu şi vocea i s-a îngroşat, apoi a spus:

— Wavy, mă înnebuneşti.

— Ai spus că încet, i-am şoptit la ureche.

Râzând, m-a strâns de mână destul cât să doară, şi mi-a spus:
— La naiba, ştiu c-am zis că încet, dar nu la asta mă refeream. Mă omori dacă mai continui aşa.

Nu l-am omorât, dar l-am făcut să implore, transpirat, gâfâind. Nici măcar nu cerea ceva anume. Doar cerea, spunându-mi numele:
— Te rog, Wavy, te rog.

Apoi şi-a ridicat şoldurile de pe pătură şi şi-a dat drumul. O expresie ciudată, de parcă ţinuse ceva în el şi-acum îi dădea drumul aici, pe pajişte.

Şi vara juca jocuri. Alterna ce era rapid cu ce mergea încet.

În secret, ştiam, Kellen voia totul rapid. Spunea:
— Nu, n-o face. Nu putem, iubito.

Singur, numai cu mine, se întorcea cu spatele când înotam dacă nu aveam tricoul şi chiloţii pe mine. Când venea Donal să înotăm sub lumina lunii pline, totuşi, îmi dădeam jos toate hainele ca să înot, iar Kellen mă privea. Am ieşit din rezervor goală şi m-am dus la el, lăsând şiroaie de apă în iarbă. Când l-am luat în braţe şi i-am ştampilat tricoul cu forma mea udă, n-a spus nu. A spus „Oh, Wavy“, cu aceeaşi voce rugătoare. Şi-a trecut mâinile peste şoldurile mele alunecoase şi m-a sărutat până ce Donal a spus:
— Câh, scârbos! Nu vă mai sugeţi atâta feţele.

Vara avea atâtea şiretlicuri. Nopţile erau mai lungi decât zilele, chiar dacă unghiul axei Pământului însemna că aşa ceva era imposibil. Noaptea nu putea fi mai lungă, dar vara aşa o făcea să pară. Vara îmi dădea timp în plus, luând un minut din februarie, trei minute din ora de engleză din martie, zece minute întregi dintr-o zi de joi plictisitoare din aprilie. Vara fura timp ca să-mi dea mie o oră întreagă în plus sub stele cu Kellen.

Singura dată când vara a încetinit a fost în cele două săptămâni cât am stat cu mătuşa Brenda. Timp furat de la mine, în loc să fie furat pentru mine.

În seara dinainte să ne ia mătuşa Brenda era 4 iulie. Kellen a adus artificii: rachete pentru Donal şi steluţe pentru mine şi Sandy. Pe urmă am mers cu motorul în jurul lacului şi-apoi la el acasă. M-a lăsat să

stau peste el pe canapea şi ne-am sărutat mult. Nimic în plus, chiar dacă inima îi bubuia sub palma mea.

— Ar fi bine să te duc acasă curând, să fii gata dimineaţă, când te ia mătuşa ta.

— Încă nu.

— Ba da, iubito, aşa ar fi mai bine.

Mi-am împins piciorul în al lui, unde centura lui Orion îl izola. Adoram cum săruturile mă udau pe mine, în vreme ce pe el îl întăreau în acelaşi loc. Era magie şi era minunată.

Kellen s-a încruntat şi a spus:

— Ai nevoie de somn. Şi eu trebuie să dorm. Trebuie să mă duc mâine să iau Knuckelead-ul ăla buşit.

Am plecat, dar nu înainte de a-i lăsa un mesaj. Odată motorul pornit, m-am dus înapoi, la el în dormitor. M-am pus în genunchi pe linoleum – ca într-o sală de clasă – şi am căutat în noptieră până am găsit revista. Mă uitasem acolo de atâtea ori, încât s-a deschis exact la pagina unde voiam. Plăcerea pe care mi-o doream. Am pus-o pe pernă şi-am fugit înapoi afară, la motor.

Avea să înţeleagă mesajul? Avea să creadă că era murdar? Nu. Îmi spusese: *dacă mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu, nu e murdar*. Eu îl iubeam şi asta însemna că nimic nu era murdar. Nu se temea de germenii mei. Nu se temea că aveam să intru cumva în el.

PARTEA A PATRA

1

AMY

Iulie 1983

ÎN VARA ACEEA TOTUL ERA DIFERIT. Înainte, când mama voia ca Wavy şi Donal să vină în vizită, o suna pe mătuşa Val, iar Kellen îi aducea. În acea vară, mătuşa Val a sunat şi a întrebat:

— Nu-i iei pe Wavy şi pe Donal să te vadă câteva săptămâni?

Mama a insistat să îi ia ea, aşa că m-am dus şi eu cu ea.

După ce am ieşit de pe autostradă, am condus pe drumuri înguste de pietriş, urmând indicaţiile date de Val mamei. Când am ajuns, Wavy şi Donal erau singuri într-o casă de fermieri, înconjurată de câmpuri cu fan.

— Unde-i mama voastră? a întrebat mama.

Wavy a ridicat din umeri.

— Trebuie să-ţi spunem că a fost nevoită să se ducă la medic, a răspuns Donal.

— Bun, dar ştie că vă iau azi, da?

Wavy a arătat spre sacoşele de cumpărături de pe podeaua bucătăriei. Bagajul lor. Părea atât de enervată, încât mi-aş fi dorit să fi rămas acasă. În maşină, Wavy a scormonit în sacoşa ei cu cărţi şi a scos de-acolo un pachet de carioci. Alegând-o pe cea turcoaz deschis, s-a aplecat în scaun spre mine. Chiar sub tivul pantalonilor mei scurţi, a început să deseneze ceea ce urma să devină, pe parcursul drumului spre casă, un păun detaliat. Ştiam că mama avea să ţipe şi din cauza unui tatuaj fals care-mi acoperea întreaga coapsă, dar nu am oprit-o pe Wavy. Părul ei mă gâdila acolo unde se atingea de mine şi mirosea a praf de puşcă.

Asta iubeam la ea. Niciodată nu ştiai ce punea la cale.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i distrugă vara lui Leslie. Wavy n-a ajuns la noi decât după 4 iulie, dar distrugerea a fost retroactivă.

Lui Leslie îi plăcea un salvamar de la piscina oraşului. Sfânta de ea chiar a încălcat regulile şi a condus până la el acasă atunci când se presupunea că suntem la bibliotecă. Apoi şi-a aruncat costumul de baie dintr-o bucată şi şi-a cumpărat unul din două piese atât de mic, încât a trebuit să îşi radă aproape tot părul pubian. Salvamarul era cu un an mai mare, dar începusem să cred, de prin iulie, că avea şanse ea. În pauzele lui, o lăsa să se urce până la el ca să-i aducă un pahar cu suc.

Apoi a sosit Wavy. Wavy, cu ochii care nu erau de o culoare anume, ci doar întunecaţi. Chiar şi după ce mama i-a cerut să renunţe, tot a purtat fardul acela pentru efect de *smokey eyes.* Nu îi plăcea să înoate cu atâţia oameni, aşa că stătea pe un şezlong cu o pălărie de cowboy, o fustă insinuantă, bocancii de motor şi un tricou alb şi strâmt, fără sutien. Cu un an înainte, aceasta ar fi fost o costumaţie pentru o fetiţă ciudată, dar în vara aceea părea neobişnuit de sofisticat. Wavy s-a lăsat pe spate, şi-a pus un picior peste celălalt, legănând picioarele.

Când salvamarul lui Leslie a intrat în pauză, a coborât şi a cumpărat două doze cu suc. S-a dus spre ea, care se bronza în bikinii minusculi, s-a uitat peste ea până la Wavy şi a întrebat:

— Cine e prietena ta?

— Verişoara mea, a răspuns Leslie.

— Cum o cheamă?

— De ce n-o întrebi tu?

Leslie ar fi trebuit să-i spună că „Are doar treisprezece ani“. Asta ar fi putut să-l calmeze. Ce nu a funcţionat a fost să o întrebe pe Wavy cum o cheamă, pentru că ea doar a scuturat din cap. Cu un an înainte, asta ar fi trecut drept timiditate. În acea vară era mister ademenitor.

— Oh, haide. Nici să-mi spui cum te cheamă nu vrei?

Wavy s-a uitat prin el.

— Vrei o Cola?

I-a întins o doză. Ea a luat-o şi și-a frecat suprafaţa cu condens rece pe braţe şi pe gât. Apoi a lăsat doza lângă şezlong. Terminase cu oferta lui. O terminase cu el.

El s-a aşezat pe şezlongul de lângă ea şi-a stat acolo tot restul pauzei, vrăjind-o. A primit, în schimb, un mare nimic.

Tot ce-a reuşit el să facă a fost să frângă inima lui Leslie.

Nici măcar nu era singurul pretendent al lui Wavy. Felul în care se mişca, cu fusta fluturând peste bocanci, cu şoldurile înguste ieşind în evidenţă, era ca şi cum ai fi aruncat un peştişor într-o piscină plină cu rechini. Tipii în vârstă erau cei mai răi. Cei care trebuie să fi avut vreo douăzeci şi cinci sau treizeci de ani. Erau şi mai insistenţi, îi ofereau ţigări şi bere.

— Poate vorbi, nu? m-a întrebat într-o zi salvamarul lui Leslie.

— Dacă vrea.

— Şi cum o fac să vrea să vorbească cu mine?

Până atunci învăţasem deja răspunsul:

— Trebuie să fii Jesse Joe Kellen.

Pe lângă faptul că el era unul dintre puţinii cu care vorbea ea, Kellen era singurul lucru despre care vorbea Wavy.

Jana, prietena lui Leslie, a venit pe la noi cu o carte, *Forever*. O luase în tabăra de vară şi zicea:

— Doamne, trebuie să o citiţi.

Am citit-o. Sora Janei, Angela, a citit cu voce tare părţile deocheate, ca să ne facă să râdem. Angela era drăguţă, cu ochii cenuşii şi gropiţă-n obraji. Avea un iubit, dar nu cred că făcuseră altceva în afară de a se ţine de mână. Cât despre mine, eu mă gândeam că „n-o să fac niciodată asta cu un băiat. Niciodată."

Wavy a considerat că merită doar două cuvinte cartea:

— Nu aşa.

— Mda, crezi că ştii atâtea. Pun pariu că nici n-ai sărutat vreun băiat, i-a spus Leslie.

Wavy ne-a oferit privirea îngâmfată care-l cucerise pe salvamarul lui Leslie şi-a spus.

— Bărbat.

— Ce bărbat? a întrebat Angela.
— Kellen.
— Chiar l-ai sărutat? Gen sărut franţuzesc, cu limba? a vrut să ştie Jana.
— Mai mult.
— Cât mai mult?

Wavy a trecut cu degetul peste cartea de Judy Blume.

— Ei, căcat. Minţi, a spus Leslie. Fetelor, aş vrea să-l fi văzut şi voi. E imens tipul.

Wavy şi-a pus mâna între picioare ca un băiat şi i-a rânjit lui Leslie.

— E aşa de dezgustător. Serios, e gras şi e plin de tatuaje scârboase.

Jana şi Angela nu o ascultau pe Leslie. Ele se holbau la Wavy.

— Deci... chiar l-ai atins? a întrebat Jana. I-ai atins... penisul? Cum a fost?
— Fierbinte. Tare. Lacom.

Leslie s-a încruntat, dar Jana, Angela şi cu mine am izbucnit în râs. Mintea murdară a lui Wavy era amuzantă, dar am presupus că juca aproape totul ca să o supere pe Leslie. Ca îmbrăcatul lui Ken în rochie.

— Serios că mergi până la capăt cu el? a întrebat Angela.

Wavy a aprobat din cap, dar Leslie a zis:

— Ba nu-i adevărat.

Nu ştiam ce să cred. Eram mai mare decât Wavy, dar ei i se întâmplase ceva în ultimul an. Părea mult mai matură decât mă simţeam eu. Semăna mai mult cu mătuşa Val, şi nu era vorba doar de haine, ci şi de modul cum îşi ţinea capul, de cum mergea.

— Nici paişpe ani nu are. Nu merge ea până la capăt, a spus Leslie.

Wavy a ridicat din umeri şi ne-a arătat inelul. Eu crezusem că era un inel de jucărie, dar în ziua aceea ne-a lăsat să ne uităm la el îndeaproape, ca să vedem că era un inel adevărat. Nu vreo surpriză de la gumă care să-ţi înverzească degetul.

— N-aţi făcut-o! E atât de dezgustător Kellen, a spus Leslie.

Oricine altcineva ar fi fost ofensat, dar nu şi Wavy. Şi-a deschis rucsacul şi-a scos un album foto. Primele erau poze cu mătuşa Val şi cu Donal. Apoi cu Kellen. Jucând cărţi cu nişte bărbaţi. Ţinându-l sus pe Donal, ca să hrănească o girafa. Stând lângă Wavy, ea îmbrăcată într-o rochie verde, frumoasă. Ultima îl arăta călare pe motocicletă, într-o zi călduroasă, fără tricou, acoperit de tatuaje. Zâmbea, iar dintele de aur îi strălucea.

Jana era fascinată. A revenit ziua următoare şi, în loc de sora mai mică, a adus cu ea un prieten. Cineva care era mult mai popular decât Leslie. Acela a fost premiul de consolare pentru Leslie, în schimbul pierderii salvamarului.

Jana şi prietenul ei au întrebat-o pe Wavy despre tot, ceea ce era amuzant, de vreme ce ea abia de spunea mai mult de un cuvânt odată. Uneori nici de cuvinte nu avea nevoie, cum era atunci când ne arăta o poziţie sexuală ce-mi părea complet ridicolă atunci, la cincisprezece ani. Nu-mi puteam imagina doi adulţi făcând asta cu seriozitate, şi când am început să râd, s-a prăbuşit şi Wavy peste mine, râzând.

Apoi l-am implicat pe Donal. Ademenindu-l la etaj cu prăjituri, Jana l-a întrebat:

— Sora ta chiar se mărită?

— Kellen o iubeşte. Când ne ducem să înotăm dezbrăcaţi de tot, el o sărută şi o lasă să-şi frece ţâţele de el. E scârbos. Şi îi spune: „Oh, Wavy."

Donal a încercat să îşi facă vocea profundă, iar Wavy, care îi desena un tatuaj cu dinozaur pe umăr, l-a plesnit după cap.

— Te duci să înoţi dezbrăcată cu el? a întrebat Jana.

Asta a ridicat-o pe Wavy şi mai sus în ochii Janei, dar i-a reamintit lui Leslie de tragedia ei cu salvamarul. M-a făcut să-mi împart sentimentele. O iubeam pe Wavy, dar Leslie era sora mea. Eram tristă şi uşurată la finalul celor două săptămâni. Poate că Leslie şi l-ar fi putut lua înapoi pe salvamar, dacă l-ar mai fi vrut.

Mama planificase vizita după cum poftise, dar încă era confuză data de întoarcere a lui Wavy. Wavy se înfuriase când a aflat că nu se ducea acasă decât

după ziua ei. A apucat calendarul de pe peretele din bucătărie şi l-a aruncat pe masă şi a început să numere zilele rămase din cele două săptămâni.
— Wavy, te întorci pe 20. Aşa am convenit eu cu mama ta.
— Voi, nu eu, a răspuns Wavy.
— Am crezut că-ţi vei petrece cu noi ziua de naştere.

Wavy a apăsat cu degetul peste cele 14 zile iar şi ne-a privit înfricoşător. Cu o privire care spunea că ea face ce doreşte.
— Ce mama dracului, a urlat tata din birou, acolo de unde probabil asculta cearta de mim a lui Wavy. De ce n-o duceţi înapoi mâine?
— Pentru că nu-mi dă ea mie ordine.
— Din punctul meu de vedere, o poţi duce în seara asta. Iisuse. Eu încerc să lucrez aici.

Wavy a izbit cu palma în masă, pentru a-i atrage atenţia mamei.
— Nu face figuri din astea cu mine, domnişoară.

O clipă, ea şi mama s-au privit, apoi Wavy s-a ridicat și a luat telefonul. Nu o văzusem niciodată să-l folosească, dar a început să formeze numărul.
— Pe cine suni? a întrebat mama.
— Kellen.
— Nu prea cred. Eşti musafir aici şi pleci când spun eu. Mama a înconjurat masa şi a încheiat apelul. Din privirea lui Wavy, mă aşteptam să urmeze violenţă, dar a câştigat cearta din patru cuvinte:
— Musafir? Mai degrabă prizonier.

Dimineaţa, mama ne-a urcat pe toţi în maşină, chiar şi pe Leslie, care se împotrivise.
— Eu de ce trebuie să merg? a întrebat.
— Mergem cu toţii ca să petrecem cu mătuşa Val de ziua lui Wavy. Nu că ar fi frumos? La mulţi ani, Wavy.

Mama era atât de furioasă, încât părea de parcă aveau să-i izbucnească flăcări prin cap.
— Şi tata de ce nu vine? a continuat Leslie.
— Tata trebuie să lucreze. Tu ai un loc de muncă? Nu. Ti-ai petrecut toată vara la piscină, flirtând cu salvamarii. Aşa că taci din gură!

Wavy şi Donal nu păreau deranjaţi că mama ţipa, lucru care m-a făcut să mă întreb cu ce erau ei

obişnuiţi de vreme ce el putea să joace fericit în continuare cu maşinuţele în scaunul din faţă în vreme ce mama se criza.

Crema de pe tortul de căcat pe care i-l oferea Wavy mamei era că o manipulase.

Trecând prin Powell, în drum spre fermă, Wavy s-a aplecat în faţă ca să arate spre o ieşire.

— Nu ăla e drumul spre casă, nu? a spus mama.

Wavy a arătat iar spre ieşire. Mama a luat-o pe acolo şi-a condus până când Wavy i-a spus:

— Aici.

— Cutcheon's Small Engine? Ce e aici?

— Aici lucrează Kellen, a început Donal, vrând să deschidă portiera, dar Wavy l-a oprit,

— Acum, uite, a spus mama. Eu vă duc pe amândoi acasă. Nu vă las aici.

Wavy mi-a dat drumul la mână şi-a coborât din maşină înainte să apuce mama să pornească.

— Wavy, a strigat mama când s-a trântit portiera.

S-a încruntat când Wavy a pornit spre garaj, dar ce putea face? Să alerge după Wavy şi să o forţeze să urce în maşină? După un minut, am plecat.

Cireaşa de pe tortul de căcat al mamei a fost când am ajuns la ferma la care nu era nimeni. Uşa din spate era descuiată şi un morman de vase nespălate zăceau în chiuvetă. Pe măsuţa de cafea din sufragerie erau sticle de bere şi o scrumieră plină, alături de o mână de folii de aluminiu arse.

— E în regulă, a spus Donal când i-a văzut faţa mamei. Mă poţi lăsa la ranch. Oricum, eu acolo dorm.

— Nu dormi aici?

Donal a ridicat din umeri, vrând să zică „aia e".

Ranch-ul arăta ca o garnizoană dintre cele de la ştiri. De extremişti caucazieni sau un cult religios. Dincolo de poartă erau două containere metalice şi printre copaci se vedea un hambar de metal. Patru rulote erau înghesuite pe drum, iar una avea o verandă în faţă. Pe verandă, cu ţigara în gură, era o păpuşă Barbie în mărime naturală.

Donal a ieşit din maşină şi a fugit să o îmbrăţişeze. Apoi a pornit spre containere. Păpuşa Barbie a coborât cu ţigara în mână şi-a spus:

— Hei, eşti mătuşica lui Donal? Voi sunteţi verişoarele? Eu sunt Sandy.

Am aşteptat o explicaţie legată de cine era Sandy, dar explicaţia nu a venit.

— Vreţi să intraţi să beţi ceva?

— Ştii cumva unde e Valerie?

Sandy era cea mai frumoasă femeie tristă pe care o văzusem vreodată şi, o clipă, s-a încruntat, devenind mai mult tristă decât frumoasă.

— Nu, dar vine ea mai târziu, dacă aşteptaţi.

— E în regulă dacă-l lăsăm pe Donal aici, cu tine?

— Sigur, dragă. Îi fac ceva de mâncare mai târziu. Wavy s-a întors şi ea?

Mama nu a răspuns, aşa că am spus eu:

— E la Kellen.

Sandy era iar frumoasă, zâmbea.

— Oh, se va bucura să o vadă. Sunt aşa drăguţi împreună. Ieri a luat un frigider plin cu gheaţă şi s-a dus până la Garringer. Acolo au un magazin Baskin Robins şi i-a cumpărat câte o cupă din fiecare aromă de îngheţată pe care o au. Ştii, de ziua ei. Nu e cel mai dulce posibil? Sigur nu beţi ceva? Donal v-ar putea arăta motocicleta lui. Îi stă bine pe ea.

— Nu, a răspuns mama.

Nici n-am mai stat să-i urăm la revedere lui Donal.

După o oră pe drumul spre casă, mama a închis radioul pe care-l pornise ca să evităm să ne vorbim.

— Cum vi s-a părut Wavy?

Sora mea s-a încruntat. Ca fata care i-a furat salvamarul, aşa îi părea lui Leslie.

— Fericită, am răspuns eu.

— Nu vi s-a părut neprietenoasă?

— Doar pentru că ai vrut să o ţinem şi de ziua ei la noi.

— Da, Doamne. Ar fi fost aşa groaznic să îşi petreacă ziua de naştere cu noi?

— Voia să îşi petreacă ziua de naştere cu Kellen. I-a cumpărat o grămadă de îngheţată.

Am râs la gândul că urma să mănânce 25 de cupe de îngheţată, dar nimeni altcineva n-a râs.

— Credeam că a depăşit etapa cu el. Un huligan motociclist mare şi prost. Cu tatuajul ăla jegos pe braţ. Adică, fetelor, vouă vi se pare drăguţ?
— Mi se face greaţă, a răspuns Leslie.

Am dat din umeri ca Wavy, pentru că nici salvamarul lui Leslie nu mi se părea drăguţ. Nu văzusem vreun băiat care să merite să-mi placă de el.
— Păi, ea mereu a fost altfel, a spus mama.
— Pariez că rămâne gravidă până la finalul anului şcolar, a zis Leslie.
— Asta ce vrea să-nsemne?

Voiam să spun că înseamnă că Leslie e o javră, dar mi-am ţinut gura închisă.
— Păi, ştii, face sex cu Kellen, i-a explicat Leslie.
— În mod absolut sigur nu ştiam asta.

Mama a încetinit şi s-a uitat la Leslie, care privea direct în faţă.
— Păi, da, face sex cu el. Acum ştii.
— Nu ştii sigur, i-am spus eu.

Încă mai credeam că era vreun joc ciudat de-ale lui Wavy ce ne spusese.
— Ne-a zis că a mers până la capăt cu el, a completat Leslie.
— Da, dar...

Mama a frânat brusc şi a tras pe dreapta.
— Cum adică a spus că a mers până la capăt cu el?

Leslie a oftat ca de plictiseală.
— Am întrebat-o despre inelul de logodnă, iar Jana a zis: „Şi mergi până la capăt cu el?“, iar Wavy i-a răspuns că da.
— Ce inel de logodnă?

Mâinile mamei au tremurat cât a parcat.
— Inelul pe care-l purta, cel cu diamant, a rânjit Leslie.
— Of, Dumnezeule.

Mama a repetat asta de vreo zece ori, apoi a continuat.
— Nu-mi vine să cred că aţi ţinut totul secret. Ruşine să vă fie. Ruşine amândurora. Spuneţi-mi tot. Acum.

I-am spus totul. Nu, nu tot. Niciuna dintre noi nua avut destul curaj să spună: „Fierbinte. Tare. Lacom.“

Mama a pornit maşina şi a întors. Ne duceam înapoi.

M-am simţit ca o trădătoare şi m-am bucurat că salvamarul o părăsise pe Leslie. Meritase să-şi piardă iubitul pentru că o turna aşa pe Wavy.

Pe drum, mama a vorbit singură, spunând:

— Of, Dumnezeule, Val, cum ai putut permite să se întâmple aşa ceva? Îl laşi pe tipul ăsta să se apropie de voi şi nu te prinzi că se întâmplă ceva nepotrivit? Mie nu mi s-a părut bine. Cum o atingea!

Nu am spus nimic mamei, dar asta m-a şocat şi pe mine: Wavy îl lăsa pe Kellen să o atingă.

Mama nu s-a dus înapoi la garaj. Fie nu şi-a amintit cum să ajungă acolo, fie nu se simţea pregătită să o confrunte pe Wavy. La fermă, o maşină era parcată pe alee.

— Slavă Domnului, e acasă, a spus mama parcând şi ieşind din maşină, dar noi am rămas pe loc. Haideţi, amândouă. Sunteţi şi voi implicate.

— Mamă!

Dorinţa de răzbunare a lui Leslie fusese umbrită de frică pură. Mama voia să ne facă să-i spunem tot mătuşii Val.

Am urcat scările târşâit în urma mamei şi a lui Leslie, cu stomacul nod. Uşa era deschisă câţiva centimetri. Mama a bătut în toc şi a strigat:

— Val? Val? Brenda sunt.

Nu a răspuns nimeni, aşa că mama a deschis uşa de tot.

După o anume cantitate de sânge, creierul ţi se blochează, de parcă e o limită până la care înţelege. Era mai mult de-atât în bucătărie. Peste umărul mamei am văzut un trup zăcând pe hol. Un bărbat în blugi şi cu cizme de cowboy, cu faţa în jos într-o baltă de sânge. Şi mai mult sânge era împrăştiat pe perete şi pe uşa de la baie.

Leslie s-a aplecat şi a vomitat pe pantofi. Atunci am văzut-o pe femeia ghemuită pe podeaua bucătăriei, cu un scaun lângă ea. Am recunoscut-o pe mătuşa Val după părul castaniu lung, îmbibat de sânge.

Nu ştiu ce ar fi făcut alţii în această situaţie, dar mama s-a dus la masă, a ridicat receptorul şi a apelat

numărul de urgenţă. În timp ce aştepta să i se facă legătura, mi-a cerut:
— Adu-i surorii tale o cârpă udată-n apă rece.

Asta era soluţia mamei când vomita cineva. Trebuia să trec peste cadavrul mătuşii, să intru în baie, să trec peste un alt cadavru în drum, şi să-i aduc lui Leslihe o cârpă udată cu apă rece. Nici vorbă să fac aşa ceva. Mama era pe pilot automat, încercând să urmeze nişte reguli interne pentru Ce să Faci Într-o Criză.
— Alo, numele meu este Brenda Newling şi raportez o urgenţă. Sora mea a fost... cred că a fost împuşcată.

Mama începuse foarte formal, dar spre final numai tremuratul îi rămăsese din voce. Cât a vorbit operatorul de la urgenţe, mama a luat un prosop de vase şi a dat drumul la robinet.
— E după Drumul Naţional 7. Lângă Powell. Nu ştiu. Nu ştiu numele drumului.

Tot ce aveam erau câteva repere şi indicaţii scrise pe spatele unui plic. Poate că drumul nici nu avea un nume. Mama s-a încruntat, buza a început să-i tremure, şi a stors prosopul. Mi l-a întins, dar eu paralizasem.
— Dumnezeule, nu ştiu! E casa Valeriei şi a lui Liam Quinn. Ieşi de pe autostradă după reprezentanţa de tractoare şi faci stânga. Apoi e un siloz din care creşte un copac. Cred că sunt vreo 7 kilometri şi... venind din Powell. Cum adică dacă e în partea ce ţine de Belton sau de Powell? Nu ştiu în ce zonă e! Amy, te rog!

Aştepta să iau prosopul. M-am forţat să mă mişc, urmând aceeaşi cărare ca ea, în jurul mesei, pe partea opusă mătuşii Val. Îmi plăcea prosopul în mâini. Ud. Rece. Nu fierbinte şi lipicios ca sângele care atrăgea muşte.

Câteva picături de apă au căzut de pe prosop, iar eu şi mama le-am privit aterizând pe podea. De asta am văzut-o în acelaşi timp: o urmă în sânge. Una mică, apoi alta, un şir ducând spre uşa din spate.
— Oh, Dumnezeule, Donal.

Mama a lăsat telefonul pe masă şi s-a luat după urme, spre uşă. În praful de la baza scărilor verandei

nu mai era nicio urmă. Sângele se uscase sau intrase în pământ. Mama a privit drumul, hambarul, pajiştea.
— Wavy, am spus, pentru că în acel moment mi-am dat seama că mama ei era moartă.
— Treceţi în maşină, a spus mama.

Am privit-o amândouă.
— Acum! Trebuie să spunem cuiva care ne poate ajuta. Cineva care să explice poliţiei unde suntem.

Mama a condus la ranch fără să ne ceară să ne punem centurile. Când am ajuns în faţa rulotei, Sandy a coborât scările. Picioarele ei bronzate păreau de un kilometru până începeau pantalonii scurţi. Ne-a zâmbit. Altceva de privit, în afară de sânge.
— Hei, fetelor.
— Unde e Donal? a întrebat mama ieşind din maşină.
— Oh, s-a dus sus, pe deal, să o vadă pe Val. E sus şi ea, dacă vrei să o vezi.

2

BUTCH

NU ŞTIU DE CE, DAR LUI LIAM îi plăceau femeile nebune şi femeile proaste. Fosta mea nevastă nu era vreo regină a frumuseţii, dar măcar avea jumătate de creier în cap. Nu şi Sandy. A intrat în laborator, alergând pe tocuri în pantă, cu ţâţele sărind, fără să se uite o clipă dacă era în siguranţă.

— Val nu-i ok, a păţit ceva, a spus.

Nu erau noutăţi. Val cauza numai probleme.

— Lasă, ne ocupăm şi de asta, Sandy. Suntem ocupaţi aici acum. Unde e Liam?

— A ieşit cu motorul. E grav, Butch. Trebuie să vii.

I-am lăsat pe Vic şi pe Scott să lucreze şi-am urmat-o pe Sandy afară.

Când am ajuns la rulota ei, o femeie aştepta pe verandă. O variantă mai bătrână şi mai cuminte a lui Val, cu păr de casnică şi o rochiţă de plajă roz care-i expunea braţele dolofane. Sora lui Val, Brenda. Părea zdruncinată şi cele două fete din maşină păreau îngrozite.

M-am gândit că era ceva problemă de căcat, pentru că oamenii ca Brenda erau uşor de supărat. Poate că se duseseră sus, la fermă, şi-i prinseseră pe Liam şi Val întruna dintre sesiunile lor de bătăi şi futut. Poate că Valeri era drogată. Poate că Liam îi dăduse vreun dos de palmă peste ochi. Dacă ar fi fost nevastă-mea, eu aş fi făcut-o mult mai des.

— Hei, Brenda. Ne cunoaştem deja. Sunt Butch.

Am întins mâna, dar a rămas aşa, privind-o.

— Val şi Liam sunt morţi. Cred că au fost ucişi.

Mi-am retras mâna, şocat. Sandy a început să ţipe.

— Liam! Nu Liam! N-ai zis Liam! Oh, Dumnezeule! Liam!

— Taci, Sandy! Calmează-te şi lasă-mă să mă gândesc.

Nu eram vreun papă-lapte, şi primul lucru la care m-am gândit a fost laboratorul.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat.
— Nu ştiu. Cred că au fost împuşcaţi. Şi Donal lipseşte. Şi nu ştiu ce adresă să dau celor de la urgenţe.

Mi-am dat seama că, dacă nu luam deciziile corecte, urma să am o grămadă de produs stricat şi poliţiştii cu nasul băgat în treburile mele. Aveam nevoie de ajutor. Kellen putea să încerce să mă mintă că nu avea stomac pentru afacerile murdare, dar nu mă păcălea. Odată am fost să avem grijă de nişte foşti parteneri de afaceri de-ai lui Liam, care-l lucraseră pe la spate. Kellen nu a vrut să apese pe trăgaci, dar nici n-a clipit când a făcut-o. Asta cerea situaţia. Pe cineva care să nu clipească.

Le-am lăsat pe Brenda şi pe Sandy pe verandă şi am intrat în rulotă. Am apelat magazinul şi-am lăsat să sune de zeci de ori. Nici acasă la Kellen nu a răspuns nimeni, iar când am sunat iar la magazin, suna ocupat.

Brenda a intrat şi-a spus:
— Le-ai dat adresa?

Credea că sunasem la poliţie.
— Da, sunt pe drum. Uite, o să rezolvăm cumva. Fetele tale sunt destul de speriate, sunt sigur.

A dat din cap şi atunci i-a ţâşnit prima lacrimă.
— Ştiu, Brenda, îmi pare rău. Trebuie să-ţi fie tare greu. Uite cum facem. Sandy, treci aici.

Arătând ca un raton, cu machiaj întins pe toată faţa, Sandy a sughiţat şi a spus:
— Butch, dar... nici... el nici n-a...
— Sandy, trebuie să te aduni. Avem lucruri de făcut. Eu duc în oraş pe sora lui Val şi pe fete. Tu du-te la hambar şi spune-i lui Scott să împacheteze tot ce-acolo. Înţelegi? Şi spune-i lui Lance să se ducă sus, la fermă. Să se întâlnească cu poliţaii.
— Şi Donal? a întrebat Brenda.
— Nu-ţi face griji. N-am uitat de el. Sandy, tu şi cu Dee mergeţi sus, pe pajişte. Când îl găsiţi, să-l duceţi la Kellen.
— Ar trebui să mă duc şi eu cu ele, a insistat Brenda.
— Nu. Nu vreau să te pierzi pe acolo şi ai fetele de care să ai grijă. Aşa că hai cu mine în oraş.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-şi bage ea nasul cât încercam eu să curăţ laboratorul. Indiferent unde era Donal, ştia el cum să ajungă acasă.

— Hai că-ţi conduc eu maşina, Brenda. E în regulă? am întrebat.

Aşa preluam eu controlul şi lăsam şi băieţilor maşini destule ca să care totul. Planul meu era să trec pe la garaj şi să iau o cheie de la casa lui Kellen. Acolo nu ne-ar fi stat în cale, pentru că ştiam că nu păstra Kellen acasă vreun gram de ceva.

După ce le-aş fi avut instalate acolo pe Brenda şi pe fete, Kellen putea veni pe la ranch ca să mă ajute să-mi dau seama ce să facem. Trebuia să sunăm la poliţie, dar nu până nu curăţăm şi nu aveam o altă poveste în loc.

3

AMY

GARAJUL LUI KELLEN ARĂTA LA FEL ca orice alt garaj dărăpănat pe care-l vezi în oraşele mici. Două intrări, două uşi deschise. Maşini de tuns iarba şi motociclete în diferite stadii de dezasamblare. Pe peretele din spate erau o uşă şi o fereastră. Parcată era ceea ce ştiam că era motocicleta lui Kellen. Aripa era cromată şi restul complet acoperit cu stele.

– Sigur e în birou, a spus Butch, dar când a deschis uşa, a continuat: ce pula mea?

Prin uşa deschisă am văzut ce au văzut toţi, presupun. Wavy pe birou întinsă pe spate şi sprijinită în mâini, complet dezbrăcată, cu picioarele goale pe picioarele lui Kellen. El era în scaun, fără tricou şi descheiat la pantaloni. N-am văzut deloc sânge, deşi mai târziu numai despre asta s-a vorbit – sângele de pe biroul lui. Cantităţile mici de sânge sunt aproape invizibile când ai arsă deja pe retină o baltă de sânge.

Am văzut ce au văzut şi ceilalţi, cu excepţia faptului că, atunci când uşa s-a deschis larg, am văzut-o pe Wavy zâmbind înainte să deschidă larg ochii.

Kellen s-a ridicat şi, cât s-a încheiat la pantaloni, Butch s-a aruncat spre el. L-a lovit în faţă şi tot ce-a apucat Kellen să spună a fost:

— La dracu', Butch, las-o să se îmbrace înainte să vii aici ca să mă cafteşti.

Dar nu a părut cu adevărat lovit până nu ne-a văzut pe mine, pe Leslie şi pe mama.

— Nenorocitul dracului, a spus mama. De cât timp faci asta? De cât?

— Bine, doamnă, ştiu... ştiu cum pare.

Kellen a ridicat mâinile, ca şi cum s-ar fi predat, sau ca şi cum s-ar fi pregătit ca mama să se arunce pe el ca o leoaică flămândă.

— Dar o iubesc. Şi ne vom căsători.

Kellen a luat o hârtie de pe birou şi i-a întins-o. Ea a luat-o şi a privit-o, înroşindu-se tot mai mult.

— Val şi Liam ştiu, bine? I-am cumpărat inel şi Liam a semnat actele. A semnat azi şi judecătorul a zis...
— Liam nu-ţi mai poate da permisiunea de a te însura cu ea!

Mama a răsucit şi a rupt hârtia până când a rămas doar un morman de resturi.

Abia atunci am înţeles că bărbatul mort din hol era unchiul Liam.

În tot acest timp, Wavy s-a îmbrăcat, trăgându-şi chiloţii, tricoul şi fusta. Când şi-a pus bocancii, mama a trecut pe lângă Butch şi s-a întins după telefonul care stătea scos din furcă pe biroul cu documente. Cât a făcut-o, s-a uitat pe birou şi a spus:
— O să arzi pentru asta, nenorocit futut.

Nu o auzisem niciodată să folosească cuvântul cu F.

Mama a pus receptorul la ureche şi, pentru a doua oară în acea zi, a sunat la numărul de urgenţă. Când a răspuns operatorul, a spus:
— Vreau să reclam un viol.
— Staţi, doamnă Newling. Staţi un pic, a spus Butch, nu Kellen.
— Care e adresa de aici? a întrebat mama.

Aşezat întins pe scaunul de la birou, cu o mână pe frunte, Kellen i-a spus mamei adresa, iar ea a repetat-o operatorului.
— Numele meu e Brenda Newling. E vorba de nepoata mea. Da, da, eu am sunat şi mai devreme. A trebuit să plec de acolo. Eu... nu, nu e o glumă. Eu am fost acolo şi ei... Mama ridicase tonul tot mai mult şi mai mult, până a tăcut. Sunt acolo? Aţi trimis pe cineva acasă?

Până atunci, Butch tot dăduse din cap, dar acum a înconjurat biroul şi i-a smucit telefonul.
— Pizdă proastă. Ai sunat poliţaii de la casă? Ai sunat tu la poliţie?
— Valerie şi Liam sunt morţi! Cineva i-a împuşcat! Da, am sunat la poliţie!
— Futu-i! Băga-mi-aş...

Butch a aruncat telefonul pe birou şi a fugit prin garaj. O clipă mai târziu am auzit o maşină pornind şi ieşind. Ne lăsase aici.

— Of, iubito, îmi pare rău, a spus Kellen.

Mama s-a uitat la Wavy şi şi-a dat seama ce făcuse: spusese totul fără să se gândească.

— Sun să-l ia poliţia pe logodnicul tău şi, apropo, părinţii tăi sunt morţi.

Wavy a început să tremure. Kellen a prins-o de şolduri şi a tras-o spre el până i-a ajuns în poală. Cu un braţ pe după umeri, i-a aşezat capul sub bărbia lui. A sărutat-o pe păr şi i-a spus:

— Sunt aici, Wavy, sunt aici.

Părea că acesta era sfârşitul. Mama urma să se oprească din urlat şi spus lucruri îngrozitoare, iar Kellen să aibă grijă de Wavy. Cu siguranţă ştia cum.

Încă stăteau aşa cinci minute mai târziu, când o maşină de poliţie a oprit. Mama a ieşit şi, când a revenit, doi agenţi o însoţeau.

— Luaţi-vă fetele afară, a spus cel mai tânăr când celălalt a intrat în birou.

— Haide, Junior, i-a spus. Va trebui să vii cu noi.

— Mai dă-ne câteva minute, bine? a zis Kellen.

— Nu, trebuie să-i dai drumul şi să te ridici.

— Hristoase, Delbert, tocmai a aflat că mama ei e moartă. Dă-ne, la dracu', încă două minute.

Agentul a făcut un pas în spate, aşteptând. Kellen a urcat-o pe Wavy pe marginea biroului şi o vreme s-au îmbrăţişat. Ea i-a şoptit ceva, apoi l-a sărutat. Asta nu a ajutat situaţiei cu poliţiştii, pentru că a fost un sărut ca din filme, unde eroul şi eroina îşi iau la revedere, poate urmând să nu se mai vadă niciodată.

Agentul mai în vârstă a spus:

— Gata, destul cu asta. Fă un pas în spate şi pune mâinile la ceafă, Junior.

Înainte să o facă, Kellen a băgat mâinile în buzunare şi a scos de acolo o grămadă de lucruri pe care le-a pus pe birou: chei, şuruburi, un cuţit de buzunar şi monede care s-au rotit pe birou şi au căzut apoi pe podea. Şi-a desfăcut portofelul şi l-a pus şi pe el pe birou. Mi-am dat seama că mai făcuse asta din modul în care s-a întors şi şi-a împletit degetele în spatele capului. Agentul l-a încătuşat, în vreme ce Wavy a rămas pe birou, privind.

Apoi, agentul s-a întors spre mama şi i-a spus:

— În mod normal, o altă maşină ar duce-o pe fată la spital, dar e nebunie azi. Avem ditamai problema sus, la familia Quinn.
— Ştiu. Asta e fiica lor. L-au găsit pe fratele ei?
— Căcat, doamnă. Asta e fata familiei Quinn? a clipit agentul. Nu ştiu. Nu ştiam că lipsea băiatul.
— Le-am spus la telefon.
— Da, dar s-au întâmplat multe de atunci, aşa că mai bine contactez prin radio pe şerif şi-l informez.
— Delbert! a strigat tânărul agent din garaj. E sânge aici. Mult.
— Doamnă, vă rog să luaţi fetele de aici. Dacă puteţi, să le duceţi pe alee, ca să pot încercui perimetrul aici.

Mama ne-a luat pe mine şi pe Leslie lângă ea, dar când a vrut să o tragă şi pe Wavy, aceasta a refuzat. L-a prins cu braţele pe Kellen, care stătea lângă birou. Mama a apucat-o pe Wavy de partea din spate a tricoului şi a încercat să o smulgă de lângă el.
— Domnişoară Quinn, trebuie să ieşiţi de aici, a spus agentul.

Wavy nu s-a clintit.
— Wavy, e în regulă, i-a spus Kellen care s-a aplecat şi a sărutat-o, neputând să o ia în braţe. Du-te cu mătuşa ta. Te iubesc. O să fie bine, iubito.

Ea l-a privit şi a dat din cap, dar a lăsat-o pe mama să o ia de acolo. Chiar dacă Wavy nu se mai împotrivea, mama i-a ţinut strâns tricoul în pumn pe drumul prin garaj. Când am trecut pe lângă celălalt agent, am văzut la ce se uita. O grămadă de pete de sânge pe podea şi, pe o bancă alăturată, una mare cât o farfurie. Cu o oră mai devreme, aş fi zis că acela era mult sânge.

Stând afară, în soare, l-am auzit pe agentul tânăr exclamând:
— Iisuse, Marie şi Iosif. E o armă aici, Delbert. O armă cu sânge pe ea.

4

WAVY

SIGUR CĂ KELLEN A SPUS:
— O să fie bine.

Nu voia să mă sperie, dar mama era moartă. De-acum înainte, nicio Mamă Tristă sau Mamă Bună sau Mamă înfricoşătoare. Doar Mama Moartă. Şi Donal lipsea. Şi Kellen era încătuşat.

Poliţiştii ne-au dus la spital, iar în parcare l-am văzut pe domnul Cutcheon. Mi-a făcut cu mâna, dar mătuşa Brenda nu m-a lăsat să mă duc la el. Spitalul mirosea a dezinfectant şi a tristeţe, ca atunci când mama şi Donal avuseseră accidentul. Într-o cameră cu un labirint din perdele albastre, o asistentă a spus:
— Cum se simte? O ducem într-o cameră separată ca să o examinăm în câteva minute. Sunteţi mama?
— Sunt mătuşa. Mama ei...

Nu a putut să o spună. Mama Moartă. Pentru totdeauna. Aşa funcţiona moartea. Bunica Moartă. Am închis ochii şi am încercat să-mi amintesc mirosul casei bunicii. Voiam să miros ceva frumos care să nu fie tristete. Mi-am tras tricoul peste nas. Mirosea a transpiraţia lui Kellen. Siguranţă.

Mătuşa Brenda m-a tras într-o cameră cu o masă neagră acoperită cu hârtie.
— De ce nu le ducem pe fete în holul pentru vizitatori? Automatele de dulciuri au şi reviste şi alte chestii, i-a spus asistenta.

Leslie şi Amy păreau speriate, iar ochii îi aveau roşii de la plâns. Pentru ele avea să fie pentru totdeauna Mătuşa Val Moartă.

Apoi eu şi mătuşa Brenda şi asistenta am rămas singure în camera mică.
— Draga mea, o laşi pe mătuşa ta să te schimbe în halatul acesta, da?

Era unul dintre acele chestii de spital albastre, cu şnururi şi fără spate. Mătuşa Brenda m-a tras de tricou,

încercând să mi-l dea jos, dar i-am răsucit încheietura până mi-a dat drumul.
— Doamnă, ne înţelege? I-aţi spus ce facem? a întrebat asistenta.
— N-am ştiut ce să-i spun. E un fel de examinare a pelvisului?
— Da, ca atunci când faci Papanicolau. A mai făcut aşa ceva?
— Nu cred. Are doar treisprezece ani.
— Oh, drăguţă. Oh, îmi pare rău.

Detestam să le aud vorbind despre mine de parcă sufeream. Mama era moartă, dar eu eram bine. Ştiam ce însemna „viol“ şi nu asta era ceea ce făcuse Kellen.
— Doamnă, s-ar putea să-i dăm un sedativ. Să o calmăm.
— E o idee bună. E destul de neliniştită când o atinge cineva, i-a mărturisit mătuşa Brenda.

Nu aveam de gând să iau niciun sedativ. Nicio pastilă. Niciun ac. Nimeni nu punea nimic în mine.
— Mă duc să aduc şi poate până atunci o puteţi ajuta să se schimbe în halat.

Asistenta a deschis uşa, iar eu doar de-atât aveam nevoie. M-am ferit de mătuşa Brenda, de asistentă, şi-am ajuns în hol. Eram liberă.

Unde să merg, asta era partea grea. Nu la magazin sau acasă la Kellen, unde m-ar fi prins poliţiştii. La Biserica Luterană era un festival care se desfăşura în parcarea care gemea de oameni. În aer era miros de gogoşi spiralate, greu şi uleios.

Nimeni nu m-a observat măcar când m-am aşezat într-unul dintre corturi, unde oamenii jucau bingo. Am stat acolo toată după-amiaza şi seara, plimbându-mă de la un cort la altul. Când a început să se întunece, a venit o femeie la mine şi m-a întrebat:
— Unde sunt părinţii tăi? Ai nevoie să te ducă cineva acasă?

Am dat din cap şi m-am forţat să zâmbesc când m-am îndepărtat. Poliţiştii erau încă la magazin, dar plecaseră de la casa lui Kellen. Uşa din faţă şi cea din spate erau sigilate cu bandă galbenă, dar fereastra de la spălătorie era deschisă. Luându-mi avânt de pe un coş de gunoi, am sărit în geam şi-apoi m-am strecurat în

casă. Poliţiştii lăsaseră un dezastru, toate lucrurile erau scoase de prin sertare.

După ce am aşezat totul, am făcut un duş. Toată ziua petrecută în căldură mă făcuse să transpir, iar între picioare eram lipicioasă. Într-un prosop mi-am strâns hainele murdare şi le-am dus la spălat. În uscător erau haine curate, ale mele şi ale lui Kellen, amestecate. Mi-am luat o pereche de chiloţi şi mi-am pus un tricou de-ale lui, unul în care îmi plăcea să dorm.

Când am deschis frigiderul, speram să dau de nişte sandvişuri de îngheţată, dar am găsit ceva mai bun. Douăzeci şi cinci de mici forme de spumă pline cu îngheţată. Pe capacul fiecăreia, Kellen scrisese cu markerul câte o literă. Aşezându-le pe masă, le-am rotit până am rezolvat puzzle-ul: LA MULŢI ANI, WAVY! TE IUBESC! Pe alte câteva desenase inimioare strâmbe.

Am deschis-o pe prima şi am muşcat. Ciocolată, cu bucăţi de cireaşă.

5

AMY

DUPĂ CE-A FUGIT WAVY DE LA SPITAL, ne-am dus la secţie. Mama l-a întrebat pe unul dintre agenţi despre maşina noastră, dar el a dat din cap.

— Nu ştiu nimic despre ea, dar mă aştept ca anti-drogul să pună sechestru pe tot.

— Anti-drogul? a întrebat mama.

— E o nebunie acolo. Eu m-am dus să ajut cu decongestionarea traficului şi era plin de agenţi federali.

— Din cauza crimelor?

— Ce? Nu. Doamnă Newling... este... cumnatul dumneavoastră are un laborator de metamfetamină de mărimea unei... oricum, mare.

Mama a scos toate sunetele indicând şocul, dar nu cred că a surprins-o. La urma urmei, ştia ce făcuse el în trecut. Chiar îşi imagina că acum se ocupa de fermă?

Orice ar fi crezut, era prea obosită să se revolte. Leslie era prea obosită ca să se mai plângă. Am stat toate trei în secţia de poliţie, cu spatele amorţind de la scaunele din plastic, până ce soţia şerifului ne-a dus la un motel.

Era o femeie micuţă, aspră, genul în care îmi imaginam că se transforma şi Wavy crescând. Fizic, cel puţin,pentru că soţia şerifului umplea aerul mort cu vorbărie. Probabil că trebuia să o facă. Eu, mama şi Leslie eram ca nişte zombi, retrăgându-ne într-o cameră de motel.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Newling. Vă vom găsi nepoata şi nepotul.

Soţia şerifului a pus mâna pe umărul mamei, şi-atunci ea a cedat. Noaptea în care am aflat despre cancerul bunicii fusese prima oară când o văzusem pe mama plângând, dar ziua de naştere a lui Wavy, la paisprezece ani, era mai rea. Mama i-a permis soţiei şerifului să o strângă în braţe, şi a plâns atât de tare,

încât înclina patul pe care stăteam. Leslie şi cu mine priveam. Noi eram epuizate. Mai mult decât orice, voiam să mergem acasă, aşa că am fost uşurată când soţia şerifului a întrebat:

— Acum, aţi avut cumva şansa să vă sunaţi soţul?

Când a răspuns tata, mama a devenit rece şi nici măcar nu l-a salutat. A spus:

— Bill, trebuie să vii să iei fetele. S-a întâmplat ceva cu Val.

Probabil că el i-a spus ceva mai mult decât „bună“, pentru că l-a ascultat câteva minute. S-a ridicat şi a tras telefonul pe celălalt pat, după ea, unde s-a pus cu spatele la mine şi la Leslie.

— Bill. Trebuie să vii cu maşina până în Powell dimineaţă, să iei fetele. Stăm la Motelul Blue Moon, e pe autostrada care intră în oraş. Camera 107. Bill, nu vreau să discutăm asta la telefon. Ele sunt bine.

A tăcut iar, ascultând, cu umerii încordaţi.

— Nu-mi pasă de întâlnirea ta tâmpită! Treci şi ia-ţi fetele şi du-le acasă.

Când s-a uitat peste umăr la noi, am văzut că era iar gata să plângă.

— Sunt bine, dar vor să le iei acasă.

Mama a ocolit patul şi ne-a întins telefonul:

— Spuneţi-i tatălui vostru că sunteţi bine.

Leslie a luat telefonul şi-a spus:

— Bună, tati.

— Leslie, eşti bine? Sora ta e bine? l-am auzit pe tata întrebând.

— Suntem bine.

— Ce s-a întâmplat? Ce faceţi acolo?

— Mătuşa Val e moartă. Şi unchi...

Mama i-a smuls telefonul lui Leslie.

— Au! şi-a pus Leslie mâna peste ureche, şi când a retras-o avea sânge pe ea.

Mama îi smulsese cercelul. Nu destul cât să-i rupă lobul, dar suficient pentru a sângera.

— Nu. Nu trebuie să vii în seara asta. Ai ajunge aici după miezul nopţii, abia, i-a spus mama tatei.

Nu era încă miezul nopţii, ceea ce însemna că venise cu viteză. Nici nu ne-a trezit, pentru că nu dormeam. Ne schimbasem în cămăşi de noapte donate

de doamnele de la biserică, şi ne-am înghesuit toate într-un pat care mirosea a înălbitor şi a fum de ţigară. Stând aşa, pe întuneric, ne uitam la tavan când ne-a bătut la uşă.

Venise direct de la muncă, obosit, ridat. Ne-a tras pe toate trei în braţele lui şi ne-a strâns. De obicei îi detestam respiraţia mirosind a cafea stătută, dar în noaptea aceea era familiară, liniştitoare.

— Mă bucur atât de mult că sunteţi bine, tot spunea.

Aşezat pe marginea patului, cu Leslie sub un braţ şi cu mine sub celălalt, a ascultat-o pe mama povestind ce se întâmplase. Când ea a terminat, el a spus:

— Să mergem acasă!

Mie şi lui Leslie nu a trebuit să ne zică de două ori. Eram gata să plecăm din camera cu lambriuri negre şi covor lipicios. Am luat sacoşele de plastic în care aveam hainele şi pantofii pe care vomitase Leslie, gata să pornim la drum în cămăşile de noapte împrumutate. M-am gândit la Wavy, cum se muta dintr-un loc în altul, fără să ştie niciodată ce haine străine urma să poarte.

Mama a rămas aşezată pe marginea patului.

— Haide, Brenda. Ne aşteaptă o zi lungă. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar dimineaţă trebuie să mă duc la muncă. Haide!

— Eu nu pot pleca.

— Ba da, Brenda, poţi. Nu mai ai ce face aici. Putem face de-acasă pregătirile pentru înmormântare.

— Wavy şi Donal au dispărut. Nu pot pleca. Au nevoie de mine.

— Îmi pare foarte rău de Val, dar şi fiicele tale au nevoie de tine, a zornăit tata din chei. Poliţiştii îi vor găsi pe Wavy şi pe Donal şi vor avea grijă de ei.

— Şi eu ce-ar trebui să fac? Nu pot să plec, pur şi simplu, a spus mama.

— Fix asta trebuie să faci. Există un sistem întreg care se ocupă de copiii aflaţi în exact aceeaşi situaţie ca Wavy şi Donal. De-asta plătesc taxe de-mi ies pe nas, pentru ca atunci când se întâmplă aşa ceva, să nu ne afecteze vieţile. Ca să nu fim nevoiţi să trăim în haosul pe care-l creează oamenii ca Val. Noi ne tot băgăm,

dar hai să lăsăm sistemul acela să îşi facă treaba de data asta.

— Serios? Dacă noi am păţi ceva, asta ai vrea să se întâmple cu Leslie şi cu Amy?

Mama s-a ridicat, dar nu ca să plece cu noi, ci gata de ceartă.

Eu rămăsesem în şosete, pe aleea dintre cameră şi maşină, aşteptând să văd ce avea să facă tata. A ieşit din camera de motel şi a închis uşa după el, lăsând-o singură pe mama.

— Treceţi în maşină, fetelor.

Am dormit pe drumul spre casă, ghemuită în scaunul din faţă. Am visat sânge în acea noapte, gonind în întuneric, cu mâna tatei pe spatele meu. Capul crăpat, al mătuşii Val, pe podeaua din bucătărie, într-o mare de roşu care se întindea. Urme de picior îndepărtându-se. O dungă de picături de sânge împrăştiate pe o duşumea din beton. Un calendar făcut din sugativă pe un birou, cu o inimă desenată în jurul datei de 19, şi cu o urmă de sânge alături.

6

KELLEN

ŞTIAM CU PRECIZIE CUM URMA să decurgă ziua de naştere. Aveam să o pun să aştepte la masă, cu ochii închişi, în vreme ce eu aş fi aşezat îngheţata cu mesajul scris de mine pe capace. Apoi m-aş fi aşezat vizavi de ea şi i-aş fi spus:

— Bine, te poţi uita acum.

Ea şi-ar fi luat mâinile de la ochi şi s-ar fi mirat. În acelaşi mod în care s-a holbat la mine şi fata de la magazin când am comandat îngheţata. După ce ar fi trecut peste surpriză, Wavy ar fi râs. Lucrurile de genul ăsta o făceau să moară de râs. Apoi am fi mâncat îngheţată împreună, chiar dacă ar fi trebuit să închid ochii.

Apoi aş fi dus-o la magazin ca să-şi vadă cadoul adevărat, un Triumph Terrier. Nu era gata încă, dar aşa mi-ar fi putut spune cum îl dorea vopsit. Tipul care mi-l vânduse voia să-l readucă la culoarea mentei, dar eu am fost atent mai mult la capacitate, doar 150 de centimetri cubi. Acum, că avea paisprezece ani, îşi putea lua permis de începător, iar motorul o putea duce unde voia, când avea nevoie.

Apoi probabil că ne-am fi făcut un pic de cap. Bine, clar aveam să ne facem de cap, după două săptămâni separaţi. Nici prea repede, dar poate nici prea încet. Nu mă puteam opri din a mă gândi la revista pe care mi-o lăsase pe pernă.

În sfârşit, îmi imaginam că aveam să stăm întinşi pe pătură pe pajişte, ea spunându-mi stelele. Chiar la final, urma să întreb:

— Vrei cu adevărat să te măriţi cu mine?

Dacă spunea da, atunci îi spuneam despre discuţia cu Liam.

Ne întorceam de la o combinaţie, şi-am aşteptat până epuizase tot ce-avea de spus despre afaceri.

— Şi, cu Wavy ce ai de gând să faci? am ridicat eu întrebarea la care, dacă mi-ar fi pus-o mie cineva, aş fi

avut un răspuns.
— Ce să fac cu ea? E vreo problemă undeva? a spus Liam.
— Nu, dar mă gândeam că poate am putea face lucrurile un pic mai oficiale.
— Păi nu i-ai cumpărat inel?
— Da, dar am vorbit cu Lyle Broadus. Ştii, avocatul meu de la acuzaţia de atac din Garringer? Bătaia aia în care m-am băgat la curse.
— Da, mi-amintesc. Nu-mi vine să cred că te-a scos pe cauţiune după ce l-ai făcut hamburger pe tip.
— Da, dar aveam motive. Oricum, Lyle spune că, odată ce Wavy împlineşte paisprezece ani, ne putem căsători dacă ne dai tu permisiunea. E doar o hârtie pe care trebuie să o semnezi la notar.

Liam a râs şi-a dat din cap. Stomacul a luat-o razna şi am încetinit.
— Kellen, ca bărbat însurat, lasă-mă să-ţi spun că nu vrei să te grăbeşti. Câţi ani ai? Douăzeci şi cinci sau ceva? De ce te grăbeşti aşa să te legi? Gândeşte-te la fata pe care am cunoscut-o la Myrtle Beach anul trecut. Roşcata. Cea cu talia mică-mică şi cu rochia neagră de piele.

N-aveam idee despre cine vorbea. În capul meu era loc doar pentru vreo cinci femei: buni, Wavy, Val şi poate vreo două dintre gagicile lui Liam. Dincolo de asta, eu nu le puteam ţine şirul. Mi-ar fi plăcut ca Liam să renunţe la cocaină sau metamfetamină, care naiba îl facea să vorbească aşa repede.
— Deci, e în regulă? Dacă ne căsătorim? N-ai nimic de făcut, numai să semnezi hârtia aia. Ar fi mai uşor şi pentru şcoală. Dacă Wavy ar locui cu mine, ar fi mai aproape de noul liceu din Belton.
— Ce, încă mai merge la şcoală? Tu n-ai terminat şcoala, nu?
— Nu, dar Wavy e mult mai deşteaptă decât mine.
— Fără supărare, dar nu prea zice multe. E cam înceată, a râs Liam. Am încercat să o învăţ să citească şi nimic.
— Ştii că aş trata-o bine. N-ar trebui să îţi faci griji din cauza asta.

Liam a cotrobăit prin buzunar după coca.

— Nu te pot face să te răzgândeşti, nu? Eşti ca un – ştii reclamele alea la Budweiser – eşti ca un cal mare, cu ochelari. Eu încerc să-ţi lărgesc orizonturile, să-ţi fac cunoştinţă cu fete, şi tu ai ochi numai pentru piticania aia ciudată. Măcar vorbeşte cu tine? Serios, nu mă minţi acum, căcatule, măcar vorbeşte cu tine?
— Da, vorbeşte cu mine.
— Asta e ceva, a inspirat Liam şi, după ce a pus coca deoparte, şi-a pus mâna pe umărul meu. Se pare că ştii ce vrei să faci. Dă-mi ce naibii hârtie trebuie să semnez şi gata, te legăm la cap. Ce-ai zice de o lună de miere în Colorado? Am nevoie de un transport încolo săptămâna viitoare.

Nu aveam să-i spun lui Wavy că Liam o făcuse ciudată sau înceată. I-aş fi spus doar:
— Am vorbit cu Liam şi a semnat hârtiile. Dacă vrei cu adevărat să te măriţi cu mine, putem depune actele mâine.

Sincer, credeam că avea să spună da.

Nu mi-am imaginat că mi-aş petrece ziua ei de naştere la închisoare. Când eram mai mic, eu şi cu şeriful am avut nişte şicanări, dar de ceva vreme, nimic. Dacă ne vedeam unul pe celălalt pe stradă, eu spuneam: „Şerifule Grant“, iar el zicea: „Junior” Aceleaşi lucruri ni le-am spus şi când a intrat în camera de interogatorii. Părea la fel de confuz pe cât mă simţeam eu, dar am jucat după regula lui Wavy: *aşteaptă.*

Şeriful s-a aşezat şi şi-a aprins o ţigară, apoi mi-a întins pachetul. Am dat din cap.

–Junior, avem o problemă aici. Presupun că nu trebuie să îţi spun eu asta, dar trebuie să ştiu ce mama dracului s-a întâmplat azi.
— Până-n după-amiaza asta, nu multe. Roger ascuţea lama unei maşini de tuns iarba şi-a reuşit să-şi taie vârful degetului. Domnul Cutcheon l-a dus la spital, iar eu am rămas la magazin. După ce au plecat, a apărut Wavy.
— Adică fata familiei Quinn?
— Da. O adusese mătuşa ei, iar după câteva ore s-a întors şi mătuşă-sa. Şi-atunci am aflat ce se întâmplase acasă la familia Quinn.

— Junior, mi se pare că laşi o grămadă de timp neacoperit la mijloc. Mătuşa i-a zis agentului că fata era în curul gol pe biroul tău.

Aş fi vrut să nu roşesc atât de tare, dar am simţit cum îmi urca culoarea pe gât.

— Da, ne prosteam şi noi. Dar e logodnica mea. I-am cumpărat inel, iar tatăl ei mi-a dat permisiunea de a mă căsători cu ea. Am scrisoarea de la judecător, legalizată la notar şi tot.

— Nu mă minţi, Junior. Nu vrei să facem aşa lucrurile. Chiar dacă aş putea pune cap la cap din ce-a rămas din scrisoare, chestia e că fata nu e soţia ta. Vârsta pentru consimţământ e şaisprezece ani, iar mătuşa ei e al naibii de supărată, vrea să depună plângere. Aşa că trebuie să îmi spui exact ce făceaţi acolo.

— Am mers puţin mai departe decât ar fi trebuit, ştiu asta. Dar nu până la capăt. N-aş face aşa ceva. Urma să ne căsătorim şi-apoi.

Mă simţeam deja prost pentru cât de departe merseserăm, pentru că eram sincer când spuneam că voiam să ne căsătorim întâi.

— Bun. Mă bucur să aud asta, dar chestiunea cu fata Quinn-ilor e cea mai mică dintre grijile tale. Am o armă pe care agentul meu a găsit-o la tine în atelier. Acum, nu ştim încă sigur, dar suspiciunea mea e că e arma folosită pentru uciderea lui Liam şi a Valeriei Quinn. Deci spune-mi, cum a ajuns arma acolo?

— Nu ştiu, i-am răspuns, ştiind că avea să-mi pună întrebarea asta. După ce au plecat Roger şi Cutcheon, a sunat telefonul din birou. M-am dus să răspund, pentru că îi lăsasem un mesaj soţiei lui Roger, m-am gândit că era ea. Cât eram la telefon, a intrat Wavy. A închis uşa biroului şi a tras jaluzelele, dar uşile de la garaj au rămas deschise. Ar fi putut intra oricine.

— Asta înseamnă vreo trei ore de când a lăsat-o acolo mătuşa ei şi până a sunat la dispeceratul nostru de la tine din birou. Şi n-ai ieşit din garaj în orele care au urmat?

— Nu, şerifule. Nici măcar din birou nu am ieşit.

— Trei ore e foarte mult doar pentru nişte pipăit, chiar şi pentru un tânăr ca tine.

Faţa mi-a devenit şi mai fierbinte, şi chiar dacă aerul condiţionat era pornit, transpiram în continuare. Şeriful aştepta, privindu-mă.

— Păi, am mai şi vorbit.

— Deci asta e povestea ta? Tu şi cu fata aţi vorbit. Apoi v-aţi mai pupat un pic, dar nu aţi făcut sex. Şi între timp n-ai ieşit deloc din birou. Aşa va spune şi fata familiei Quinn?

Am dat din cap, dar mi s-au încordat coapsele când m-am gândit că poliţia urma să o interogheze şi pe Wavy.

— Mai e ceva ce ai vrea să-mi spui? a întrebat şeriful.

— Probele pe care mi le-au luat...

— Pentru urme de praf de puşcă?

— S-ar putea să iasă pozitiv.

— Pizda mă-sii, Junior. Care-i faza? Șeriful şi-a scos ţigara şi s-a aplecat în faţă, încruntat.

— De dimineaţă îmi umbla un oposum prin gunoi şi am tras spre el.

— Şi bănuiesc că nu l-ai omorât, nu?

— Am ratat.

— Sigur, a spus şeriful. Asta-i tot? Nu voi găsi amprentele tale pe arma aia? Şi examinarea fetei nu va arăta că a fost ceva mai mult decât pipăială?

— Nu, domnule, dar ce examinare?

— Cred că vor preleva probe pentru a găsi spermă şi să se uite, ştii tu, dacă există vreo urmă. Gen.

— O vor atinge?

— Da, bănuiesc că da.

— Mi-aş dori să nu o facă. Nu poate suporta să o atingă cineva.

Mi s-a făcut rău. Că nu avusesem autocontrolul de a spune „Nu, Wavy“. Sau că nu avusesem bunul-simţ să închid magazinul şi să o duc la mine acasă. Am avut un plan măreţ şi am dat-o în bară complet din cauza purei neglijenţe.

— Va fi bine, mi-a spus şeriful. Şi la fel vei fi şi tu, dacă îmi spui adevărul.

7

ŞERIFUL GRANT

AGENŢII FEDERALI CARE SCORMONEAU peste tot casa familiei Quinn erau parte dintr-o misiune anti-drog, lucru care însemna, se pare, că nu ne puteau ajuta la căutarea celor doi copii dispăruţi. S-a făcut întuneric până i-am găsit pe Wavy şi pe Donal. Ca şerif, am mai avut nopţi nedormite, dar aceea fusese cea mai rea.

Până la ora patru renunţasem la somn şi mă întorsesem la secţie. Agenţii federali arestaseră vreo zece oameni şi m-au lăsat pe mine să mă gândesc unde să-i ţin încarceraţi peste noapte. Pe femei le-am trimis în Belton, iar pe Junior Barfoot în celula beţivilor de la subsol. Nu fusese folosită de douăzeci de ani şi încă mirosea a pişat. Jos, în întuneric, era ca un munte într-un spaţiu îngust.

— Dormi, Junior?

— Nu prea, s-a ridicat oftând lung.

— M-am gândit că poate ai idee unde-s copiii familiei Quinn.

— Wavy nu e cu mătuşa ei?

— Nu, gagică-ta a fugit ieri după-amiază de la spital.

— Şi-abia acum te decizi să îmi spui?

Era un om cu vorba blândă, dar când a apucat barele din faţa mea, am făcut un pas înapoi, Niciodată nu îmi fusese frică de el, dar în clipa aceea m-am bucurat pentru că existau gratiile dintre noi. Eu văzusem pe câţiva care au avut nevoie de medic după ce avuseseră de-a face cu el.

— Aţi căutat pe deal? În plantaţia de cânepă? Lângă moara de vânt? Dar la mine acasă? a întrebat.

— Putem să ne uităm iar. Şi la tine acasă e încuiat tot.

— Ea are cheie.

— Bun, începem de acolo.

— Dă-mi de veste, da? Când îi găsiţi.

I-am promis şi m-am dus la birou, unde era de serviciu Haskins.

— Pune-l pe Delbert să o caute pe fată acasă la Junior. Eu mă duc sus, acasă la familia Quinn, i-am explicat.
— Cei de la Rotary vin să ajute cu căutările dimineaţă, m-a informat Haskins.
— Ţi-a spus ceva Barfoot? m-a întrebat agentul Cardoza.

Nu-l observasem stând la biroul echipajelor, şi mi-aş fi dorit să nu mă observe nici el pe mine. Un turn de bărbat, cu o mustaţă neagră zburlită, părea la fel de dur pe cât mă simţeam eu. Doar că el era agent federal, aşa că purta costum şi cravată chiar şi la patru dimineaţa.
— Are o bănuială despre unde ar putea fi copiii, i-am răspuns.
— Te deranjează dacă vin şi eu?

Mă deranja, dar am dat din umeri. Cardoza părea de treabă destul, dar nu pierdea el timpul nedormind ca să-şi facă griji pentru copii. Ce-l ţinea treaz era faptul că operaţiunea anti-drog făcătoare de carieră se fasâise şi murise. Liam Quinn fiind mort, Cardoza şi restul agenţilor federali se uitau prin jur să găsească altceva de valorificat.

Conducând spre ranch, mi-a spus:
— Pariez pe Barfoot pentru crime. Îmi pare că a încercat să facă să pară că a fost crimă-suicid.
— Dacă vrei pe cineva care a plănuit aşa ceva, nu el e omul.
— Într-o astfel de schemă cu droguri, crima e deseori modul prin care avansezi pe scară.

Cardoza putea să parieze pe Junior pentru crime cât voia el, dar eu credeam doar dacă-mi arăta cineva dovezi.

Pe Junior Barfoot îl ştiam dintotdeauna, deşi nu cred că-l asociam unui nume până în noaptea în care l-am dus la urgenţe, în Garringer. Probabil că avea vreo zece ani şi taică-su îi rupsese falca. Junior nici măcar n-a plâns când i-au cusut cu sârmă falca şi când i-au scos un dinte ca să poată trece un pai pe acolo. Venind din zona aia, m-a gândit că va ajunge pe acelaşi drum ca restul familiei. Amândoi părinţii beţi mereu, un frate mai mare în puşcărie pentru jaf armat, sora mai mare când în închisoare, când afară, iar fratele cel mai

mare împuşcat mortal într-o bătaie în bar când era prea mic pentru a se afla acolo măcar.

N-au trecut decât patru ani de la drumul acela la urgenţe, iar când Junior avea paisprezece ani, am primit obişnuitul apel pentru tulburarea liniştii publice de la ei de acasă. Doamna Barfoot stătea pe gazonul din faţă, cu hainele rupte şi nasul însângerat. În casă, mă aşteptam să-l găsesc pe bătrân lovindu-l pe Junior, dar a fost pentru prima dată când lucrurile stăteau invers. Junior îl bătea şi striga:

— Te omor, în pula mea!

A fost nevoie de mine, de doi agenţi de un pompier voluntar ca să-l smulgem pe Junior de pe taică-su. Era ditamai omul.

După ce Barfoot senior a fost dus la spital, fata lor mai mică, retardată, a fost dusă la un azil, iar Junior a ajuns să trăiască cu familia doamnei Barfoot, în Oklahoma. Atunci a început să folosească numele de Kellen, numele ei de fată. S-a întors după doi ani şi-a intrat în probleme aproape imediat. N-am văzut niciodată pe nimeni să distrugă un bar aşa ca el. Mobilă spartă şi adulţi sângerând şi plângând, arătând ca loviţi de tren.

Aşa că mi-l puteam imagina pe Junior omorând pe cineva, dacă ar fi fost destul de nervos, dar n-ar fi irosit energie pentru planuri şi acoperiri.

— Acuzaţia de viol e o problemă pentru noi, de vreme ce fata nu cooperează, a spus Cardoza. Am prefera să-l acuzăm pe Barfoot pentru crime sau pentru producţia de metamfetamină. Procurorul de-aici n-o să ne facă probleme, nu?

— Procurorul de-aici o să facă, cel mai probabil, ce vrea el. Aşa facem de obicei.

La fermă, eu m-am dus spre moară, cu Cardoza pe urmele mele.

Am trecut cu lanterna pe lângă rezervor şi-am văzut un băieţel şezând. Treaz, doar în chiloţi, cu un morman de haine însângerate alături, probabil stătuse acolo toată noaptea.

— Hei, tu eşti Donal? l-am întrebat.

Părea speriat, dar a dat din cap şi-a spus:

— Wavy e bine?

— De ce îţi faci griji pentru ea? a intervenit Cardoza, încercând una dintre întrebările alea care însemnau şi altceva.
— E bine, copile, am spus cu speranţa că nu mint. Vrei să te duc la ea?
— Mă duci în cârcă, aşa cum face Kellen?

Copilul era epuizat, aşa că l-am învelit în haina mea şi l-am cărat pe deal în sus, la maşină. L-am lăsat pe Cardoza să ia hainele pentru probe. Pe drum spre Powell, am apelat la secţie.
— Tocmai voiam să te sun, a spus Harkins. Delbert a luat-o pe fată de la casa lui Junior Barfoot. Se pare că acolo a petrecut toată noaptea.
— Bun, du-o la motel, la mătuşă. Vin şi eu cu fratele ei.
— Eu aş vrea să nu-i punem să stea împreună deocamdată, a intervenit Cardoza. El e singurul nostru martor ocular.
— Martorul tău ocular are şapte ani. A stat treaz toată noaptea şi sunt convins că i-ar plăcea să se asigure că sora lui e bine.
— Uite, am şi eu un băiat de vârsta lui Donal. Vreau...
— Sunt sigur că nu te-ai gândi să-ţi interoghezi fiul într-un astfel de moment.

Soarele răsărea când am ajuns la motel. Doamna Newling era deja îmbrăcată, nu părea să fi dormit nici ea. L-am dus pe Donal în cameră şi l-am pus pe pat. Când plecam, a apărut şi Delbert cu Wavy Quinn. Ea a coborât din maşina de patrulare, cu un tricou bărbătesc pe post de rochiţă, şi o pereche de bocanci de motor. A trecut de mine și s-a dus direct la fratele ei.

Înapoi spre secţie, Cardoza a zis:
— Mă întreb ce a văzut ieri de era aşa de îngrijorat pentru ea. Crezi că Barfoot i-a ucis părinţii?
— Lătrăm în direcţia greşită cu asta.
— Dar te poţi întreba dacă Donal a dus arma în garaj, să arate cu un deget spre Barfoot, mi-a răspuns Cardoza.
— Sau poate că garajul era un loc familiar. Şi ştia că sora lui e acolo.
— Totuşi, de ce să ducă arma? Şi de ce să plece, dacă s-a dus după sora lui?

— Băieţelul tău... tot ce face el are mereu sens?

Mă săturasem de Cardoza, dar nu aveam nicio şansă să scap de el încă. Agenţii federali erau ca o invazie de gândaci, doar că ăştia nu se împrăştiau când aprindeai lumina. Erau siguri că Junior avea să fie dat de gol de cineva, dar toţi cei interogaţi spuneau acelaşi lucru: Junior nu era secundul lui Quinn. Ci un tip, Butch, iar el dispăruse cu maşina Brendei Newling. Junior era doar mecanicul lui Quinn, iar aici scârţâia un pic totul, văzând că el deţinea jumătate din atelierul lui Cutcheon. Agenţii federali făcuseră praf locul, trăseseră de cărţi, şi nu găsiseră nimic. Nicio dungă de metamfetamină, nici un gram rătăcit, lucru pe care l-aş fi prezis şi eu. Dan Cutcheon nu s-ar fi băgat în astfel de căcaturi.

Cât despre crime, faptul că arma era pe proprietatea lui era singurul detaliu care-l lega pe Junior de ele. Şi asta îl făcea suspect şi pe Cutcheon.

În final, totul se reducea la declaraţiile copiilor. Fata nu vorbea şi a trebuit să fie ţinută ca să îi ia amprentele şi nişte sânge. Asta însemna că ne rămânea doar fratele ei.

În ciuda logicii mele, m-am conformat ideii lui Cardoza de a lua băiatul la o plimbare în ziua aceea. Copiii sunt încăpăţânaţi, dar Donal cu siguranţă nu voia să ajungă înapoi la casă. L-am ţinut de mână pe drum, urmaţi de vreo şase agenţi în spatele nostru, inclusiv Cardoza. Nu conta că avea şi el un fiu de aceeaşi vârstă, îl interesa doar propria carieră.

— Ce făceai înainte să intri în casă? a întrebat Cardoza.

— Eram afară, a răspuns Donal.

— De unde ai venit?

— Afară. Pe verandă.

Ştiam ce căuta Cardoza, dar povestea copilului începea cu el stând pe veranda.

— Voiam să o văd pe mama. Pentru că eu şi Sandy am auzit că s-a întors maşina.

Am deschis uşa şi, pe cât de curajos a putut fi, Donal a intrat. Locul era în mare parte curăţat, dar pe podeaua din bucătărie era o pată maro, acolo unde sângele pătase linoleumul. La fel şi pe hol.

Donal a mers cu noi prin încăpere. *Aici era tati. Aici era mama.* A arătat unde era arma în mâna doamnei Quinn înainte să o ia el.
— Kellen spune că nu poţi lăsa o armă aruncată la întâmplare.
— Kellen ţi-a spus asta în ziua în care i-ai găsit pe mami şi pe tati? a întrebat Cardoza.
— Nu. Înainte, când ne-a lăsat pe mine şi pe Wavy să-i testăm pistolul. Zicea: trebuie să ai grijă, nu laşi arma din mână la întâmplare.
— V-a lăsat să trageţi cu pistolul lui?
— Doar dacă aveam grijă şi ţinteam la dozele de bere.
— A fost şi Kellen aici şi ţi-a spus să iei arma?

Nu ştiu cum credea Cardoza că poate obţine adevărul dacă îi tot inducea răspunsuri.
— Nu, eram singur, i-a răspuns Donal, aşa cum făcuse când i-a spus „eram afară“.

De parcă exersase acest răspuns.
— Dar de ce ai luat arma?
— Pentru că nu era sigur să o las la întâmplare.

Nu te puteai pune cu logica copilului. Sau cu obiceiurile lui legate de arme. Când agentul meu a găsit arma, avea siguranţa pusă.

După ce a terminat cu casa, Donal ne-a arătat drumul pe care l-a făcut în acea zi, mai mult de opt kilometri prin iarbă şi pădure, până la garajul lui Cutcheon. Pe drum, Cardoza mi-a spus:
— Minte în legătură cu ce s-a întâmplat acasă, sus, de parcă ar fi fost singurul care îşi dăduse seama. Crezi că Barfoot l-a ameninţat?
— Mie nu-mi pare că ar fi speriat de Junior.
— Mă ucide. Îl tot văd pe fiul meu făcând drumul ăsta.

Cardoza părea sincer, dar se tot uita la ceas. Agenţii federali erau setaţi să demonstreze că Junior a avut timp să se ducă de la garaj la casă şi înapoi. Nu aveau niciun martor ocular pentru asta, în afară de un vecin care e posibil să fi auzit o motocicletă, dar nu era sigur de oră.

Era cald şi umezeală, ca în ziua uciderii familiei Quinn, şi până am ajuns la garaj, eu şi Cardoza eram uzi leoarcă. Junior ar fi fost într-o stare mai proastă, la câte kilograme căra pe el.

Donal ne-a arătat cum a intrat pe uşa deschisă a garajului şi a pus arma pe banca de lucru a lui Junior. În loc de a ciocăni la uşa biroului, s-a uitat înăuntru printr-un gol făcut sub jaluzele. Pe vârfuri, cu o mână sprijinită pe pervaz.

— Wavy spune că e în regulă să te uiţi. Aşa înveţi lucruri.

— Cine era în birou? a întrebat Cardoza.

— Wavy şi Kellen.

— Şi ce făceau când te-ai uitat tu?

— Se futeau. Cum îi face tati lui Sandy pe masa din bucătărie. Când vine Sandy înapoi? Mi-e dor de ea.

— Nu ştiu, fiule.

Mă îndoiam că se mai întorcea. Agenţii federali o acuzaseră de posesie şi intenţie de a vinde.

— Mi-e sete. Putem lua un suc din frigiderul lui Kellen?

— Asta ai făcut şi-n ziua aia? a vrut să ştie Cardoza.

— Nu. Nu voiam să mă prindă Wavy că spionez.

Tuturor ne era sete de la urcuş, aşa că am intrat în birou şi am luat băuturile. Cardoza l-a pus pe Donal într-un scaun, el s-a urcat pe colţul biroului şi a spus:

— Ce vrei să spui prin „se futeau“? Ce îi făcea Kellen lui Wavy?

— Ştii tu. Pe masă. Ca gătitul. Wavy zice că aşa se fac copiii.

— Poate că mi-ai putea explica ce crezi că înseamnă.

Donal a sorbit din băutură şi l-a privit suspicios pe Cardoza. Se pare că nici acuzaţia de viol nu le mai era indiferentă agenţilor federali.

— Îşi băga chestia în ea. Făceau un copil. Doar că tati o fute tot timpul pe Sandy şi ei nu fac niciodată copii. Dar poate că Kellen şi Wavy pot face unul.

Ar fi putut fi amuzant dacă n-ar fi fost atât de greşit. M-a făcut să mă gândesc mai serios la întrebarea lui, „Wavy e bine?“. Era din cauza a ceea ce văzuse în atelier? Aveam de gând să-l întreb pe Junior despre asta.

— Şi-atunci ce ai făcut? a continuat Cardoza.

— Am lăsat arma acolo. Kellen ştia ce să facă cu ea. Trebuia să spun cuiva despre mama, aşa că m-am dus înapoi acasă să văd dacă el...

Băiatul s-a făcut palid ca cenuşa şi a închis gura. A început să tremure atât de tare, încât m-am întins să-i iau sticla de suc înainte să o scape.
— Dacă vezi dacă cine ce? am intervenit eu.

L-am tot lăsat pe Cardoza să conducă interogatoriul, dar ceva tocmai se schimbase.

Donal a trecut cu mâna peste tricou.
— Eram murdar. Voiam să mă duc să înot. Să spăl mizeria de pe mine.

Sângele, voia el să spună, dar nu-l puteam judeca pentru că nu voia să se gândească la asta. S-a întors la fermă, dar când a ajuns acolo, i-a văzut pe agenţii mei.
— Tati spune să stau departe de porcii ăia, aşa că m-am ascuns.

Acesta era finalul poveştii băiatului.

După ce l-am dus pe băiat înapoi la mătuşa lui, eu şi Cardoza ne-am dus la o cafea.
— La dracu', a spus Cardoza. Aproape că s-a scăpat şi ne-a spus pe cine încearcă să protejeze.
— Nu va face iar greşeala asta. Acum a avut şansa să îşi exerseze minciuna.
— Sărmanul copil. A mers opt kilometri. Într-o direcţie cărând arma care i-a omorât părinţii, iar înapoi ştiind că jegul ăla i-o trăgea soră-sii. Încă mai crezi că Barfoot e nevinovat?

Pe de o parte, îi aveam pe agenţii care încercau să îi bage pe gât nişte acuzaţii şi, pe de altă parte, o aveam pe Brenda Newling, care era la fel de nerăbdătoare să-l vadă în închisoare. Eu nu-s un om uşor de doborât. Sunt şerif de 25 de ani şi am avut de-a face cu câteva violuri, dar nu m-a bucurat să am o femeie în birou care să pronunţe cuvântul „viol" de 20 de ori în zece minute.

Am făcut greşeala de a sugera că a fost cu acordul fetei.
— Abia are paişpe ani, şi el a violat-o, a sărit doamna Newling.
— Problema este că nu avem prea multe dovezi pentru a susţine acuzaţia de viol. Expunere indecentă, poate, de vreme ce vă avem drept martor.
— Procurorul spune că dovezile din birou şi de pe hainele lui Wavy sunt suficiente.

Agenţii federali, doamna Newling şi procurorul suflându-mi în ceafă, plus o nebunie de dovezi de la ambele locuri ale infracţiunilor.

La fermă: sângele lui Liam Quinn pe hol şi în baie. Patru gloanţe, două prin piept cât stătea în picioare pe hol, iar două prin spate, când s-a îndepărtat târându-se. Sângele Valeriei Quinn în bucătărie. Un glonte deasupra urechii drepte. Rana de intrare cu urme de praf de puşcă în jur. Rana de ieşire: întreaga parte stângă a capului. Ceea ce părea un bilet de sinucigaş, pe masa din bucătărie.

Liam, am terminat-o, nu te mai las să mă faci să mă simt aşa. Sper să fii fericit cu curvele tale, dar pe mine nu mă mai fuţi niciodată. Val.

În garaj: sângele de pe podea şi de pe banca de lucru aparţinea lui Roger Betsworth, de la accident. Pata de sânge de pe pervaz aparţinea Valeriei Quinn. Fiul său îl luase pe mână şi îşi lăsase amprenta acolo. Le-a lăsat şi arma tot acolo, care era plină de sângele Valeriei Quinn.

În birou: sângele lui Wavy Quinn pe sugativa de pe birou şi sub unghiile de la mâna stângă a lui Junior. Tot pe sugativă: spermă. A lui Junior. Mai multă, la fel, în chiloţii lui Wavy Quinn, recoltată dintr-un coş de rufe de acasă de la Junior.

Pe mâna dreaptă a lui Junior: reziduuri ale tragerii cu arma.

Cotul şi umărul Valeriei Quinn: răspuns galvanic al pielii, dar nimic pe mâini. Amprentele ei pe armă, dar şi ale lui Liam Quinn. Ale lui şi pe cele cinci cartuşe goale căzute din armă şi pe nouă dintre cele rămase înăuntru.

Pe celălalt dinăuntru: amprenta degetului mare al lui Junior.

Valerie Quinn nu s-a împuşcat singură în cap ţinând arma cu cotul, aşa că cineva necunoscut a înscenat totul ca să pară ca o crimă/sinucidere.Cine să fie acel cineva necunoscut? Junior? Amprenta lui pe un glonţ şi reziduurile tragerii cu arma pe mână. Avea o explicaţie pentru ambele. El şi Quinn au tras la ţintă împreună, iar armele amândurora erau de 9mm. Presupunând că pistolul din garaj era al lui Quinn, cel

al lui Junior era în sertarul de la bucătărie. Cu el a tras recent, susţinea, într-un oposum. Două dintre gloanţele din arma aia aveau amprentele lui Liam Quinn pe ele. Pistolul avea şi amprentele lui Wavy şi ale lui Donal Quinn.

Spre finalul verii, când nu mai plouase de câteva săptămâni, un fermier din Belton a găsit motocicleta Harley Davidson a lui Liam Quinn scufundată într-un lac pentru irigaţii. Probabil fusese acolo din ziua crimelor, dar a devenit vizibilă doar după ce a scăzut nivelul apei. Dacă aceea era motocicleta auzită de vecin, cine o condusese?

Nu Junior, care-şi făcea de cap cu Wavy în biroul lui când motocicleta a fost scufundată. I-am spus că ar fi putut avea timp să-i omoare pe cei doi şi să se întoarcă la garaj.

— Dar nici n-are sens, mi-a răspuns Junior. Nu-i ca şi cum mătuşa lui Wavy ne dă voie să ne căsătorim.

— Tot ce am e cuvântul tău că Valerie Quinn nu avea nimic împotriva căsătoriei tale cu fata. Şi le am pe fetele astea două, Ricki şi Dee, care zic că doamna Quinn nu te plăcea deloc. Agenţii federali spun că mărturiile lor constituie mobil pentru crima ta. Şi tipele astea sunt nerăbdătoare să cadă la o înţelegere.

— În primul rând, Lyle Broadus spune că doar de semnătura lui Liam aveam nevoie. N-aveam nevoie să-mi semneze nimica Val. Şi-n al doilea, Val nu mă plăcea pe mine, dar n-o durea în cur nici de Wavy. M-ar fi lăsat să fac orice voiam.

— Deci făceai sex cu ea când au fost ucişi cei doi?

— Nu, domnule. Nu minţeam. Nu am făcut sex, a spus Junior, dar şi-a acoperit faţa cu mâinile când a spus-o.

— Eu mă uit la dosar, fiule. Am sânge. Am spermă. Pe birou. În chiloţii fetei. Procurorul spune că-i destul ca să dovedesc penetrarea vaginală şi ejacularea. Mie-mi sună a sex. Iar fata nu vorbeşte cu noi.

— Mă laşi să-i scriu o scrisoare? Să-i spun că e în regulă să vă explice cum a fost?

M-am gândit că n-avea ce rău să facă, aşa că i-am dat un pix şi o foaie.

Dragă Wavy,

Îmi pare foarte rău de mama ta. Ştiu că trebuie să fii tristă, dar m-am bucurat să aud că l-au găsit teafăr pe Donal. Sper că aveţi grijă unul de celălalt. Îmi pare rău că ziua ta n-a ieşit mai frumos.

Ştii că te iubesc, da? Te iubesc în totalitate, aşa că nu vreau să îţi fie teamă, orice ai auzi. Probabil că eu voi fi în închisoare o vreme, dar nu trebuie să îţi faci griji. Pot avea grijă de mine.

E în regulă sl le spui poliţiştilor ce s-a întâmplat de ziua ta. Ştiu că nu îţi va fi uşor să vorbeşti cu ei, dar poate le-ai putea scrie. Poţi avea încredere în şeriful Grant, e băiat bun. Spune-i ce s-a întâmplat, răspunde-i la întrebări.

Te iubesc şi mi-e foarte dor de tine.

Kellen

Era o scrisoare frumoasă. Îţi dădeai seama că îşi făcea griji pentru ea şi că nu o instruia ce să ne spună.

Când a venit doamna Newling, ziua următoare, i-am dat să o citească.

– N-am de gând să-i duc scrisori de dragoste de la pedofilul ăla, mi-a spus.

— Eu nu văd cum e asta o scrisoare de dragoste, doar pentru că omul menţionează că o iubeşte.

— A violat-o. Nu-i duc o scrisoare în care el zice: „Te iubesc în totalitate”.

— S-ar putea să nu vă placă, dar în această situaţie e diferit decât dacă ar fi fost un străin. Trebuie ca fata să îmi spună ce s-a întâmplat şi, dacă scrisoarea mă ajută să fac asta, atunci vreau să o citească.

— Nu. Nu-l las pe omul care mi-a omorât sora să trimită scrisori fiicei ei.

— Nu le poţi avea pe amândouă, doamnă. Nu putea fi cu pistolul în mână la casă în acelaşi timp în care îşi făcea de cap cu nepoata dumneavoastră în garaj.

I-am luat scrisoarea înainte să apuce să o rupă.

— Cei de la FBI spun că avea timp destul să se întoarcă-n atelier, timp destul să o agreseze şi pe nepoata mea.

— De asta trebuie să-mi spună ea de cât timp îşi făceau de cap când i-ai găsit.

— Încetaţi să mai spuneţi asta! Nu îşi făceau de cap. El a violat-o.

Doamna Newling era ca un terrier. Zi de zi în biroul meu, până ce am întrebat-o cine mama dracului avea grijă de copiii ei. A fost ca un chibrit peste benzină. A bătut cu pumnul în biroul meu şi-a ţipat.

— Cum îndrăzniţi să mă acuzaţi ca mi-aş neglija copiii? Încerc să mă asigur că se face dreptate pentru nepoata mea, pentru sora mea!

— Atunci să o faceţi pe fată să vorbească. Şi-apoi să o scoatem din circul ăsta. Cu cât stă aici mai mult, cu atât sunt mai mari şansele să o pună vreun reporter pe prima pagină. Asta vreţi?

În sfârşit, am găsit ceva care să o facă să mă asculte.

Până la finalul săptămânii, a venit cu fata la secţie pentru a depune declaraţie. În toţi anii mei ca şerif, am avut câteva ocazii să mă fofilez de procedura poliţienească oficială. Una dintre aceste ocazii a fost minutul petrecut în birou cu fata familiei Quinn, înainte ca ea să dea declaraţia. Din ce bănuiam, avea să stea acolo fără să scoată o vorbă, iar eu nu voiam asta, aşa că am scos-o puţin afară pe mătuşa ei şi i-am prezentat situaţia.

— Domnişoară Quinn, acesta e inelul dumneavoastră de logodnă? Junior Barfoot vi l-a dat?

A dat din cap, serioasă şi neîncrezătoare. Soţia mea tot spunea că e drăguţă, dar mie mi se prea de-a dreptul înfricoşătoare. Avea ochi bătrâni. Ochi care ştiu. Nu era greu să-ţi dai seama cum ajunsese Junior în situaţia asta. Părea fragilă, ca o păpuşă, dar nu era.

— Ştii procurorul, tipul ăla cu păr roşcat, în costum? I-ar plăcea să-l trimită pe Junior la închisoare pentru o perioadă îndelungată. Cred că tu nu vrei asta. Chestia e că tu eşti alibiul lui. Ştii ce înseamnă asta?

A dat din cap, dar tot era departe de a avea încredere în mine.

— Eşti singura care ştie dacă Junior a ieşit din garaj în după-amiaza aceea. Dacă a fost cu tine toată după-amiaza, atunci trebuie să îi spui asta procurorului.

Nu mai aveam timp, mătuşa ei venea spre birou. Peste ani nu aveam să ştiu cum să mă simt pentru ce îi

spusesem. Nu cred că Junior avea ceva de-a face cu crimele, dar nu sunt sigur ce efect a avut sfatul meu asupra declaraţiei fetei.

8

GREFIER

AM ÎNREGISTRAT CÂTEVA DECLARAŢII despre viol, dar cea a Wavonnei Lee Quinn a fost cea mai ciudată de care am avut parte.

Ea era martorul-alibi pentru un tip cate era suspect de crimă, dar era acuzat şi de violarea ei. În acelaşi timp. Practic, povestea lui era că, la momentul comiterii crimei, el făcea sex cu ea, deci nu ar fi putut comite crima.

Când am aflat că ea avea doar 14 ani, m-am gândit că avea să fie brutal. Genul de chestie care să mă bântuie. Nu greşeam prea mult, pentru că încă nu mi-o pot scoate din cap. A intrat în cameră şi s-a aşezat, deloc agitată. O fetiţă slabă şi blondă, cu ochii mari, cu o fustă albă, un tricou verde şi bocanci grei, de motociclist. Dacă nu ar fi fost sânii, aş fi crezut-o mai mică de 14 ani, dar purta un tricou strâns pe trup, tocmai pentru a-i expune.

La declaraţii, majoritatea oamenilor încep destul de oficial, dar se poticnesc atunci când ajung la părţile dificile. La început a trebuit să fie îndemnată ca să îşi spună numele şi chestii cum ar fi datele, orele şi locurile. Erau multe necesare, de vreme ce dovedea un alibi.

Victimele violurilor spun, de obicei, *el* în loc de numele suspectului. El a făcut asta. Apoi el a făcut ailaltă. Ea a folosit o poreclă, chiar dacă procurorul a tot încercat să o facă să-i spună pe numele adevărat. În final, s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

— Puteţi adăuga menţiunea că Kellen e Jesse Joe Barfoot Jr.?

A vorbit cu o voce joasă, calmă, şi-avea un mod ciudat de a vorbi. Uneori folosea cuvinte mari, pe care nu ştia cum să le pronunţe, şi inspira şi expira în puncte ciudate, nu între propoziţii, ci în mijlocul cuvintelor.

Nu părea tristă, dar chiar şi în faza de strângere a declaraţiilor, fata vrea să evite detaliile. Ea ni le oferea bucuroasă. Stând pe spate în scaun, cu un picior peste celălalt, mişcându-l, şi-a povestit tot.

— Întâi ne-am sărutat. Kellen are gust de *Wintergreen.* M-a sărutat pe gură multă vreme şi apoi m-a sărutat pe gât. Îmi fremăta tot corpul. Mi-a ridicat bluza. Încet. Şi-a băgat mâna dedesubt şi mi-a atins ţâţele. Le-a ţinut în mâini. Mi-a frecat sfârcurile cu degetele. Kellen are mâini frumoase. Mari şi puternice. Dure de la munca din garaj.

Era neliniştitor să vezi o fetiţă spunând astfel de lucruri şi făcându-i plăcere să le povestească.

Nu a devenit cu adevărat rău până nu a început să dea detalii grafice. În rapoartele poliţiei, deseori victimele sunt rugate să descrie organul genital al agresorului şi altele asemenea, dar la depunerea declaraţiei era mai puţină nevoie, asta dacă nu ajuta cumva pe cei de la apărare sau acuzare să priceapă nişte fapte. Domnişoara Quinn nici nu a aşteptat ca avocaţii să o întrebe ceva.

— Încă are prepuţ. S-a născut acasă şi mama lui nu l-a circumcis.

S-a încurcat, a inspirat în mijlocul cuvântului şi s-a uitat la mine.

— E corect? Circumcis?

Când n-am răspuns, a continuat.

— Mâna mea nu îi putea cuprinde toată pula. Doar dacă strângeam foarte tare. Şi lui Kellen îi place asta.

Şi-a ridicat mâna pentru a exemplifica, cu degetele strânse într-un semicerc. Fata gardianului şi-a luat faţa în palme şi a început să plângă. Încet, la început, apoi mai tare. Aproape ca un răspuns, Wavonna a lăsat în jos mâna şi a dus-o la sâni. Doar o clipă, poate nici măcar nu era conştientă că o făcuse.

— Pizda mea era foarte udă. Stăteam pe biroul lui, cu picioarele desfăcute. A împins, nu tare. Se freca de mine. Apoi şi-a băgat pula în mine. A durut puţin, dar apoi a tot intrat şi a ieşit. Cu fiecare mişcare, i se freca de clitorisul meu.

S-a chinuit să pronunţe cuvântul, l-a repetat de trei ori până l-a spus corect. Sau a spus aşa, de trei ori,

ca să şocheze oamenii.
— Şi asta a făcut să nu doară. Se simţea bine.

Gardianul ei a oftat atât de tare, încât procurorul a întrebat:
— Domnişoară Quinn, vreţi să luăm o pauză?
— Nu.

De data aceasta nu era niciun dubiu: încerca să provoace o reacţie. Şi-a luat mâna de pe scaun şi şi-a pus-o între picioare.
— Mi-am strâns picioarele în jurul lui. L-am ţinut aşa. El se mişca tot mai repede, intrând şi ieşind. Pula lui era foarte tare, şi se umflase în mine. Simţeam cât de aproape era. Mi-amintesc că îi tot spuneam numele. Kellen. Aşa: „Mai tare, Kellen. Fute-mă, Kellen“

Asta a spus-o cu pauze de gâfâit.
— Şi-a făcut-o. Şi chiar când era mai bine înfipt în strânsoarea mea, a explodat.

M-am uitat la ea, dar am fost singurul care a făcut-o. Avocaţii aveau cu toţi capetele plecate asupra carneţelelor de notiţe, dar niciunul nu scria nimic. De ce să se deranjeze, când puteai face rost apoi de stenograme?

Fata s-a aşezat la loc în scaun, zâmbind ca un înger.
— Domnişoara Quinn, aţi dori, vă rog... a spus procurorul dregându-şi vocea.
— Nu m-a violat. Îl iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu el.

Am ezitat, cu degetele deasupra tastelor.
— Scrie. E parte din declaraţia mea, mi-a cerut ea.
— Domnişoară Quinn. Înţelegi că asta va fi înregistrat ca mărturie oficială şi că, din punct de vedere legal, semnătura dumitale indică faptul că juri că e adevărat? a întrebat procurorul.
— Înţeleg. Va citi şi Kellen declaraţia?

Procurorul şi avocatul din oficiu au schimbat priviri neliniştite.
— Vreau să citească, a continuat ea.

Cu siguranţă una dintre cele mai ciudate declaraţii pe care le-am luat, şi nici o clipă nu m-am gândit că declaraţia ei l-ar putea condamna. Tot ce

avea de făcut apărarea era să o pună pe fată în faţa unui juriu şi să o lase să repună în joc scena.

9

AMY

Toamna, 1983

CÂND A VENIT MAMA DIN POWELL, în sfârşit**,** i-a adus pe Wavy şi pe Donal.

Prima lună au dormit împreună într-un pat dublu, la mine în pat. Nu mai aveau pe nimeni în afară de noi, şi nu eram sigură de ce părere aveau despre asta.

O vreme, am trăit la circ, cu mama pe post de conducător. În miez de noapte, o auzeam des la telefon cu prietenele ei sau certându-se cu tata. Odată m-am trezit în urletele ei:

— Compensaţia e importantă! Wavy merită ceva pentru ce i s-a întâmplat.

Proprietăţile lui Val şi ale lui Liam erau prinse în nebunia cu ancheta cu drogurile. Majoritatea acestora nu erau oricum pe numele lor, iar autorităţile confiscaseră tot. Mama voia să-l dea în judecată pe Kellen, dar el era *insolvabil,* falit în draci, cu un avocat dat din oficiu.

Tot timpul, mama a spus:

— Dacă îi păsa cu adevărat de ea, ar fi pledat vinovat, să nu mai fie nevoie să depună ea mărturie.

Apoi el a pledat vinovat la acuzaţia de penetrare ilegală a unui minor cu vârsta sub 16 ani, şi-a primit 10 ani de închisoare. Mama tot n-a fost mulţumită.

— Animalul care i-a furat inocenţa o să fie liber în numai 10 ani, le-a spus celor de la clubul ei de carte.

Nu prea mai era atunci un club de carte, ci unul pentru susţinerea mamei mai degrabă.

În ziua în care am primit vestea că Kellen a pledat vinovat, am aflat ce s-a întâmplat şi cu bunurile lui. Nu avea să se ofere nicio compensaţie. Niciun „fă-l pe nenorocit să plătească”. Kellen semnase deja pentru a ceda totul lui Wavy: casa, afacerea, contul din bancă,

vreo şase maşini şi motocicleta lui Panhead Harley Davidson din 1956.

Asta i-a închis ciocul mamei multă vreme. Voia răzbunare, dar nu l-a forţat nimeni să facă asta. Cred că de asta a încercat ea să se răzbune pe Wavy. Mama a insistat ca totul să fie vândut şi banii să fie puşi deoparte într-un cont pentru Wavy, pe care mama să-l poată controla. Asociatul lui Kellen i-a cumpărat partea, mama a găsit cumpărător pentru casă şi pentru câteva dintre maşini. N-a lăsat-o pe Wavy să se ducă la casă şi să recupereze măcar câteva dintre obiectele lui Kellen. Wavy nu a insistat. Nimic nu îţi aparţine, spunea ea mereu.

Când mama a găsit cumpărător pentru motocicletă, totuşi, Wavy a pus piciorul în prag. În mijlocul aleii, când mama încerca să plece la avocat, ca să semneze documentele.

— A mea! a ţipat Wavy până când mama a cedat.

Cum ar fi putut face altfel, când Wavy stătea în faţa casei, strigând acelaşi lucru din toţi rărunchii, iar şi iar, până când au ieşit vecinii să se holbeze la ele? Wavy a păstrat Panhead-ul. Un mecanic de la magazinul de motociclete din Garringer i-a adus-o şi a parcat-o între-un colţ al garajului. Căştile lui Wavy şi ale lui Kellen erau în geanta de sub şa.

Privind-o cum a trecut cu palma peste rezervor, mecanicul a spus:

— Poate că o va conduce într-o zi.

Dar picioarele ei nici măcar nu au atins pământul de lângă motor. Ştiam că avea să o lase să ruginească de tot înainte să lase pe altcineva în loc de Kellen să o conducă. Totuşi, o păstra lustruită şi îi schimba uleiul. Din când în când, auzeam câte un sunet de motor, pornit şi turat de câteva ori în garajul gol, după care îl oprea. Avea nevoie de întreaga greutate corporală numai ca să o pornească, dar reuşea. O dată pe an, un mecanic de la magazinul local de motociclete venea să îi facă revizia. Wavy nu avea voie să-l plătească din banii din cont, aşa că şi-a luat un loc de muncă după şcoală, ca tehnoredactor.

Asta, totuşi, a apărut după ce se încheiase tot ce era mai rău din circ. Circul real a fost când avocaţii şi

reporterii şi necunoscuţii ne-au invadat casa. La fel ca bunica paternă a lui Wavy şi a lui Donal, care nu îi întâlnise niciodată, dar care acum voia să-i ia să locuiască împreună, în Carolina de Sud.

Dacă era după tata, i-am fi lăsat. El şi mama se certau tot timpul. Din cauza banilor cheltuiţi, a obsesiei mamei pentru investigaţia legată de uciderea mătuşii Val şi a călătoriilor nesfârşite la Powell. Din cauza lui Wavy şi a comportamentului ei. Strecuratul din casă, nemâncatul, nevorbitul, şi-a surprizelor ciudate care apăreau în casa noastră, cum a fost puiul de raton care a trăit în coşul de rufe al lui Wavy o lună. Toate lucrurile care au trimis-o iniţial pe Wavy să trăiască cu bunica, dar bunica nu mai era o opţiune.

Întreaga chestiune i-a încurcat programul tatei.

Când mama era în Powell, el trebuia să se asigure că luam cina şi că mergeam la şcoală. S-a dovedit a fi mult mai greu decât atunci când mama făcea asta, iar în mare parte aveam doar noi grijă de noi.

— Asta ne distruge familia, spunea tata cam o dată pe săptămână.

Răspunsul mamei era, mereu:

— Şi ei sunt parte din familie.

— Uită-te tu cum sunt afectate fiicele noastre şi mai susţine apoi asta.

Nu ştiam exact ce se întâmpla cu noi, dar notele mele din prima parte a anului doi erau groaznice. Leslie a luat un 7 la geometrie atunci. Acele câteva luni au fost atât de stresante, împărţind spaţiul cu Donal, care încă era în şoc, şi cu Wavy, care era pasiv-agresivă.

La şcoală, toţi voiau să le povestesc despre unchiul şi mătuşa mea. Chiar erau traficanţi de droguri? Fuseseră ucişi? Am evitat acele întrebări pe cât de mult am putut. Aşa m-am împrietenit cu Angela care, părea că în urmă cu o mie de ani, venise la noi acasă cu sora ei, Jana, şi ne citise cu voce tare din *Forever*. Nu era în cercul meu, era prea frumoasă şi populară, dar în vestiar, când ne schimbam pentru ora de educaţie fizică, atunci când celelalte fete săriseră pe mine, Angela le-a spus:

— Lăsaţi-o în pace. Nu e treaba voastră.

Când m-a văzut singură, în sala de mese, mi-a făcut semn să mă aşez alături de ea şi prietenele ei.

Orice ne-ar fi făcut circul mie şi lui Leslie, pe mama şi pe tata i-a îndepărtat. Pe străduţa mărginaşă pe care stăteam, ai mei au fost primii părinţi care au divorţat.

Ultimul lucru pe care l-a spus tata familiei noastre a fost:

— Eu nu mai pot face asta.

Ar fi trebuit să spună: „Nu mai vreau să fac asta", pentru că de putut mai putea. Leslie şi cu mine puteam. Şi nu e ca şi cum s-ar fi oferit să ne ia cu el când s-a mutat.

În mod ironic, s-a mutat tocmai când circul se potolea.

Doi tipi, unul în costum şi unul cu o servietă medicală mare, au venit şi ne-au prezentat nişte documente ca să ia nişte sânge lui Donal. Eu şi cu Leslie eram adolescente indignate, şi-am spus:

— Dar nu pot face asta, nu?

S-a dovedit că puteau, pentru că Sean Quinn ceruse custodia, susţinând că el – nu Liam – era tatăl lui Donal. Dovezile fuseseră acolo tot timpul. Mătuşa Val spunea mereu că ziua lui Donal era pe 21 ianuarie, dar certificatul lui de naştere zicea că era pe 21 martie. Liam n-ar fi putut fi tatăl lui, pentru că el era în închisoare când mătuşa Val a rămas însărcinată.

Un judecător, pe care nu l-am întâlnit niciodată, a decis că Donal trebuie să locuiască cu Sean.

În ultima noapte din circul care devenise vieţile noastre, un avocat a venit să-l ia pe Donal, pentru că Sean Quinn era un laş. N-a avut destul curaj să dea ochii cu Wavy şi să o vadă îmbrăţişându-şi fratele de la revedere. Ea tremura din toate încheieturile, în vreme ce Donal plângea şi încerca să o liniştească.

— Voi veni in vizită. Îmi poţi scrie. Voi veni vara aici. Aşa mi-a zis unchiul Sean. Că pot sta vara aici.

Când am început să-mi fac griji că avocatul ar fi putut fi nevoit să îi despartă, Wavy şi-a luat mâinile de pe Donal şi s-a dat în spate cu o privire goală, îngrozitoare. În vreme ce noi ne-am dus la uşă să-l

conducem pe Donal, ea s-a strecurat în dulapul de sub scări.

A încetat să mai mănânce. De tot. Devenea tot mai subţire şi mai palidă, mergând încoace şi încolo în cămaşă de noapte. Mama ameninţa că o duce la doctor.

Într-o zi, în sala de mese de la şcoală, am deschis cutia de prânz şi-am descoperit că-mi dispăruse jumătate de sandviş. Alături de mine, Angela mi-a privit jumătatea de sandviş cu o sprânceană ridicată.

— Te-ai apucat de o dietă? m-a întrebat.

— Cred că Wavy va trăi, totuşi, i-am răspuns.

Wavy a trăit. A continuat să mănânce în secret, şi-a mers la şcoală. În rochia ei de un alb mohorât, cu nasturi, arăta ca un copil tuberculos din secolul al XlX-lea, teleportat pe un hol de şcoală publică gălăgioasă. A recuperat orele pierdute şi a supravieţuit primului an de liceu. A supravieţuit privirilor şi bârfelor despre ea.

Săptămânal, scria câte o scrisoare: una lui Donal şi una lui Kellen. Uneori primea o scrisoare scurtă de la Donal sau o vedere, dar niciodată nimic de la Kellen.

În sfârşit, mama a pus-o pe Wavy la masa din bucătărie şi i-a dat o sacoşă cu scrisori. Fiecare scrisoare pe care i-o trimisese lui Kellen, toate întoarse de la închisoare cu menţiunea CORESPONDENŢĂ NEAUTORIZATĂ.

— Judecătorul zice că nu ai voie să îi scrii şi că nici el nu are voie să îţi scrie. Va avea de suferit dacă va comunica cu tine.

Aproape că părea să-i pară rău mamei. Wavy a strâns scrisorile şi le-a dus la ea în cameră. N-a spus niciodată nimic şi nici nu am mai văzut-o să îi scrie lui Kellen. De obicei îi scria lui Donal seara, când îşi termina temele, şi mereu îşi semna scrisorile cu „Ne vedem curând. Cu drag, Wavy“. Ne vedem curând. Ne vedem curând.

Donal n-a venit în vara aceea. Nici în altele. În al doilea an al lui Wavy, ultima ei scrisoare către el a venit înapoi cu ştampila: negăsit la adresă, fără destinatar valid.

10

DONAL

Aprilie 1984

AM AŞTEPTAT PREA MULT LA TEJGHEAUA CU sandvişuri ca să iasă Sean din baie. Tipul de la servire a venit de două ori să mă întrebe:

— Unde s-a dus tatăl tău?

— La baie.

Asta am spus de ambele dăţi.

— Dar e plecat de ceva vreme, nu?

Am ridicat din umeri, ca Wavy, pentru că ar fi trebuit să fac? Sean stătea mereu mult la baie. Uneori trebuia să mă duc după el, iar el dormea pe toaletă, cu acul înfipt în braţ.

Pentru ca tipul să nu mă întrebe iar, m-am ridicat şi m-am dus prin benzinărie. Atunci am văzut vederile. Am fugit la maşină şi m-am uitat de bani. Nu mai aveam Corvette, iar maşina nouă mirosea rău de sub banchete, a combustibil şi-a chestii putrede. Materialul era lipicios de la toată lumea care vărsase suc. Nu şi de la mine.

Am găsit destul pentru vedere, una frumoasă, cu Grand Canyon-ul pe care Sean a spus că nu aveam timp să-l vedem, dar n-am avut destui bani şi pentru timbru.

Doamna de la casa mi-a spus:

— E în regulă, te pot împrumuta eu cu patru cenţi. Era drăguţă.

M-am bucurat că nu furasem vederea. Apoi a trebuit să împrumut un pix, pentru că aşa era viaţa cu Sean. Îmi plăcea mai mult când locuiam cu Sandy. Nu trebuia să tot cer sau să fur lucruri.

Am scris cât de rapid am putut, dar nu voiam să fie mâzgăleli.

Dragă Wavy,

A trebuit să ne mutăm şi încă nu ştiu unde. Îţi scriu iar când voi şti unde.

Ne vedem curând.

Cu drag,

Donal

— Cui îi scrii, drăgălaşule? a întrebat casiera.
— Surorii mele.
— Ce frumos.

Mi-aş fi dorit să tacă, să-mi pot aminti adresa mătuşii Brenda. Înainte să apuc să scriu codul poştal, Sean mi-a pus o mână pe umăr.

— Da' ce faci tu, Don?
— Ce drăguţ e. Îi trimite o vedere surorii lui.
— Haide, băiatu'. Putem termina de scris în maşină, a spus el.

În parcare, mi-a luat vederea şi a aruncat-o la gunoi. M-a strâns tare de umăr şi mi-a zis:

— Don, n-am vorbit noi despre cum e mai sigur să nu-i scrii surorii tale?
— Nu i-am spus unde suntem, i-am răspuns.
— Nu vreau să mă faci aşa pe la spate din nou. Înţelegi? Am dat din cap. Wavy avea dreptate. Uneori trebuie să dai din cap, chiar dacă nu eşti de acord. Ea avea dreptate în multe privinţe.

11

WAVY

1986

DUPĂ CE CORESPONDENŢA CU KELLEN a devenit nepermisă, iar Donal nu era destinatar de găsit, m-am simţit moartă. Mă trezeam dimineaţa surprinsă că încă îmi bătea inima. Mâncarea pe care o furam noaptea nu avea gust de nimic. Am furat o prăjitură întreagă Red Velvet de la doamna NiBlack, care era făcută pentru o acţiune caritabilă. Avea gust de pământ. Aşa îmi imaginam că era să fii mort. Să te simţi gol şi cu gust de pământ în gură.

Oricum s-ar fi simţit Val acum, că era moartă, nu mă mai puteam gândi la ea ca la mama. Voiam să-i duc flori, cum dusese Kellen mamei sale, dar nu suportam să o văd acum, când stătea alături de Liam.

Să mă simt moartă era mai bine decât să mă doară inima. Uneori mă gândeam că mi-ar putea ieşi arzând printre coaste, în timpul somnului, şi să ardă mocnit în aşternuturi până când întreaga casă ar fi luat foc. Singurul lucru care făcea să doară mai puţin era mişcatul mâinilor. Precum Kellen cu spălatul vaselor, care-i golea capul. Am feliat şi am croşetat şi am călcat şi am şmirgheluit şiam scris, încercând să-mi golesc inima. Cursuri de economie. Cursuri de tehnoredactare. Cursuri de prelucrare a lemnului. Gospodărire, unde am făcut voluntar decoraţiuni pentru dansuri.

Întrebările nu au încetat niciodată, dar în liceu am învăţat o nouă modalitate de a mă descurca cu ele. Indiferent de întrebare, dădeam din cap că da.

Părinţii tăi chiar au fost omorâţi? Da.

Iubitul tău ţi-a ucis părinţii? Da.

E adevărat că ai fost violată în grup de nişte motociclişti ? Da.

Mătuşa Brenda a spus povestea la clubul ei de lectură, ei au povestit mai departe, apoi ăia au spus altora, şi tot aşa, devenind tot mai puţin adevărată de fiecare dată. Chiar mai puţin adevărată decât versiunea mătuşii Brenda.

În mare parte, îmi plăcea la liceu. Îmi plăcea să învăţ lucruri. Cum numerele se combinau pentru a explica stelele. Cum moleculele alcătuiau lumea. Partea urâtă şi minunată a lucrurilor pe care oamenii le făcuseră în ultimii două mii de ani.

Îmi plăcea şi să privesc oamenii. Fata care era însărcinată îşi schimbase felul de a se mişca pentru a ascunde sarcina. Băiatul care îi privea pe ceilalţi ca pe nişte gândaci scrijelea lucruri cu furie în agendă. Profesorii care se sărutau cu disperare în depozit nu erau căsătoriţi unul cu celălalt. Amy stătea prea aproape de profesorul de spaniolă când a lucrat la standul de fotbal. Aplecându-se, îşi atingea braţul cu dorinţă de cel al domnului Ramirez.

Privitul şi acţionatul făceau lucrurile suportabile, în plus, timpul trecea, chiar şi când dormeam. După ce împlineam 21 de ani, mătuşa Brenda nu se mai putea încrunta spunând:

— Nu cred că e bine să dai banii din cont pe aşa ceva.

Chiar înainte de asta, aş fi făcut 18 ani. Aş fi putut afla lucruri pe care mătuşa Brenda nu voia să le aflu. Unde era Donal? Cât mai era până la eliberarea lui Kellen?

Între timp, lucrurile care îi răneau pe ceilalţi mă vindecau pe mine.

La finalul primului an, o fată din clasa mea a fost violată. Imobilizată şi violată de doi băieţi pe o margine a terenului de baseball al oraşului. Violul le-a neliniştit pe celelalte fete, dar mi-a reamintit că Kellen mă iubea. Nu mă violase. Am băgat bileţele secrete în vestiarul fetei. Bileţele pe care scria: „Eşti foarte bună la mate“ sau „Părul tău e tare frumos azi“

În al doilea an, un băiat din clasa lui Amy s-a sinucis. Avea acnee severă, umflături mov ca înţepăturile de albină pe toată faţa, şi s-a dus acasă de la şcoală şi s-a spânzurat. I-aş fi putut spune că nu avea sens să se grăbească să moară. Mureai repede

oricum, iar înainte de asta se iveau plăceri care făceau ca inima să te doară mai puţin. Dacă stau nemişcată noaptea, în pat, îmi aduc aminte de mirosul casei bunicii. Gustul de îngheţată cu mentă al limbii lui Kellen. Donal sărind în pat ca să mă trezească.

Pentru toţi ceilalţi, sinuciderea băiatului a fost înfricoşătoare. A făcut-o pe mătuşa Brenda să o strângă mai tare în braţe pe Amy şi să-i spună lui Leslie că era în regulă dacă voia să se mute din cămin, unde se simţea singură, chiar dacă era la 30 de kilometri de casă căminul. Le-a făcut să meargă mai des la biserică, sperând ca Dumnezeu să le ofere consolare.

Eu nu credeam că Dumnezeu putea consola pe cineva, dar mă mulţumeam să merg şi să stau în biserică. Oamenii mă priveau uneori, dar ei erau forţaţi să respecte nişte reguli şi eu nu. Dumnezeu îi făcea pe toţi ceilalţi să se ridice şi să cânte, să se aşeze şi să se roage, să se ridice, să se aşeze, să se roage, să cânte, să se roage. Lui Dumnezeu nu părea să îi pese dacă eu citeam sau croşetam eşarfe.

Grupul de tineri era mai greu de suportat. Charlottei, pastora noastră, îi plăceau îmbrăţişările. Era mare şi blondă, cu o gură enormă, plină cu dinţi care îi susţineau vocea mereu zâmbitoare. Odată a venit în vizită, aşa că ea şi mătuşa Brenda au apucat să discute îngrijorarea pe tema faptului că nu fusesem botezată. Înotul într-un rezervor sub luna plină nu se punea.

— Ştiu că vei fi discretă, i-a spus mătuşa Brenda Charlottei. Aşa că îţi voi spune întreaga poveste murdară. Ca să te ajut să înţelegi. Ca să ţii cont de situaţia lui Wavy.

Doar că mătuşa Brenda nu spunea niciodată *întreaga* poveste murdară. Nu spunea nimănui despre declaraţie, şi mai ales nu Charlottei. Pe cât îi plăcea Charlottei să plângă şi să îmbrăţişeze oameni, cu atât mai mult îi plăcea să vorbească despre sex. Sau despre cum nu ar trebui să faci sex.

— Domnul ţi-a făcut corpul un templu ca să-l slujeşti şi vrea să preţuieşti acest dar. Nu vrea să bagi droguri în el. Nu vrea să te răneşti conducând iresponsabil. Şi

nu vrea să-l împărţi cu oricine. Cadoul templului tău există pentru ca tu să-l împărţi doar cu acea persoană specială aleasă de Dumnezeu pentru tine.

Charlotte părea mereu fericită când vorbea aşa. În extaz.

De asemenea, Dumnezeu nu voia să te „autopoluezi". Să te atingi de plăcere? Nu pentru asta fusese construit templul, conform Charlottei. Fie Dumnezeu era idiot, fie nu pricepuse bine Charlotte, pentru că templul meu cu siguranţă era făcut pentru asta.

— Când te căsătoreşti, puritatea templului tău este un cadou nu doar pentru soţul tău, ci şi pentru Dumnezeu. Darul de a-i asculta poruncile.

Charlotte nu era măritată şi uneori o prindeam trăgând cu ochiul la inelul de la Kellen, de pe degetul meu.

Mă întrebam dacă Charlotte îşi păstra templul ăla cu gura mare pentru cineva.

Fata din faţa mea a avut o întrebare mai bună:

— Dar dacă se căsătoresc doi oameni care nu sunt virgini?

— Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al milei, i-a răspuns Charlotte. Dacă o persoană regretă cu adevărat ce a făcut...

— Dar dacă nu e vina ei?

— Da, dar dacă o fată e violată? a intervenit Angela, cea mai bună prietenă a lui Amy.

Părea supărată.

Gura lui Charlotte a luat formă unui O mare.

— Nu e acelaşi lucru, a spus Marcus.

Lui îi plăcea de Amy, dar la fel de bine putea să-şi polueze templul acasă în loc să bălească la ea.

— Marcus are dreptate, nu e acelaşi lucru, a spus Charlotte cu un tremurat care anunţa plânsul. Dumnezeu înţelege că şi oamenilor buni li se pot întâmpla lucruri rele.

— Dar tot înseamnă că nu mai eşti virgin, a spus fata din faţa mea.

— Dumnezeu repară tot, dacă ne încredem în el. Dacă ne rugăm, poate să ne scape de cancer. Poate învia din morţi pe ceilalţi.

— Deci domnul îţi poate reda virginitatea?

Toţi au râs când fata a pus întrebarea, dar Charlotte i-a răspuns.

— De ce e amuzant? Dumnezeu a despărţit Marea Roşie în două şi Iisus l-a înviat pe Lazăr. El poate face orice.

Când toţi s-au dus la masă, eu am rămas în colţul meu, citind. Uneori, Amy şi Angela stăteau cu mine, dar Leslie era acolo în acea seară, fugind de facultate şi încercând să se strecoare înapoi în viaţa de liceană. Toate trei erau la masă când m-a abordat Charlotte.

— Wavy, putem vorbi?

Fără să aştepte un răspuns, Charlotte s-a aşezat şi şi-a tras scaunul pe cât de aproape a putut, ca să nu ne audă nimeni. De parcă aş fi vrut să împart vreun secret cu ea.

— Vreau să ştii că eu cred cu toată inima în ce am spus. Ce ţi s-a întâmplat ţie, Wavy, Dumnezeu poate vindeca. Pentru că el ştie că, în inima ta, eşti încă pură.

Mâna Charlottei a pornit înspre braţul meu, dar s-a oprit cu o clipă înainte de a mă atinge.

— Mă laşi să mă rog cu tine? Să-i cerem lui Dumnezeu să te vindece? Să îndepărteze ce ţi s-a făcut şi să te refacă?

— Nu vreau ca Dumnezeul tău să mă facă iar virgină, i-am răspuns.

12

AMY

1986 -l987

WAVY A SPUS-O DESTUL DE TARE, încât tot grupul sa o audă. Apoi s-a dus la Leslie şi a întins mâna.

— Cheile?

— Wavy, doar vrea să te ajute, i-a răspuns Leslie.

Charlotte a fugit spre noi şi-a gâfâit:

— Vrei să o rogi pe Wavy să vină la mine în birou ca să vorbim, Leslie?

Wavy a pocnit din degete furioasă către Leslie. Am văzut în ochii lui Wavy că mai avea probabil zece secunde de calm rămase. Şi Angela a văzut, şi-a spus:

— Doamne, Les, dă-i cheile.

— Sunt în poşetă.

— Oh, Wavy, te rog, lasă-mă să te ajut, s-a pregătit Charlotte să se smiorcăie.

Wavy s-a întors pe călcâie, s-a dus unde avea Leslie poşeta agăţată, pe spătarul unui scaun. Cu o mişcare complexă, a golit poşeta pe scaun şi-a luat cheile. Cinci paşi spre uşă şi dusă a fost.

— Nu vrea ajutorul dumneavoastră, i-a spus Angela.

— Dumnezeu vrea să o vindece, numai dacă şi-ar deschide şi ea inima, a răspuns Charlotte.

— E bine.

Şi numai când am spus-o cu voce tare, mi-am dat seama că era adevărat. Având în vedere tot prin ce trecuse, Wavy se descurca binişor.

— Mai bine să mergem, a intervenit Leslie.

Una dintre rarele ocazii când eu şi Leslie eram de acord. Şi-a pus lucrurile înapoi în poşetă şi-am plecat. În urma noastră, Charlotte îşi trăgea mucii.

Când am ajuns la maşină, Wavy era ghemuită pe locurile din spate. M-am pus lângă ea, iar Angela a urcat în faţă, alături de Leslie.

— Ce vrăjitoare! a spus Angela. Probabil nici nu mai e virgină. Nu că mi-aş putea imagina că ar face cineva sex cu ea.
— Nu e adevărat, a răspuns Wavy plat.
— Charlotte are dreptate. Ştiu că nu o placi, dar are dreptate. Ce ţi s-a întâmplat nu contează, i-a spus Leslie.

Nu ştiam dacă voia să o liniştească pe Wavy sau să reitereze părerea religioasă a Charlottei asupra virginităţii regenerabile.
— Sunt virgină.

Leslie a pornit ştergătoarele. Ea nu avea zvâc să întrebe, dar eu nu m-am putut abţine să nu ştiu.
— Dar cum e cu... am ezitat pentru că nu era un nume pronunţat cu uşurinţă la noi în familie. Kellen?
— Nu m-a futut.
— Wavy! Ai grijă cum vorbeşti!

Leslie, imitând-o perfect pe mama. Eu am ignorat-o.
— Dar raportul poliţiei... Declaraţia ta...
— Alibiul lui.

Wavy şi-a îmbrăţişat mai strâns genunchii, iar fusta albă îi atingea şosetele negre, lungi. Atunci a fost pentru prima dată când mi-am dat seama că, în vreme ce eu şi Leslie creşteam, Wavy rămânea la fel. Rămânea la 14 ani. Nici măcar. Rămânea la 13 ani. În trei ani, nu crescuse deloc.
— Dar sângele de pe birou!

De ce mă certam acum? Ca să demonstrez că „Nu, nu poţi fi virgină?“. Raportul poliţiei aşa spunea. Kellen pledase vinovat.
— Mi-a rupt himenul cu degetele, a spus Wavy.
— Vezi? Serios, încă eşti virgină, a spus Angela aplecându-se spre scaunul din faţă, încercând să fie de ajutor.
— Mi-aş fi dorit să mă fută.
— Nu vorbeşti serios, i-a spus Leslie pe jumătate tristă, pe jumătate dezamăgită.
— Nimeni nu mi-ar fi putut lua asta.

N-am judecat-o pe Wavy pentru că se simţea aşa. Motorul şi inelul, acelea erau doar *lucruri.* Ei îi păsa doar de Donal şi Kellen, şi ambii îi fuseseră luaţi.

În pat, în seara aceea, am întrebat-o:
— Cum a fost?

M-a făcut să par o fraieră, dar de ce altceva ne-ar fi oferit Wavy secretul ei? Voia să spună cuiva.
— Minunat. Mâinile lui sunt mari şi dure. Şi-a băgat inelarul în mine. Ardea. A curs sânge, dar îl voiam în mine. El nu voia.
— Dar declaraţia...

Eu mă tot întorceam la Scripturi. Ea se ducea la textele apocrife.
— Nu voia el. Îi era teamă să nu mă rănească şi voia să aştepte până ne căsătoream. Faptul că s-a frecat de mine l-a făcut să-şi dea drumul. Pe birou. Între picioarele mele. Nu în mine. Nu m-a futut niciodată.

Nici nu ştiam ce să spun, aşa că am stat acolo şi am ascultat şoaptele cămăşii ei de noapte din flanel frecându-se de pături. Scântei mici se scurgeau ca nişte fulgere dintr-un vas Petri. Wavy a tremurat şi a oftat şi-a sughiţat. După trei ani în care am împărţit camera cu ea, eram obişnuită cu sunetele pe care le făcea când se masturba. Nu m-am obişnuit niciodată cu plânsul ei.

EU MI-AM PIERDUT VIRGINITATEA la o petrecere, patru luni mai târziu. A implicat un tip drăguţ, pe nume Marcus, care credea că e îndrăgostit de mine, şi prea mult alcool. M-am simţit ca o laşă. În loc să mă bag în asta cu ochii deschişi, m-am minţit. M-am gândit că, dacă eram beată, avea să fie un lucru magic.

M-am certat groaznic cu Angela, care se ducea la o altă facultate, cu o bursă. Tot spunea că „ne vom mai vizita“, dar apoi am aflat că se împăcase cu fostul iubit, care se ducea la aceeaşi şcoală. Fostul ei iubit, care pe mine mă ura. Ştiam că nu aveam să ne vizităm dacă era cu el. Când i-am spus că merita pe cineva mai bun, s-a supărat.
— Nu sunt proprietatea ta, mi-a spus.

Mă simţeam de parcă mi-ar fi fost smulsă inima, iar când m-am dus cu Wavy la petrecere, Marcus era acolo. Voiam să fie minunat, aşa cum spunea Wavy, dar a fost ciudat şi dureros şi jenant. Am fost atât de

beată încât, după ce m-am dus acasă cu Wavy, mi s-a făcut rău. Am reuşit să ne ferim de mama şi am ajuns la baie, unde mi-am vomitat maţele şi-am plâns.

— Nu îl iubesc, suspinam.

Îmi plăcea, dar nu îl iubeam. Nici nu eram atrasă de el dincolo de faptul că era foarte curat. Credeam că însemna ceva că era el îndrăgostit de mine, dar înseamnă ceva doar dacă îl iubeşti şi tu pe celălalt. Şi eu o iubeam pe Angela.

— S-a terminat, mi-a spus Wavy, în timp ce eu zăceam pe podea cu o cârpă umedă pe frunte; credeam că se referea la vomă, dar a continuat. Nu mai ai de ce să te temi.

Îmi fusese teamă de atât de multe lucruri: sex, absolvire, facultate, plecarea de acasă, îndrăgostirea. Viaţa. Acum mă îndrăgostisem, mi se frânsese inima şi făcusem sex fără sens. Acele lucruri înfricoşătoare ajunseseră la final. În trei luni plecam la facultate. Acolo urma să găsesc alte lucruri de care să mă tem, dar stând aici, beată şi durându-mă peste tot, nu-mi era frică.

Mă întrebam cum era pentru Wavy. Se îndrăgostise, i se frânsese inima, aproape că a făcut sex, iar niciun membru al familiei apropiate nu mai era lângă ea. Mai avea ceva de care să se teamă?

De faptul că Kellen nu o iubise destul timp. Anii se adunau. Mama credea că şi Wavy îi va trece, dar greşea. Wavy tot îl iubea, dar când avea să iasă el, ar mai fi iubit-o?

Wavy se descurca aşa cum putea, găsea modalităţi să joace după propriile reguli. De exemplu, nu a mers la banchet, dar a fost preşedinta comitetului pentru decernarea premiilor. Banchetul a avut tematică de Ziua îndrăgostiţilor: roşu şi roz, cu inimi şi sute de trandafiri făcuţi de mână din hârtie creponată, cu tulpini verzi. Astfel de lucruri păreau să nu solicite vreun efort din partea lui Wavy.

A întins ghirlande elaborate pe marginile băncuţelor şi în colţul pentru poze. Ghirlandele erau roşu cu roz, cu puţină folie aurie, iar pe ele alterau inimi cu susul în jos. Toată lumea a presupus că erau inimi, până pe la jumătatea banchetului, când unul

dintre părinţi a admirat decoraţiunile din unghiul potrivit. În acel an, niciuna dintre poze nu a putut fi pusă în vreun album. „Obscene”, aşa le catalogase conducerea şcolii.

În loc de inimi, Wavy desenase cu pricepere penisuri erecte şi crupe dolofane care se strângeau în vulve delicate, dar bine conturate.

Conducerea şcolii a ameninţat că nu o vor lăsa să promoveze, dar în sfârşit, Wavy a ajuns, cu bocancii ei mari, la ceremonie. Şi-a luat diploma din mâna furios întinsă a directorului, şi a pornit către capătul opus al scenei. Din sală, venită acasă în primul meu an de facultate, am văzut-o sărutând inelul de la Kellen.

Patru ani dintr-o sentinţă de zece, oare el mai simţea la fel?

13

KELLEN

Iunie 1987

SALA DE AUDIERI ERA MICĂ, acelaşi gri precum celula mea. Era o masă pentru comitetul de eliberare condiţionată, alta pentru mine şi avocatul meu, şi câteva scaune pliabile de-a lungul peretelui, pentru martori. A trebuit să port un lanţ la picior, legat de un inel din podea, dar măcar nu mi-au pus cătuşe. Era prea cald în încăpere, mă întrebam dacă Wavy m-ar putea mirosi de la câteva cartiere distanţă. Am făcut duş de parcă ar fi putut, mi-am tuns părul, m-am bărbierit şi mi-am băgat cămaşa în pantaloni. Nu ca să impresionez consiliul. Nu mă gândeam că aveam prea multe de făcut ca să-i fac să mă placă.

Intram în al cincilea an şi eram obosit. Stătusem patru ani, citisem, ridicasem greutăţi, dormisem. Patru ani de gândit la Wavy, pentru că nu aveam destule de făcut cu mâinile, mai ales că eram singur. Şansele erau să mai fac un an înainte de următoarea audiere. Încă un an înainte să am măcar şansa de a o revedea pe Wavy.

După avocatul meu a apărut comitetul de eliberare condiţionată şi bătrânul Cutcheon, care nu-mi venea să cred că venise după câte probleme îi făcusem. Apoi a intrat Brenda Newling. Văzând cât de îmbătrânită părea, m-am întrebat cum arăta Wavy.

Brenda m-a privit de parcă ar fi vrut să ardă o gaură prin mine. Wavy nu venise, iar dacă ea nu era aici, nu-mi păsa ce se întâmpla. Ştiam că bătaia avea să vină în discuţie şi primul lucru pe care l-a menţionat comisia a fost chiar bătaia.

— Văd că ai avut o altercaţie cu un alt deţinut în urmă cu şase luni. Una destul de serioasă. Omul a ajuns la infirmerie, iar tu ai fost la izolare de atunci? Asta nu

prea sugerează că eşti gata să fii eliberat. Vrei să ne spui ceva în privinţa asta?

Nu voiam, dar trebuia.

— Uitaţi, pentru că sunt condamnat pentru viol, e mereu câte unul care vrea să se ia de mine. Ăsta a venit la mine cu un cuţit.

— Aveaţi ceva dispută personală? a întrebat femeia din comitet.

— Nu îl cunoşteam. E doar din cauza condamnării. Unii tipi, când află, sunt deja puşi pe bătaie.

Aveam cicatrici de arătat pentru cele două situaţii când lăsasem garda jos.

— Prizonierii condamnaţi pentru infracţiuni sexuale ce implică minori sunt deseori ţinte ale celorlalţi deţinuţi, a intervenit avocatul meu. Domnul Barfoot a muncit din greu pentru propria reabilitare.

— Ne poţi spune ce ai făcut pentru a te pregăti pentru eliberarea condiţionată?

— Mi-am terminat examinările GED.

— De asemenea, domnul Barfoot a terminat cursul impus la judecată, cel pentru condamnaţii pentru infracţiuni sexuale, a explicat avocatul.

Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta. Trei luni în care am petrecut fiecare zi în aceeaşi încăpere cu cei care molestează şi violează copii. Toată chestia m-a făcut să-mi fie frică de mine, dar nu a trebuit să mint în interviul final de la curs. Încă mai aveţi fantezii sexuale cu fetiţele? Nu. Nu am avut niciodată. Mă gândeam la Wavy de o sută de ori pe zi, dar Wavy era Wavy, nu vreo fetiţă oarecare.

Apoi a venit rândul domnului Cutcheon să vorbească celor din comisie. M-am emoţionat, aşa că nu l-am putut privi. Din motive pe care nu le pricepeam, el credea în mine când nimeni altcineva nu o făcea.

— Jesse Joe e un băiat bun, a spus el.

M-am mirat că nu a râs nimeni.

— Ştiu că are probleme cu ceva lege, dar chestia e că el o iubea pe fata aia. A tratat-o cu blândeţe, a avut grijă de ea, s-a asigurat că merge la şcoală. A avut grijă de ea când toată lumea a abandonat-o. Până şi ea, asta care mă priveşte de colo, a spus fulgerând-o cu

privirea pe Brenda. Nu ea o ducea pe Wavy la şcoală zi de zi, vă zic eu.

M-am gândit că voia să mă descrie ca un martor bun, dar apoi a continuat:

— Dacă iese condiţionat, va avea un loc de muncă. Eu l-aş angaja şi mâine.

După ce a terminat de vorbit, a încercat să vină să-mi strângă mâna. Paznicii i-au explicat că nu avea voie să facă asta.

— Mulţumesc, domnule Cutcheon, chiar apreciez, i-am spus.

A dat din cap şi aproape că mi-a făcut cu mâna.

— Să ai grijă. Ne vedem curând. A primit o nenorocită de Waverunner şi nu-mi dau seama cum...

— Domnule Cutcheon? a spus preşedintele comisiei.

— Scuze, scuze. Gata, plec.

A plecat, apoi am rămas doar eu cu Brenda.

S-a ridicat, iar preşedintele comisiei a întrebat:

— Sunteţi Brenda Newling? Ăăă... mătuşa victimei?

— Da.

— Şi aveţi ceva de declarat?

A desfăcut o hârtie pe care o ţinuse strânsă în pumn.

— Mă aflu astăzi aici pentru că ar fi prea zguduitor pentru Wavy să vină. Cer comisiei să refuze cererea de eliberare condiţionată, pentru că răul pe care l-a făcut acest om nu s-a încheiat. Nepoata mea face 18 ani în iulie şi nu şi-a revenit. Era o fetiţă vulnerabilă, fără cineva care să o apere de el. S-a prefăcut a-i fi prieten şi a momit-o pentru a întreţine relaţii sexuale. I-a făcut cadouri şi a sedus-o. I-a înşelat încrederea. Ea obişnuia să creadă că e îndrăgostită de el. A simţit că e vina ei că a agresat-o. Că i-a permis să o facă. Acum are aproape 18 ani şi nu a fost niciodată la o întâlnire. Nu s-a dus la banchet. Niciodată nu a avut o relaţie normală şi sănătoasă cu cineva de vârsta ei şi asta e vina lui. Deşi s-a întâmplat în ziua când ea făcea 14 ani, vreau să informez comisia că ea s-a născut pe 19 iulie, la ora 8.30 seara. Practic, atunci când a violat-o, ea nici nu împlinise 14 ani. Încă avea 13 ani. Şi el i-a răpit virginitatea pe un birou dintr-un garaj jegos. I-a

furat inocenţa şi ea nu mai poate întoarce timpul în privinţa aceasta.

La final, Brenda plângea. La fel şi eu. Nu-mi păsa de ce spusese ea, dar o iubisem pe Wavy şi o pierdusem, şi nici măcar nu aveam voie să spun asta cu voce tare. Când preşedintele comisiei m-a întrebat dacă am ceva să-i răspund doamnei Newling, n-am putut nici să spun că „Am pierdut cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată”. Nu era asta destulă pedeapsă?

Am răspuns:

– Îmi pare cu adevărat rău pentru ce am făcut. Ştiu că asta nu schimbă nimic, dar îmi pare rău. Mi-ar plăcea să pot da timpul înapoi.

În unele zile, îmi părea rău. În altele îmi părea rău că Liam se lăsase omorât. Încă vreo câteva zile şi Wavy mi-ar fi devenit soţie. Înainte de audierea pentru eliberarea condiţionată, cele două mi-erau cam egale, acelaşi număr de zile cu regrete pentru ambele situaţii, dar când uşa nu s-a deschis şi Wavy nu a intrat la audiere, cântarul a luat-o razna. Dacă nu a venit să mă vadă în singura zi când ar fi putut, ceva greşisem teribil.

PARTEA A CINCEA

1

RENEE

Septembrie 1987

CÂND AM INTRAT ÎN CAMERA DE CĂMIN în al doilea an, pe un birou stătea un copil care lipea pe tavan stele care luminează în întuneric. Avea părul tuns scurt, cu ţepi, şi purta bocanci Doc Martens cu 20 de inele. Părea că are 12 sau 13 ani.

— Tu eşti Wavy? am întrebat gândind *Te rog, nu, te rog.*

A dat din cap.

— Eu sunt Renee.

Mi-a făcut cu mâna şi a mai pus o stea pe tavan. Nu la întâmplare, ci în constelaţii adevărate. Cei de la administraţie chiar îmi aduseseră pe cap vreun copil geniu drept colegă de cameră?

M-am dus să mă plâng şefului de cămin, care a întrebat:

— Ce copil?

S-a dovedit că Wavy Quinn avea 18 ani. Nu era un copil, doar era foarte-foarte mică.

Şi tăcută. Doamne, cât de tăcută era!

Eu vorbesc mult, aşa că mi-a luat câteva zile până mi-am dat seama că Wavy nu îmi vorbise. Nici un cuvânt. Mi-am dat seama doar pentru că era finalul primei săptămâni şi încă nu mă întrebase despre Jill Carmody.

E penibil, dar de asta aşteptam cu nerăbdare o nouă colegă de cameră. Aşteptam momentul în care ea ar fi întrebat despre poza comemorativă de pe panoul meu.

— Deci, eşti supărată pe mine sau ceva? am întrebat. Am făcut ceva să te enervez?

Wavy stătea la biroul ei şi învăţa. Patru zile de la începerea semestrului şi ea învăţa. A dat din cap, fără măcar să ridice privirea.

— Doar că mi-e dor de prietena mea cea mai bună. Săptămâna viitoare e aniversarea morţii ei.

Pentru o clipă, am crezut că şi la asta e insensibilă, dar Wavy şi-a închis cartea şi s-a uitat la panoul meu cu Jill.

— Îmi pare rău, a spus.

Îmi pregătisem partitura. Jill fusese prietena mea cea mai bună. Deşteaptă, frumoasă, campioană naţională la volei. Ucisă de un şofer beat în ultimul an de facultate. Am plâns. Mi-e ruşine acum, când mă gândesc cum făceam jocul ăla, pentru că abia o cunoscusem pe Jill. Avusesem, o dată, un curs comun de istorie. Când am ajuns la facultate am inventat povestea asta, despre cea mai bună prietenă moartă, pentru că mă făcea să par mai interesantă.

Colega mea din primul an a stat trează cu mine toată noaptea analizând, eu plângând, ea liniştindu-mă. Tot ce mi-a oferit Wavy a fost o privire înţelegătoare şi un:

— E trist.

M-a făcut să mă simt ca o cerşetoare de atenţie. Adică da, asta eram, dar niciodată nu mă simţisem aşa.

După Weekendul Părinţilor, m-am simţit şi mai falsă pe lângă ea. Până atunci mă obişnuisem cu ce credeam că era „ciudăţenia" lui Wavy. N-am văzut-o niciodată să mănânce şi în două luni o auzisem spunând cam o sută de cuvinte, majoritatea gen *da, nu, rufe, bibliotecă* şi *taci* şi *dorm.* În vinerea dinainte de Weekendul Părinţilor, m-am întors în cameră după curs şi uşa era deschisă. Am auzit pe cineva mormăind:

— Fir-ai să fii de nenorocit futut.

Uau! Alte cuvinte ieşite din Wavy, unul chiar explicit. Doar că nu fusese ea. Ci o femeie de vârstă medie cu păr scurt castaniu, îndesând ceva înapoi, în sertarul de la biroul lui Wavy.

— Bună. Sunteţi doamna Quinn? am întrebat.

Toată culoarea i-a pierit din obraji când a închis sertarul.

— Tu trebuie să fii Renee. Eu sunt Brenda Newling. Mătuşa lui Wavy.

— Sigur, mi-a vorbit mult despre dumneavoastră... Ha, ha, glumeam. Ştiţi, pentru că ea nu vorbeşte prea mult...

Doamna Newling n-a schiţat un zâmbet.

— Cum e? Serios.

— E bine, i-am spus. Mi-ar plăcea să mă pot ţine de o dietă aşa cum face ea. Căutaţi ceva anume în sertarul ei?

— Nu. Doar îmi fac griji pentru ea.

Mi-am lăsat rucsacul jos, întrebându-mă ce ar fi putut căuta. Prezervative? Droguri? Alcool? De parcă nu ne gândeam noi toţi să aruncăm chestiile alea înainte să vină părinţii în vizită. Cum mama şi tata veneau sâmbătă, în sertarele mele nici măcar o aspirină nu mai găseai. Chiar pusesem pe panoul meu şi un program al capelei din campus.

— Wavy învaţă mult.

— Ca întotdeauna. Îşi face prieteni?

— Prieteni?

Am părut o nenorocită, dar femeia vorbea serios? Doamna Newling stătea pe marginea patului lui Wavy, cu o privire de miloagă. Oh, nu. Nu mai făceam jocul confidenţelor colegă de cameră – mamă, aşa că i-am răspuns:

— E prietenă cu mine. Se pune?

Înainte să apuce să răspundă doamna Newling, Wavy a intrat înapoi în cameră, urmată de verişoara ei, Amy. După ce au plecat toate trei, m-am apucat să fac cercetări pe cont propriu în sertarul ei. În fundul sertarului de la biroul ei era o poză înrămată în metal. Oi fi eu egocentrică, dar nu uit chestii. Întrebasem despre poza de pe panoul ei: fratele ei mai mic, rânjind cu doi dinţi din faţă. Aş fi întrebat şi despre poza asta, dar nu o văzusem niciodată.

Era poza unui tip mare, stând pe o motocicletă în faţa unei uşi de garaj. Avea un păr negru mult prea lung, nu purta tricou şi îşi arăta tatuajele de pe braţe şi piept. Era în mare parte muşchi, dar avea şi un colăcel la mijloc. Asta e şi problema mea. Era o zi însorită şi el râdea, distrându-se cu persoana din spatele obiectivului. Cine era el oare?

Atunci mi-am dat seama că eu aveam abordarea greşită faţă de lucruri. Îi faci pe oameni interesaţi de tine dacă păstrezi secrete, nu dacă le împărţeam tuturor ca pe nişte bomboane de Halloween.

Când s-a întors Wavy, după un tur cu mătuşa ei prin campus, s-a aşezat să înveţe. Într-o seară de vineri. N-aveam altă cale, aşa că am întrebat:

— Când am ajuns acasă, mătuşa ta îţi scormonea prin birou. Ai pe acolo ceva ce n-ai vrea să găsească?

Am nimerit-o într-o secundă. Wavy a deschis repede sertarul şi a luat poza. Cu o figură de enervată nebună, a şters sticla cu marginea fustei.

M-am apropiat, prefăcându-mă că văd fotografia pentru prima oară.

— Ce mişto e motocicleta. Cine e ăla?

Având în vedere cât de nerăbdătoare eram eu să spun despre falsa-mi tragedie, nu-mi venea să cred că Wavy nu îmi spusese, dar m-a examinat, evaluând dacă putea avea încredere în mine.

— Kellen. Logodnicul meu.

A întins mâna ca să mă pot uita mai de aproape la inelul de pe degetul ei. Îl observasem dinainte, dar nu gândisem nimic despre asta.

— Eşti logodită?

A dat din cap.

— De ce nu l-am cunoscut? Unde e?

— Închisoare.

— Vorbeşti serios? De ce? Ce a făcut? am întrebat.

— Trebuie să învăţ.

Wavy a lăsat poza şi s-a aşezat la birou. Terminase cu vorbitul. Puf! Eram invizibili. Nu mă putea auzi.

— Deci, părinţii tăi vin pe aici weekendul acesta?

Aparent, m-a auzit spunând asta, pentru că a da din cap.

— De ce nu?

— Sunt morţi.

— Oh, Doamne, ce trist. Ce s-a întâmplat?

Asta spuneau oamenii mereu când le povesteam despre Jill Carmody.

— Au fost ucişi, a răspuns Wavy.

Când a pronunţat cuvintele, am ştiut că trebuia să renunţ la drama mea falsă cu Jill. Nu poţi să mulgi avantajele unei pretinse tragedii când colega ta de cameră trăieşte una adevărată. E prea penibil.

Îi spusesem doamnei Newling că eu şi Wavy eram prietene, dar nu era adevărat. Eram doar colege de cameră, chiar dacă ştiam acum că părinţii ei fuseseră ucişi şi că logodnicul ei era în închisoare pentru un presupus viol. Am văzut totul ca pe o telenovelă excitantă.

Eu şi cu Wavy nu am devenit prietene până în al doilea an în cămin. Acela a fost anul când am făcut ceva atât de prostesc, încât am fost prea ruşinată să spun cuiva. În cazul meu, asta înseamnă ceva. Dacă fac pe cineva să îmi acorde atenţie, sunt perfect doritoare să mă umilesc singură.

M-am culcat cu proful de germană şi nu doar o dată, ci aproape întreg semestrul. Nu e ca şi cum aş fi făcut-o pentru note, pentru că eram bună la germană, dar am fost atât de flatată că era atras de mine cu tot cu vorbăria mea, capul în nori şi kilogramele mele.

Soţia lui ne-a prins şi a fost ditamai scena, iar profesorul de germană a spus:

– A fost o aventură stupidă. N-a însemnat nimic.

Asta eram eu – o aventură stupidă care nu însemna nimic. Căcatul nici nu m-a dus acasă cu maşina. Am plâns toată ziua, m-am dus pe jos prin campus de la casa lui până la cămin.

Eram o epavă epuizată şi flămândă. M-am pus la birou, suspinând şi scormonind în sertare după ceva de mâncare, ca să mă facă să mă simt mai bine. Wavy a coborât din pat în cămaşa de noapte, şi-a luat legitimaţia de student de pe birou şi mi-a făcut semn să o urmez. Era atât de autoritară!

Jos, coridorul spre cafenea era închis noaptea de o uşă mare de metal, pe care Wavy a deschis-o în 10 secunde de meşterit cu legitimaţia. A descuiat uşa de la bucătărie în acelaşi mod. Era întuneric, cu excepţia semnalizărilor uşilor, care luminau roşu, ca în iad, până ce Wavy a deschis frigiderul uriaş. În lumina lui albastră, înceţoşată, a întins masa pentru mine. Cutii cu căpşune. O tavă cu budincă de ciocolată. O tavă

întreagă plină cu pătrate de prăjitură cu lămâie. O găleată de 20 de kilograme cu îngheţată cu ciocolată şi alune şi un tub cu frişcă.

Asta e definiţia pe care o dau eu unui prieten.

2

WAVY

Noiembrie 1988

LUI RENEE ÎI PLĂCEA SĂ FACĂ TESTELE din revistele pentru femei. Erau prosteşti, dar erau bune pentru acelaşi lucru pentru care era bun croşetatul. Testele o ajutau pe Renee să îşi golească inima, iar ea o umplea cu atât de multe lucruri greşite, încât nu era de mirare că avea nevoie să o mai şi golească. În serile de duminică, atunci când stăteam în pat, Renee citea întrebările cu glas tare, iar eu notam răspunsurile.

Ce gen de romantism preferi? Renee era *genul cu fluturi nebuni în stomac.* Flirtează, dar e şi nestatornică, gata să trişeze şi să meargă mai departe. Scorul meu nu m-a încadrat în nicio categorie, aşa că Renee a inventat una: *nimfomana care nu dansează la banchet.*

— Nici nu pricep cum te-ai logodit fără să ai vreo conversaţie. El a zis „Vrei să te măriţi cu mine?“ Și tu ai dat din cap că da?

Eu am dat din cap că da, Renee a râs. M-am uitat la poza cu Kellen, care călătorea înainte şi înapoi, de la noptieră la sertarul biroului, în funcţie de starea mea.

Când mă durea inima prea tare, o ascundeam în sertar. M-am dat jos din pat şi am apucat fotografia, cu intenţia de a o ascunde iar.

Renee s-a oprit din râs şi mi-a smuls-o din mână.

— Ăsta da, ditamai bărbatul serios, zic eu, mi-a spus ca să mă tachineze.

Am pufnit şi am lăsat-o să mi-o ia din mână. Încă o noapte, şi-apoi o puneam în sertar.

Ce îmi lipsea cel mai mult la Kellen nu era că nu mai călătoream în spatele lui pe Panbead. Mi-era dor să-l privesc mâncând. Renee mânca cu înghiţituri micuţe şi fără să mestece suficient. Exact aşa cum îşi

umplea şi inima. Prea repede, prea multă vorbărie şi prea puţin sentiment.

În al doilea an al nostru, m-am dus acasă la Renee de Ziua Recunoştinţei, şi-atunci am aflat de ce mânca aşa. Familia Dale locuia într-un cartier plin de vile cu porţi dure de metal şi gazon în faţă cât un parc public. Erau bogaţi, dar mâncau cu o disperare atât de mare, încât păreau că au furat mâncarea din gunoiul unui străin. Nici eu nu mai mâncam chiar aşa.

Doamna Dale umplea farfuria fiecăruia cu curcan, cartofi, umplutură, sos. Apoi, prăjitură şi frişcă. Am admirat generozitatea. Am reuşit să mănânc câteva guri de curcan şi câteva bucăţi de chiflă, de dragul lor. Bucăţi mici şi sigure pe care le puteam băga în gură atunci când eram privită. Cartofii zdrobiţi erau aurii de la unt, dar erau prea complicat de mâncat. Îmi aminteau de reguli pe care încercam să le uit.

— Nu ţi-e foame, fetiţă? a întrebat bunicul lui Renee.

— E în regulă, tata, mi-a zâmbit fals mama ei.

Renee o avertizase în privinţa mea.

— Şi cum e, încă te vezi cu băiatul ăla de care ne-ai spus? Richard? a întrebat domnul Dale.

— Nu. Nu ne mai vedem, a mormăit Renee.

Nu era niciun băiat. Richard era profesorul de germană care-i înflăcărase atât de tare inima lui Renee.

— Drăguţă, dar de ce nu mi-ai zis că v-aţi despărţit? a intervenit doamna Dale în timp ce a mai pus o altă felie de prăjitură pe farfuria lui Renee şi a sufocat-o cu frişcă.

Renee s-a uitat la prăjitură şi-a băgat o bucată în gură, nervoasă, încruntându-se în timp ce mesteca.

— Păi, ce s-a întâmplat? a vrut să ştie doamna Dale.

— Ştiţi, Wavy e logodită, a spus Renee.

— Serios? Şi ce face logodnicul tău? E şi el student? a ridicat din sprânceană domnul Dale către soţia sa.

— E în închisoare, a explicat Renee.

Domnul Dale aproape că s-a înecat cu o bucată de prăjitură. În tăcerea care s-a lăsat apoi, m-am pregătit să aprob din cap, să dau răspunsul pe care-l dădeam mereu. Orice vrei să fie adevărat, este deja.

Renee a lătrat cu un râs agitat şi-a spus:

— Dumnezeule, glumeam. Glumeam. Wavy nu are un logodnic în închisoare.
— Oh, Renee! Tu şi cu glumele tale, a spus doamna Dale.

Toată lumea a râs.

— Şi, încă mergi la sală? Cu dieta cum merge?

Furculiţa a căzut din mâna lui Renee şi-a zdrăngănit pe farfurie, lângă prăjitura pe jumătate mâncată. Renee părea că urmează să vomite, dar a înghiţit. M-am enervat atât de tare, încât a trebuit să-mi înfig unghiile în palme. Toată mâncarea aceea delicioasă, irosită în stomacul lui Renee. Doamna Dale era la fel de periculoasă ca Val. La fel de bine, ar fi putut să-şi înfigă degetele în gura lui Renee şi să-i smulgă prăjitura. Ar fi putut, la fel de bine, să ţipe:

— Nu mânca aia! E murdar!

ÎN SCRISOAREA DE CRĂCIUN PENTRU KELLEN, am dedicat un paragraf întreg cartofilor zdrobiţi, iar încă unul gustului incredibil de pizza rece. Renee și cu mine împărţeam mereu o pizza în nopţile de duminică, atunci când cafeneaua era închisă. Ea îşi mânca jumătatea imediat ce ajungea acolo, fierbinte de-şi ardea cerul gurii. Eu o mâncam rece pe a mea, când dormea Renee.

I-am scris lui Kellen despre cum voiam să gătesc pentru el şi să-l privesc mâncând. Aborda mâncatul la fel ca sărutul: încet, complet, cu concentrare. Era perfect să-l privesc mestecând şi înghiţind. Muşchi mari în mişcare care trimiteau combustibil în tot corpul.

De vreme ce scrisorile mi se întorceau necitite, le scriam în mare parte pentru mine. Pentru plăcerea de a citi:

Dragă Kellen,

Noaptea aceasta a fost prima în care l-am putut vedea pe Orion şi mi-aş fi dorit să fii aici, purtându-i centura. Dacă am putea călători până pe Alpha Centauri şi ne-am uita la stelele noastre. Soarele ar fi parte din Casiopeea. De pe Pământ par foarte

îndepărtate, dar de pe Alpha Centauri, Soarele nostru e a şasea stea, la fel de apropiată ca restul.

Aşa eram şi eu cu Kellen. Noaptea, mă gândeam la el, în celula lui, la 400 de kilometri distanţă, conform kilometrajului maşinii mele. Văzut din patul meu, el era o constelaţie îndepărtată. De pe Alpha Centauri, eram stele gemene, una lângă cealaltă.

3

RENEE

Aprilie 1989

WAVY SCRIA MAI MULTE SCRISORI decât oricine altcineva. Săptămânal, scria verişoarelor şi mătuşii. De două ori pe lună îi scria profesoarei de spaniolă din liceu. În spaniolă. Îi mai scria şi avocatului care avea grijă de contul ei. Maşina ei de scris era electrică, dar ea apăsa pe ea ca pe una manuală atunci când îi scria avocatului, pentru că ea şi mătuşa ei se războiau pentru banii lui Kellen.

Brenda se folosea de acel cont pentru a o controla pe Wavy, şi asta includea să o forţeze să stea cazată în cămin. Dacă am fi vrut să închiriem împreună un apartament, Wavy ar fi trebuit să îşi convingă avocatul să ia decizii peste mătuşa ei. Şi asta presupunea scrisori. Tipărite până când credeam că urechile aveau să-mi sângereze de la sunetul tastelor. Scrisoarea câştigătoare menţiona „Indiferenţa crasă a doamnei Brenda Newling faţă de confortul meu personal". Aşa se referea Wavy la mătuşa ei în scrisorile către avocat. De parcă ar fi fost o străină haină. Mai spunea despre „nevoile unei alimentaţii speciale şi dificultatea de a le satisface într-o unitate de trăit în comun". Un alt mod de a spune că suferea de o tulburare alimentară. În mare parte mânca pe ascuns şi ascundea rezerve, dar atunci când era foarte stresată, în perioada examenelor, mânca din gunoi. Ca un raton. Nevoile unui alimentaţii speciale: pizza aruncată de alţi oameni.

Wavy mai scria şi oricui credea ea că ar putea-o ajuta să dea de fratele ei. Avea o cutie imensă conţinând corespondenţa cu foşti vecini, cu ofiţerul care s-a preocupat de eliberarea condiţionată a unchiului ei, profesori de la ultima şcoală la care fusese Donal. Ani de muncă, începând din momentul în care îl pierduse.

Şi-apoi mai erau scrisorile către Kellen. Petrecea zile întregi scriindu-le cu o caligrafie frumoasă, pe hârtie scumpă. Toate se întorceau deschise, lipite înapoi şi cu ştampila de CORESPONDENŢĂ NEAUTORIZATĂ.

Acele scrisori mi se păreau minunate în tragismul lor. Fiecare un mesaj pe care el nu-l va primi niciodată. Un bilet într-o sticlă, rătăcind în ocean. Pierdut.

4

KELLEN

Iunie 1989

A DOUA MEA AUDIERE PENTRU eliberarea condiţionată a fost aproape identică cu prima, cu excepţia faptului că, acum, bătrânul Cutcheon era internat în urma unui infarct. În încăpere era prea cald şi Brenda Newling a venit să citească despre cum i-am distrus viaţa lui Wavy. Aproape mă convinsesem că Brenda o ţinea pe Wavy departe de mine, la ultima audiere, dar acum avea 18 ani. Dacă voia să mă vadă, putea veni. Nu a făcut-o.

Când a sosit scrisoarea care spunea că îmi fusese acordată eliberarea condiţionată, nu mi-a venit să cred, dar două săptămâni mai târziu, eram liber. Sau pe cat de liber puteam fi într-un adăpost de reeducare împărţit cu alţi foşti deţinuţi, dând raport săptămânal ofiţerului meu. Nu aveam voie să locuiesc lângă o şcoală sau o creşă, aşa că mi-a fost greu să-mi găsesc o locuinţă după ce am plecat din adăpostul pentru reeducare. Am depus actele pentru o nouă adresă cu dosarul care conţinea cazierul.

Nici găsirea unui loc de muncă nu a fost uşoară. Bătrânul Cutcheon închisese magazinul şi nu erau şanse să mă angajeze altcineva în Powell, aşa că m-am dus în Wellburg, care era mai mare decât Garringer, aproape o sută de mii de locuitori.

Atelierul pentru schimbarea uleiului eraîntr-un mall, la capătul opus al oraşului faţă de apartamentul meu, dar avea o parte bună: managerul nu m-a bătut la cap din cauza condamnării.

Gary era de vârsta mea, poate puţin mai mare, şi chel. S-a uitat s-a CV-ul meu şi-a spus:

— Condamnarea, trebuie să întreb de ea.

— Mă vedeam cu o fată care avea 14 ani. Mătuşa ei ne-a prins făcându-ne de cap. Am pledat vinovat, ca să

nu fie fata nevoită să depună mărturie. Nu sunt mândru, dar eu nu molestez copii. A fost o chestie idioată ce-am făcut. Nu beau. Nu iau droguri. Nu fur chestii. Vin mereu la timp. Sunt bun cu aproape orice e mecanic.

Am tot vorbit, aşteptând să cadă ciocanul cu sentinţa, dar Gary şi-a frecat fruntea şi-a spus:

— Doamne, o condamnare pare cam mult, dacă a vrut şi fata.

— N-am violat-o. Doar am dat-o în bară.

Am obţinut postul. Era mai degrabă o fabrică decât un garaj, pentru că doar schimbam uleiul, maşină după maşină. Muncă fără gândire, ceea ce era bine.

La patru luni după eliberarea condiţionată, trăiam într-un apartament cu igrasie la subsolul unei vechi pensiuni. Cazierul cu condamnarea mea trebuia doar să aibă rolul de a-i apăra pe alţii de mine. Cât am stat în acel apartament, mi-au fost tăiate cauciucurile camionului şi cineva mi-a scris cu vopsea „pedofilule“ pe uşă. M-am mutat într-o altă clădire, mai departe de cea mai apropiată şcoală, dar la o aruncătură de băţ de depou. Câteva săptămâni a fost linişte, apoi cineva a distribuit fluturaşi care informau că un infractor sexual s-a mutat în clădire.

Câteva seri mai târziu, doi tineri m-au oprit pe stradă.

— Dacă ai muri, pariez că poliţiştilor nu le-ar păsa măcar, a spus cel care stătea în spatele primului.

Purta o cruce de aur pe un lanţ.

— S-ar putea chiar să ne premieze pentru că am avut grijă de tine, scursură futută ce eşti.

Cel mai curajos m-a împuns cu degetul în piept. Nu mare chestie, dar cineva avea să încerce şi ceva serios la un moment dat.

Asta se pregătea să se întâmple în noaptea în care am cunoscut-o pe Beth. În unele seri închideam eu, iar asta însemna mulţi bani, dar însemna şi că nu ajungeam acasă decât după lăsarea întunericului. Să fii afară nu era chiar diferit de traiul în închisoare. Trebuia să fiu pregătit mereu, mai ales de când cineva pusese peste tot fluturaşii despre mine.

Aşa că nu m-a mirat când aceiaşi doi tâmpiţi au venit iar la mine.
— Cred că n-ai prins mesajul de data trecută, a spus cel cu crucea la gât.
— Nu-i vrem p-ăştia de genul tău pe aici, a spus cel curajos.

Cred că se gândiseră că doi contra unul însemna că aveau un avantaj. Nu ştiau că, treaz, puteam da gata doi tipi. Beat, aş fi distrus zece.

Când au sărit pe mine, nu i-am făcut praf, aşa cum făceam când mă băteam în baruri. I-aş fi putut băga în spital, dar n-am vrut să ajung iar la închisoare, aşa că mai mult am luat decât am dat.
— Hei! Potoliţi-vă, animalelor! Am sunat deja la poliţie, a strigat cineva din spatele meu.

A fost destul ca să-i pună pe fugă pe tâmpiţi. Cât am stat sprijinit de un coş de gunoi, încercând să-mi recapăt suflul, femeia a venit spre mine. Ţinea o mână în poşetă, bănuiam că pe un tub de spray paralizant.
— Eşti bine? m-a întrebat.
— Da, mersi. Chiar ai sunat la poliţie?
— Nu, nu chiar.

Am crezut că va pleca de unde venise, dar a rămas acolo.
— Sigur eşti bine? a întrebat.
— Da, mersi. Noapte bună!

Apoi am decis că încălcarea termenilor eliberării condiţionate era mai bună decât să fiu atacat. Aşa că ziua următoare mi-am cumpărat o bâtă de baseball.

După câteva săptămâni, îndreptându-mă spre camion, am dat iar de femeia care mă salvase. Voiam să mă prefac că nu o recunosc, dar m-a oprit ea.
— Hei, Babe Ruth. Mai ai probleme cu băieţii ăia?
— Încă nu.
— Se pare că eşti gata să-i înfrunţi, totuşi. Eu sunt Beth.

Mi-a întins mâna. Cred că nu văzuse fluturaşii.
— Jesse Joe.
— Eşti mecanic? mi-a privit tricoul de la uniformă cu numele brodat într-o parte şi numele magazinului în cealaltă. Ai vrea să te uiţi puţin la maşina mea?

Am ajutat-o, chiar dacă am întârziat la muncă 20 de minute. La urma urmei, îi eram dator. Ăsta a fost şi răspunsul meu când s-a oferit să-mi pregătească cina drept răsplată pentru că îi reparasem maşina. Eram chit.
— Nu, treci pe la mine pe la 7 şi te hrănesc eu.

La o lună după acea primă cină, m-am mutat cu Beth. Din punct de vedere financiar, avea sens să îi împărţim apartamentul. Amândoi ne-am ameţit serios, ea mi-a spus ce să fac, iar eu am făcut. Mult mai puţin ciudat decât să încerc să-mi dau eu seama ce să fac. Cred că amândoi ne-am simţit mai puţin singuri o vreme.

Beth era mai în vârstă decât mine, probabil avea 50 de ani. Destul de bătrână încât să aibă doi nepoţi şi să-şi vopsească părul în roşu ca să acopere albul. Ca mama, avea o cicatrice lungă pe burtă, de la o cezariană. O singură dată am încercat să o ating şi m-a plesnit.

Ştiam că aşteptasem prea mult să-i spun despre condamnarea mea, pentru că atunci când în sfârşit am făcut-o, m-a privit dezgustată.
— Care-i problema cu bărbaţii? Ce-i aşa atrăgător la una de 14 ani? Sunt mai uşor de controlat sau ce? Nu-ţi vorbesc de sus?

Greu de acceptat din partea unei femei care mă trata cu superioritate, la fel ca pe nepoţii ei. Aceeaşi femeie care, odată, în timpul sexului, mi-a spus:
— Drace, Jesse, tu nu te dai cu deodorant? Puţi, în pula mea. Dă-te de pe mine.
— O iubeam. Voiam să mă însor cu ea.
— Mda, dar în schimb ai făcut doar sex cu ea.
— Vrei să plec?

Eu voiam să plec. Statul pe canapea lângă ea, cu buzele ei ţuguiate, era la fel de rău ca audierea pentru eliberarea condiţionată.
— Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc la asta, mi-a răspuns Beth.

În acea noapte am dormit pe canapea, iar dimineaţa mi-a spus:
— Atunci a fost singura dată? Nu eşti atras de fetiţe?

— A fost o greşeală idioată. E singura fată sub 18 ani cu care am avut vreodată o relaţie.

Wavy fusese singura cu care avusesem, de fapt, relaţie.

— Bun, a răspuns Beth.

I-am povestit ce făcusem. Înţelegerea, sentinţa, ordinul de restricţie, cazierul cu infracţiunea sexuală. Oricând veneau în vizită nepoţii ei, eu stăteam la motel, în rest, niciodată nu aducea vorba despre asta, dar mereu simţeam că mă priveşte şi se gândeşte: „Care naiba o fi problema cu bărbaţii ăştia?”

În mare parte, să fiu cu Beth era mai bine decât să fiu singur, atâta timp cât mă îmbătăm înainte să facem sex. Şi cât nu spunea: „Trebuie să slăbeşti un pic sau o să faci vreun infarct” în timp ce luam cina.

Alteori mi-ar fi fost mai bine singur, mai ales noaptea, când stăteam treaz lângă Beth. Ea nu îşi punea niciodată capul pe umărul meu şi sigur nu-şi înfigea nasul în gâtul sau sub braţul meu, mirosindu-mă. Ea nu ştia numele niciunei constelaţii.

Wavy mi-a cerut „Rămâi!” şi eu am rămas. Mi-a spus „Strânge-mă tare!” şi eu am strâns-o. Ştiam că trebuia să o uit. Nu puteam.

5

RENEE

Mai 1990

ÎN TOAMNA LUI 1989, EU ŞI WAVY ne-am mutat într-un apartament mişto cu două dormitoare, o baie uriaşă şi o mică sufragerie. Era parte dintr-o casă mare, veche, aşa că existau multe chestii amuzante, aşa cum era perechea de robinete care ieşeau din tavanul sufrageriei, chiar deasupra canapelei. Nu am reuşit să ne dăm seama pentru ce erau.

Am petrecut mare parte din primul nostru an în apartament, încercând să o conving pe Wavy că ar trebui să dăm o petrecere. Nu asta era ideea cu apartamentul, să putem face tot ce ne doream? Evident, Wavy nu era mare fană a petrecerilor, dar în sfârşit a fost de acord să chemăm câţiva oameni pentru a sărbători finalul semestrului de primăvară. Puţină distracţie înainte de examene.

M-aş fi aşteptat să fiu nevoită să invit eu pe toată lumea, dar Wavy a invitat câţiva colegi tocilari la matematică şi câţiva colegi de la spital, acolo unde lucra la facturarea asiguraţilor. A şi gătit un munte de mâncare şi i-a încurajat pe toţi să mănânce. Aşa îşi arăta ea afecţiunea. Când am trecut printr-o despărţire devastatoare, mi-a gătit feluri complexe şi deserturi.

A invitat un rezident de la spital, Darrin, care s-a dovedit a fi foarte drăguţ. Mi-a spus:

— Îmi făceam griji, pentru că ea n-a vorbit niciodată cu mine. Dar invitaţia zicea că va fi mâncare, şi mi-am zis „de ce nu?“

Mă întrebam dacă Wavy îl plăcea. Dacă-l plăcea pe bune. Avea o faţă de copil şi nu era nici pe departe cât Kellen, dar era înalt, aşa că poate avea de gând să-l pună la îngrăşat.

Doar că eu am petrecut toată seara vorbind cu Darrin şi ea n-a părut deranjată, nici măcar atunci când

ne-am dus pe balconul de la al doilea etaj ca să fumăm un cui şi să ne sărutăm. Fluturii din stomac au lovit din nou. Când m-am întors, Wavy vorbea cu Joshua, colegul meu de la filosofie. Eu îl invitasem pentru că era copia perfectă a lui George Michael, dar iată-mă cum flirtam cu Darrin, iar ea flirta cu partenerul meu.

Bine, ar fi prea mult să descriu drept flirt ceea ce făcea Wavy. Stătea pe canapea, suficient de aproape încât l-ar fi putut atinge pe Joshua, cu o expresie plăcută, de „da, te ascult”.

M-am simţit ca o mamă mândră. Ieşea din cochilie! Înflorea!

LA CÂTEVA ZILE DUPĂ PETRECERE, eram întinsă pe canapea, cumva uitându-mă la televizor şi cumva lucrând la eseul meu pentru examenul de la Studii Feministe. Era ultima temă pe care o aveam de predat semestrul acela.

La uşa din faţă a ciocănit cineva, iar când am deschis, Joshua era în hol. Examenele mă costaseră destul şi m-am gândit că aveam halucinaţii. Copia perfectă. Ochi albaştri de vis. Apă de colonie. Cămaşă de un alb imaculat.

— Hei, Wavy e acasă?

Era real.

Am stat acolo un minut, ca o idioată, cât a încercat creierul meu să găsească un motiv pentru care Joshua ar sta la uşa noastră, întrebând de Wavy. Cum de îi ştia numele? Oare chiar îi spusese ea cum o cheamă atunci, la petrecere?

— Sigur. Intră.

L-am pus să stea pe canapea, lângă dezastrul cauzat de eseul meu, şi m-am dus după Wavy. Era în camera ei, scriind la maşină, cu dicţionarul de spaniolă deschis pe birou. Cred că ea mai avea examene doar la Literatură Spaniolă şi ceva la Mecanică Cuantică.

— A venit Joshua să te vadă, i-am spus.

Wavy a dat din cap şi-a gesticulat oripilată din mâini. Când era stresată, tot în tăcere se refugia. Cât am aşteptat să văd ce face, am avut câteva gânduri nu prea prietenoase. Dacă Joshua era atras de fragila,

diafana Wavy, n-aveam nicio şansă cu el. Cele mai drăguţe apelative care mi se adresaseră vreodată fuseseră „exuberantă” şi „dintr-o bucată”. În orice caz, eu eram cea care îl invitase la petrecere. Când a ajuns el să se vadă cu colega mea de apartament?

— Nu-s aici, mi-a spus ea în sfârşit.

— Prea târziu. Deja i-am spus că eşti aici.

Am stat aşa, bucurându-mă de panica de pe faţa ei, până ce chiar m-am gândit la Wavy un minut. Kellen avea de stat 10 ani în închisoare. Ea ce avea să facă, să-l aştepte? Niciodată n-avea cum să nu fie prea bătrân pentru ea, şi-acum avea şi un cazier. Trebuia să îşi vadă de viaţa ei.

— Ce poate fi rău în a vorbi cu Joshua? am întrebat-o. E drăguţ. E amuzant. În plus, e superb. Serios, te-ai uitat măcar la el? E ca un Adonis rezident.

Wavy a făcut faţa care însemna: „Tu ai idee cum e să fiu eu?“ Sincer, nu voiam să ştiu, pentru că era destul de deranjată la cap. Mie-mi plăcea să mă joc de-a tragedia, ea o servea pe pâine.

— Du-te să vorbeşti cu el, i-am spus. Te salvez eu dacă devine prea ciudat.

Wavy s-a ridicat, iar eu m-am gândit că va ieşi în sufragerie. În schimb, a traversat şi mi-a închis în faţă uşa dormitorului ei.

6

WAVY

AM ÎNCHIS UŞA, DAR RENEE a deschis-o iar. Ne-am uitat una la alta până ce ea a spus:
— Eşti o laşă, Wavonna Lee Quinn.

Nu m-a prins cu scamatoria asta de clasa a şasea. N-avea cum. Am împins-o pe Renee şi am încercat să închid uşa, dar ea s-a ţinut tare.
— Hoţul strigă „hoţii!“, am spus eu.
— Ei, căcat. Zi-mi tu mie o dată când am fost eu laşă.

Renee credea că să fii necugetat însemna să ai curaj.

Am trecut de ea în hol şi m-am dus spre bucătărie. Ea m-a urmat.

În camera din faţă, am trecut de Joshua, care părea confuz. Nu gen Kellen, care era mereu îngrijorat că înţelesese sau făcuse sau spusese ceva greşit. Joshua credea că altcineva făcuse o greşeală.

M-am oprit în faţa frigiderului şi Renee s-a izbit în spatele meu, de agitată ce era. La petrecere, scrisese numărul de telefon al lui Darrin pe un şerveţel, zicându-i:
— Mi-ar plăcea să ies cu tine.

Şerveţelul era încă lipit pe frigider. Nu îl sunase. Nu era genul ei. Nu arăta destul de bine şi probabil era prea drăguţ ca să-i frângă inima.
— Serios, ai de gând să aştepţi după un tip pe care nu l-ai mai văzut de când aveai paişpe ani? Cum de ştii că încă te vrea măcar? m-a întrebat.

Am smuls numărul lui Darrin de pe frigider, făcând magnetul să zboare. Când am fixat şerveţelul în pieptul ei cu degetul, gura i s-a modelat într-un O mirat.
— Laşă, i-am spus.

S-a strâmbat.
— Uite cum facem. Îl sun după ce vorbeşti tu cu Joshua. Şi trebuie să-ţi dai silinţa, Wavy. Nu poţi sta ca

piatra acolo până renunţă el. Trebuie să îţi dai silinţa, altfel nu se pune.

Renee mă ştia bine. Când am dat drumul şerveţelului, l-a pus la loc pe frigider.

M-am dus înapoi în sufragerie, ameţită. Nu pentru că aveam emoţii în legătură cu vorbitul cu Joshua, ci pentru că Renee îmi otrăvise stomacul cu vorbele ei: „Cum de ştii că încă te vrea măcar?“ Cum de ştiam?

— S-a întâmplat ceva? s-a ridicat Joshua de pe canapea.

— Nu.

Am inspirat adânc şi m-am pus pe un capăt al canapelei. El s-a aşezat pe mijloc. Mai aproape decât aş fi vrut.

— Eram prin zonă şi m-am gândit să trec pe aici, de vreme ce n-am numărul tău.

— Hei, eu mă duc jos să văd ce scrisori avem, a spus Renee.

În drumul spre uşa de la intrare mi-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Deci, Wavy. Cred că ai un nume mişto. Cumva hippie, dar nu într-un mod grosolan. Nu gen Moon Unit, a spus Joshua când am rămas singuri.

Eu ce trebuia să răspund la aşa ceva? *Mă bucur că-ți place numele meu. Mi l-a ales bărbatul pe care îl iubesc.* Probabil că nu asta voia să spună Renee când a zis să-mi dau silinţa. Asta însemna că sunt imposibilă. Mătuşa Brenda îmi spunea aşa. *Eşti imposibilă!* În majoritatea zilelor eram imposibilă. Ca un unicorn.

— Prescurtarea de la Wavonna, i-am spus.

— Pe bune? N-am întâlnit niciodată pe cineva cu vreunul dintre numele astea. Deci e mişto. Adică eu am un nume destul de comun, aşa că-i marfa să întâlnesc oameni cu nume neobişnuite.

Dinţii lui Joshua erau perfecţi. Trebuie să fi avut aparat dentar. Renee vorbea despre el de parcă ar fi fost o statuie. David cel despuiat într-un muzeu din Italia. M-am gândit că mie-mi părea mai mult ca un manechin din mall. Şi mirosea ca un manechin. Săpun, deodorant, apă de colonie, apă de gură. Cum aş fi

putut să-mi dau seama cum mirosea *pe sub* toate acelea?

— Şi, la ce specializare eşti? m-a întrebat.

— Astrofizică.

N-am vrut să-l sperii, dar imediat ce am spus-o, a căscat ochii.

— Oh, ăăă, uau! Şi, ăăă, ce faci cu o diplomă în astrofizică?

— Devin astrofizician.

Joshua m-a privit. Iar eram imposibilă, spunând lucruri la care nu ştia cum să-mi răspundă. Ucigaşă în serie de conversaţii, aşa-mi spunea Renee.

Când s-a întors cu corespondenţa, m-am aşteptat la o privire plină de reproş, de vreme ce eu şi Joshua stăteam în tăcere. În schimb, a trântit uşa şi practic a fugit prin cameră până în bucătărie.

— Wavy, vii puţin? m-a strigat.

7

RENEE

M-AM DUS JOS CA SĂ IAU CORESPONDENŢA pentru a le da lui Joshua şi lui Wavy şansa de a vorbi singuri. Ea chiar avea nevoie să îşi vadă de viaţa ei. Apoi am văzut ce aveam în cutia poştală: un fluturaş cu reducere la pizza şi unul dintre acele plicuri familiare care îmi rupeau inima. Un plic frumos, adresat lui Jesse Joe Barfoot Jr., prizonierul nr. 451197. Cu ştampila CORESPONDENŢĂ NEPERMISĂ scrisă cu roşu. Doar că nu şi acesta. Plicul ăsta avea o ştampilă mare care spunea ELIBERAT.

O persoană mai puţin romantică ar fi avut o abordare mai calculată. Eu mi-am zis: „Dă-o dracului de nevoie de a-şi vedea de viaţa ei. Asta e iubire adevărată!“ Strângând plicul într-o mână şi apucându-mi sânii în cealaltă, am fugit pe scări în sus.

Am pus plicul pe mijlocul mesei de bucătărie, şi când a intrat Wavy, eu mă uitam la el, nevenindu-mi să cred. A luat scrisoarea şi mâinile au început să-i tremure. Puteam doar să-mi imaginez ce era în capul ei, deoarece creierul meu era luminat ca Vegasul în centru.

— Adică a ieşit condiţionat? Nu te anunţă şi pe tine? Dacă a ieşit, de ce n-a venit să te vadă? am întrebat.

Da, sigur. Dacă nu i-a primit scrisorile, nu avea de unde să ne ştie adresa. Nu e ca şi cum ar fi putut să se ducă acasă la mătuşa ei şi să întrebe:

— Hei, pe unde-i Wavy?

Cum avea să o găsească?

Nu avea. Noi urma să-l găsim. În sfârşit, nu eram doar studenta grasă care se uita la telenovelă. Eram parte a dramei. Aveam să rescriu al treilea act şi să schimb totul din tragedie în „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi“.

Cât a stat Wavy acolo, şocată, cu plicul strâns în ambele mâini, am ridicat receptorul şi am început să sun, numai la distanţă şi în afara statului. Mă întrebam

ce avea să spună doamna Brenda Newling despre factura cu trei cifre a lui Wavy.

— Hei, care-i faza? a spus Joshua.

Stătea în uşă, arătând incredibil de sexy.

— Lasă-ne câteva minute, da?

Fusesem pusă în aşteptare de cineva de la biroul unde ţineau evidenţa cazierelor celor cu infracţiuni sexuale, o chestie care nici măcar nu ştiam că există până nu m-a transferat la ei cineva de la Departamentul de Reeducare.

— E bine? m-a întrebat uitându-se la Wavy, care părea puţin zdruncinată.

— A primit nişte veşti...

— Doamnă? a spus cineva de la celălalt capăt al firului. Aveţi numele complet al infractorului?

— Jesse Joe Barfoot Jr. Nu ştiu care e procedura...

— O clipă, vă rog.

Wavy m-a privit, aşteptând.

Femeia a revenit pe fir şi mi-a citit o stradă, un număr de apartament şi un oraş. Wellburg, care era peste graniţa statală, la mai puţin de trei ore distanţă. Am notat adresa pe spatele fiuturaşului de pizza şi, imediat ce a văzut-o Wavy, a sărit de la masă şi s-a izbit de Joshua în uşă. Ştiam cu precizie unde se ducea: să se pregătească pentru reîntâlnirea cu Kellen.

— Ce zici, am vreo şansă cu Wavy? m-a abordat Joshua cu un zâmbet de udat chiloţii.

Timp de câteva secunde, un întreg scenariu mi s-a derulat în minte. După ce i-aş fi adus vestea proastă că logodnicul lui Wavy fusese eliberat condiţionat, l-aş fi dus în dormitorul meu. Wavy putea să se ducă singură la Wellburg. Între timp, l-aş fi consolat pe Joshua, ascultând cu empatie, cât m-aş fi aşezat în pat într-o poziţie care să mă avantajeze. L-aş fi făcut să se simtă sexy şi inteligent şi amuzant.

Exact asta îmi imaginam. Să-l duc la mine în cameră şi să-l seduc, prin urmare împlinind scopul pentru care-l chemasem la petrecere în primul rând. Arăta cu adevărat excepţional. N-ar fi fost greu să mă culc cu el, dar ce minciuni ar fi trebuit să-mi spun ca să mă prefac că nu am fost a doua variantă pe care a avut-o?

— Chestia e, am spus, că Wavy are multe dedesubturi. Ca un set Samsonite cu 9 piese. Fata asta...

Pentru prima dată-n viaţa mea, m-am oprit. Nu era povestea mea.

— Ce? Ajută-mă şi pe mine, mi-a spus Joshua.

Chiar dacă nu aveam de gând să-i pup bubiţa ca să treacă, am smuls plasturele.

— Wavy e logodită. Se duce la logodnicul ei acum, imediat ce iese din duş.

EU AŞ FI AVUT NEVOIE DE HAINE NOI şi de ore întregi ca să fiu gata. Wavy a făcut duş, şi-a şters cu prosopul părul moale şi a îmbrăcat rochia care îi plăcea cel mai mult. Era gri, cu mici dungi albe, tocită de purtat. Nu-l văzuse de şapte ani şi asta purta ea.

Pe drum, ne-am făcut un plan. Sau am făcut eu, oricum. Aveam să o las pe Wavy la Kellen acasă, apoi m-aş fi dus la biblioteca Facultăţii Wellburg ca să-mi termin eseul pentru Studii Feministe. Astfel, seara mea n-ar fi fost irosită complet, iar Wavy ar fi putut trece pe la mine înainte de drumul spre casă.

Până am ajuns la Wellburg, se făcuse târziu şi începuse ploaia. Am făcut înconjurul locului indicat de adresă şi-am parcat la jumătate de stradă mai în spate, de unde puteam vedea uşa clădirii, care era una din cărămidă dărăpănată. Dădea spre ceea ce era, teoretic, o alee, cu pubele de gunoi pe trotuar.

Ar fi vrut Wavy să trăiască cu el în acest loc lugubru? Nu-mi dădusem seama că eu orchestram finalul poveştii noastre de colege de apartament. Ii tot dădusem înainte, crezându-mă Shakespeare, dar îmi ucisesem personajul din piesă. Mă uitam prin ploaie, compătimindu-mă, când un camion mare a trecut de noi şi-a parcat în capătul străzii.

— Ford F-250 din 1969, a spus Wavy.

Aşa era ea, ciudată. Mereu ştia anii de fabricaţie ai maşinilor. Bărbatul care a coborât din camion purta pantaloni de lucru albaştri şi o bluză cu dungi albe şi albastre, ca o uniformă. Întinzându-se în cabina camionului, a scos o bâtă de baseball. A plecat puţin capul, dar nu a alergat ca să se ferească de ploaie.

Mergând încet pe stradă, s-a uitat în jur, dar nu ne-a văzut uitându-ne la el.

8

WAVY

KELLEN SLĂBISE. DESIGUR, NU-L HRĂNISERĂ bine în închisoare, dar aş fi putut găti tot ce-i plăcea lui şi-aş fi reparat asta. Mi-a tresărit inima în piept când l-am văzut liber. Nu de singurătate, nu arzând. Mi-a tresărit de vie ce mă simţeam.

— Oh, Dumnezeule, ăsta-i el? El e, a spus Renee. Ce ai de gând să faci?

Am deschis portiera, dar m-a apucat de mâneca pelerinei de ploaie.

— Stai. Să te aştept? Ce să fac?

— Nu ştiu.

Inima mi-o luase prea mult înainte ca să mă pot gândi la aşa ceva.

— Bun, eu o să fiu la bibliotecă. Numai să mă anunţi că-i totul în regulă.

Kellen intrase deja în scara blocului. Am traversat strada în fugă, călcând în bălţi, iar mâna mi-a tremurat pe clanţă. Eram în toate felurile în care uitasem să fiu: agitată, entuziasmată, fericită. Am vrut să alerg şi pe scări în sus, dar picioarele mele nu reuşeau să facă decât câte un pas, pe rând.Fără sonerie la intrare, fără vizor.

Am ciocănit, iar Kellen a deschis.

Din părul ondulat îi picura apă. Pe buzunarul bluzei de la uniforma udă stătea brodat: Jesse Joe. Trei nasturi desfăcuţi, lăsând la vedere vârfurile săgeţilor şi calumetul de pe piept.

— Wavy, a exclamat.

Nu am ştiut ce să spun. Nu mă gândisem la asta. Trebuia să spun ceva? Înainte nu era nevoie. Am făcut un pas înainte, din dorinţa de a fi în aceeaşi cameră cu el. Să-i respir aerul. Ochii lui erau aspri. Înfierbântaţi, speriaţi. Se temea de mine. Şi eu mă temeam de mine.

Razele de soare au străpuns norii şi ploaia a încetat să mai bată-n geam. Respiraţia lui Kellen s-a

înteţit. Orice se putea întâmpla. Totul. M-am lipit de el, inspirând. Transpiraţia lui.
— Wavy, nu poţi să fii aici.

Am încercat să-l fac să-şi dorească să mă sărute, ca odinioară, dar s-a încruntat, cu gura strânsă. M-am întors cu spatele la el, iar ceva fierbinte şi spiralat din piept mi-a şoptit „Pleacă!" În spatele meu era masa din bucătărie. Am apucat cel mai apropiat scaun, l-am dus până lângă Kellen şi m-am urcat pe el. Acum eu eram Uriaşul, mult deasupra lui. I-am prins faţa în mâini aşa cum a făcut el cu mine în dimineaţa în care am ştiut că mă iubea. I-am apropiat gura de a mea. Avea să reziste? Nu.

A deschis buzele şi am ştiut că Val avusese dreptate. Oamenii puteau intra în tine astfel. Mă târâm în Kellen acum. Voia şi el să o facă. M-a sărutat, dar nu voia să mă atingă, aşa că mi-am scos pelerina. Mi-am desfăcut singură nasturii rochiei şi-am lăsat-o să-mi cadă la picioare. Mătasea alunecoasă a foşnit. Chiloţii, pe care aş fi vrut să mi-i dea jos ca prima oară. Ca ultima oară. De data aceasta,mâinile mele au făcut-o. Mâinile mele pentru ale lui.

Eliberându-i gura o clipă, l-am privit în ochi, să văd dacă mă vrea.
— Kellen, am şoptit.
— Eşti reală?

Am dat din cap. Şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi m-a ridicat de pe scaun. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul lui şi el m-a dus în dormitor. Mereu mi-am imaginat să se întâmple pe masa din bucătărie sau pe biroul din garaj, dar mergea şi în pat. Aveam acolo tot ce-mi trebuia. Bluza dată jos repede, braţele reci de la ploaie şi pieptul lipicios de transpiraţie. Mi-am trecut palmele peste el şi-am dat de o cicatrice mare, strâmbă, care-i despica pielea de pe coaste. Ceva ce îi făcuseră în închisoare.

Eram nerăbdătoare să-mi frec sânii de el, ca să-i arăt că şi ai mei crescuseră, în sfârşit. Mâinile lui mă pipăiau peste tot. Şi ale mele pe el. Râdea în timp ce încerca să mă sărute peste tot.
— Drace, ăştia bocanci. Cum îi scot? m-a întrebat.
— Încet.

A încetat să le mai desfacă şireturile când mi-am pus picioarele pe umerii lui.

Îmi plăcea limba lui, intrând unde eram deja udă pentru el. Fusesem udă pentru el în ultimii şapte ani. Şi-mi plăcea limba lui, dar nu era suficient. L-am tras spre mine şi-am descoperit mai puţină burtă în spatele curelei pe după care mi-am strecurat mâna.

— Orion.

Aceeaşi cataramă, cea pe care ştiam cum să o desfac, şi era în mâna mea. Avea să meargă repede acum. Şi-a împins pantalonii în jos numai cât era nevoie. Atât de mult mă dorea, nu avea de gând să-şi scoată nici măcar bocancii.Era atât de greu încât nu mai puteam respira. Asta însemna plăcere, să fiu prinsă sub el, cu atât de puţin aer. Avea penisul la fel de fierbinte pe cât mi-l aminteam de când îl pusese între picioarele mele.

Puteam modela timpul. Să ne întoarcem în acea zi. Să ştergem ultimii şapte ani. Am deschis ochii, ca să-l las să intre în mine pe toate căile.

Acel prim moment, când s-a împins în mine, duritate în moliciune, a fost minunat. Clipa următoare, când a intrat, presiune arzătoare şi o durere cruntă. A durut mai mult decât îmi imaginasem. Kellen era peste tot în mine. În sistemul meu nervos. A gemut în urechea mea.

— Oh, Wavy. Te iubesc în totalitate.

Mi-am pus faţa pe gâtul lui şi-am aşteptat, fără să respir, gândindu-mă că durerea avea să înceteze, aşa cum fusese când o făcuse cu degetul. Aşteptam să se transforme în plăcere arzătoare, pentru că nu putea fi de nesuportat la nesfârşit. Dar era. Durerea îmi blocase gâtul. M-am gândit că era în regulă să mă sufoc până se rupea sigiliul, apoi să las să iasă ţipătul pe care-l ţineam în mine.

Kellen se oprise. Ştiam că mă privea, dar eu nu mă puteam uita la el.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Am dat din cap că da, dar lacrimile pe care le ţinusem până atunci au ţâşnit. A ieşit din mine, la fel de dureros ca atunci când intrase.

— Of, Iisuse, Wavy. Tu m-ai aşteptat pe mine?

— Pe cine altcineva? am întrebat.
— Oh, drace, îmi pare rău. Nu m-am gândit că mă aştepţi. Niciodată nu m-am gândit... după toată nebunia aia, m-am gândit că n-o să mă mai vrei niciodată. N-ai venit la audierile mele pentru eliberarea condiţionată, aşa că m-am gândit că am dat-o în bară cu totul.

Se dădea în spate, dar l-am tras, înfigându-mi unghiile în umerii lui şi călcâiele în coapse.

— Tine-te bine. Nu-mi da drumul.

Învăţasem asta de la el.

— Te rănesc, totuşi. Şi n-ar trebui să facem asta. Nu ai...
— Da.

L-am strâns şi mai tare şi am întins mâna, găsindu-l lipicios şi încă tare. S-a încruntat când l-am împins iar în mine. A fost nevoie doar să-l ghidez şi a încetat să se mai plângă. Stomacul mi s-a strâns şi picioarele au început să tremure când m-a penetrat. Kellen s-a oprit iar.

M-am agăţat de spatele lui.

— Nu vreau să te rănesc, mi-a spus.
— În totalitate.

A început iar, încet, şi oricât de mult ar fi durut, mi-am dat seama că durerea avea să înceteze la un moment dat. Data viitoare şi data de după. Cu suficient timp, în locurile unde se întâlnea duritatea lui cu moliciunea mea avea să fie plăcere arzătoare.

În final, intra şi ieşea, gâfâind, spunându-mi pe nume. Stăteam pe şine, sub un tren de care eram îndrăgostită. Ca să nu plâng, mi-am înfipt dinţii în pieptul lui. Eram un vampir şi el mă invitase înăuntru. A gemut şi, pentru o clipă, s-a sprijinit cu toată greutatea pe mine. Între picioare aveam o insulă de durere, dar plămânii mei ardeau de plăcere, pentru că îl inspiram.

Apoi, ochii i s-au umplut de mine. Mi-am imaginat că avea atâtea să-mi spună, dar doar a stat alături de mine şi m-a privit. Se gândea la alte feluri în care aş fi putut fi a lui. Aveam inelul pe deget şi am aşteptat să-l vadă şi să-şi aducă aminte de modul în care îi aparţineam deja.

— Wavy, ce facem? Ce ar trebui să fac?
— Mă iubeşti?

Să-l aud spunând cuvintele era ca mâncarea furată pe care mi-o îndesam în gură când nu se uita nimeni. Dacă mi-ar fi spus-o de o sută de ori, tot l-aş fi rugat să-mi repete.

— Te iubesc. Te iubesc din toată inima.

Mi-a luat mâna şi a pus-o pe pieptul lui, şi-atunci a văzut inelul.

Uşa de la intrare s-a deschis – clic, vâjjj – şi i-a umplut privirea cu altceva în afară de mine. Anxietate. Obligaţii. Vinovăţie.

— Jesse? Eşti aca...

O voce de femeie, apoi un pufăit în aer, surpriză. Nu-l invadasem doar pe Kellen. Îi invadasem casa. Cât a traversat femeia bucătăria, el s-a ridicat şi şi-a tras pantalonii. Am rămas unde mă lăsase, pe pat. Aşa ne-a găsit femeia când a intrat.

— Beth, îmi pare rău.

Kellen s-a încheiat la pantaloni sub privirea ei. Centura lui Orion, legată iar. Mereu ne prindea cineva în fapt.

— O iubeşti? am întrebat.

Nu m-a lăsat să-i aştept răspunsul:

— Nu.

Gura lui Beth s-a strâmbat, de furie şi durere, dar n-a spus „Mincinosule!”

Kellen mă iubea. Doar pe mine. M-am ridicat, goală şi cu bocancii în picioare, iar ceva fierbinte mi-a alunecat în jos pe interiorul piciorului. Nu m-am simţit jenată. Nu-mi păsa de ce gândea oricine altcineva în afară de Kellen.

— Tu cine mama dracului eşti? a întrebat Beth.

— Wavy.

Imediat ce am spus-o, mi-am dat seama că nu îi povestise femeii despre mine. Habar nu avea cine eram.

9

KELLEN

DUPĂ FELUL ÎN CARE I S-AU ÎNCORDAT umerii, am ştiut cum părea. Iată, trăiam cu o femeie oarecare care nu ştia nimic despre Wavy. Tot ce am vrut să fac fusese să o protejez. Nu mi se păruse corect să spun cuiva numele ei.

— Pedofilul dracului, a spus Beth. Ai zis că a fost o greşeală. O singură dată, căcatul dracului. La astea ţi se scoală ţie? La copile? Ar trebui să sun la poliţie. Jur. Câţi ani are asta?

— Douăzeci şi unu, a răspuns Wavy.

Avea să aibă atât peste câteva luni, dar văzută o secundă dezbrăcată în lumina clară a zilei, n-am acuzat-o pe Beth că s-a gândit la ce era mai rău. Era aproape la fel de mică Wavy cum fusese la 13 ani. Avea picioarele lungi şi şoldurile înguste. Sânii perfecţi, dar nicidecum destul de mari pentru a-mi umple toată gura, darămite mâna. Abia de crescuse vreun pic. Mă facea un pervers faptul că mi se părea cel mai frumos lucru văzut vreodată? Mă făcea mai puţin pervers faptul că la 21 de ani arăta ca la 13? Cât am avut-o în braţe, nimic din toate acestea n-a contat.

— Pe dracu', ai tu 21 de ani... a sforăit Beth. Hai să-ţi dau un sfat, fetiţă. Asta e slăbiciunea lui. Orice ţi-ar fispus, nu te iubeşte. Doar îţi vrea pizdulicea fără păr.

Wavy a râs. Aproape că am râs şi eu, doar că Beth m-a fixat cu o privire suficient de urâtă încât să mă opresc.

— Ea e fata. Wavy e fata pentru care am făcut închisoare, am spus.

— Ai stat şase ani pentru ea? Dumnezeule, câţi ani avea atunci, ciudatule? Nu pare nici acum destul de mare ca să aibă permis de conducere. Eşti al dracului de prost, Jesse. Vrei să-ţi distrugi viaţa, dă-i drumul, dar nu cred că o să-l mint eu pe ofiţerul tău supraveghetor pentru tine. Ieşi.

Beth s-a întors în bucătărie şi eu am scos din dulap geanta şi-am început să îndes haine în ea, sub privirile lui Wavy.
— Îmbracă-te, iubito, am spus.
— Da, îmbracă-te, curvuliţă nebună ce eşti.
Beth a intrat în dormitor şi i-a aruncat hainele lui Wavy de pe pat.
— Fir-ar a dracului, în lenjeria mea nouă!
Wavy a început să se îmbrace, dar ca la un show de striptease pe dos, zâmbindu-mi în timp ce îşi punea chiloţii.
— Vezi, fără poliţie de data asta, a spus.
Nici n-am putut să zâmbesc la vorbele ei, pentru că poate nu avea să vină poliţia, dar Beth stătea în uşă, privindu-ne.
— Ieşi. Şi vreau cheia, mi-a cerut.
Cât şi-a prins Wavy nasturii rochiei, am scos de pe inelul de chei pe cea a apartamentului. După ce i-am dat-o lui Beth, am coborât scările şi-am ieşit în stradă.
— Unde ai maşina parcată? am întrebat-o.
— M-a lăsat colega mea de apartament.
Vocea ei mă ucidea. Matură, dar tot vorbind încet. Şi fericită, aşa cum o visasem.
Când m-a luat de mână, nu m-am ferit. Am mers pe jos pe stradă, până la camionul meu, legănând mâinile între noi. Mi-a zâmbit, sigură că totul avea să fie bine, când eu ştiam că nu e aşa. Ne-am ţinut de mâini până ce a trebuit să îi dau drumul ca să arunc geanta mea în spate şi să îi deschid ei uşa din faţă.
— 1969, a spus după ce a urcat.
Nu aveam niciun secret faţă de ea. Ştia precis de ce conduceam acel camion. Pentru iubire. Pentru noroc. Pentru că era anul în care se născuse ea.
În camion, ţinând-o iar de mână, m-am gândit la toate lucrurile pe care voiam să i le spun. Petrecusem toţi acei ani într-o celulă, gândindu-mă la ce i-aş spune, dar acuma nu aveam decât un lucru să îi spun.
— Wavy, nu ne putem vedea. În clipa asta, stând lângă tine, vorbind cu tine, încalc termenii eliberării condiţionate. Nu pot avea niciun fel de contact cu tine.

M-a privit dur, fără să întrebe ceva măcar. Enervată şi rănită, iar eu nu o puteam condamna. Meritam privirea aceea, dar putea să se supere cât poftea. Asta nu schimba nimic.
— Spune-mi unde să te duc şi te las acolo şi... aici trebuie să se termine. Nu te mai pot vedea. Înţelegi?

Apoi nu s-a mai uitat la mine, iar eu nu-mi puteam lua ochii de pe ea. Probabil era ultima oară când o vedeam. Mă mai gândisem la asta înainte, în arest, aşa că să o văd acum, iar, fusese ca un cadou. S-ar fi pus drept cadou şi ultima oră, doar că aşa se termina totul. Ar fi trebuit să fie noaptea nunţii noastre, în schimb, aşa ne luam la revedere. Stătea dreaptă, cu umerii aliniaţi, uitându-se prin parbriz. Avea părul scurt, cu mici bucle atingându-i gâtul gol. Ca în noaptea aceea, de ziua ei, când îl prinsese la spate.
— Declaraţia mea, mi-a spus.
— Da, am citit declaraţia ta. Ai avut curaj că ai făcut asta. Ai ajutat să nu-mi fie înscenat ceva mult mai rău. Chiar voiau să mă lege pe mine de uciderea mamei tale.

Uneori mă întrebam dacă lucrurile ar fi putut sta altfel. Poate aş fi obţinut o încadrare mai mică dacă ea ar fi spus adevărul.
— Era un mesaj, îţi transmiteam că te iubesc.

M-a privit, cu lacrimile alunecându-i în jos, pe obraji. A trebuit să întorc capul.
— Termenii eliberării mele spun că e interzis orice contact. Nu te pot vedea, nu îţi pot vorbi, nu te pot atinge. Nu trebuie să mă apropii la mai puţin de 30 de metri de tine.
— Ai fost *în* mine.

Mergeam pe suprafeţe fragile, gata să-mi fut iar viaţa. Şi pe a ei la fel.
— Wavy, ştii că te iubesc...
— Beth.
— Nu. Beth nu înseamnă nimic pentru mine. Nu putem face asta. Eu nu pot face asta. Te voi iubi mereu, dar nu mă vor lăsa să am niciodată vreo legătură cu tine, din cauza a ceea ce ţi-am făcut.

Dintr-o dată am rămas fără cuvinte şi asta m-a înspăimântat. Wavy a dat din cap. Am crezut că e gata să spună ceva, dar a deschis portiera şi a ieşit. M-am împleticit să ies şi eu şi-am oprit-o înainte să traverseze strada.

— Dă-mi voie să te duc acasă, am spus.

Era periculos, dar m-am gândit că aş fi putut afla unde locuia şi aş fi fost suficient de puternic încât să nu merg să o văd.

M-a prins de încheietură şi mi-a întors braţul, expunând spaţiul netatuat din interior. Mereu plănuisem să-mi tatuez acolo numele ei, după ce ne-am fi căsătorit. Acolo, în stradă, cu maşini trecând pe lângă noi, a băgat mâna în poşetă şi a scos un marker.

A scris trei cifre pe braţul meu, prima parte a unui număr de telefon.

— Ţi-aduci aminte, Wavy? Cum ţi-am scris pe braţ atunci când am făcut accidentul.

Ce tâmpenie să întreb asta. După atâta timp, venise aici şi încă mă voia. Îşi amintea totul. Înainte să termine de scris, m-am retras. Markerul mi-a lăsat o dungă neagră pe mână.

— Nu pot, am spus. Ştii că nu pot. Termenii eliberării sunt clari: niciun contact.

Mi-a dat drumul şi a traversat. Nici nu şi-a băgat markerul în geantă, l-a lăsat să cadă pe trotuar şi a continuat să meargă. Nu s-a oprit când am strigat-o, aşa că m-am dus după ea şi am prins-o de mână.

— Nu, nu poţi umbla aşa pe aici. Nu e deloc sigur. Zona asta e plină de foşti puşcăriaşi şi infractori sexuali. Indivizi mult mai răi decât mine.

Şi-a smucit mâna din a mea, dar am apucat-o strâns de talie, ca să nu poată scăpa. Un minut întreg ne-am uitat unul la celălalt, ea încercând să se îndepărteze, iar eu strângând-o atât de tare, încât i-am simţit oasele încheieturii prin piele.

— Eu nu mă joc aici, Wavy. Spune-mi unde să te duc.

— Biblioteca facultăţii, mi-a răspuns.

Au fost 15 minute de condus până acolo, dar nu a scos un cuvânt. Imediat ce am oprit la un stop din parcarea bibliotecii, Wavy a deschis portiera şi s-a pregătit să coboare.

— Aşteaptă. Stai, i-am spus.

Cu un picior pe pământ şi cu celălalt gata să coboare,s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău. Te iubesc...

Wavy a trântit portiera în mijlocul a ce încercam să spun. Nu o văzusem de şapte ani, dar o înţelegeam. La fel de bine ar fi putut să-mi scrie MINCINOS pe praful de pe bord.

Văzând-o traversând parcarea spre uşile de la intrarea în bibliotecă, ştiam că trebuia să se fi terminat, dar ce nu puteam crede era modul în care se sfârşise. Voiam să retrag tot ce spusesem, mai mult decât orice altceva. A fi cu Wavy însemna să mă întorc la închisoare, pentru că mătuşa ei avea să afle, în cele din urmă, dar mă întrebam cât am fi putut fi împreună înainte să fim prinşi. Destul cât să facă alţi patru ani de puşcărie suportabili? Sau destul încât să-i dau iar viaţa cu totul peste cap?

10

RENEE

MĂ DUSESEM LA BIBLIOTECĂ CU CELE MAI BUNE intenţii, dar până să ajung acolo, ploaia se oprise şi ieşise soarele. Soarele şi vreo şase studenţi fără tricouri, jucând frisbee pe iarba din faţa treptelor bibliotecii. În loc să intru, am rămas aşezată afară, citind una dintre sursele citate pentru eseu.

Asta făceam când a apărut Wavy. Am lăsat să-mi cadă cartea din poală şi am pierdut pagina.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am futut, în sfârşit.

În sfârşit. *În sfârşit?* Wavy, masturbatoarea cronică, era virgină? Până acum credeam că o făcuseră, poate chiar mult, înainte să fie prinşi. Fusesem atât de nerăbdătoare să văd totul ca pe o frumoasă poveste de dragoste, încât am fost dispusă să trec cu vederea că Kellen făcuse sex cu Wavy cea de 13 ani, dar iat-o acum, proaspăt deflorată şi părând devastată. Avea ochii roşii de la plâns şi se ţinea de braţul stâng de parcă ar fi durut-o. Încheietura stângă era umflată.

— Păi, se pare că a făcut o treabă al naibii de bună, am spus ca să o fac să râdă, dar expresia i-a rămas neclintită.

— De ce eşti aici? Unde e Kellen?

— S-a dus. S-a terminat.

A folosit podul palmei stângi ca să se şteargă la ochi. Aş fi vrut să o cuprind de după umeri, să se simtă în siguranţă. Era groaznic să o văd aşa.

— S-a terminat? Cum adică s-a terminat? Ştiu că-l iubeşti, dar ce dobitoc ţi-o trage şi-apoi te lasă? Dă-l în pula mea. N-ai nevoie de el.

Mi-am băgat cartea în geantă şi m-am ridicat să o conduc pe Wavy la maşină.

Am descuiat întâi pe partea pasagerului, ca să urce Wavy prima, dar cât am ocolit maşina ca să urc la volan, a apărut şi camionul lui Kellen în spatele

maşinii mele. A ieşit şi s-a apropiat de maşină. De aproape era mult mai mare decât m-aş fi aşteptat. Nu la fel de gras, dar mai înalt şi mai musculos. Construit ca un buldozer. În loc de părul sălbatic şi de cocurile în laterale ale anilor ‘70, avea o tunsoare jade. Poza de pe noptiera mea mi-l fixase în creier la vârsta mea de-acum, dar avea cel puţin treizeci de ani.

Gata, pe dracu’. Wavy a sărit din maşină şi a fugit spre el. Au început să se îmbrăţişeze şi să se sărute. Oricât aş fi vrut să trag cu urechea, am urcat în maşină şi m-am aşezat ca să-i privesc în oglinda retrovizoare.

Să-i văd împreună în apus de soare şi-apoi în lumina stelelor, mi-a făcut inima să tresalte de bucurie. Voiam un sfârşit ca de poveste pentru Wavy, pentru că, dacă ea putea găsi fericirea, avea să existe speranţă şi pentru mine.

11

WAVY

MÂINILE LUI KELLEN TREMURAU, aşa că le-am strâns şi mai tare în ale mele, să-i transmit că era în regulă. Nu spusese nimic, dar era acolo.

— Luceafărul de seară.

Acesta a fost primul lucru pe care l-a spus.

M-am uitat în sus şi am simţit că mă privea. Nu doar mă privea, ci mă savura.

— Mi-ai mai spus, dar am uitat. De fapt, nu e o stea, nu? E una dintre planete, corect?

— Venus, i-am răspuns.

— Unde stau sunt prea multe lumini de la oraş ca să vezi stelele. Vreau să ies din oraş şi să le privesc cu tine. Mi-a lipsit asta atât de mult. Mi-ai lipsit.

M-a sărutat înainte să apuc să spun „Casiopeea". Când m-a lăsat iar să respir, i-am propus:

— Vino cu mine acasă. Am un apartament cu Renee. În Norman.

A închis ochii şi i-a strâns tare.

— Nu pot. E dincolo de graniţa statală. Nu pot părăsi statul fără acordul ofiţerului care se ocupă de mine pe durata eliberării condiţionate.

L-am sărutat din nou, gândindu-mă că aveam timp să ne dăm seama cum să rezolvăm totul. Aveam tot timpul din lume acum, că era liber. S-a dovedit că aveam prea mult timp. Câteva secunde pentru ca eu să ridic mâna stângă, voind să-i reamintesc, să-l fac să-mi sărute inelul ca odinioară. Câteva secunde până ce ochii lui Kellen s-au umezit, iar buzele au început să-i tremure. Nu a sărutat inelul. Mi-a dat drumul şi, după cum s-a sprijinit de camion, mi-am dat seama că îi era greu să se ţină pe picioare. Mi-am pus capul pe pieptul lui şi-am stat. L-am susţinut.

— Of, drace! Nu pot fi cu tine. Dacă încalc termenii eliberării, mă vor trimite înapoi, să execut şi restul de pedeapsă. Dacă după aceea aş putea fi cu tine, aş face acei patru ani fără să ezit o clipă. Dar mă voi întoarce,

iar ei mă vor elibera pe baza aceloraşi condiţii. Şi nu e doar eliberarea condiţionată. Ştii, mi-am distrus viaţa. Voi apărea în registrul cu infractorii sexuali în următorii 15 ani. Trebuie să-mi menţionez condamnarea la fiecare loc de muncă pe care-l vreau. Trebuie să întreb pe fiecare proprietar unde e cea mai apropiată şcoală.

— Am fost egoistă să fac planuri pentru tine, i-am spus.

Nu mă gândisem decât că-l doream atât de mult. Aveam nevoie de el. Nu mă gândisem niciodată la ce ar fi însemnat pentru el.

— Nu eşti egoistă, dar îţi e mai bine fără mine. N-am făcut nimic decât să-ţi stric viaţa.

Am dat din cap, încă sprijinită pe pieptul lui.

— E adevărat. Erai prea mică, iar eu am stricat totul. E chiar aşa, cum a zis mătuşa ta: nici nu împliniseşi 14 ani când te-am violat.

M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am izbit cu putere capul de gura lui, destul de tare încât să-i simt dinţii printre buze. Nu era frumos, dar nu-mi păsa. Voiam să-i bag cuvintele înapoi pe gât. M-a îndepărtat trăgându-mă de mână, iar ochii lui blânzi mi-au transmis că totul fusese distrus. Că eu îl distrusesem.

— Nu m-ai violat, i-am spus.

— Bine. Bine, dar ascultă-mă. Deja mi-am ruinat viaţa. Nu vreau să fac la fel şi cu a ta.

— Nu e ruinată.

Voiam să fie adevărat, dar nu-mi puteam imagina cei şase ani în închisoare. Timp de patru ani fusesem prizoniera mătuşii Brenda, dar chiar şi când promiteam să nu mă furişez din casă, tot o făceam. De asta se numea furişat. Kellen petrecuse şase ani într-o celulă. Şase ani printre oameni care i-au făcut rău. Şase ani fără stele. Privindu-l în ochi, am ştiut că avea să stea cu mine. Aştepta de la mine privirea care să-i ceară „Rămâi” Voia să-i cer: „Rămâi”.

Trecuse atât de mult de la ultima ajustare a inelului încât a trebuit să scuip pe deget ca să-l pot scoate. Când a ieşit, i l-am pus în mână.

— Gata cu închisoarea. Eşti liber, am spus.

12

RENEE

CÂND WAVY A DESCHIS PORTIERA, am crezut că vine să mă informeze despre ce aveau de gând ea şi Kellen. În schimb, a urcat şi a trântit portiera.

— Care-i faza? am întrebat, dar n-a scos un cuvânt, ci doar a stat aşa, în întuneric. Plecăm?

— Da.

Avea vocea răguşită de la plâns. O părăsise pentru a doua oară pe ziua aceea?

Am pornit maşina şi am început să dau cu spatele, dar camionul lui Kellen era în spatele meu. Dobitocul. Am aşteptat să mute maşina, dar nici măcar nu era în cabină. Nu-l vedeam deloc.

— Vrei să-i spui să-şi mute camionul? am întrebat-o.

— Nu pot.

Era pentru prima oară când o auzeam pe Wavy recunoscând că nu poate face ceva.

— Bine. Îi spun eu.

Am oprit maşina şi-am ieşit. Orice m-aş fi aşteptat să văd când am trecut de partea cealaltă a camionului, dar nu pe Kellen în genunchi. Nu-mi dădeam seama dacă plângea sau vomita. Se răzbunase Wavy? Îl părăsise eaacum? Ştiu că, dacă aş fi fost în locul lui Wavy, aş fi cultivat terenul acelei relaţii.

— Ăăă... poţi muta maşina, ca să dau cu spatele?

A scos un sunet ca de înecat, dar a pus o mână pe camion şi s-a ridicat în picioare. Puteam doar ghici ce îi spusese, pentru că el arăta distrus. I-a luat o vreme, dar şi-a şters faţa cu mâneca bluzei şi s-a adunat într-un fel.

— Eşti colega ei? m-a întrebat.

— Da.

Jur că, o clipă, m-am gândit că-mi va strânge mâna, dar încerca să-mi dea ceva. N-am vrut să iau ce-mi oferea, aşa că a deschis pumnul. Era inelul de logodnă. Oh, da, îl părăsise.

— Poţi să-i dai ăsta? m-a rugat.
— Nu te supăra, dar nu. Dacă vrei să-l aibă, tu să i-l dai.

În niciun caz nu mă băgăm în aşa ceva.

A dat din cap şi s-a îndreptat spre locul pasagerului din dreapta al maşinii mele. Wavy nu ceda. El a încercat să deschidă portiera, dar era încuiată.
— La dracu', Wavy, vrei să mă asculţi măcar?

A tot vorbit aşa încet, rugător, dar singurul cuvânt pe care l-am înţeles a fost numele ei.

Nu reuşisem să aud dacă îi răspunsese, dar dacă o făcuse, nu fusese deloc drăguţ. Împleticindu-se, s-a dus prin spatele camionului şi-apoi a deschis portiera din dreapta. Vreo două secunde am fost uşurată, crezând că urma să plece. Apoi a trântit portiera şi-a lovit-o cu piciorul.

Am gemut, şocată de violenţa gestului.

A făcut doi paşi spre mine, iar eu m-am dat doi paşi înapoi. Eram aproape de a intra în panică, dar au venit spre noi băieţii care jucau frisbee.
— Hei, e totul în regulă? a întrebat cel mai înalt.
— Te rog, vrei să-l iei? mi-a cerut Kellen.
— Nu cred că vrea nimic de la tine, indiferent ce i-ai da.
— Auzi, prietene, ce-ar fi să pleci? a spus alt tip cu frisbee.
— De ce nu te duci tu-n pula mea de-aici? a răspuns Kellen.

Băieţii care jucau frisbee au vorbit un pic, apoi unul dintre ei a plecat în fugă spre bibliotecă. Kellen a mai făcut un pas spre mine, iar tipul înalt l-a avertizat:
— Frate, prietenul meu s-a dus să-i cheme pe cei de la paza campusului.
— Încerc doar să-i dau ăsta, a ridicat Kellen inelul, ca să-l vadă toţi.
— Nu-mi pasă, frate. Trebuie să pleci.

De pe treptele bibliotecii s-au auzit câteva strigăte, apoi câţiva oameni au început să alerge pe gazon, spre noi.
— Băga-mi-aş să-mi bag.

Kellen s-a întors şi a dat cu piciorul în portieră iar şi iar, destul de tare încât tabla să se îndoaie, luând forma bocancului lui imens.

— Bine, uite, am spus.

Eram dispusă, în acel punct, să iau eu inelul, doar să-l determin pe Kellen să plece, pentru că mă speria în draci. Înainte să apuc să o fac, Wavy a ieşit din maşină şi a înconjurat camionul, ajungând pe partea lui Kellen.

— Lăsaţi-l, pleacă, a spus Wavy tipilor cu frisbee.

— Nu plec, a răspuns Kellen.

— Nu poţi fi arestat.

A întins mâna, el i-a pus inelul în mână, împreunându-i degetele în jurul lui. I-a ţinut astfel mâna până ce ea şi-a retras-o.

Şi eu, şi Kellen am crezut că avea să se întâmple ceva mai mult, dar Wavy s-a îndepărtat şi a urcat în maşină. Tipul cu frisbee a apărut în fugă, iar la câţiva paşi în urma lui venea un poliţist de-al campusului.

— Domnule, ce-ar fi să urcaţi în maşina dumneavoastră şi să îi daţi pace doamnei? a spus poliţistul.

În sfârşit, Kellen a cedat.

O parte din drumul spre ieşirea din oraş am fost în spatele camionului lui, dar când am cotit spre autostradă, el a mers drept înainte. Am lăsat să-mi scape un oftat.

— Ştiu că-l iubeşti, dar ce psihopat e, am spus. Făcea şi înainte chestiile astea? Să lovească portierele aşa?

— Uneori, a răspuns Wavy epuizată.

— Şi încheietura ta? El ţi-a făcut asta? Te-a bruscat?

— N-a vrut.

— Da, sigur. Niciodată nu vor, nu? am răspuns.

Am trecut pe sub ultimele lumini de pe stradă înainte să urcăm pe autostrada cu patru benzi. M-am uitat la Wavy, care avea încă pumnul strâns în jurul inelului.

— Serios. E un nebun de căcat nenorocit.

— Renee, taci.

Era pentru prima dată când îmi spunea pe nume.

Pentru că aşa-mi ceruse, n-am spus continuarea a ce gândeam, dar păhăruţele mele roz fuseseră ciobite

deja. Kellen nu era iubirea vieţii ei. Era o brută proastă cu mâini unsuroase şi o tunsoare de duzină. Un tip fără şcoală şi cu un temperament de căcat, Destul de mare încât să-şi facă o gaură în maşină dintr-o lovitură şi destul de prost încât chiar să facă asta.

După aproape o oră de tăcere completă, Wavy a început să scoată nişte sunete uşoare, ca de sughiţ, şi mi-am dat seama că plângea. Îşi ţinuse capul sprijinit de fereastră, dar acum se ghemuise încet, până ajunsese cu capul pe genunchi.

Plânsetele i s-au înteţit tot mai mult, până ce a devenit prea greu de suportat. Poţi să cauţi în dicţionar explicaţia cuvântului „jelanie", dar nu vei şti ce înseamnă până nu auzi pe cineva plângând în timp ce îi este smulsă inima din piept. A plâns şi a plâns. Eram îngrozită. Nu ştiam că poţi plânge aşa fără să-ţi faci rău. Am apăsat acceleraţia, întâi cu 15 kilometri, apoi cu 25 de kilometri peste limita legală. Apoi am făcut ceva ce n-aş fi crezut să fac vreodată: am întins mâna şi am pus-o pe spatele lui Wavy. Voiam să o consolez, şi pe mine la fel, dar faptul că i-am simţit tot corpul tremurând m-a făcut să mă simt şi mai rău, aşa că am luat mâna şi-am pus-o înapoi pe volan.

Pe ultimii 15 kilometri, am plâns şi eu. Mă băgăm toată în căcaturi romantice, dar niciodată nu iubisem pe cineva aşa cum îl iubea ea pe el. Suferinţele mele ţineau o lună. Mâncam prea mult şi dădeam cu mopul plângând, dar mereu găseam un tip nou. Eram pe atât de superficială pe cât indicau testele alea din Cosmopolitan. Nu-mi puteam imagina să fiu cu un singur tip atâta vreme cât fusese ea cu el. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să pierzi un astfel de om.

Când am parcat, acasă, eram aproape isterică. Am încercat să o scot din maşină, dar se ghemuise şi mă ignora complet. Oricât de mică ar fi fost, nu aveam cum să o car în braţe în apartament.

O fracţiune de secundă, m-am gândit să o duc acasă la mătuşa ei, dar doar o fracţiune de secundă. Ar fi însemnat să o trădez dacă aş fi dus-o la femeia în care nu avea destulă încredere încât să o lase să vadă o poză cu Kellen.

Am lăsat-o pe Wavy în maşină şi am urcat în apartament, gândindu-mă la oameni pe care i-aş fi putut suna pentru a le cere ajutorul. Verişoara ei, Amy, dar ea era la Universitatea din Nebraska. Chiar dacă ar fi plecat în acea clipă, n-ar fi ajuns decât dimineaţa, şi era săptămâna cu examenele. Stăteam în bucătărie, strângând telefonul în mână şi plângând, întrebându-mă pe cine să sun, când am văzut şerveţelul cu numărul de telefon al lui Darrin. Am sunat, el a răspuns. Nu cred că a avut sens ce i-am spus, dar când m-am oprit din hohote, a răspuns:

— Ajung în zece minute.

Au trecut cinci minute până a intrat în parcare într-un Jeep deschis. Stăteam lângă maşină şi, văzând cum aleargă spre mine, mi-am dat seama că-l luasem direct din pat. Purta pantaloni de trening, un tricou de marină militară şi pantofi de tenis fără şosete. O vreme am stat aşa, uitându-ne la Wavy, care stătea ghemuită pe locul din faţă.

— Eşti sigură că nu trebuie să o ducem la spital? a întrebat.

— Nu e bolnavă. Doar i s-a frânt inima.

Wavy era atât de absentă, încât nici nu i-a păsat când a ridicat-o Darrin şi a purtat-o pe braţe în apartament. A pus-o pe patul nostru dublu aşezat la linie, iar ea a început să suspine, cu nenorocitul de inel tot strâns în pumn.

Am lăsat-o acolo şi am mers în bucătărie, unde Darrin ne-a făcut amândurora două pahare uriaşe cu rom şi Cola. Cât am băut, i-am povestit toată grozăvia, aşa cum o ştiam. În mare parte pentru că nu suportam să ştiu doar eu totul, dar şi pentru că Darrin era un bun ascultător. Am mai băut un pahar şi încă unul, şi-am vorbit despre o grămadă de lucruri. Anul meu de coşmar într-o frăţie. Cei 8 ani pe care i-a făcut la Marină. Cum tata m-a crezut prea proastă ca să obţin altceva decât o diplomă de nevastă a cuiva. Cum tatăl lui a ajuns la închisoare când el era copil. Tocmai de aceea s-a înrolat Darrin în Marină imediat după liceu.

Mai târziu, am fost să vedem ce făcea Wavy, iar ea era epuizată, în sfârşit. Adormise cu braţul întins, iar inelul era căzut alături. Am stins luminile şi am

închis uşa, dar m-am trezit pe holul din faţa uşii deschide a dormitorului meu, faţă în faţă cu Darrin.
— Vrei să rămâi? l-am întrebat.
— Pot sta pe canapea, de crezi că mai ai nevoie de mine.
— Poate am nevoie de tine aici, înăuntru.

M-am simţit atât de prost, pentru că el a plecat privirea, cumva jenat. Îi interpretasem greşit aparentul interes faţă de mine?
— Nu e că nu vreau, pentru că chiar mi-ar plăcea, dar în cărticica mea, chestia asta este la capitolul „a profita de o situaţie”, mi-a răspuns.

A dormit pe canapea, în caz că aş fi avut nevoie de el. M-am gândit să mă duc în sufragerie, să-l seduc la adăpostul întunericului. Însă tot ce-am făcut a fost doar să mă gândesc la asta înainte de a adormi.

M-am trezit în sunetul maşinii de scris. Am presupus, la început, că era dimineaţă, pentru că ce nebun tipăreşte o scrisoare la maşina de scris pe întuneric? Dar era doar patru dimineaţa. În condiţii normale, aş fi ţipat la Wavy, dar având în vedere ce se întâmplase, i-am dat pace.

Chiar când începusem să mă obişnuiesc cu sunetul de ciocănitoare făcut de maşina ei de scris, un sunet îngrozitor m-a ridicat drept în picioare.
— Wavy? am strigat, dar n-am primit niciun răspuns.

Am auzit o voce de bărbat din sufragerie, aşa că am ieşit şi-am alergat acolo. Darrin stătea în uşa deschisă, cu picioarele goale. A arătat spre hol.
— Wavy tocmai... ăăă... a trecut pe aici cu o maşină de scris. Am întrebat dacă...

Un alt sunet s-a auzit de pe scări.

Am alergat pe hol şi am strigat-o iar pe nume, dar n-a răspuns. Doar dacă nu se considera răspuns metalul care se izbea de lemn. M-am grăbit să cobor scările, cu Darrin în urma mea.

Maşina de scris a lui Wavy zăcea la baza scărilor, ruptă-n bucăţi. Stătea deasupra ei şi, când am trecut pe lângă ea, a lovit-o cu piciorul şi-a trimis o bucată în cealaltă parte a camerei, zgâriind podeaua.
— Ce căcat? am spus. Eşti bine?
— Nu.

Fără a mai spune altceva, a coborât restul scărilor şi-apoi am auzit uşa de la intrare deschizându-se larg, apoi trântindu-se.

— Scuze. O să curăţ pe aici, am spus.

— Ce dracu' a fost asta? a întrebat Darrin.

— Nu ştiu.

Alături de el, am cules bucăţile din maşina de scris şi le-am dus sus. Nu ştiam ce altceva să fac cu ele, aşa că le-am cărat în dormitorul lui Wavy, unde am descoperit şi ce făcuse sunetul care mă trezise. Se pare că Wavy aruncase cu maşina de scris în partea opusă a camerei şi făcuse o gaură în perete.

— Nu cred că vă primiţi garanţia înapoi.

Darrin a pus pe biroul lui Wavy un morman de rămăşiţe ale maşinii de scris şi-a pus mâna pe jumătăţile de foaie mototolite.

Trebuie să fi fost scrisoarea la care lucra Wavy. Cea care o determinase să ucidă maşina de scris. Era adresată avocatului care se ocupa de fondul ei.

Dragă domnule Osher,

Vă scriu ca să vă cer să scrieţi o scrisoare, din partea mea.şi să o trimiteţi de la biroul dumneavoastră la Jesse Joe Barfoot Jr. De vreme ce termenii eliberării sale condiţionate îi interzic orice contact cu mine, mi-aş dori să luaţi legătura cu el în legătură cu motocicleta Harley-Davidson din 1956, cea care se află în posesia mea din 1983. Este momentan în garajul tutorelui meu, doamna Brenda Newling. Îmi doresc să intre în posesia domnului Barfoot cât mai repede posibil. Dorinţa mea este ca motocicleta să ajungă la dumnealui sub formă de cadou, de vreme ce îmi aparţine mie, personal, şi nu este inclusă în fond. Cum este puţin probabil ca domnul Barfoot să poată ridica personal motocicleta de la doamna Brenda Newling, voi achita eu, cu siguranţă, orice cheltuieli legate de transportul obiectului până ce domnul va intra în posesia lui.

În anexă găsiţi numele magazinului de motociclete din Garringer care se poate ocupa de transport, dar şi documentul de predare semnat, cu adresa curentă a domnului Barfoot.

Sincere urări de bine,
Domnişoara Wavonna Quinn

Nici nu m-am gândit cât era ceasul. Sincer, nu-mi păsa. Am luat agenda cu numere de telefon de pe biroul lui Wavy şi am sunat-o pe verişoara ei, Amy. A răspuns, ameţită şi cu chef de ceartă, dar imediat ce i-am spus cine sunt, s-a liniştit.

— E totul... e bine Wavy? a şoptit.

— Nu. N-aş spune că Wavy e bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat e că tocmai a aflat că Kellen a ieşit condiţionat, şi conform termenilor eliberării, nu poate avea în niciun fel de-a face cu ea, am spus.

— Ştiu. Nu se poate apropia la mai puţin de 30 de metri de ea. Şi nu o poate suna, nu-i poate scrie. Ştie şi ea.

— Nu ştia asta! Crezi că s-ar fi dus să-l vadă dacă ar fi ştiut că aşa îl poate băga iar la închisoare?

Wavy avea multe secrete faţă de mine, dar nu avea cum să fi mers să-l vadă pe Kellen dacă ar fi ştiut asta. Şi se explica, era clar, de ce reunirea lor fericită s-a prăbuşit şi s-a făcut scrum.

— S-a dus să-l vadă? De ce? a întrebat Amy.

— De ce? Pentru că-l iubeşte! Şi cum de ştiai că a fost eliberat condiţionat, iar Wavy nu ştia?

— Mama mi-a spus. Gen acum un an, când l-au eliberat.

— Mama ta? Cum de ea ştia? Şi-a fost eliberat anul trecut? Wavy n-a aflat asta decât ieri.

Ştiam că mă răsteam, dar voiam să mă întind prin telefon şi să o plesnesc pe Amy până ar fi spus ceva cu sens.

Darrin s-a aşezat pe canapeaua de lângă mine, cu o figură preocupată. Eram aşa de bucuroasă că mă vedea în momentele mele de ţipat!

— Cum putea să nu ştie? I-au trimis şi ei o scrisoare în care îi spuneau că a ieşit condiţionat. Of, căcat! s-a oprit Amy, şi-aşa mi-am dat seama că şi ea procesa ceea ce eu tocmai pricepusem. Scrisorile au ajuns acasă la mama, iar ea nu i-a spus lui Wavy.

— Dar tu ştiai! Şi nu te-ai gândit niciodată să menţionezi asta în scrisorile tale?

Părerea mea despre Kellen se schimba la fiecare cinci minute, dar Wavy îl iubea, iar mătuşa ei nu avea niciun drept să îi ascundă o astfel de informaţie. Nici Amy.

— Nu ne scriem genul ăsta de scrisori. Ea... Ea îmi scrie despre lansările de la NASA şi despre planificarea urbană medievală. În plus, în familia mea nu se vorbeşte despre Kellen. Nu o facem şi gata, da? Nu ştii cum e, având în vedere tot ce s-a întâmplat.

— Credeam că eşti de partea ei.

— Sunt. Dar mama crede că ea ştie cel mai bine, a răspuns Amy. Tu ce ai face dacă cineva ţi-ar molesta nepoata de 13 ani?

— Nu mai are 13 ani şi nu ştii cum e acum. Credea că aveau să fie împreună! Încă îl iubeşte.

În mod normal, în acel punct aş fi plâns, dar acum eram plină de furie justiţiară, deci când Amy a început să se smiorcăie la telefon, n-am simţit deloc empatie.

— Ea e bine? a întrebat Amy.

— Nu, a petrecut cinci ore plângându-şi ficaţii, iar apoi a plecat val-vârtej la patru dimineaţa, Dumnezeu ştie unde. Nu ştiu unde e sau când se întoarce acasă. Gen, dacă auzi ceva de ea, anunţă-mă şi pe mine.

Nu voiam să aud ce mai are Amy de zis. Am închis.

— Vrei să mă duc să o caut? a întrebat Darrin.

M-a strâns de mână, lucru care m-a surprins, pentru că nu eram sigură de când ne ţineam noi de mână.

— Nu, dacă se mişcă, e bine. N-ai crede prin ce nebunii a trecut şi a supravieţuit.

— Vrei să plec, să poţi dormi?

— Sunt prea trează ca să mai adorm, i-am răspuns.

Părul lui Darrin era ciufulit de la dormitul pe canapea, şi la acea oră a dimineţii i se vedea că începe să îi crească barba. Când l-am cunoscut, crezusem că are o faţă de bebeluş, dar fără bărbierit la timp, părea mai sălbatic. Când l-am privit mai de aproape, m-a cuprins cu braţul.

— Da, nici eu nu cred că aş putea dormi, a spus.

Gândindu-mă la cât de aproape fusesem de a-mi sacrifica demnitatea pe altarul înfăţişării lui Joshua, i-am făcut o analiză completă lui Darrin. Era singur, la facultate şi cu un loc de muncă bun. Îmi apăruse în faţă din senin şi rămăsese. Dacă voiam să nu mi se mai frângă inima, nu era suficient să încetez să mai fiu atât de preocupată doar de mine. Trebuia să încetez să mai urmăresc băieţi care erau la fel de preocupaţi de sine. M-am aplecat, astfel încât să pot fi sărutată.

— Poate dormim amândoi dacă ne băgăm în acelaşi pat, am spus.

Dacă ar fi folosit iar replica aceea cu profitatul, nu cred că l-aş fi putut ierta, dar ce să vezi?, m-a sărutat.

DESIGUR, NU NE-AM PUS SĂ DORMIM decât când a răsărit soarele. Mă răsucisem, cu braţul lui Darrin strâns în jurul meu, când am auzit deschizându-se uşa din faţă. M-am gândit să mă ridic ca să văd ce făcea Wavy, dar eram dezbrăcată şi stăteam bine, aşa că am rămas în pat. Apoi s-a auzit un troncănit, iar uşa s-a deschis şi s-a închis. Câteva minute mai târziu, uşa s-a deschis, dar nu s-a mai auzit niciun troncănit.

M-am îmbrăcat şi am ieşit în sufragerie, unde un teanc mare de cărţi de la bibliotecă se forma lângă măsuţa de cafea. Am ridicat un volum mare, albastru, legat în piele, pe care scria „Codul Penal Statal, din 1981 până în prezent, volumul al XXIV-lea“. Pe cotor se afla un sticker pe care scria „SPECIALIT., DREPT, neperm. la împrum.“

Cât am încercat să mă decid ce putea însemna, Wavy a intrat pe uşă aducând alte cărţi, un teanc sprijinit de bărbie. Le-a lăsat să cadă lângă celelalte, şi a pornit pe hol spre dormitorul ei.

— Astea sunt cărţi de specialitate de la bibliotecă? am strigat. Nu le poţi scoate de acolo pe astea, nu?

— Paznicul fumează.

— Te-ai dus la biblioteca de la drept, te-ai strecurat pe lângă paznic în pauza lui de ţigară şi ai furat cărţi?

Aproape am auzit când a ridicat din umeri.

S-a întors cu un caiet cu spiră şi un pix, a luat cartea de deasupra şi a pus-o pe masa din bucătărie. Astfel, părea ca orice altă temă. A trecut cu degetele peste cuprins, a băgat degetul mare între file şi a început să citească. Din când în când, se oprea şi copia ceva în caiet.

Am lăsat-o în pace şi m-am întors în pat.

Când eu şi Darrin ne-am trezit, în sfârşit, ea încă lucra. Era la masa din bucătărie, totuşi, aşa că i-am pregătit o gustare. Îmi făceam griji că putea fi ciudat, dar i-a spus „Bună“ lui Darrin şi-a mutat câteva cărţi pentru a face loc să mâncăm. Sincer, eu eram singura care nu se simţea confortabil, dar asta pentru că eu încercam să-mi dau seama ce se petrecea cu Wavy. Trecuse de la devastare la determinare peste noapte, dar determinată de ce? Nu îşi pusese inelul la loc pe deget, iar spaţiul acela era uşor mai alb pe mâna ei.

Când a luat o pauză de mers la baie, m-am întins peste masă şi i-am luat caietul. „Ordinul de Interdicţie a Oricărui Contact” era titlul de pe prima pagină. Sub el, o serie de puncte. Expirarea ordinelor de interdicţie civile. Ofiţerul pentru eliberarea condiţionată în cazuri de violenţă domestică. Impuneri ale comisiei de eliberare condiţionată. Impuneri ale agenţiei de control pentru eliberarea condiţionată. Impuneri ale judecătorului de caz.

Titlul de pe pagina următoare era „Procesul pentru eliminarea supravegherii impuse de comisia de eliberare condiţionată”. Paginile ce urmau aveau titluri pentru diverse scenarii, toate aşteptând notiţele făcute de Wavy.

13

WAVY

Iunie 1990

APOI, CÂTEVA ZILE, AM PUTUT BĂGA degetele în mine pentru a simţi zona rănită lăsată de Kellen. Umflătura de pe încheietura mea s-a dat înapoi după câteva zile şi a lăsat o vânătaie în forma degetelor lui. Apoi şi aceea a dispărut.

Am pus inelul în cutia de catifea pe care doamna de la magazinul de bijuterii mi-o dăduse, pentru că nu-l mai puteam purta. Kellen mă făcuse să-l păstrez, dar nu mi-l pusese înapoi pe deget. Asta însemna că nu era inelul meu de logodnă. Când l-am dus la buze, n-am simţit decât o piatră ca oricare. Diferenţa dintre un meteor care cade prin atmosferă şi un meteorit ce zace-n praf.

N-am regretat că am spart maşina de scris pe scări. Mătuşa Brenda mi-o dăduse ca premiu de absolvire a liceului şi, fie că a vrut sau nu, cadourile îţi ocupă spaţiu în suflet. Acum aveam nevoie de acel spaţiu. Îmi terminasem eseul la spaniolă la un calculator din campus. Pentru scrisorile pe care trebuia să le scriu aveam Underwood-ul manual la care mă învăţase bunica să scriu. Era verde de armată şi cântărea aproape 6 kilograme. Funcţiona bine, iar bunica nu ocupa în inima mea mai mult spaţiu decât un etaj dintr-o casă.

Când nu se plângea din cauza sunetului maşinii mele de scris, Renee se tot foia anxioasă. Nu ştiu ce îşi imagina că aş face dacă aş fi rămas singură mai mult timp. Să mă droghez cu corectorul lichid? Sau poate se gândea că aş face ce făcusem deja: să scriu o scrisoare pe zi pentru ofiţerul care supraveghea eliberarea condiţionată a lui Kellen, până ce superiorul lui mi-a răspuns.

Dragă Domnişoară Quinn,

Îmi cer scuze pentru răspunsul întârziat la scrisorile dumneavoastră. Pentru a vă răspunde la întrebări: condiţiile în baza cărora a fost eliberat condiţionat Jesse Joe Barfoot nu au fost stabilite de acest oficiu. Prin urmare, noi nu putem schimba ordinul de interzicere a oricărui contact. Aceste condiţii au fost impuse de judecătorul de caz. Pentru a fi schimbate, trebuie să depuneţi o cerere de apel la judecătoria unde s-a dat sentinţa.

Toate cele bune,

James Teeter

— Şi-acum ce se întâmplă? a vrut să ştie Renee.

— Apel la judecătorie.

Am deschis dosarul cu şină, am pus scrisoarea într-o folie şi am scos un formular J-319-7. Modificări ale Ordinului de Protecţie şi a celui de Interzicere a Oricărui Contact. L-am pus în vechea maşină Underwood şi am rulat foaia.

— Uau, există un formular pentru aşa ceva? a întrebat Renee.

Cerusem formularul chiar dinainte să ştiu că urma să am nevoie de el, la fel cum cerusem copii ale documentelor de la judecata finală a lui Kellen. Le-am scos şi pe ele, să fiu sigură că scriam totul corect în formular.

Mi-a făcut rău să-l văd chemat pe numele pe care nu l-a vrut niciodată: Jesse Joe Barfoot Jr. Îi luaseră identitatea, îl împinseseră înapoi în tiparul tatălui său. Şi nu doar lui Kellen îi furaseră identitatea în acele înregistrări. În fiecare loc în care apăream, eu eram „victima minoră, identificată doar drept WLQ“ Pentru a mă proteja, desigur, chiar dacă nu voiam să fiu protejată. Asta am şi scris în spaţiul foarte mic din formular destinat justificării pentru cererea mea de anulare a ordinului care interzicea contactul. „Nu doresc să fiu protejată prin ordin judecătoresc, deoarece inculpatul nu prezintă niciun pericol pentru mine.“

— Te-ai gândit să devii avocat? a spus Renee, în vreme ce scriam.

— Niciodată.

M-am gândit la toţi avocaţii care trecuseră prin viaţa mea şi nu invidiasem pe niciunul dintre ei pentru rolul jucat.

M-am dus singură până în Garringer ca să depun formularul şi să achit taxa de 50 de dolari. Apoi am aşteptat. Aşa cum aşteptasem ani întregi. Renee tot vorbea despre cum poşta electronică avea să bubuie, dar cutia poştală zimţată din holul de la intrarea în apartamentul nostru era încă Dumnezeul meu. În fiecare zi mă rugam să-mi ofere o scrisoare de la Donal sau de la cineva care să ştie unde se afla. Mă rugam să îmi ofere un răspuns de la judecătorie.

Mă întrebam dacă aşa fusese şi pentru Kellen după ce îmi scrisese numărul lui Liam pe braţ. Când rămăsese singur şi sângera, aşteptând să mă întorc, i-a părut că trece o lună? Mai mult? Păruse că nu mai există speranţă?

14

KELLEN

Iulie 1990

ÎN PRIMA SĂPTĂMÂNĂ, AM STAT la acelaşi hotel unde stătusem când veniseră în vizită nepoţii lui Beth. În mare parte din iunie, când vremea fusese bună, am stat într-un cort pe care l-am luat dintr-un magazin al armatei, pe un teren de campare. Mi-a readus aminte de dormitul pe pajişte cu Wavy, şi acea amintire, dar şi vara călduroasă, m-au făcut să renunţ. După alte câteva nopţi într-un motel, m-am mutat cu Craig, unul dintre băieţii de la magazin. El şi soţia aşteptau un copil, totuşi, şi ei nu îi plăcea ideea ca eu să mai fiu acolo şi după naştere.

Până la mijlocul lui august, ajunsesem înapoi la un alt motel de căcat şi lucram cât de mult puteam, ca să nu fiu nevoit să mă aflu la motel pentru altceva decât somn.

Eram cu capul băgat sub capota unei Toyota când cineva din spatele meu a spus:

— Jesse.

Era Beth, cu părul vopsit într-o nouă nuanţă, mai închisă, de roşu, cu bâta mea de baseball într-o mână. Nu m-ar fi mirat dacă m-ar fi lovit, dar ea a spus doar:

— Ai uitat asta. M-am gândit că poate o vrei. Şi haina de iarnă.

Salonul angajaţilor era, de fapt, doar un dulap cu lacăte şi nişte scaune alături, dar destul de intim, aşa că am dus-o acolo. Mi-am pus bâta şi haina în vestiar şi-am numărat din portofel 300 de dolari.

— Mulţumesc că mi-ai adus lucrurile. Uite, pentru chiria pe mai şi pentru curent, am spus.

— Dar ai stat numai o săptămână.

— Da, păi... tot îţi datorez chiria.

A luat banii şi i-a pus în poşetă. Apoi m-a privit, aşteptând să spun eu ceva.

— Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Ştiu că a fost nasol ce ţi-am făcut. Mă gândeam...
— S-a terminat? Încă încâlci termenii eliberării? m-a întrebat.
— Nu. N-am mai văzut-o de atunci.
— Dacă s-a terminat, te poţi întoarce. Nu mă pot împăca cu gândul că ai încălcat termenii eliberării, dar dacă promiţi că nu mai e nimic, am putea să ne mai dăm o şansă.

Presupun că n-am răspuns destul de repede, pentru că s-a ridicat şi a luat poşeta pe umăr.
— Iisuse Hristoase. Nu-mi vine să cred că am venit aici crezând că ai putea fi interesat de o a doua şansă.
— Nu mă pot întoarce pentru că nu pot promite nimic. Dacă Wavy ar apărea mâine, aş face la fel. Am iubit-o de când am văzut-o prima dată şi încă o iubesc.
— Dragoste la prima vedere, hm? a pufnit Beth. Câţi ani avea?
— Opt.
— Asta e oribil.

Mi-a mai spus o serie de cacaturi. „Ar fi trebuit să rămâi la închisoare dacă aşa ai de gând să-ţi trăieşti viaţa" şi „Nimic nu se compară cu momentul când tragi apa după viaţa ta din cauza unei fete cu care n-o să fii niciodată". De parcă nu mi-aş fi dorit tot timpul să fiu mort. De parcă n-aş fi petrecut aproape fiecare clipă gândindu-mă de unde să cumpăr o armă ca să rezolv totul. Aproape la fel de mult timp cât petrecusem gândindu-mă să încalc iar eliberarea şi să o văd pe Wavy.

După ce şi-a scos tot din sistem, Beth mi-a cerut să mă mut iar cu ea. Am spus da, doar că numai drept colegi. Ea avea nevoie să împartă chiria cu cineva, iar eu aveam nevoie de un loc de stat care să nu-mi cauzeze probleme.

Ar fi fost mai frumos să trăiesc singur, dar măcar acum Beth nu putea sta lângă mine o noapte întreagă, vorbind în draci când eu voiam doar puţină linişte. Nu avea de ce să se mai plângă de deodorantul meu sau de tunsoare sau de tatuaje. Tot o făcea, dar nu mai trebuia să o bag în seamă.

Diferenţa reală era că Beth nu mai putea să mi-o ia în mână şi să spună „Stinge televizorul şi hai în dormitor”, indiferent că eu voiam sau nu. Nu cred că aş mai fi avut stomac pentru aşa ceva. Nu când Wavy îmi era ştanţată în creier. În unele seri, când veneam de la muncă şi intram în bucătărie, singurul lucru la care mă puteam gândi era cum se urcase pe scaun şi cum îşi desfăcuse bocancii. Cum mă mângâiase. Niciodată nu mă privise aşa o femeie, niciodată nu mă atinsese la fel. De parcă m-ar fi vrut, de parcă aş fi meritat să mă dorească.

De cele mai multe ori, mă gândeam cum venise şi mi se dăruise. Nici măcar nu avusesem decenţa să îi spun înainte că nu putem fi împreună. Am fost doar disperat să o am. Încă eram tipul care o lăsase să i-o frece pe când ea avea 13 ani.

15

RENEE

August 1990

AM AJUNS ÎN PUNCTUL ÎN CARE WAVY nu mă lăsa nici să verific poşta. Dacă mă duceam să iau corespondenţa, mă gâdila când mă întorceam şi scăpăm din mâini scrisorile.

— Bine că nu aştept vreo scrisoare de dragoste, am spus în vreme ce ea răsfoia fluturaşi promoţionali şi facturi.

— Nu ai nevoie de scrisori de dragoste.

A împins cu mâna în masa din bucătărie de vreo şase ori, imitând sunetul pe care-l făcea tăblia patului meu când se izbea de peretele dormitorului, dar ştiam că nu îmi reproşa distracţia de care aveam parte alături de Darrin.

Trei săptămâni mai târziu a venit şi răspunsul pentru Wavy. Un răspuns, mai degrabă. Era o copie a formularului pe care-l depusese, cu jumătatea de jos scrisă de mână. Căsuţa de lângă „Neprogramat pentru audiere“ fusese bifată. Sub ea, unde pe formular scria „După consultarea dosarului şi a dovezilor, curtea stabileşte ca sus-menţionatul Ordin de Protecţie şi de Interzicere a Oricărui Contact, intrat în vigoare pe 9 septembrie 1983, să fie modificat astfel”, cineva scrisese „NU se modifică. Ordinul rămâne în vigoare”. Aceeaşi persoană semnase şi formularul. Judecătorul C.J. Maber.

— Judecătorul spune că nu? Nu? Ce căcat nenorocit!

Eram atât de nervoasă, încât nu îmi puteam imagina cât de furioasă trebuie să fi fost Wavy. Nu m-ar fi mirat dacă ar fi rupt în bucăţi formularul sau dacă şi-ar fi aruncat maşina de scris pe scări, dar nu a făcut nimic. A petrecut cam un minut uitându-se la formular şi strângând din dinţi. Apoi s-a aşezat, a pus o foaie în

maşina de scris şi a început: „Stimate judecător Maber”.

În ciuda obiceiurilor ei, a fost scurtă şi politicoasă scrisoarea, doar o cerere de a-l întâlni pe judecător. Când nu a primit un răspuns, totuşi, scrisorile s-au înmulţit exponenţial. Cantitatea lor brută începuse să mă îngrijoreze, pentru că de la ce punct încolo se consideră hărţuire scrisorile trimise unui judecător? Măcar Wavy dusese înapoi cărţile de drept furate de la bibliotecă, dacă ar fi venit poliţia.

Nu eram acasă când a sosit scrisoarea, dar am ştiut că s-a întâmplat ceva important după modul în care se învârtea Wavy prin apartament când am ajuns acasă de la primul curs din acel semestru. Avea aruncate pe canapea jumătate dintre hainele din dulap, şi mi-a pus scrisoarea în mână imediat ce am intrat. Nici măcar nu era de la judecător. Era de la secretarul lui şi spunea doar că: „Judecătorul Maber este disponibil pentru o întâlnire cu dumneavoastră miercuri, 15 august, la 8 a.m. Audierile domnului judecător încep la 9 a.m., astfel încât trebuie să veniţi la timp.”

Aveam mai puţin de 36 de ore ca să o pregătim pe Wavy pentru întâlnirea cu judecătorul, iar fata asta deţinea un dulap întreg cu bluze simple, patru perechi de pantofi, două de bocanci, şlapi de duş şi o pereche de tenişi pentru orele de educaţie fizică, pe care ştiam că, de fapt şi-i cumpărase de la raionul pentru copii.

Nu ştiu dacă Wavy a dormit în acea noapte, dar dimineaţa următoare ne-am dus în oraş destul de devreme ca să fim deja acolo la ora deschiderii magazinelor. Într-o oră renunţasem deja la ideea cu costumul. Nu existau în mărimea lui Wavy. Am ales o fustă de lână albastru închis de la o uniformă şcolară, dar în raionul pentru copii de la Macy’s nu mai exista altceva care să nu arate chiar ca pentru fetiţe. Casiera ne-a sugerat să sunăm la un „magazin cu haine de lux pentru femei” care aveau şi mărimi mici. Genul de loc de fiţe la care mama adora să facă mereu cumpărături. Wavy împlinise în iulie 21 de ani, aşa că putea semna ea cecuri, nu mai avea nevoie de acceptul nimănui. Altfel, mi-aş fi putut imagina reacţia mătuşii ei la

faptul că Wavy aruncase aproape 400 de dolari pentru o bluză de mătase extra-small şi pe o pereche de pantofi italieneşti din piele de şarpe, cu baretă la spate, de mărimea 34. Mama o descrisese odată pe Wavy ca fiind „la doi paşi distanţă de parcarea de rulote”, astfel că abia aşteptam să-i spun că aveau aceleaşi gusturi la pantofi.

În apartament, Wavy şi-a spălat gelul din păr şi eu i-am făcut bucle în loc de ţepi. I-am arătat cum să se radă pe picioare, deşi nu avea nevoie. Nici nu i se vedeau firele de pe picioare.

— Aşa, de principiu, a spus ea.

Dacă adulţii se rădeau pe picioare, Wavy avea să facă la fel.

Apoi am făcut singurul test posibil. Fustă, bluză, sutien, dres, pantofi. Am învăţat-o cum să meargă pe tocuri, iar când a reuşit să se descurce pe scări şi după un mic drum prin cartier, am declarat-o, oficial, adult.

În întunericul de miercuri dimineaţa, am făcut trei încercări de a o machia. Prima oară a fost neliniştită că îi atingeam faţa. A doua a fost rezultatul faptului că Wavy arăta extrem de nepotrivit cu un machiaj complet. Ca o fetiţă prostituată. În sfârşit, am mers pe minimalism: ruj şi fard. Până a plecat spre Garringer, soarele răsărea deja, iar Wavy arăta dacă nu exact ca un adult, măcar ca un posibil adult.

16

JUDECĂTOAREA C.J. MABER

ÎMI ADUC AMINTE DE CAZ, DEŞI nu s-a ajuns niciodată la un proces lung. Nu conta că-l avusesem pe Barfoot înainte în sala de judecată, cu două acuzaţii separate de atac la persoană. Îl ţineam minte de-acum. Un uriaş cu un temperament de depravat, care reuşea totuşi să arate ca un mieluşel în sală. Nici nu m-am deranjat să consult dosarul iar, când am refuzat cererea de anulare a ordinului de interzicere a oricărui contact.

Când au început să tot vină scrisori, m-am uitat peste dosar ca să-mi reîmprospătez memoria. Tot nu voiam să mă văd cu domnişoara Quinn, dar ştiam, după îndelungate experienţe, că unii oameni nu pot fi evitaţi. Unii insistă până ce sunt de acord.

Domnişoara Quinn a sosit în biroul meu chiar la timp, m-am bucurat să descopăr o tânără serioasă. Nu aveam răbdare cu bocitorii şi smiorcăitorii. Genul acela de femeie mă face să-mi fie ruşine de propriul sex. Domnişoara Quinn era aranjată şi bine îmbrăcată, dar nu i-aş fi ghicit vârsta dacă nu aş fi ştiut-o deja. Pentru că Barfoot se declarase vinovat, nu ajunsesem să o văd pe fată, nu ştiam cât de mică şi de delicată era. Sincer, dacă aş fi văzut-o, i-aş fi dat lui Barfoot cu zece ani mai mult.

A luat scaunul pe care i l-am arătat şi a aşezat alături o servietă care conţinea, fără dubii, un album foto menit să mă atingă la inimă.

— Domnişoară Quinn, vă pot spune Wavonna?

— Wavy, a răspuns.

— Wavy, atunci. Îţi pot pune câteva întrebări?

Îmi plăcea să ajung la toate lucrurile pe care ei nu se gândeau să mi le spună. Cel mai mult îmi plăcea să îi fac să ştie că erau importante pentru mine. Să îi fac să simtă că aveau o valoare care nu depindea de omul pe care îl iubeau. Unii deveneau nerăbdători, dorind să ajungă la chestiunea reală care-i preocupa, dar pentru

majoritatea e posibil să fi fost prima persoană cu autoritate care chiar se arăta interesată de ei. Wavy nu era nici nerăbdătoare, nici leşinată după atenţie. Am întrebat-o dacă era la şcoală sau dacă lucra. Ambele.

— Astrofizica, mi-a spus când am întrebat-o ce studia.

Fată deşteaptă, deci.

— Ştiu că ai venit astăzi aici ca să încerci să mă convingi să anulez ordinul de interzicere a oricărui contact pe care l-am impus la judecata domnului Barfoot, dar prezenţa ta aici mă convinge că asta a fost decizia bună de luat atunci şi la fel de bună de menţinut în continuare.

— Nu e corect.

Nu pot spune că m-a întrerupt la propriu, pentru că a strecurat acele trei cuvinte în timp ce eu inspiram.

— Să-l ţineţi departe de mine e pentru a mă proteja, dar eu nu vreau să fiu protejată. Îl iubesc şi sunt pedepsită, deşi nu am făcut nimic greşit.

Am tăcut, şocată o clipă, dar nu de vorbele ei, pe care le auzisem de sute de ori de la sute de alte femei, ci de vocea ei. Răguşită şi incredibil de calmă, dar nu timidă. Aş fi putut să o întrerup oricând, pentru că micul ei discurs a însemnat să inspire de vreo zece ori.

A tăcut un moment, luând un picior de pe celălalt şi întinzând mâna după servietă. Aşa cum ştiam că avea să facă, mi-a arătat albumul ei foto de topit inima. Sau, în orice caz, poza de emoţionat. Era o fotografie cu domnul Barfoot, Wavy şi un băiat blond de cinci sau şase ani. Păreau fericiţi, desigur. Ca o familie. Asta era şi ideea acestor poze.

— Asta e familia mea. Fratele meu mai mic, Donal. Şi Kellen. Nu Barfoot. Familia mea adevărată. Mă puteţi ajuta să o reîntregesc, a spus Wavy.

— Cumva, mă aşteptam la mai mult de la o fată atât de strălucită precum, evident, eşti.

A strâns din ochi, ca să văd că nu o jignisem pe cât de mult o enervasem.

— Nici nu pot să-ţi povestesc câte femei ca tine văd, Wavy. Femei care s-au îndrăgostit şi cred că asta le dă dreptul bărbaţilor să le facă orice vor. Majoritatea sunt victime ale violenţei domestice, lucru care îmi dau seama că nu se aplică şi în cazul tău. Totuşi, ce ţi-a

făcut domnul Barfoot este la fel de vătămător, dacă nu chiar mai mult. Şi aceste femei vin la mine, uneori după ce aşteaptă ani întregi pentru ca soţii, iubiţii, logodnicii, taţii copiilor lor să iasă din închisoare. Vin la mine şi mă imploră să le ajut la regăsirea cu bărbatul pe care-l iubesc. Bărbatul care le-a pălmuit şi le-a lovit şi uneori le-a violat. Dau vina pe copilărie sau pe droguri sau pe alcool sau pe o altă femeie, ori pe război. Vin la mine cu un album foto, exact ca tine, să-mi arate poze din vremuri mai bune, şi-mi cer să le reîntregesc familia. Ascultă ce îţi spun, pentru că vreau să înţelegi de câte ori am văzut asta, cred că eşti destul de deşteaptă ca să vezi raţional decizia mea. Să vezi că am făcut bine că te-am protejat. Şi nu doar în copilărie, ci şi împiedicându-te să faci o greşeală acum.
— Aţi fost acolo când tata mi-a făcut asta? a spus cu degetul pe buza inferioară, unde avea o veche cicatrice albă.
— Sigur, nu, nu am fost acolo să te protejez de rănile pe care se poate să ţi le fi făcut tatăl tău. Dar asta nu...
— Kellen m-a protejat, a spus.

Mereu au câte o poveste despre ce om bun şi generos e.
— Uită-te la tine. Eşti în ultimul an de facultate şi ai oportunitatea unei vieţi bune, de succes. Dacă te întorci la domnul Barfoot, care te-a exploatat când erai copil, domn care nu e decât unul care s-a lăsat de liceu şi are un cazier plin de infracţiuni, ce crezi că se va alege de acea oportunitate?
— El m-a dus la şcoală. Timp de şase ani. Mi-a plătit taxele. M-a dus. M-a adus. Şase ani. Nimănui altcuiva nu i-a păsat. Banii lui plătesc acum pentru educaţia mea. El mi-a dat oportunitatea asta, a răspuns.
— Domnişoară Quinn, trebuie să mă pregătesc pentru procese. Îţi doresc, cu sinceritate, numai bine. Chiar şi domnului Barfoot. Dar amândurora v-ar fi mai bine dacă v-aţi vedea de viitorul vostru, separat, în loc să vă tot agăţaţi de trecut.

Să le faci să plece era mereu cea mai grea parte. Nu voiau să renunţe. Voiau să lupte. Poate credeau că asta voiam să văd: dovada a cât de mult îl iubeau pe acest bărbat care le făcuse rău. Wavy, totuşi, s-a ridicat

şi şi-a luat servieta. Când să îşi ia fotografia de pe birou, a ezitat.

— Familia dumneavoastră? a întrebat.

Înainte să o pot opri, s-a întins peste birou şi a luat poza înrămată pe care o ţineam mereu cu faţa spre mine. O poză veche, de când erau copiii mici, iar eu şi soţul meu eram amândoi mai slabi şi mai puţin grizonanţi.

— Da.

Şi-a mutat privirea de pe poză pe mine. M-a derutat intensitatea privirii, pe care am înţeles-o exact aşa cum era: o acuzaţie.

— Familia dumneavoastră e reală, dar a mea nu? Oameni reali, cu sentimente reale, dar familia mea nu e – a rămas fără aer şi-a inspirat – reală pentru dumneavoastră. Aşa credeţi. Sunt un personaj. O poveste. Femeile acelea despre care vorbiţi. Nu sunt oameni reali pentru dumneavoastră. Femei idioate. Albume foto cretine. Dar dumneavoastră. Dumneavoastră sunteţi deşteaptă. Faceţi alegeri mai deştepte. Pentru noi.

Aproape gâfâia şi, văzând cum îi tremura fotografia în mână, am întors scaunul cu spatele spre birou. Deşi mai păţisem asta, niciodată nu avusesem o altercaţie fizică cu cineva. Mereu am ţinut uşa deschisă pentru ca, dacă se încingea atmosfera, paznicii să audă, dar furia lui Wavy era atât de discretă, încât nimeni nu observase nimic.

— Te rog să nu te superi. Chiar trebuie să mă duc în sala de judecată.

M-am ridicat şi am ocolit biroul. Deşi ţinea încă în mână poza mea de familie, nu a încercat să mă oprească, aşa că am scos capul pe hol şi am făcut semn unui paznic.

— Edward, te rog, o poţi conduce afară pe domnişoara Quinn?

A pus poza la loc şi a plecat cu Edward, dar a ridicat tonul.

— Sunt reală. La fel de reală ca dumneavoastră. Familia mea e reală, ca familia dumneavoastră, mi-a spus.

17

WAVY

TREBUIA SĂ AJUNG ÎNAPOI, LA NORMAN, la timp pentru cursurile de după-amiază, dar când am trecut de ieşirea de lângă vechea carieră unde ne întrecusem cu Barracuda, rotaţia Pământului a părut să încetinească. Soarele plutea pe un cer nemişcat, iar eu am întors maşina şi am condus înapoi prin Garringer. Mai demult mi se părea un oraş mare, dar acum am trecut prin el într-o clipă, şi mă aflam pe drum spre Powell.

Mă simţeam ca într-o poveste cu fantome conducând pe strada Principală, dar nu-mi dădeam seama cine era fantoma. Eu sau Powell. Centrul nu era cu mult diferit de ce îmi aduceam aminte, poate vreo câteva vitrine dispăruseră, dar magazinul de unelte avea aceleaşi obiecte expuse, iar la Shop'n Save semnul de la intrare era spart de grindină. Departe de strada Principală, Cutcheon's Small Engine avea în geam o pagină de caiet îngălbenită: „Închis până la alte ordine", spunea scrisul de mână al domnului Cutcheon.

Casa lui Kellen era locuită, dar dărăpănată. Nimeni nu o mai vopsise de când o făcuserăm noi, iar garajul arăta de parcă stătea să cadă. Doi câini legaţi în curtea din faţă au lătrat când am trecut.

Pe drumul spre pajişte, am oprit aerul condiţionat şi am deschis geamurile. Căldura şi praful au năvălit în maşină, dar vântul care mă izbea în faţă a fost cea mai apropiată senzaţie de mersul pe motocicletă.

O rulotă dublă nouă era parcată unde obişnuia să fie cea a lui Sandy, dar cred că oamenii de acum se ocupau pe bune de fermă, pentru că în faţa şoproanelor erau tractoare parcate. Viţei păşteau pe pajişte şi şi-au întors capetele să mă privească cu ochi căprui blânzi. Drumul până la casă era atât de şters, încât a trebuit să parchez şi să urc pe jos, cu pietrişul intrând în pantofii mei scumpi.

Caprifoiul se urcase până pe veranda din faţă şi dărâmase suportul de sub fereastra de la pod. Uşa de plasă se mişca în vânt, iar uşa de la bucătărie stătea parţial deschisă. Când trăiam eu acolo, n-am avut niciodată o cheie pentru uşa de la bucătărie, aşa că poliţia probabil doar a închis-o, pur şi simplu. Oricine voia să intre, putea să o facă, inclusiv eu.

Nu mai fusesem în casă de când eu şi Donal am plecat, în acel iulie, în vizită la mătuşa Brenda. Nu ne-a mai dat voie să ne întoarcem. Podeaua din bucătărie era încă pătată cu maroniu de la sângele lui Val, dar şi prăfuită de la străinii care trecuseră pe acolo. Vandalii trebuie să fi folosit masa şi scaunele din bucătărie pentru a aprinde focul la şemineul din camera din faţă. Au lăsat sticle de bere şi spray pe pereţii din sufragerie. Sus, din camera mea, mătuşa Brenda luase doar pătura făcută de bunica. O dusese la Tulsa şi o pusese bine, pentru că era moştenire de familie, prea preţioasă pentru a fi folosită. Lăsase în urmă micul televizor alb-negru, iar cineva îi spărsese ecranul. După sacul de dormit şi ambalajele de prezervativ mi-am dat seama că necunoscuţii folosiseră patul pe care eu şi Kellen am petrecut atâtea nopţi, întinşi unul lângă celălalt.

M-am întors în bucătărie şi m-am oprit în locul unde murise Val. Doar la câţiva metri distanţă de locul unde mă sărutase Kellen prima oară. Am închis uşa de la bucătărie când am ieşit, iar treptele de la verandă au scârţâit când am coborât. Înapoi, spre maşină, am urmat cărarea pierdută deja spre treptele de calcar, unde s-a aşezat Kellen când a avut accidentul.

Nu avusesem dreptate cu încetinirea rotaţiei Pământului. Era la fel de precisă ca întotdeauna, iar după-amiaza trecuse de mult. La vest, Venus şi Jupiter ţineau companie soarelui care apunea. Cu câteva zile înainte, sonda Magellan ajunsese pe Venus şi începuse să trimită fotografii. Dincolo de orizont era Orion, odihnindu-se până toamna, când ar fi răsărit peste pajişte ca să-l mai vadă doar vacile.

Apoi m-am gândit la Voyager 1 şi 2, atât de îndepărtate. Lansate în acelaşi an în care l-am cunoscut pe Kellen, şi-acum ajunseseră la capătul

sistemului nostru solar. Deşi programele lor au fost sistate unul câte unul, ele şi-au continuat drumul. NASA spunea că, peste alţi 25 de ani, urmau să iasă din hebosferă şi să ajungă în spaţiul interstelar. Peste alţi 300 000 de ani, Voyager 2 ar putea ajunge până la Sirius, dar nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Aşa mă simţeam şi eu, îndreptându-mă spre maşină. Mă mişcăm în spaţiu, dar acasă nu aveam să mă mai întorc niciodată.

Câteva ore mai târziu, urcând scările apartamentului, încă mă simţeam ca un satelit desprins de gravitaţie. Deasupra mea, Renee, care mi-a deschis uşa.

— Wavy! Dumnezeule, unde ai fost? a strigat.

Când am ajuns la ea, s-a transformat într-o stea care mă trăgea spre orbita ei.

— A sunat jud. Maber. A zis aşa: „Spune-i domnişoarei Quinn că avea dreptate. E la fel de reală ca mine“

18

KELLEN

Septembrie 1990

BETH PUTEA SĂ MĂ BATĂ LA CAP cât voia cu colesterolul, eu m-am întors la mâncat şuncă şi ouă şi clătite cu unt adevărat, aşa cum obişnuia să gătească Wavy. Asta am mâncat la micul dejun, înainte de întâlnirea săptămânală cu ofiţerul care se ocupa de mine. Beth îşi împacheta prânzul în vreme ce mâncam, dar se tot uita la mine peste umăr. Mă intimida.

— Ce? am întrebat.

— Ai văzut plicurile de ieri? a întrebat şi ea.

— Nu.

Bănuiam că mai pusese cineva în poştă vreun fluturaş despre mine. Oamenii încă făceau asta, chiar dacă eu aveam grijă. Nu vorbeam niciodată cu copiii, indiferent de motiv. Din punctul meu de vedere, copiii nu existau. Lucru care mă făcea să mă simt ca dracu' de fiecare când vedeam câte un copil cu bicicleta stricată. Aş fi putut să o repar, dar oamenii ar fi înţeles greşit.

Beth mi-a pus în faţă, pe masă, o scrisoare. Singurele scrisori pe care le primeam eu erau chestii oficiale de la Departamentul de Reeducare, numai că asta nu era de acolo. Trecuseră mulţi ani de la ultima scrisoare cu acel scris de mână, dar îl recunoşteam de când Wavy îmi trimitea felicitări de Crăciun de acasă de la mătuşa ei.

— Eu nu-ţi mai spun încă o dată, a spus Beth. Dacă încalci termenii eliberării, nu poţi sta aici.

S-a întors să-şi pregătească prânzul, iar eu am încercat să-mi termin micul dejun, dar acea scrisoare mă făcuse să gândesc logic.

În primul rând, însemna că Wavy ştia că locuiam iar cu Beth. Tot ce a trebuit să facă a fost să sune la Departamentul de Reeducare şi ei i-au dat adresa mea

curentă din evidenţa lor de persoane cu infracţiuni sexuale. M-am gândit că acum credea tot ce era mai rău despre mine, pentru că ce altceva să creadă? O convinsesem să păstreze inelul şi m-am întors să locuiesc cu Beth, de parcă inelul n-ar fi însemnat nimic pentru mine.

În al doilea rând, însemna că Wavy avea ceva să-mi spună, dar ce?

— Ai de gând să o deschizi sau citeşti prin plic? a întrebat Beth cu acelaşi ton pe care îmi spusese toate răutăţile de când mă întorsesem.

— Nici, nici. Arunc-o. Oricum, asta voiai să faci, nu?

N-a aşteptat nici să termin toate cuvintele, a luat-o şi a aruncat-o în gunoi. Apoi n-am mai putut să fac mâncarea să se ducă pe gât în jos, şi era timpul să plec. Când m-am dus să arunc resturile la gunoi, scrisoarea mă privea de acolo. Am aruncat deasupra ei ce rămăsese din micul dejun.

Ofiţerul meu era un tip de treabă, dar ocupat, aşa că de obicei intram la el şi ieşeam în zece minute. A început ca toate celelalte întâlniri. Ce mai faci? Cum e munca? Ai ceva probleme? Apoi, din senin:

— Ai luat cumva legătura cu Wavonna Quinn?

— Nu. La naiba, nu.

Prima minciună pe care i-am spus-o. M-a cuprins o transpiraţie rece şi nu ştiam ce mă făcea să par mai vinovat: să-l privesc în ochi sau să-mi feresc privirea. L-am privit fix multă vreme şi am negat iar:

— Nici gând. De ce v-aţi gândi la aşa ceva?

— Doar eram curios, a răspuns.

Doar curios, căcat. Mă tot gândisem la scrisoarea aia şi la cum Beth era încă ofticată pe mine. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva îl sunase. Nu m-a forţat cu alte întrebări, iar după două minute am ieşit.

Ar fi trebuit să merg la muncă, dar n-am făcut-o. M-am dus acasă, am condus până la apartament, şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să ridic capacul de la gunoi. Înăuntru, alt sac. Era treaba mea să scot gunoiul, dar îl dusese Beth, doar ca să se asigure că aruncă scrisoarea de la Wavy.

Aşa am ajuns în tomberon, scormonind printre sacii de gunoi. Se încălzise afară şi gunoiul puţea în

draci. Cred că am deschis vreo zece până am dat de scrisoarea lui Wavy, lipicioasă de la sirop. M-am căţărat afară din tomberon şi m-am aşezat alături, pe trotuar. Stomacul îmi urcase până în gât când am deschis plicul.

Dragă Kellen,

Am crezut că vei veni la mine după scrisoarea de la judecătorie, dar n-ai făcut-o. Îmi pot imagina o mie de motive pentru care să nu vii şi unul singur pentru care să o faci, dar am sperat ca acel unic motiv să fie suficient. Nu te voi mai deranja niciodată. Îţi scriu doar pentru că am ceva ce trebuie să-ţi returnez. Din cauza mărimii, ar fi mai bine dacă ai veni tu să o iei. Ne putem vedea acasă la mătuşa mea în weekendul cu Ziua Muncii? Duminică, la 4? Dacă preferi să nu mă vezi, poţi veni după 5. Voi fi plecat până atunci.

Ne vedem curând.

Cu drag,

Wavy

Nu primisem nicio scrisoare de la judecătorie, dar fuseseră câteva săptămâni în care mă mutasem atât de mult, încât nici nu ştiam unde aveam să dorm, darămite să mai spun şi ofiţerului meu unde locuiam. Apoi, iar, poate venise şi o aruncase Beth.

Neştiind ce se afla în scrisoarea lipsă mă speria în draci, pentru că nu-mi puteam permite să sper ceva. Orice ar fi fost acolo, aveam două variante. Trebuia fie să arunc scrisoarea înapoi în gunoi şi să mă duc la muncă, fie să urc şi să-mi împachetez lucrurile. Nu exista variantă intermediară.

19

AMY

NU PLĂNUISEM SĂ MĂ DUC ACASĂ de Ziua Muncii, nu până mi-a spus mama că venea şi Wavy.
— Aşa a zis în scrisoare. Prima pe care mi-a trimis-o după multe luni, spusese mama.

Mie nu îmi mai scrisese Wavy din mai, şi-acum că avea 21 de ani împliniţi, mă întrebam dacă aveam să o mai văd vreodată. A fost o uşurare să aud că intenţiona să vină în vizită, până când m-am gândit că ar fi putut plănui să facă vreun spectacol cu mama. Întrebarea era dacă voiam să fiu martoră la aşa ceva.

În fiecare an, de Ziua Muncii, mama dădea aceeaşi petrecere: un prânz de duminică cu daiquiri şi burgeri pe terasa din spate, alături de câteva prietene de la clubul ei de lectură. Wavy nu a apărut la prânz, iar până la patru, toată lumea plecase acasă. Stăteam cu mama în sufragerie când pe uşă a intrat Wavy, aducând câteva plicuri cu burduf. Părea ostenită.
— Ai venit prea târziu pentru prânz, dar mă bucur că ai ajuns! a spus mama.
— Eu nu ştiam ce să zic. „Scuze că am fost un complice involuntar la trădarea mamei?“ Ai venit singură sau ai adus-o şi pe Renee? am spus cu speranţa că mai era cineva care să intervină între Wavy şi mama.
— S-a dus să-i cunoască pe părinţii iubitului ei, a spus Wavy.
— Oh, aşa serioase-s lucrurile cu noul ei prieten?! a exclamat mama.

Am reuşit să flecărim vreo 20-30 de minute, dar chiar când începusem să mă relaxez, a sunat cineva la uşă. Wavy s-a uitat la ceas şi, timp de câteva secunde, osteneala ei s-a transformat în disperare. S-a ridicat şi s-a dus să deschidă.
— Ce se întâmplă? a spus mama de parcă ar fi aşteptat o surpriză plăcută.

Când am ajuns amândouă la uşă, Wavy semna ceva pe un document ţinut de un tip slab, cu şapcă de baseball. În spatele lui, un camion cu platformă stătea parcat.

— Ai avut probleme cu maşina? am întrebat.

— Sau ai decis, în sfârşit, să vinzi motocicleta aia veche?

Mama o privea triumfător pe Wavy, care deja se pregătea să deschidă uşa garajului. Motocicleta era în colţ, cu un cearşaf de pat aruncat deasupra, ca să nu se depună praf pe ea între vizitele făcute de mecanic.

Când a tras cearşaful de pe ea, plicurile i-au alunecat de sub braţ. M-am aplecat să le ridic şi am găsit unul adresat mamei şi unul lui Kellen. Cel pentru el conţinea ceva mic şi pătrăţos. O cutie de bijuterii. I le-am întins, dar şi-a pus mâinile la ochi.

— Nenorocitul dracului! a ţipat mama spre curtea din faţă. Tocmai ai încălcat condiţiile eliberării condiţionate! Înapoi la închisoare te duci!

Wavy a luat plicurile din mâna mea şi am ieşit amândouă din garaj.

Kellen era în stradă, lângă un vechi camion cu remorcă. Arăta îngrozit, şi cine l-ar fi putut condamna, când mama ţipa în asemenea hal? Am alergat spre mama şi m-am aşteptat ca Wavy să se ducă la Kellen, dar a venit după mine.

Am ajuns-o din urmă pe mama pe verandă, când deschidea uşa ca o furtună, probabil ca să sune la poliţie. Wavy i-a luat-o înainte şi i-a închis uşa în faţă.

— Ai minţit comisia de eliberare condiţionată şi m-ai minţit şi pe mine, a spus Wavy printre dinţii încleştaţi.

Părea deopotrivă furioasă şi gata să plângă.

— Eu am încercat doar să...

Înainte să apuce mama să dea explicaţii, Wavy a aplatizat un plic, lipindu-l cu mâna în pieptul mamei.

— Asta e de la judecător, pentru schimbarea condiţiilor eliberării lui Kellen.

Kellen ne privea, iar toate trei ne uitam la el. Mi-am dat seama că nu ştia de ce era aici. Risca să se ducă iar la închisoare din cauza vorbelor lui Wavy. Nu ştia că era cea mai fericită zi din viaţa lui.

Am înţeles atunci de ce reuniunea avea loc acolo şi nu oriunde altundeva. Nu ca să-i reproşeze mamei ceva, ci pentru că această casă era locul unde Wavy trăsese o linie. Ziua în care stătuse pe alee şi ţipase că îi aparţine – nu la motocicletă se referea.

Mama a deschis plicul, iar Wavy a pornit spre trotuar. Kellen a traversat şi s-a apropiat de bordură. Mă aşteptasem la o reîntâlnire fericită, ca de film romantic peste poate, dar doar s-au îndreptat încet unul spre celălalt. S-au întâlnit la jumătatea drumului, iar ea i-a oferit un plic. El a simţit cutia de la fundul plicului şi-a dat din cap. A fost uşor să deduc că a spus nu, dar nu mai ştiu ce altceva a spus. Când a vorbit Wavy, am putut ghici ce îi spune. Răspunsul lui a făcut-o pe Wavy să lase capul pe spate şi să izbucnească în râs.

Kellen a deschis plicul şi a băgat mâna înăuntru. A scos cutia cu inelul în acelaşi timp în care Wavy i s-a aruncat de gât. Cu atâta forţă, încât l-a mişcat din loc cu jumătate de pas, iar când s-au sărutat, a devenit un film de dragoste pe bune. Continuarea acelui „la revedere" din magazinul lui Kellen.

Cred că s-ar mai fi sărutat multă vreme, dar mama a coborât de pe verandă şi-a strigat:

— Pleacă de pe proprietatea mea, nenorocitule, sau chem să te aresteze pentru încălcarea proprietăţii!

Roşind şi încruntându-se, Kellen a lăsat-o pe Wavy din braţe.

— Dacă pune piciorul pe proprietatea mea, sun la poliţie!

Mama ştia că Wavy nu putea mişca singură motocicleta, iar şoferul platformei părea să pună la inimă afirmaţiile despre încălcarea proprietăţii. Stătea lângă cabină şi ne privea cu îngrijorare.

— Te ajut eu, am spus.

Împreună, eu şi cu Wavy am împins motocicleta pe alee. De câteva ori am crezut că o scăpăm, dar am reuşit să o ducem până pe trotuar. Ignorând ameninţarea furioasă a mamei, Kellen a luat-o şi a dus-o în stradă, cu o privire şocată.

— Mă întreb dacă măcar mai porneşte, a spus când a încălecat-o.

Ştiam că va porni din prima şi aşa a fost. Când a rotit regulatorul, i-a răsunat motorul pe întreaga stradă. Kellen a zâmbit la Wavy şi-a părut că-şi aduce aminte de ceva. S-a ridicat şi a scos cutia cu inelul din buzunar.

Inelul nu i-a intrat pe deget până nu s-a aplecat să i-l lingă. A râs când i-a pus inelul pe deget.

— Trebuie să-l modificăm, a spus.

A dus iar mâna ei la gură şi a sărutat inelul. Făcusem câţiva paşi înapoi, simţindu-mă ciudat că le invadam intimitatea, dar Kellen m-a privit şi m-a întrebat:

— Chiar crezi că sună la poliţie mama ta? Pentru că eu chiar îmi încalc termenii eliberării acum. Nu ar trebui să părăsesc graniţele statului fără permisiunea ofiţerului care mă supraveghează.

— Nu ştiu, dar ăsta cred că e un moment bun să pleci.

Ne-am întors toţi trei spre mama, care traversa gazonul din faţă privindu-ne ameninţător.

— Unde să-i spunem să ducă motorul? a arătat Wavy spre şoferul platformei.

— Dă-o dracului, iubire, a răspuns Kellen. Urcă şi hai să mergem noi cu ea.

— Dă-mi cheile de la maşina ta şi-l rog să ţi-o ducă acasă, am spus.

Strălucitoare, Wavy mi-a dat cheile. M-a îmbrăţişat atât de rapid şi de puternic, încât nici n-am reuşit să o îmbrăţişez şi eu.

Apoi şi-a ridicat fusta şi s-a urcat pe motor. Cu obrazul sprijinit de umărul lui Kellen, l-a cuprins cu braţele de mijloc cât de mult a putut. El a pornit motorul şi-a plecat, lăsându-ne pe mine, pe mama şi pe şoferul de platformă confuzi în stradă.

— Vreau să fie ridicată de-aici platforma aia, a spus mama.

20

KELLEN

Decembrie 1990

AM TĂCUT O MARE PARTE A DRUMULUI, CU Wavy uitându-se pe geam, dar când am dat de primul indicator spre Tulsa, i s-au încordat umerii.

— Nu trebuie să facem asta, i-am spus.

Pentru prima oară în aproape două ore, Wavy s-a uitat la mine. M-a străpuns cu privirea. În astfel de momente mă bucuram că nu vorbea prea mult, pentru că privirea aia încinsă ar fi venit la pachet cu o gură tare spurcată.

— M-am gândit că poate te-ai răzgândit.

— Nu.

S-a reîntors la privitul pe geam.

Eu cu siguranţă nu mă răzgândisem. Nu voisem să o facem când a sugerat şi tot nu voiam.

Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât eram mai neliniştit.

— Te iubesc, i-am spus.

Nu obţineam mereu ce voiam cu asta, dar mi-a pus o mână pe picior. Am pus mâna mea peste a ei şi m-am jucat cu diamantul. După câţiva kilometri, s-a aplecat şi şi-a pus obrazul pe braţul meu. Stomacul i-a chiorăit.

— Ai mâncat ceva?

În acea perioadă putea sta la masă să mănânce, dar seara dinainte nu servise cina. Nici micul dejun, din ce-am văzut.

— Sunt prea emoţionată, mi-a explicat.

Dar tot voia să o facă. Cu cât era mai greu un lucru, cu atât mai mult creşteau şansele ca el să-l realizeze. Nici nu-mi venea să cred câte făcuse pentru a mă avea pe mine înapoi.

Cu ea ţinându-mă de mână aş fi putut conduce la nesfârşit, dar ajunsesem la ieşirea de pe autostradă.

Câteva curbe, un minut de aşteptat la semafor şi iată-ne la mai puţin de trei străzi distanţă. După ce am parcat pe trotuar, am luat sticluţa de bourbon din torpedo şi am golit-o.

— Curaj lichid, am spus.

Mă aşteptam ca Wavy să mă privească urât, dar s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Apoi s-a întins în spate şi l-a trezit pe Donal. El s-a ridicat şi s-a frecat la ochi, pe jumătate adormit şi morocănos. Eram în asentimentul lui. Şi el voia să fie acolo la fel de mult ca mine.

Urmând-o pe Wavy pe trotuar, cu florile în mâna dreaptă şi sticla de vin în stânga, m-am simţit ca un dobitoc pentru că o lăsam pe ea prima. A sunat la uşă şi s-a pus ca un scut în faţa mea. Donal stătea în spatele nostru, de parcă nimic nu-l privea şi pe el. Încă încerca să se integreze.

A deschis uşa un om pe care nu-l cunoşteam. Un tip tânăr, cu coadă şi un tricou polo roz. Nici el nu ne cunoştea, dar ne-a lăsat să intrăm.

— Crăciun fericit! Eu sunt Brice Standish. Soţul lui Leslie, ne-a spus.

— Cinee, Bri...?

Leslie a ajuns în hol şi s-a uitat la noi. Nu o mai văzusem de când era adolescentă, dar acum, matură, avea o faţă mai suplă, semănând mai mult cu Val decât cu Brenda.

— Hei, Leslie, am spus.

Apoi Amy a intrat şi-a exclamat:

— Aţi venit.

S-a îndreptat spre mine şi m-am gândit că voia să ia vinul, dar după ce mi l-a luat din mână, m-a cuprins în braţe. M-a şocat cu draci. Ştiam că Amy nu mă ura din străfundul inimii, ca Brenda, dar nu mă gândisem vreodată că vreunul din familia Newling s-ar bucura să mă vadă. Wavy avea degetele prinse de cureaua mea şi nu mi-a dat drumul când Amy a băgat-o şi pe ea în îmbrăţişare, aşa că ne-am strâns în braţe toţi trei odată, ceea ce a fost ciudat, dar bine. Aşa eram când uşa s-a deschis iar.

Cum aveam mâna pe spatele lui Amy, am ştiut exact clipa în care l-a văzut pe Donal. A tremurat şi s-a

îndepărtat cu un pas de mine şi de Wavy. Apoi a dus la gură una dintre mâini.
— Donal, mă bucur atât de mult să te văd, a spus.
— Donal.

Aceasta din urmă era Leslie, părea că urmează să plângă.

Amy a încercat să-l îmbrăţişeze, dar el era un adolescent rebel, şi-a încrucişat braţele pe piept şi-a plecat capul. Nici n-a vrut să salute.
— E totul bine, Leslie? a întrebat Brice.
— Da. Aceştia sunt verişorii mei, Wavy şi Donal Quinn. Şi el e, ăăă...

–Jesse Joe Kellen, am spus eu.

Încă zâmbind, Brice mi-a întins mâna. Am mutat florile şi ne-am strâns mâinile.
— Nu Barfoot? a întrebat Leslie.
— Nu. Judecătorul l-a schimbat. E Kellen. Acum, Brice, ar fi bine să te fereşti, am spus, dându-i drumul mâinii.
— De ce anume?
— Nu vrei să stai prea aproape de mine când soacra ta îşi dă seama că sunt aici. Poate că doar va suna la poliţie, dar sunt şanse mari să încerce să mă omoare. În orice caz, nu vrei să fii prins la mijloc.

Ca de obicei, vorbeam când eram neliniştit. Brice a râs de parcă aş fi spus o glumă bună, dar Leslie mi-a aruncat un zâmbet panicat.
— Florile sunt superbe. Să le punem în sufragerie, în vazele bune, de cristal, a spus.

Vaaah-zeeeh. S-au dovedit a fi nişte pahare mai de fiţe, prea mici pentru flori, aşa că am folosit cuţitul din buzunar ca să le tai tulpinile.
— Parcă eşti de la Livrări de Flori de la Hell's Angels, a zis Bruce, privindu-mi tatuajele de pe braţe când aranjam florile.

O greşeală să port tricou, doar că lui Wavy îi plăcea să-şi vadă numele scris pe interiorul antebraţului cu litere de câte 2.5 centimetri.
— N-am fost niciodată într-o bandă. Am cam reuşit să intru de unul singur în probleme, i-am explicat.
— Cine era la uşă? a întrebat Brenda Newling intrând în sufragerie, uscându-şi mâinile de şorţ.

În spatele ei venea o roşcată înaltă pe care nu o cunoşteam. Chiar când aveam nevoie, bourbonul a început să-şi facă efectul.

— Hei, Brenda. Fiind Crăciun şi d-astea, măcar îmi dai un pic de avans înainte să suni la poliţai?

21

AMY

CHIAR ÎI SPUSESE MAMEI BRENDA. Aşteptam să se declanşeze apocalipsa, în vreme ce mama se căsca la nepoata ei rătăcită şi la mult-detestatul şi îndelung-ocărâtul Jesse Joe Kellen. El s-a înroşit în obraji când a strâns cuţitul şi l-a pus la loc în buzunar. Ne ţineam cu toţii respiraţia, aşteptând vreo scenă, dar apoi mama l-a văzut pe Donal.

Am empatizat cu şocul de pe faţa ei. La 14 ani, era mai înalt decât Wavy şi chiar mai slab. Totul la el era defensiv, cu umerii lăsaţi, într-un hanorac sport gri cu glugă şi cu mâinile înfipte în buzunare. O fi fost el fiul lui Sean, dar semăna atât de mult cu Liam, încât am resimţit totul ca pe o lovitură în stomac. Doar îmi puteam imagina cum se simţea Wavy când se uita la el. Ca atunci când vezi un amestec între cineva pe care-l iubeşti şi altcineva, pe care-l urăşti.

În tăcerea incomodă, am văzut cum mama simte o grămadă de lucruri în acelaşi timp: furie, enervare, uşurare. Şi-apoi, când s-a uitat la Donal, iubire şi vinovăţie. Indiferent că ne fusese înapoiat, eram cu toţii vinovaţi pentru că fusese pierdut.

Mama a ocolit masa şi a încercat să-l îmbrăţişeze, dar el a dat înapoi, încruntat. Cred că ar fi vrut să fugă pe uşa de la intrare, doar că Kellen i-a pus o mână pe umăr şi l-a ţinut acolo.

— Fix la timp! Cina e gata! a spus Trisha.

Era frumoasă şi primitoare. Mă bucuram atât de mult că o invitasem.

— Pun imediat farfurii şi pentru voi, a spus Leslie.

A mai adăugat trei farfurii pe masă, cât eu şi Trisha am adus scaune din bucătărie ca să avem destule la masa din sufragerie. Apoi am început să aducem mâncarea. Când am venit cu şunca, Trisha dădea mâna cu Kellen.

— Hei, Trisha, mă bucur să te cunosc, a spus.

— Sunt colega de apartament a lui Amy, i-a explicat ea.

Colega mea de apartament. M-a îngheţat replica ei, pentru că mi-am amintit de noaptea de beţie din liceu când Wavy încercase să mă consoleze. „Nu a mai rămas nimic de care să te temi”, spusese ea atunci. Chiar dacă nu era adevărat, voiam să trăiesc de parcă ar fi fost. Mi-am dorit să o fi prezentat pe Trisha aşa cum trebuia mamei şi lui Leslie, dar tot ce mai puteam face era să-mi corectez greşeala.

— De fapt... Trisha e iubita mea.

Trisha a căscat gura o clipă, iar Leslie a întors brusc capul spre mine. Ca o recompensă pentru curajul meu, Wavy s-a întins şi i-a strâns mâna Trishei.

Într-o încercare de aplanare democratică, Leslie a lăsat cât mai mult spaţiu între mama şi Kellen, dar rezultatul a fost că au ajuns să stea la capetele mesei, cu faţa unul spre celălalt. Totuşi, probabil că nu era cu mult mai rău decât majoritatea cinelor festive în familie. Mama era împărţită între uitatul la Kellen şi zâmbitul spre Donal, care stătea lângă el. Noi, restul, încercam să menţinem o conversaţie cât de inofensivă posibil. Am vorbit mult despre vreme şi despre luna de miere a lui Brice cu Leslie, petrecută la Mazatlan.

Wavy părea diferită, dar nu-mi dădeam seama de ce. A reuşit să mănânce jumătate de chiflă şi o muşcătură de şuncă, iar asta i-a luat aproape cinci minute de mestecat şi înghiţit. Kellen a mâncat încet şi organizat, curăţând farfuria, iar Donal doar a ciugulit.

— Cum eşti, Donal? a întrebat mama la desert.

Mai întrebase asta de vreo două ori pe durata mesei, în moduri diferite, dar a primit doar mormăieli drept răspuns.

— Unde l-ai găsit? întrebase Leslie de parcă ar fi fost vorba de o vânătoare de comori.

Eu am încercat un „Cum de v-aţi găsit?“ pentru că asta era întrebarea care nu ne dădea pace. După şapte ani, cum de ajunsese Donal să stea cu noi la masa de Crăciun?

— Ofiţerul meu pentru eliberarea condiţionată cunoaşte un detectiv particular, a spus Kellen. L-am

pus să caute printre infractorii minori din câteva state. L-a găsit pe Donal în California.
— Şi Sean? Unde e? a spus mama privind-o pe Wavy, deşi cel mai probabil era ca răspunsul să vină de la Kellen.

La menţionarea lui Sean, Donal s-a ridicat de la masă, făcând să-i cadă furculiţa şi şerveţelul pe podea. Şi-a împins scaunul în spate şi a fugit spre uşă. O clipă mai târziu, am auzit uşa trântindu-se.

Kellen a ridicat furculiţa şi şerveţelul, iar Wavy i-a şoptit ceva. Şi el, şi mama s-au ridicat în acelaşi timp. El l-a urmat pe Donal, iar ea s-a dus la una dintre ferestre. O parte din mine voia să le ofere intimitate, dar nu partea aceea predomina. Am tras cu ochiul pe lângă perdea.

Donal şi Kellen stăteau pe trotuarul din faţă, cam pe unde stătuseră Wavy şi Kellen când se reîntâlniseră, cu luni în urmă. Donal stătea zgribulit în frig, în vreme ce Kellen se aplecase asupra lui, vorbindu-i. Donal a dat din cap. Kellen a scos portofelul şi i-a dat nişte bani. Apoi a scos ceva din buzunarul din faţă şi i-a palmat obiectul lui Donal, bătându-l dur pe umăr. Când Kellen s-a întors spre casă, Donal a urcat în maşină, a pornit şi a plecat.

M-am încordat, aşteptând inevitabila explozie. Imediat ce a intrat Kellen în sufragerie, mama a spus:
— Ce naiba crezi că faci? Nu are vârsta pentru a conduce!
— Da, păi n-are vârsta pentru o grămadă de căcaturi prin care a trecut deja, a răspuns Kellen.
— Nu poţi vorbi serios. Nu poţi vorbi serios, a exclamat mama, deşi el vorbea serios, evident. Şi dacă e oprit de poliţie? Ce faci atunci?
— Nu va fi. Conduce bine şi pariez că se duce doar până-n capătul străzii, la benzinărie, să-şi ia un suc sau ceva.
— Aveam suc aici, a spus Leslie.
— N-are nevoie de ceva de băut. Are nevoie să ia nişte aer.
— Are doar 14 ani! a spus mama.

Kellen a încleştat dinţii şi mi-am dat seama că, sub toate glumele despre furia mamei, îi purta şi el

pică. Îmi imaginez că şase ani în închisoare îţi puteau face asta.

— Ce vrei de la copil? Ce mama dracului vrei? Crezi că pentru el e uşor? Să vină aici după atâţia ani şi să-şi vadă familia, fără să ştie ce să spună sau cum să se comporte. E greu, în pula mea, bine? E greu şi pentru el.

Asta a făcut-o pe mama să tacă preţ de câteva minute. Kellen s-a aruncat la loc în scaun cu zgomot. Şi-a trântit şervetul în poală şi a pus mâna pe furculiţă. Am tăcut cu toţii cât a mestecat o bucată enormă de prăjitură.

— Şi Donal locuieşte cu voi? am întrebat.

Wavy a dat din cap.

— Din noiembrie, a spus Kellen.

M-a privit de parcă nici pentru el nu era uşor.

— Ce s-a întâmplat? Cu unchiul lui, vreau să zic... adică al tău? Sean?

Întreaga conversaţie era un teren minat.

— E mort, a spus Wavy.

Kellen a privit-o şi ea a ridicat din umeri.

— A murit de supradoză de heroină, acum mai bine de doi ani. Donal a ajuns la orfelinat după aceea şi pe urmă la juvenili.

— Juvenili? a întrebat Leslie. Gen închisoare?

Kellen a oftat şi a lăsat furculiţa din mână.

— Da. A avut ceva probleme cu spargerile şi intrările prin efracţie. Nimic serios. Genul de căcaturi în care intră copiii la vârsta aia. Am angajat un avocat care să ne ducă la tribunalul pentru familii. Tip de treabă, s-a descurcat bine, zicem noi. Ştii, a trebuit să mă transfer sub supraveghere acolo şi nu pot locui cu nimeni cu vârsta sub 16 ani din cauza chestiei cu infracţiunea sexuală. Dar avocatul ne-a obţinut acceptul pentru Donal, de vreme ce e cumnatul meu.

— Uau! am exclamat.

Era ca şi cum am fi primit veşti importante printr-o telegramă: Sean mort, Donal la închisoare, Kellen şi Wavy căsătoriţi. Stop.

— E grozav că a putut veni să locuiască cu voi, a spus Trisha.

Ea şi Brice încercau să nu pară şocaţi de întorsăturile din viaţa lui Wavy.
— Da, e chiar grozav, a intervenit Leslie târziu, dar s-a scos dând energic din cap. Deci ce simte?
— E mai bine. Dar, cum spuneam, e greu pentru el.
Am aşteptat ca mama să spună ceva din care să rezulte că era fericită, dar n-a făcut nimic, a rămas arătând ca proaspăt pălmuită. În ciuda tuturor eforturilor de a-i ţine departe unul de altul, Wavy şi Kellen erau împreună. Îmi părea rău pentru Wavy, pentru că noi eram singura familie pe care o avea. Kellen, Donal şi noi. Nu venise să îi reproşeze ceva mamei. Venise să se împace cu ea.
— Şi, voi doi când v-aţi căsătorit? am vrut să ştiu.
— Nu v-a spus?
Ridul prelung dintre sprâncenele lui Kellen a dispărut când a zâmbit.
— Credeam că i-ai spus, iubito. În ziua de după ce am luat motorul, ne-am dus în Vegas şi ne-am căsătorit. Colega ei de apartament, Renee, şi iubitul ei au venit în urma noastră cu maşina, în caz că păţea ceva motorul pe drum, dar totul a fost piesă.
— Vederea. Nu mi-am dat seama că era... felicitări!
Primisem o vedere din centrul Las Vegas, dar tot ce scrisese pe spate fusese „Mulţumesc”, semnat cu un W şi o inimă.
— A fost frumos? a întrebat Leslie.
— Mult zgomot şi mulţi oameni, iar noi am ajuns acolo deja obosiţi, dar ştii cum e, a fost fain pe drum şi nu a trebuit să aşteptăm trei zile pentru certificatul de căsătorie.
— Nerăbdătorule!
Wavy l-a privit subtil pe Kellen, care a zâmbit.
— Păi, am fost logodiţi opt ani. Eu zic că am avut destulă răbdare.
Wavy a râs. Mama s-a încruntat deasupra farfuriei.
— Şi noi am vorbit despre a fugi să ne căsătorim undeva, dar Leslie a vrut nuntă mare, a spus Brice.
— Şi cum a fost? N-aţi avut vreunul care să-l imite pe Elvis, nu? a întrebat Leslie.

Mama s-a ridicat, aşa cum faci la o recepţie când vrei să ţii un toast, iar eu am crezut că avea să spună, în sfârşit, ceva care să o facă pe Wavy să se simtă bine primită. Însă nu a făcut decât să pună farfuria de salată şi pe cea de desert peste cea din care servise cina, şi să-şi adune argintăria.

— Tu ai gătit, Brenda. Noi putem curăţa, a spus Kellen.

Ea l-a lăsat să îi ia farfuriile din mâini. Cât a dus el vasele în bucătărie, conversaţia a murit. Mama s-a aşezat şi, fără o farfurie în care să se uite, a început să o privească pe Wavy.

Mă întrebam dacă şi ea făcea acelaşi lucru ca mine, dacă încerca să îşi dea seama ce era diferit la Wavy. Era ceva schimbat. Nu doar că atunci când Kellen s-a întors la masă a trecut cu degetul peste prăjitura lui din farfurie, iar Wavy a deschis buzele şi l-a lăsat să-i bage frişcă în gură. Ceva s-a transmis de la unul la altul şi el s-a încruntat.

— Oh, iubire, eşti sigură că vrei să faci asta chiar acum? a întrebat-o.

— Înainte să se întoarcă Donal.

— Corect.

Wavy a inspirat adânc şi a spus:

— Sean i-a ucis pe Val şi pe Liam.

Mătuşa Val era moartă de şapte ani, dar să aflu cine a ucis-o s-a transformat într-o rană proaspătă. Leslie a plâns. Eu am plâns. Mama era sfârşită. Ceilalţi stăteau în tăcere, aşteptând să se termine totul.

În sfârşit, Leslie s-a şters de lacrimi şi a întrebat:

— Poliţia ştie?

Kellen a scos portofelul, cu lanţul zornăind, şi-a scos din el o foaie de caiet împăturită. Cu o privire preocupată, a netezit foaia pe masă.

— Nu, n-am spus nimic la poliţie. Nu cred că Donal e pregătit pentru asta. N-a fost prea prieten cu poliţia în ultima vreme. I-a scris asta lui Wavy, cât era încă la juvenili, imediat după ce am aflat şi noi unde era. Şi-au scris mult în perioada în care încercam să ne prindem de faza cu custodia. Prima jumătate e despre Sean, despre situaţie. Uite, nu vreau să par nepoliticos. Nu ştiu dacă...

— Spune-o şi gata, a zis mama.
— Prima parte e doar despre, ştii tu, cum Sean e tatăl lui Donal.

Kellen nu citea repede şi părea îngrijorat să nu spună ceva greşit. M-am gândit să mă ofer să o citesc eu, dar era scrisoarea lui Wavy, pe care ea i-o dăduse lui.

— În acea zi, când l-ai lăsat pe Donal la ranch, spune că s-a dus până la casă şi acolo erau motorul lui Liam şi maşina lui Val. Donal scrie „Îl auzeam ţipând”. Pe Sean, adică. „Ai zis că mă iubeşti. Ai promis, curvă ce eşti.” Scuze.
— E în regula, am spus.
— Şi mama ţipa: „L-ai omorât!” Plângea şi mie îmi era prea frică să intru, pentru că ţipau aşa cum o făcea Liam. Ştii, cum făcea când o lua razna. Voiam să fug, dar îmi era frică să o las pe mama acolo.

Wavy se uita prin peretele sufrageriei, dar noi, restul, îl priveam pe Kellen, care şi-a dus mâna la ochi o clipă. Când a reînceput să citească, vocea îi tremura.

— Mama spunea „Nu! Nu!“ şi-atunci am auzit pistolul. Apoi a fost linişte o vreme. Aşa că am deschis uşa şi am văzut-o pe mama. Era pe podea, cu o armă în mână, iar Sean era aplecat peste ea. El mi-a spus ce să zic poliţiştilor. Să le spun că eram singur, că nimeni altcineva nu fusese acolo. M-a pus să repet iar şi iar, ca să nu greşesc. Sean mi-a spus că, dacă ziceam cuiva că fusese acolo, ceva rău avea să ţi se întâmple. De asta m-am dus înapoi acasă după ce a plecat Sean şi am luat arma. M-am dus...

Kellen se oprise. Mama plângea iar. Wavy l-a strâns de braţ pe Kellen, iar el a spus:

— Nu vreau să citesc partea aia.
— Ba da, i-a spus Wavy.
— Nu, iubito, chiar nu vreau.
— Te rog.

După aproape fiecare propoziţie, credeam că Kellen va începe să plângă, dar a reuşit să ajungă la finalul scrisorii.

— Donal scrie: „M-am dus la garaj şi te-am văzut cu Kellen. Îmi pare rău că v-am spionat, dar eram aşa de speriat. Trebuia să mă asigur că eşti bine. Dacă erai cu

Kellen, ştiam că eşti în siguranţă. Doar că poliţiştii au spus că... te-a... te-a violat. Poate că a fost vina mea, pentru că le-am spus că te-am văzut pe birou, cu el. Şi-apoi, după ce Kellen a fost arestat, nu mai era sigur să spun nimănui. Sean spunea mereu că ţi se putea întâmpla ceva rău. Nu ştiam ce putea să îţi facă, dar Kellen n-ar fi fost acolo să te protejeze. Acum, că Sean e mort, bănuiesc că îţi pot spune. Sper că vei veni să mă vizitezi, cum spui în scrisoare. De vreme ce eşti sora mea, mi-au zis că e în regulă să mă vizitezi. Ne vedem curând. Cu drag, Donal."

Kellen a luat şervetul şi şi-a suflat nasul. A lăsat capul în jos, până ce Wavy s-a ridicat şi s-a aplecat peste el. Când el a ridicat capul, ea i-a cuprins faţa în mâini şi l-a sărutat.

S-a uitat la mama şi, un minut întreg, tot ce au făcut a fost să se uite una la alta. Mamei îi alunecau lacrimile pe faţă, dar Wavy zâmbea.

— Ai vrut să mă protejezi. Ştiu asta. Vom fi bine de-acum.

— Mă bucur, a spus mama.

Vorbise serios.

Uşa de la intrare s-a deschis şi Donal s-a furişat în sufragerie ţinând un pahar de poliester. Scormonind în unul dintre buzunarele pantalonilor, a scos o mână de bonuri mototolite şi cheile de la maşină. Când le-a pus pe masă, lângă farfuria lui Kellen, câteva monede s-au rostogolit şi au căzut pe podea.

— Oh, Doamne, a spus când ne-a văzut pe toţi înlăcrimaţi.

— E în regulă. Cred că am terminat cu plânsul, am spus.

Donal a întins mâna şi a pus-o pe ceafa lui Wavy.

— Gheruţe îngheţate, a spus ea şi s-a ferit.

O secundă, a zâmbit şi el.

Apoi, ea şi-a luat farfuria şi a dus-o în bucătărie. Kellen a urmat-o cu platoul de şuncă, iar Donal a luat-o pe urmele lor.

Când am dus în bucătărie ce rămăsese din prăjitură, cei trei stăteau lângă chiuvetă. Donal şi Wavy mâncau împreună din farfuria ei, iar Kellen spăla vasele. Văzându-i unul lângă celălalt, mi-am dat

seama ce era schimbat la Wavy. Vârful capului ei ajunsese aproape până la subraţul lui Kellen.

Crescuse.

MULŢUMIRI

Vreau să îmi ofer mulţumirile următorilor oameni:

Jess Regel, care a pus totul în mişcare şi care mi-a fost alături la fiecare pas.

Liberty Greenwood şi Robert Ozier, care mi-au distrus casa, au asamblat-o la loc, mi-au plimbat câinii şi m-au salvat regulat.

Gary Clift, Doc Fedder şi Ben Nyberg, care au fost primii care mi-au sugerat că să scriu cărţi nu e cel mai rău lucru pe care l-aş putea face cu viaţa mea.

Tuturor oamenilor minunaţi de la St. Martin's Press şi de la Thomas Dune Books: Laurie Chittenden, Melanie Fried, Tom Dunne, Pete Wolverton, Laura Clark, Katie Bassel, Lauren Friedlander, Anna Gorovoy, Olga Grlic, Jeremy Pink şi Joy Gannon.

Primilor care au citit şi au susţinut această carte: Renee Perelmutter, Jessica Brockmole, Lisa Brackman, Dana Fredsti, G. J. Berger, Sarah W., Norma Johnson, Laura Anglin, Erica Greenwood, Kari Stewart, Sue Laybourn, Teri Kanefield, ShvetaThakrar.JennaNelson, Muchelle Muto, Jan O'Hara, Jennifer Donahue, Stacy Testa, Susan Ginsburg şi Gretchen McNeil, BAMF.

Lui Sarah Kanning şi lui Leslie Soden, în casele de oaspeţi ale cărora am scris primele schiţe.

Tuturor prietenilor mei de scris: celor din purgatoriu, celor care au pândit pe furiş, celor care m-au compătimit şi încăpăţânatului YNots.

Iubiţilor mei prieteni de pe Vox: Amy Heisler, LeendaDLL, Terry Snyder, Laurie Channer, Lurkertype, Lauri Schooltz, Katrine, RobbieDobbie, madtante, Jaypo Mr. Pants şi multor altora.

Cloviei Shaw, pentru curiozitatea ei fără limite, subminarea pe bună dreptate a Google-ului şi pentru consultaţiile ei gratuite, oferite 24/7.

DESPRE AUTOARE

Bryn Greenwood este originară din Kansas, a patra generaţie, şi fiica unui fost traficant de droguri care (aproape) că şi-a găsit în cele din urmă drumul cel bun. A terminat un masterat de scriere creativă şi îşi continuă cariera academică. Este autoarea a trei romane. Locuieşte în Lawrence, Kansas, iar inima îi este dată momentan unui amplu proiect de remodelare a locuinţei. Găsiţi mai multe despre ea pe www.bryngreenwood.com.

O frumoasă, sinceră și provocatoare poveste de dragoste dintre două persoane aparent incompatibile, o poveste despre relația lor cu greu câștigată și despre cum reușesc să dărâme împreună barierele impuse de fundalul vieții lor.

Fiică a unui dealer de metamfetamină, Wavy a învățat să nu se încreadă în nimeni, nici măcar în propriii ei părinți. Luptându-se să-și crească fratele mai mic, la opt ani Wavy este deja singurul „adult“ responsabil din jur. Ea își găsește pacea privind cerul înstelat al nopților care se desfășoară deasupra casei dintr-un ținut provincial al Americii de zi cu zi. Într-una din aceste nopți, totul se schimbă atunci când este martoră la gravul accident de motocicletă suferit de unul dintre bătăușii care lucrează pentru tatăl ei: tânărul Kellen, un fost pușcăriaș, tatuat, rebel, însă cu o inimă de aur.

Până ce Wavy ajunge adolescentă, relația ei cu Kellen devine singurul lucru delicat într-o lume brutală a toxicomanilor și a depravării. Când o tragedie îi frânge familia și o mătușă bine-intenționată intervine, lucrurile pe care Wavy le-a considerat ca fiind minunate se oglindesc prin reperele celor din afară în blamarea urâtului.

Un roman intens și puternic, „Partea urâtă și minunată a lucrurilor“ pune în discuție tot ceea ce știi și crezi despre dragoste.